

Thiên Sơn Khán Tà Dương

Contents

Thiên Sơn Khán Tà Dương	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Nam Sở Thiên - Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	8
4. Quyển 1 - Chương 3	10
5. Quyển 1 - Chương 4	13
6. Quyển 1 - Chương 5	17
7. Quyển 1 - Chương 6	22
8. Quyển 1 - Chương 7	26
9. Quyển 1 - Chương 8	29
10. Quyển 1 - Chương 9	33
11. Quyển 1 - Chương 10	36
12. Quyển 1 - Chương 11	40
13. Quyển 1 - Chương 12	44
14. Quyển 1 - Chương 13	48
15. Quyển 1 - Chương 14	52
16. Quyển 1 - Chương 15	56
17. Quyển 1 - Chương 16	60
18. Quyển 1 - Chương 17	64
19. Quyển 1 - Chương 18	71
20. Quyển 1 - Chương 19	77
21. Quyển 1 - Chương 20	84
22. Quyển 1 - Chương 21	91
23. Quyển 1 - Chương 22	99
24. Quyển 1 - Chương 23	105
25. Quyển 1 - Chương 24	111
26. Quyển 1 - Chương 25	118
27. Quyển 1 - Chương 26	126
28. Quyển 1 - Chương 27	133
29. Quyển 1 - Chương 28	139
30. Quyển 1 - Chương 29	145
31. Quyển 1 - Chương 30	153
32. Quyển 1 - Chương 31	161
33. Quyển 1 - Chương 32	173
34. Quyển 1 - Chương 33	179
35. Quyển 1 - Chương 34	187
36. Quyển 1 - Chương 35	194
37. Quyển 1 - Chương 36	202
38. Quyển 1 - Chương 37	208
39. Quyển 1 - Chương 38	215
40. Quyển 1 - Chương 39	221
41. Quyển 1 - Chương 40	228

42. Quyển 1 - Chương 41	237
43. Quyển 1 - Chương 42	245
44. Quyển 1 - Chương 43	254
45. Quyển 1 - Chương 44	261
46. Quyển 1 - Chương 45: Bắc Kế Thiên	267
47. Quyển 1 - Chương 46	272
48. Quyển 1 - Chương 47	277
49. Quyển 1 - Chương 48	286
50. Quyển 1 - Chương 49	292
51. Quyển 1 - Chương 50	297
52. Quyển 1 - Chương 51	305
53. Quyển 1 - Chương 52	313

Thiên Sơn Khán Tà Dương

Giới thiệu

Thể loại: ám áp, xuyên việt thì không, quân sự, 1vs1 (hỗ công), ngược thân (nhẹ khúc đầu), ngược tâm (vô cùng nhẹ ở c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-khan-ta-duong>

1. Quyển 1 - Chương 1: Nam Sở Thiên - Tiết Tử

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Tôi nhìn gã, sĩ quan phụ tá của tôi.

Gã dùng súng chỉ vào người tôi, ánh mắt lẩn tránh, không dám nhìn thẳng vào tôi.

“Tư lệnh, anh hãy... đầu hàng đi.” Gã lắp bắp nói.

Xung quanh tất cả đều là nòng súng đen bóng của kẻ thù, toàn thân tôi đều là thương tích, máu như suối xối xả tuôn. Tôi không quan tâm đến nó, chỉ nhìn gã, lạnh lùng cười: “Cậu theo tôi đã sáu năm rồi đúng không? Trong từ điển Ninh Giác Phi tôi có chữ “đầu hàng” hay sao?”

Toàn thân gã run rẩy, rốt cục chậm rãi giơ cao nòng súng, cắn chặt răng tựa như đã hạ quyết tâm, thế nhưng gã vẫn không thể nào hạ thủ được.

” Vậy để tôi giúp cậu.” Tôi cười. “Dù tôi có chết, cũng phải chết trong tay chính tôi.”

Nói đến đây, tôi nhấn kíp nổ trên người mình.

Trong nháy mắt, một vụ nổ hầu như san bằng cả đỉnh núi. Thần chí tôi rất thanh tỉnh, bỗng nhiên phát hiện bản thân đã tới một nơi kỳ quái, có một vầng sáng trắng sữa hiện ra, không có một bóng người.

Lửa giận trong tôi khôn nguôi.

Sĩ quan phụ tá mà tôi luôn tin tưởng lại phản bội tôi, khiến đồng đội của tôi bị thương vong nghiêm trọng, tôi vừa giận vừa hận.

Lửa giận như hữu hình hữu chất, nâng tôi lướt đi trong không khí.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm. Sau đó, tôi mở mắt.

Trước mắt, là một lâm viên Giang Nam ưu nhã, rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, tất cả đều có vẻ rất lớn. Trong khoảnh khắc, tôi liền hiểu vì sao có kích thước kỳ lạ đến thế. Bởi vì tôi đang nằm nghiêng trên mặt đất, tiếp đó, đau đớn kịch liệt ào vào thân thể. Do bất ngờ, tôi nhin không được hừ một tiếng.

Sau đó, trước mắt tôi xuất hiện một nam nhân cao lớn. Y mặc cổ trang, một thân trường sam tú công tinh mỹ, vừa nhìn liền biết giá trị không nhỏ, trên đầu búi cao, mang theo kim quan nho nhỏ, cực kỳ đẹp đẽ, quý giá.

Tôi nhất thời mờ mịt.

Tôi đang ở đâu?

Bọn họ là ai?

Vì sao tôi lại ở chỗ này?

“Giả chết là xong à?” Nam nhân kia âm lãnh nhìn tôi. “Mới chỉ hơn mười người mà thôi, còn sớm lắm, thị vệ trong phủ ta còn có hơn mấy trăm người nữa kia.”

Y đang nói cái gì?

Tôi mờ mịt nhìn y.

Y còn rất trẻ, chắc không tới ba mươi nhỉ? Tôi cười khổ một chút, trạc tuổi tôi khi chết.

Chết?

Tôi hẳn là tan xương nát thịt, triệt triệt để để mà chết đi, thế nhưng.... vì sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lúc tôi còn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm giác như tiến vào lò lửa, toàn thân trên dưới đau nhức như bị thiêu trong lửa đỏ, làm tôi vô pháp tập trung tinh lực tự hỏi.

Lúc này, vị nam tử hoa y trẻ tuổi kia âm trầm cười lạnh, ngồi xổm xuống nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Vẫn còn ngang ngạnh như thế? Rất giỏi. Xem ra ta phải thành toàn cho người rồi.”

Tôi không hiểu y muốn nói gì, chỉ cảm thấy đau đớn ập đến, trước mắt biến thành màu đen căn bản không rảnh để ý tới y đang nói gì. Lúc này trời đã hoàng hôn, hoàng hôn mênh mang, trước mắt một mảnh sương mù khiến tôi không nhìn rõ được gì nữa.

Bỗng nhiên, một chậu nước xối lên người ta = tôi, lập tức vết thương toàn thân cảm giác đau đớn cùng cực. Đó là một chậu nước ớt. Tôi đau đến hừ ra tiếng rồi lập tức cắn môi.

Nam tử trẻ tuổi có chút nghi hoặc: “Một tên kếp hát mà xương cốt cũng cứng thật, xem ra chúng ta cần đổi một cách chơi khác, xem xem người có thể ngang ngạnh được bao lâu nữa.”

Tôi nằm trong vũng máu của mình, lẳng lặng nhìn y, toàn thân co giật vì đau đớn, tuy rằng tôi không thể khống chế được thân thể này nhưng có thể khống chế được linh hồn của chính mình. Tôi rất cực khổ miệng.

Cảm tạ trời đất, bọn họ nói tiếng Trung Quốc, tuy rằng phát âm có chút quái lạ, nhưng tôi vẫn nghe ra đây là ngữ âm vùng Trung Nguyên, tôi có thể nói được.

“Nếu anh muốn dẫn vật chủ nhân của thân thể này thì anh đã sai rồi. Tôi không phải hần, hần đã chết.” Tôi quyết định ăn ngay nói thật, cùng lắm thì xem tôi như yêu ma quỷ quái mà giết chết thôi. Tôi thà chết đi cũng không muốn chịu đựng loại dẫn vật này nữa. “Tôi chẳng qua là mượn thi thể của hần hoàn hồn mà thôi, thực sự là đi không chọn đường, nhập vào đây.” Tôi cúi đầu mà nói, trên mặt cười khổ.

Y nhú mày, nhìn tôi một hồi rồi đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Thế nào? Lại đổi kiểu à? Vừa rồi còn thà chết chứ không chịu khuất phục, giờ thì nói mình là người khác? Muốn cầu xin tha thứ cứ việc nói thẳng, khóc cầu ta, ta có thể cân nhắc thả cho người một con đường sống.”

Y không tin lời của tôi cũng là chuyện trong dự liệu. Tôi đơn giản nhắm hai mắt lại, cùng lắm thì chết thêm lần nữa, tùy vậy.

Y lại cười nhạt: “Người không cần giả thần giả quỷ, ta sẽ không để người chết như thế đâu. Ta muốn cho người sống không bằng chết. Chờ người dưỡng thương được rồi ta sẽ đưa người đến Thúy Vân lâu. Ha ha, ta sẽ nói với tú ông ở đó, cho người tiếp khách mỗi ngày, tiếp các loại dã thú, biểu diễn tại nhà. Ta muốn nhìn xem, Ân Tiểu Lâu luôn luôn bán nghệ không bán thân cuối cùng biến thành bộ dáng gì.” Nói đến đây, ngữ khí y cực kỳ âm trầm.

Thì ra, chủ nhân thân thể này tên Ân Tiểu Lâu. Nếu nói đến “Bán nghệ không bán thân”, còn nói hần là “một kếp hát”, hơn phân nữa thân phận Ân Tiểu Lâu này là nghệ nhân, chỉ không biết là nghệ nhân hát xướng gì? Như vậy, người nọ là một vương gia, lại không biết y là vương gia gì?

Tôi đang trầm ngâm bỗng nhiên cảm đau nhức, vì vậy mở mắt.

Người nọ mạnh mẽ nắm lấy cằm tôi, bắt tôi nhìn y, lời y lạnh như băng: “Thế nào? Sợ rồi à? Người còn muốn nói gì không?” Y cau mày, ánh mắt có chút kỳ dị mà đánh giá tôi.

Tôi nhẹ giọng hỏi y: “Hiện giờ là triều đại nào? Đây là chỗ nào? Anh là ai?”

Y ngẩn ra rồi lập tức buông ta ra, đứng dậy. Y nhìn tôi một hồi, bỗng nhiên đá một cước vào ngực tôi: “Còn tiếp tục giả ngu sao, đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ buông tha cho người. Hừ, lúc trước người to gan lớn mật, dám quyến rũ tiểu thiếp của ta, khi đó thế nào không giả ngu đi?”

À, giờ tôi đã hiểu vì sao chủ nhân thân thể này lại bị đối xử như thế.

Một cước đó khiến tôi đau đến không thở nổi, không khỏi cuộn mình lại, chống chọi lại cơn đau nhức toàn thân.

Máu vẫn không ngừng chảy ra, tôi chỉ còn nước cười khổ.

Chỉ trong vòng một ngày, đây là lần thứ hai tôi muốn chết.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Thúy Vân lâu là tiểu quán nổi danh nhất tại đô thành Lâm Truy của Nam Sở, ngay khi thị vệ của đại hoàng tử Thuần Vu Càn đem hồng bài kếp võ Ân Tiểu Lâu đưa vào Thúy Vân lâu làm kỹ nam, nam xướng quán này càng danh chấn thiên hạ.

Ninh Giác Phi ở trong vương phủ nằm hơn mười ngày mới tỉnh lại, ngay khi đại phu trong vương phủ nói với Thuần Vu Càn rằng người này tính mạng đã không còn nguy hiểm nữa, Thuần Vu Càn liền ra lệnh tổng quản thị vệ đưa hần vào tiểu quán. Thị vệ vương phủ có bốn người đi theo, sợ hần trốn thoát, mọi việc còn lại đã dặn dò lão bản, bảo y không cần cố kỵ gì, y chỉ cần xem hần như cây hái ra tiền là được.

Lão bản Thúy Vân lâu, Giang Tông Loan là một nam tử xinh đẹp, nhìn qua chưa đến ba mươi tuổi, thân thể phong lưu, thần tình dịu dàng, đối xử với mọi người thạo đời, lọc lõi. Trước đây, y cũng là hồng bài tiểu quán, hiện tại tự nhiên là đã rút về.

Tình huống Ân Tiểu Lâu Giang Tông Loan biết rất rõ. Hần mười hai tuổi chính thức lên đài, nổi danh khắp đại giang nam bắc, hát xướng hay múa võ đều xuất sắc, tuy là kếp võ lại rất được nam nữ già trẻ ngưỡng mộ trong lòng nhưng hần không hề quan tâm đến những lời gọi ám muội ấy, nói rõ bán nghệ không bán thân. Bởi vậy, dù nổi danh đã bốn năm mà vẫn chưa từng bị người chà đạp. Không ngờ lại xảy ra nghiệt duyên này, hần cùng tiểu thiếp mà đại hoàng tử mới thu nhận nhất kiến chung tình, không để ý sinh tử mà bỏ trốn. Thuần Vu Càn là ai chứ? Y nhanh chóng phát giác bất thường, hơn nữa tiểu thiếp này vừa nạp vào phủ, đang được sủng ái, mà các thiếp thị khác bị ghẻ lạnh khiến ghen tuông đại phát, thêm mắm thêm

muối tổ giác, càng làm cho y thẹn quá hoá giận. Hầu như không cần nghĩ ngợi, y liền phái người treo cổ tiểu thiếp được sủng ái kia, mà Ân Tiểu Lâu thì bị mọi cách dằn vặt, lăng nhục rồi đưa đến tiểu quan quán.

Giang Tông Loan nhìn mấy người thị vệ đang tha Ân Tiểu Lâu không thể tự mình đi lại lên lầu, vào căn phòng y chuẩn bị cho hắn, ném lên giường. Chờ bọn thị vệ đi rồi, y mới ngồi xuống, lẳng lẳng nhìn thiếu niên chưa đầy mười bảy tuổi ấy.

Thân thể Ninh Giác Phi quá hư nhược, bị bỏ vào xe ngựa chở từ vương phủ tới đây rồi bị tha lên lầu, hắn giờ đã thở hồng hộc. Ninh Giác Phi nhìn nam tử trẻ tuổi mặc trường sam xanh ngọc mang hoa văn từng trúc mai cùng tiên hạc ấy, không nói một tiếng.

Giang Tông Loan nhìn hắn một hồi, rồi ngồi lên giường, bắt đầu cởi y phục hắn.

Ninh Giác Phi vẫn không hé răng, chỉ bình tĩnh nhìn y.

Động tác Giang Tông Loan ưu nhã cởi toàn bộ y phục của hắn, hai tay chậm rãi lướt nhẹ trên thân thể chẳng chút vết thương của hắn.

Thân thể Ân Tiểu Lâu thon dài cân xứng, bởi vì luyện công từ nhỏ, thể nên vừa mềm dẻo vừa có lực, làn da màu mật ong nhẵn nhụi trơn truột như tơ, trên gương mặt trái xoan là một đôi mắt đen nhánh trong suốt, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mà đường nét rõ ràng, chiếc cằm thẳng nhọn, đường cong cực kỳ ưu mỹ.

Hai tay Giang Tông Loan thành thạo mà kiểm tra thân thể hắn, sau đó trở người hắn lại, khẽ vuốt lưng hắn một lần, từ đôi vai rộng đến chiếc thắt lưng nhỏ nhắn rồi đến cặp mông săn chắc và đôi chân thon dài.

Sau đó, y nhìn không được cúi người, bao trùm lên thân thể hoàn mỹ ấy.

“Thân thể đẹp dễ như thế, không ngờ Võ vương gia cũng hạ thủ như vậy được.” Y nhẹ nhàng mà cười bên tai Ân Tiểu Lâu, thanh âm mềm mại, rất cảm động.

Ninh Giác Phi mặc y đè nặng, gương mặt nghiêng nghiêng tựa trên gối, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ. Từ khung cửa sổ khắc hoa màu đen nhìn ra, trời xanh trong vắt, ánh nắng tươi sáng.

Xem sắc trời hôm nay, chỉ sợ là mùa thu rồi. Hắn nghĩ ở trong lòng.

Đang xuất thần, Giang Tông Loan sau khi cởi y phục của mình ra, chậm rãi tiến nhập thân thể hắn.

Ninh Giác Phi cắn chặt môi, cổ nén đau nhức từng chút từng chút ứa tới.

Thân thể Giang Tông Loan cũng xinh đẹp mười phần, hơn nữa động tác mềm nhẹ săn sóc khiến trong lòng Ninh Giác Phi dễ chịu rất nhiều.

“Tiểu Lâu.” Y vừa làm vừa nhẹ giọng nói. “Chiều theo quy củ, những thiếu niên vào Thụý Vân lâu đều do hộ viện của ta điều giáo, đây là lần đầu tiên ta đích thân điều giáo người khác. Thân thể người rất xinh đẹp, mà thân phận người cũng rất đặc biệt, thế nên ta có cách đối đãi khác với người.”

Ninh Giác Phi vẫn đang vô pháp khống chế thân thể của chính mình. Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Tới giờ hắn vẫn còn rất mơ hồ.

Giang Tông Loan không nghe hắn nói gì, cũng không tức giận, suy nghĩ một chút, liền rời khỏi thân thể hắn, trở mình hắn lại, sau đó tiến nhập. Lúc này đây, y có thể vừa làm vừa nhìn vẻ mặt của hắn.

Kỳ quái là người dưới thân không như những thiếu niên khác, tỏ ra sợ hãi, khuất nhục, phẫn hận, cầu xin, hắn chỉ nhấm nại, quật cường vô cùng. Đôi mắt trong suốt của hắn nhìn Giang Tông Loan, bên trong tràn đầy suy tư ý vị sâu xa, nhưng thân thể bị xâm phạm vẫn thờ ơ đăm đăm.

Giang Tông Loan đẩy nhanh tiết tấu, khoái cảm dần dần tăng vọt làm y không khỏi rên rỉ thành tiếng.

Ninh Giác Phi cũng có thể cảm thấy một loại khoái cảm như ửng ửng hiện trong sự đau đớn nhưng tâm tư hắn căn bản không đặt ở việc này. Hắn nghĩ, mình có nên giết chính mình một lần nữa không? Thế nhưng, nếu chuyển thể đến một tình cảnh còn đáng sợ hơn thì sao, vậy thì phải làm sao? Hay là nên kiên trì cố gắng sống tiếp, tìm kiếm phương pháp khống chế việc chuyển thể? Nên tìm cao tăng học hỏi không?

Suy nghĩ của hắn càng ngày càng bay xa, một trận va chạm kịch liệt kéo tinh thần hắn trở về. Hắn có thể cảm giác được chất nóng nam tính đang phun ra trong cơ thể mình, sự kích động khó có thể khôi phục ào đến. Hắn cũng là nam nhân, một đời trước cũng đã kết hôn lập gia đình, tự nhiên hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhưng thân thể hắn vẫn không khống chế được, chỉ có thể lẳng lặng nằm đó.

Giang Tông Loan ngã vào trên người Ninh Giác Phi, thở hổn hển kịch liệt, nửa ngày không hề động dậy. Đợi cho an tĩnh trở lại, y cầm lấy đôi tay vô lực của Ninh Giác Phi, nhẹ nhàng mà hôn lên, dịu dàng nói: “Tiểu Lâu, từ khi ta chín tuổi bị bán vào thanh lâu đến nay, từng có hàng hà nam nhân, lại chưa từng có được cực lạc như hôm nay. Thân thể của người, thật sự là làm cho người ta tiêu hồn. Là do từ nhỏ luyện công sao? Đúng là không giống người khác.”

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy đầu của y gác trên vai mình, một đầu tóc đen bóng mượt tản ra mùi hương thanh nhã. Lúc này hắn cảm thấy, đồng dạng là chịu nhục, hoàn cảnh ở đây so ra vẫn khá hơn vương phủ.

Một lát sau, Giang Tông Loan ngẩng đầu nhìn hắn, một ngón tay mơn trớn từ mắt, lông mi đến khóe môi hắn, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao không nói lời nào?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, rốt cục hỏi: “Tiểu Lâu bao nhiêu tuổi?”

Giang Tông Loan ngăn ra, lập tức cho rằng hắn đang giả ngốc, không khỏi dịu dàng cười nói: “Người sắp tròn 17 tuổi rồi.”

“Tiểu Lâu... quá khứ làm cái gì?” Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy thanh âm bản thân rất trong trẻo, rất êm tai.

“Hỏi đồ ta sao? Thiếu niên, người thật thú vị.” Giang Tông Loan cười càng hài lòng. “Người trong thiên hạ ai chẳng biết, Ân Tiểu Lâu là kếp chính nổi danh nhất của Giang Nguyệt ban, lớn lên khuynh quốc khuynh thành, là một kếp võ, không chỉ múa giỏi, hát cũng khiến bao người hồn xiêu phách lạc. Bao nhiêu người vì người thân hồn điên đảo a, người thì tính tình cương liệt, bán nghệ không bán thân, ai cũng bách người, người lấy cái chết uy hiếp, ông chủ gánh hát cũng rất che chở người, giữ cho người thân thể thuần khiết.”

Ninh Giác Phi đại thể liền hiểu ra thân thể của nguyên chủ thân thể này.

Giang Tông Loan luồn tay vào dưới thân hắn, ôm lấy hắn, cười nhẹ: “Hôm nay thân thể này có lẽ sẽ chẳng còn giữ được, ta nghe nói mấy ngày nay, thị vệ trong vương phủ đều thượng người, phải không?”

Ninh Giác Phi không mở miệng. Vừa chuyển thế được mấy ngày, hắn phảng phất như ở dưới địa ngục, một đám nam nhân không ngừng đi vào gian phòng hắn, dùng mọi cách chà đạp hắn, quả thực là không bỏ qua bất cứ trò gì. Khi đó, hắn thực sự muốn chết đi cho xong.

Nhưng lúc này, dưới thân Giang Tông Loan, nghe y nói vậy, thần tình hắn lại rất bình tĩnh.

Hắn nhàn nhạt nói: “nếu ta nói ta không phải Ân Tiểu Lâu, chắc người sẽ không tin phải không?”

Giang Tông Loan tựa như nghe được một truyện cười hay nhất trần đời. Y cười, hai tay lại bắt đầu vuốt ve thân thể Ninh Giác Phi, dục vọng đã an tĩnh lại bắt đầu thức tỉnh. Y thuận theo tự nhiên, lần thứ hai đi vào thân thể tuyệt luân ấy, chậm rãi đưa đẩy.

“Thân thể như vậy, thế nào không phải là Ân Tiểu Lâu?” Y thở hổn hển nói. “Còn nữa, Võ vương tuyệt không tính sai đâu.”

Ninh Giác Phi không muốn nói nhiều nữa, hắn chỉ cảm thấy vô luận thế nào, muốn chết cũng tốt muốn sống cũng tốt, dù sao cũng phải nỗ lực khống chế thân thể mới này.

Giang Tông Loan giãy vò trên thân thể hắn nửa ngày rốt cục thỏa mãn đứng dậy, mặc y phục. Y nhẹ nhàng vỗ về mặt hắn, ghé vào tai hắn cười nói: “Xem ra không cần điều giáo, có thể tiếp khách rồi. Người yên tâm, ta chỉ cho người tiếp vương công quý tộc, trọng thần triều đình, những kẻ mãng phu tiền dơ bẩn ta sẽ không để cho bọn họ chạm vào người, miễn chút đau đớn cho người. Hiện tại người là cây hái ra tiền của ta đó nha.” Nói xong, y hất mái tóc đen dài của mình ra sau một cái rồi tiêu sái mà đi.

Ninh Giác Phi từ lâu đã mệt mỏi bất kham vì vậy nhắm hai mắt lại. Hắn nỗ lực không muốn chú ý đến thân thể dính dớp của mình, hy vọng có thể ngủ một giấc khôi phục thể lực.

Thế nhưng, rất nhanh, hắn liền phát hiện có người đang đến, tiếp theo, người nọ ôm lấy hắn mang ra ngoài.

Hắn lẳng lặng mở mắt, phát hiện là một tráng hán đang ôm hắn.

Về phần người nọ muốn làm gì, Ninh Giác Phi cũng không muốn nghĩ nhiều. Hắn đang nghĩ vấn đề quan trọng hơn.

Người nọ cũng chỉ muốn tắm rửa cho hắn. Tráng hán cẩn thận đặt Ninh Giác Phi vào một thùng tắm gỗ có chứa nước ấm, sau đó dùng hương thơm mềm mại nhẹ nhàng mà chà lau thân thể cho hắn.

Thân thể hắn đầy những vết roi, vết nung cùng các loại vết tích của sự xâm phạm, xanh tím đầy một thân, lại mang một vẻ mê hoặc kỳ dị.

Ninh Giác Phi rất mau liền ngủ trong sự xoa bóp mềm nhẹ, đợi khi hắn tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau.

Vừa tỉnh lại hắn đã cảm thấy cái cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều, hắn ngửa đầu nhìn hoa văn trang nhã trong phòng, thử động ngón tay. Hắn ngừng thần, nỗ lực nhớ tới khi lời huấn luyện viên dạy về phương pháp khống chế thân thể trong các đợt huấn luyện đặc chủng của kiếp trước, dồn khí đan điền, đem toàn bộ tư duy đều tập trung vào ngón trỏ tay phải. Dần dần, ngón trỏ cũng chậm rãi co lại.

Ninh Giác Phi đã mệt đến mồ hôi nhễ nhại nhưng hắn lại khoái trá mà cười cười. Xem ra không cần bao lâu, hắn sẽ có thể hành động bình thường.

Hắn dừng lại nghỉ ngơi một hồi đang chuẩn bị tiếp tục, cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng, một phu nhân trung niên cầm theo hộp thức ăn bước vào.

Bà nhìn hắn một chút rồi hòa ái cười nói: “Tỉnh rồi à? Đói bụng không? Ăn chút gì đi.”

Vừa nghe bà nhắc, Ninh Giác Phi liền cảm thấy có chút đói bụng. Hắn đã sớm ở trạng thái đói mấy ngày hôm nay nên giờ cũng không cảm nhận được mình đang đói. Nhưng, hắn vẫn mỉm cười: “Được.”

Bà ấy nghe vậy có chút sửng sốt. Những thanh quan mới vào, sau khi bị điều giáo đều phản ứng rất kịch liệt, có người khóc đòi chết đòi sống, có người ngơ ngác kinh ngạc như người chết không ăn không uống, chưa từng có ai bình tĩnh như vậy.

Nghĩ vậy, bà lấy một chén cháo gạo tẻ thơm ngào ngạt và vài món nhậu ăn sáng ra.

Ninh Giác Phi thấy bà dường như phải đi, vì vậy ôn hòa nói: “Đại tẩu, ta không động đây được, phiền đại tẩu đút dùm được không?”

Bà ấy nghe vậy kỳ dị mà nhìn về phía hắn: “Người gọi ta đại tẩu?”

Ninh Giác Phi vẫn mỉm cười: “Đúng vậy, phải xưng hô người như thế nào đây?”

“Gọi ta Nhất Tỷ đi. Ở đây mọi người thường gọi vậy.” Bà vừa nói vừa đưa cơm và món ăn để lên chiếc ghế gần giường.

Ninh Giác Phi liền nhẹ giọng nói: “Nhất Tỷ, cảm ơn.”

Nhất Tỷ nhìn hắn, khe khẽ thở dài: “Cậu bé đáng thương.” Sau đó đỡ hắn dậy, cầm bát cháo, từ từ đút hắn ăn.

Từ kiếp trước chuyển đến kiếp này, đây là bữa cơm ăn tốt nhất cũng là bữa cơm an tĩnh nhất của hắn trong một tháng qua.

Ngay khi Nhất Tỷ vừa dọn xong các món, Giang Tòng Loan liền đến đây. Trên mặt y vẫn mang dáng cười dịu dàng, cúi người nhìn hắn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lâu, rốt cuộc người lúc nào mới có thể cử động đây? Rất nhiều người đang cầm bạc chờ người đó.”

Kaori: Có ai nhận xét gì về Giang Tòng Loan không?

3. Quyển 1 - Chương 2

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Lâm Truy thành là đô thành Nam Sở, nhân khẩu trên trăm vạn, là thiên hạ đệ nhất đại thành hiện nay, phồn hoa cẩm tú, không nơi nào sánh bằng. Ninh Giác Phi tà tà dựa vào thành xe ngựa, đưa tay vén rèm cửa nhìn ra cảnh vật bên ngoài.

Quả thật như bối cảnh của một bộ phim cổ trang. Hắn chậm rãi cười, tiểu ý dần mất đi.

Trải qua một tháng nỗ lực, cuối cùng hắn cũng đã có thể đứng dậy đi lại, vết thương trên người cũng dần khỏi hẳn, chỉ còn lại những dấu vết nhạt màu. Trải qua sự điều trị kết hợp giữa thuốc thang và ẩm thực cẩn thận tỉ mỉ của Giang Tòng Loan, vẻ ngoài của hắn càng thêm xinh đẹp mê người, thể lực cũng dần khôi phục.

Chẳng qua, chỉ mới đến mức miễn cưỡng nhúc nhích Giang Tòng Loan đã bắt đầu để hắn tiếp khách.

Ngày hôm nay chính là lần đầu tiên hắn chính thức ra ngoài làm việc với tư cách hồng bài tiểu quan của Thúc Vân lâu. Ra giá bao hắn chính là thái tử Thuần Vu Kích, hơn nữa còn muốn hắn vào vương phủ, biểu diễn tại nhà.

Hắn chẳng biết “Biểu diễn tại nhà” là có ý gì, nhưng nhìn vẻ mặt kinh khủng và thương hại của những tiểu quan khác khi hắn xuất môn, hắn cũng đã biết việc này chẳng phải điều gì tốt đẹp.

Giờ đây, hắn căn bản không có sức để phản kháng, hướng hồ, Thuần Vu Càn vì phòng hắn chạy trốn, vẫn luôn phái thị vệ giám sát, hắn căn bản vô pháp chạy trốn với tình huống hiện nay.

Đang cười khổ, xe ngựa ngừng lại.

Có người hát màn xe lên, gọi hắn: “Xuống.”

Hắn chậm rãi nhắc chân bước đi, xuống xe.

Trên cửa là một tấm biển lớn, dùng chữ triện viết ba chữ rất lớn “Tĩnh Vương phủ”, thì ra không phải thái tử phủ.

Một tháng qua, Ninh Giác Phi có nghe các tiểu quan khác nhắc tới những quý nhân quyền to chức lớn trong kinh thành. Tĩnh vương này là tứ hoàng tử Thuần Vu Oát, năm nay hai mươi hai tuổi, vì mẫu thân là cung nhân hèn mọn, vì nhà mẹ đẻ hèn kém nên không được hoàng thượng yêu thương. Bất quá, gã từ nhỏ đã trung thành và tận tâm với thái tử nên mượn hơi mượn thế thái tử, sống cũng rất hoang đường.

Ngày hôm nay Ninh Giác Phi mặc bộ lam sắc y sam Giang Tòng Loan chuẩn bị cho, trên áo có thêu hoa sen cùng uyên ương. Hắn cảm thấy bộ y phục này ẻo lả tới cực điểm nhưng giờ không có khí lực biểu thị ý kiến, chỉ đành mặc cho người ta sắp xếp.

Ngày hôm nay toàn bộ Tĩnh vương tràn ngập vui sướng, gia nhân đều quần áo nón nẫy chỉnh tề, vui vẻ vô cùng, vội vàng đi đi lại lại làm việc.

Ninh Giác Phi an tĩnh theo quần gia Tĩnh vương phủ chậm rãi đi vào. Còn chưa đến chỗ, hắn đã cảm thấy tứ chi không còn chút sức lực nào, mệt mỏi rã rời.

Nhà ở cổ đại quả là lớn mà.

Rốt cục, quần gia cũng dẫn hắn vào một gian nhà, bảo hắn ngồi trong sảnh không được đi loạn rồi ông cũng rời đi.

Ninh Giác Phi chỉ đành nhìn bốn phía, ngay cả khí lực đứng lên hắn cũng không có chứ đừng nói đi loạn.

Đang nhìn thì bỗng nhiên hắn nghe được một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến: “Thì ra người chính là kẻ đã quyến rũ tiểu thiếp của đại ca ta, hại đại ca ta nổi trận lôi đình sao?”

Ninh Giác Phi quay đầu nhìn lại, đứng ở nơi đó là một nam nhân thân mặc hoàng sam, đầu đội ngọc quan. Gã lớn lên không cao to uy vũ như Thuần Vu Càn mà tương đối thanh tú, nhưng gương mặt cũng có nét tương tự, chỉ là trong ánh mắt gã mang theo một loại ánh sáng âm lãnh khiến người ta sợ hãi.

Ninh Giác Phi chỉ nhìn gã, không lên tiếng.

Từ phía sau gã, có một thanh niên khác bạch y, ngọc quan đi đến, kéo Ninh Giác Phi xuống ghế, hung hăng đè lấy hắn, bắt hắn quỳ trên mặt đất: “Thấy thái tử còn dám ngồi, đây là quy củ của người à?”

Ninh Giác Phi cũng không giãy dụa, nhưng vẫn không hé răng.

Thuần Vu Kích ngừng thân nhìn thiếu niên xinh đẹp này một chút, nhìn qua có vẻ là một cậu bé tính tình quật cường, không khỏi nở nụ cười: “Ta thích dạng như vậy, ngày hôm nay thật là có phúc.”

Gã thanh niên đang áp chế Ninh Giác Phi lập tức nói: “Nhị ca, đã như vậy, không bằng thử trước mùi vị của hắn ở đây đi.”

Thuần Vu Kích vừa nghe, tà khí gật đầu: “Tốt.”

Thuần Vu Oát lập tức nắm tóc Ninh Giác Phi, kéo hắn vào hậu đường, ném lên trên giường, sau đó ngăn hắn lại, vài ba cái cởi y phục hắn.

Lúc này, Ninh Giác Phi còn chưa sử dụng thành thạo thân thể này, nên không có khí lực phản kháng. Vì thế, hắn nhắm mắt lại, không phát ra tiếng nào để họ cởi bỏ y phục.

Thuần Vu Kích nhìn thân thể trước mắt, khát vọng tra tấn nhất thời sôi sục trong máu.

Không đợi Ninh Giác Phi thở ra một hơi, một cây roi đã vụt vào lưng hắn. Hắn đau đến run rẩy, cắn lấy môi, chịu đựng không lên tiếng.

Tiếp theo sau, ngọn roi gào thét quất vào vai, lưng, mông, chân hắn. Thuần Vu Kích tựa như thêu hoa, ưu nhã mà quất những vết roi tàn nhẫn vào da thịt đang chảy máu đầm đìa của hắn. Gã vừa quất roi vừa uống rượu, từng ngụm từng ngụm, trong mắt lộ ra ánh nhìn của dã thú.

Ninh Giác Phi đau tới choáng váng đầu óc, phứt chốc, một thân thể nặng nề đè áp lên hắn, lập tức xỏ xuyên qua cái thân thể còn đang bị thương nặng của hắn. Kẻ đó bạo ngược mà đâm vào, vừa làm vừa cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm láp lên những giọt máu chảy ra từ vết thương của hắn.

Lúc này đây, dục vọng Thuần Vu Kích bị kích thích cực độ bởi mùi máu, gã một mực giày vò thân thể Ninh Giác Phi rất lâu, rất lâu. Sau đó, gã cầm lấy một cái trâm cài mà Thuần Vu Oát đưa cho, không ngừng đâm sâu vào da thịt Ninh Giác Phi. Gã đâm lên từng tắc da, từng tắc thịt của hắn, khiến cho cái thân thể trâm mặc ấy run lên, co rút cơ thể khiến Thuần Vu Kích khoái hoạt như đang lơ lửng trên mây. Mỗi lần gã ra tay đâm hắn, tiếng rên rỉ của gã càng lúc càng cao, khoái hoạt tới cực điểm.

Rốt cục, gã vứt bỏ trâm cài, ôm chặt thân thể dưới thân, mạnh mẽ đem dục vọng hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất, trong tiếng thét thật lớn phóng thích dục dục nóng rực.

Lúc này, Ninh Giác Phi đã đau đến hôn mê bất tỉnh.

Đợi cho Thuần Vu Kích khôi phục lại từ đỉnh khoái hoạt, lui xuống tắm rửa thay y phục, Thuần Vu Oát liền khẩn cấp nhào đến.

Tuy rằng biết người dưới thân đã hôn mê nhưng Thuần Vu Oát vẫn tiếp tục làm những chuyện ấy. Nương theo máu tươi và dịch thể đã có, lần thứ hai, gã xé toạc thân thể hoàn mỹ khiến cho người ta tiêu hồn này ra. Nhìn người dưới thân nương theo động tác của gã mà bất lực loạn choạng, gã cảm thấy niềm vui thích điều khiển người khác.

Đợi đến khi gã phát tiết xong, bên ngoài đã lên đèn. Khi bọn họ một lần nữa mặc vào y phục, khoan thai đi vào chính sảnh, quần gia đã bẩm báo: “Võ vương, Thuần vương, Cảnh vương đều đã tới, khách nhân được mời cũng đã đến đông đủ.”

Thuần Vu Kích ngạo mạn ừ một tiếng, chậm rãi đi vào sảnh.

Lập tức, người ở bên trong đều đứng lên.

“Tham kiến thái tử điện hạ.”

Thuần Vu Kích thoả mãn mà nhìn mọi người kính cẩn nghe theo hành lễ với gã, sau đó khoát tay: “Mà thôi, ngày hôm nay là sinh thần của ta, đa tạ chư vị đến đây chúc mừng, chư vị an tọa.”

Lại một màn nịnh hót bất nháo xảy ra.

Ánh mắt Thuần Vu Kích không nhìn những người đó mà nhìn thẳng vào Thuần Vu Càn ngồi phía trước.

Thuần Vu Càn luôn luôn đối đầu với gã, hôm nay, xuất phát từ lễ tiết, phải tham dự yến hội sinh thần của thái tử, trong lòng vốn đã không kiên nhẫn, nay thấy ánh mắt Thuần Vu Kích nhìn lại, y cũng không tránh né, thẳng thẳng đón lấy ánh mắt đó.

Thuần Vu Kích bỗng nhiên cười một cách tà khí: “Đại ca, nghe nói tiểu thiếp sủng ái của đại ca tư thông với một con hát, ha ha, một hồi sẽ mời đại ca xem một trò hay, hôm nay, ta thay đại ca xả giận.”

Thuần Vu Càn lãnh đạm nói: “Là ngu huynh gia giáo không nghiêm, khiến thái tử chê cười.”

Thuần Vu Kích cũng không nói thêm, chỉ vỗ tay, tuyên bố khai yến.

Nhất thời, đàn sáo cất tiếng, một ban kịch ca múa tiến lên mua vui, sơn trân hải vị bưng lên như nước chảy.

4. Quyển 1 - Chương 3

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Thuần Vu Càn miễn cưỡng mà nhìn cảnh ca múa tưng bừng trước mắt, y ăn rất ít, càng không đụng vào rượu. Bên cạnh y là tam hoàng tử Thuần vương, Thuần Vu Triều, xưa nay giao hảo với y. Hắn chỉ lớn hơn tứ hoàng tử Thuần Vu Oát một tuổi, chẳng qua, ngày thường tao nhã, luôn luôn thích thanh tịnh, ưa đọc sách, không có dã tâm. Thuần Vu Triều tuy rằng là huynh đệ ruột thịt của thái tử Thuần Vu Kích, do hoàng hậu thân sinh, thân phận cực kỳ tôn quý, nhưng không thân với thái tử, trái lại quan hệ rất tốt với trưởng hoàng tử, Thuần Vu Càn, do Thục phi sinh,

Bên cạnh họ là một cậu thiếu niên, đó là ngũ hoàng tử bấy giờ chỉ mới mười sáu, Thuần Vu Hàn. Cậu là hoàng tử của hoàng quý phi, người được hoàng đế tôn trọng kính yêu nhất, Đức phi, thân sinh, thân phận gần với con chính thất sinh ra, Thuần Vu Kích và Thuần Vu Triều. Vì phụ thân của Đức phi là nhất đại danh tướng tay nắm trọng binh, Binh bộ thượng thư Du Huyền Chi, bởi vậy cậu là hoàng tử có thân phận rất cao mà ngay cả thái tử cũng không dám tự tiện trêu chọc, mới vừa mãn nhược quán đã được phong Cảnh vương đủ thấy hoàng đế sủng ái cậu đến mức nào.

Chẳng qua, Thuần Vu Hàn vẫn chỉ là một thiếu niên chưa lớn. Lúc này, cậu mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn hoàng thân quốc thích, đại thần xung quanh đang say bí tỉ, nửa hiểu nửa không, vẻ mặt mang theo sự hưng phấn mờ mờ.

Rất nhanh, vài thần lão luyện thành thực cùng một số đại thần đọc sách thánh hiền, muốn làm chính nhân quân tử lực tục cáo từ. Bọn họ cũng không muốn nhìn tràng diện hoang đường được trình diễn sau đó. Đại khái chỉ còn hơn hai mươi người ở lại trợ hứng cho thái tử.

Quả nhiên, khách khí hữu lễ mà tiễn những đại thần kia đi rồi, Thuần Vu Kích liền hưng phấn mà tuyên bố: “Sắp tới chúng ta sẽ chơi một trò chơi.”

Thuần Vu Càn lập tức quay đầu, hòa ái nói với Thuần Vu Hàn: “Ngũ đệ, đệ về trước đi, chuyện sắp xảy ra đệ hay nhất không nên nhìn.”

“Không.” Thuần Vu Hàn bĩu môi. “Đệ đã trưởng thành, phụ hoàng cũng nói đệ đã là người lớn rồi.”

Thuần Vu Kích cũng cười: “Đúng vậy, ngũ đệ, đệ còn chưa biết chuyện này phải không, hôm nay để ca ca dạy cho đệ.”

Thuần Vu Oát tà tà mỉm cười: “Đúng vậy, ngày hôm nay, để ngũ đệ thượng đầu tiên đi.”

Thuần Vu Hàn hiểu kỳ mà hỏi thăm: “Cái gì vậy? Cái gì để đệ đầu tiên.”

Thuần Vu Kích vung tay lên: “Đệ biết ngay thôi.”

Thấy gã phát tay, quần gia đứng ở ngoài cửa lập tức ra lệnh cho hạ nhân, vài thị vệ kéo Ninh Giác Phi xích lỏng đi vào.

Ninh Giác Phi đã tỉnh lại nhưng đôi mắt trong suốt bởi vì liên tục bị dằn vặt mà mất đi thần thái khi xưa. Hắn hơi khép mắt, mặt cho thị vệ trói chặt tay hắn bằng lụa trắng, sau đó quăng lên xà nhà, treo hắn lên không, chỉ còn đầu ngón chân miễn cưỡng chạm đất. Trọng lượng toàn bộ cơ thể đều dồn vào hai cánh tay bị treo lên, hắn đã không còn cảm nhận được đau đớn trên vai nữa.

Người chung quanh nhìn hắn, dường như đều hít một ngụm khí lạnh.

Một đầu tóc đen dài mượt rơi xuống, như phủ như không lên tấm lưng chẳng chít vết thương, gương mặt phía trước lại không hao tổn gì, bằng cơ ngọc cốt, thắt lưng nhỏ nhắn mất tự nhiên mà rũ xuống, dĩ nhiên mang một chút yếu khí.

Ninh Giác Phi vô lực mà tựa mặt vào hai cánh tay bị trói trên cao, Thuần Vu Oát ác ý nắm mái tóc dài của hắn, kéo ngược ra sau, hì hì nói với Thuần Vu Càn: “Đại ca, đây là tên con hát = kếp hát đã tư thông với tiểu thiếp quý phủ phải không? Hôm nay nhân sinh nhật của nhị ca, chúng ta sẽ thay đại ca xả giận. Đại ca xem, đại ca muốn thượng trước hay để Ngũ đệ thượng trước?”

Thuần Vu Càn lạnh lùng nhìn gương mặt dù tái nhợt vẫn xinh đẹp ấy, hừ một tiếng: “Thì ra ngày hôm nay thái tử và Tĩnh vương muốn làm nhục bản vương.”

Thái độ Thuần Vu Kích bỗng nhiên trở nên ôn hòa: “Sao lại thế được? Đại ca, hôm nay đệ chỉ muốn giúp huynh xả giận thôi. Xem ra đại ca không có hứng thú gì với hắn, vậy... ngũ đệ, đệ thượng trước tiên nhé.” Gã cười cười nhìn Thuần Vu Hàn đang ngây ra như phỗng.

Thuần Vu Hàn nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cậu chỉ biết khiếp sợ nhìn về phía thiếu niên xinh đẹp người đầy thương tích, trần truồng bị treo giữa phòng. Hắn... thật trẻ nha, chắc cũng chỉ bằng tuổi mình là cùng.

Đang suy nghĩ, Thuần Vu Kích đã đi qua nắm lấy tay cậu, kéo cậu đến phía sau Ninh Giác Phi. Thuần Vu Kích cười nhẹ bên tai cậu, đưa tay cởi thắt lưng cậu: “Không bằng hôm nay nhị ca dạy đệ làm một người nam nhân như thế nào nhé.”

Thuần Vu Hàn nhất thời kinh ngạc đến ngây người, cậu hoàn toàn không biết phải làm sao cho phải.

Thuần Vu Càn vỗ bàn, đứng dậy cả giận nói: “Thái tử điện hạ, trước mặt mọi người, ngài muốn làm xấu mặt ngũ đệ sao?”

“Sao thế được?” Thuần Vu Kích nhìn về phía y, lạnh lùng cười. “Võ vương gia, người đừng gây xích mích tình nghĩa huynh đệ chúng ta. Cái này gọi là chia ngọt sẻ bùi. Người này thật sự là báu vật trời sinh, một hồi đại ca cũng nếm thử đi.”

Thuần Vu Càn tức giận đến hừ một tiếng, trầm giọng quát: “Ngũ đệ, mau đi về.”

Thuần Vu Hàn nhất thời giật mình, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không có năng lực tự chủ.

Thuần Vu Triều cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy tràng diện như vậy bao giờ, ngơ ngác mà ngồi chết trân.

Thân thể Ninh Giác Phi được được tắm rửa tỉ mỉ, lúc này máu tươi trộn lẫn với một mùi hoa nhè nhẹ. Hắn an tĩnh mà bị treo ở đó, bị ép buộc mở rộng đáng người yếu đuối mang một vẻ mê hoặc kỳ lạ.

Lúc này, trong lòng Thuần Vu Càn hận cái kẻ bị treo ở nơi này đến tận xương tủy. Nếu như không phải hắn quyến rũ thị thiếp của y, Thuần Vu Kích sao có thể tìm được nhược điểm mà hạ nhục mình? Sớm biết

thế thà rằng một đao giết hần. Lúc ấy, y chỉ muốn con hát hấp hèn đã vũ nhục mình phải chịu tư vị ngàn vạn người lăng nhục, lại không nghĩ rằng sẽ bị thái tử lợi dụng để vũ nhục mình.

Thuần Vu Kích cảm giác được sự giãy dụa của Thuần Vu Hàn, cười nói: “Thế nào? Ngũ đệ, không muốn chơi sao?”

Thuần Vu Hàn đỏ cả mặt, nhất thời nhìn lại người bị treo ấy, rồi lại nhìn đại ca sắc mặt âm trầm, thì thào không thốt lên được tiếng nào, trong lòng mâu thuẫn trùng trùng.

Thuần Vu Càn nhấn mạnh từng tiếng: “Thái tử diện hạ, ngũ đệ tuổi nhỏ, nếu có người không dạy đệ ấy chuyện đàng hoàng, dụ dỗ ngũ đệ làm chuyện hoang đường, việc này mà truyền tới tai phụ hoàng, Hoàng hậu nương nương và Đức phi nương nương, chỉ sợ không thỏa đáng.”

Thuần Vu Kích nghe xong, trong lòng rung mình, cũng không dây dưa thêm. Gã cười lạnh rồi thả Thuần Vu Hàn ra, lui về chủ vị của bản thân, nhàn nhã tự tại uống rượu.

Thuần Vu Hàn thoát khỏi tay gã, rốt cuộc cũng xấu hổ, dưới ánh mắt của mọi người không dám hành sự lỗ mãng, nhanh chóng lui về chỗ ngồi của mình.

Thuần Vu Oát cũng lui ra phía sau hai bước, cười nói: “Chư vị tùy ý vui chơi.”

Đại thần bốn phía vừa nghe xong liền cười cười ào đến, vươn tay.

Thuần Vu Kích một bên uống rượu ngon một bên thích thú xem một màn đàm ô trăn ngập máu tươi.

Ninh Giác Phi đau đến run rẩy cả người, toàn thân trên dưới một điểm khí lực cũng không có, chỉ hỗn loạn nhắm mắt lại, thần trí không rõ.

Thuần Vu Triều nhìn những người đó bữa bãi làm nhục cậu thiếu niên xinh đẹp kia, chẳng biết làm sao trong lòng hần lại dâng lên một cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, hỏa diễm dục vọng bắt đầu sôi lên trong máu.

Hần sợ hãi nhìn qua Thuần Vu Càn, thấy trong mắt y tựa như bốc lửa, không khỏi rụt rè kêu khê: “Đại ca, đệ... muốn...”

Thuần Vu Càn biết cậu muốn điều gì. Trong lòng y, lửa dục cũng đang bốc cao, thế nhưng, y tuyệt đối không ở trước mặt đối thủ một mất một còn của mình lộ ra khuyết điểm, vì vậy chỉ có thể cố gắng chịu đựng. “Tam đệ, đệ xem hần bắn thủ như thế, nhiều người đã thượng qua như vậy rồi, đệ còn muốn sao?” Y trầm giọng nói.

Thuần Vu Kích vừa cười nói: “Tam đệ, nhân bất phong lưu uống thiếu niên. Nếu đệ ngại ở đây đông người, ca ca an bài cho đệ một gian phòng, cho một mình đệ thượng hần, được không?”

Thuần Vu Oát tà tà cười, không đợi Thuần Vu Triều mở miệng đã phân phó quản gia sắp xếp phòng trống.

Lúc này Thuần Vu Hàn vẫn ngồi ở chỗ mình, nhìn cảnh tượng điên loạn đang diễn ra, nhất thời còn chưa khôi phục lại từ chấn động.

Thuần Vu Triều nhìn Thuần Vu Càn một chốc, rốt cuộc vẫn mang khí phách thư sinh, biết liêm sỉ, vì vậy nói rằng: “Nhị ca, cảm ơn hảo ý của nhị ca, nhưng thôi vậy, đệ cũng không hứng thú.”

Sau một lát, Thuần Vu Càn cũng nhìn không được nữa, đứng dậy chấp tay với Thuần Vu Kích: “Thái tử diện hạ, xin thứ cho tiểu vương thân thể không khỏe, xin cáo lui.”

Thuần Vu Kích tà tà nhìn y một cái: “Sao vậy? Không để bản vương báo thù cho đại ca sao?”

“Không dám làm nhọc lòng thái tử.” Thuần Vu Càn cười lạnh một tiếng: “Tiểu vương tuy rằng bắt tài nhưng dù có thù gì cần báo cũng không cần mượn tay người khác giúp mình.”

Thuần Vu Kích dường như không có việc gì, gật đầu: “Được rồi, vậy đại ca trở về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Thuần Vu Càn nhìn Thuần Vu Triều, Thuần Vu Hàn một cái: “Tam đệ, ngũ đệ, cùng đại ca về thôi.”

Thuần Vu Triều cùng Thuần Vu Hàn nhìn tròng diện đáng sợ trước mắt, trong lòng run rẩy không thôi, vừa nghe thế lập tức đứng dậy, hoảng loạn cáo từ thái tử rồi vội vàng theo sát Thuần Vu Càn đi ra khỏi chính sảnh.

Mới vừa ra khỏi cửa, bọn họ liền nghe được một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, sau đó tiếng kêu im bật. Thuần Vu Triều cùng Thuần Vu Hàn tìm như đập trật một nhịp, nhin không được run sợ, nhanh chóng sải dài bước chân.

Phía sau bọn họ, một trận im lặng, tiếp theo đó là những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Thuần Vu Hàn nhin không được lấy tay bịt tai, nhanh chóng chạy về phía trước.

Thuần Vu Càn nắm tay Thuần Vu Triều đang không ngừng run rẩy, bước nhanh ra đại môn.

5. Quyển 1 - Chương 4

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Sáng sớm, khi Ninh Giác Phi cả người đầy máu, gần hấp hối bị đưa về từ Tĩnh vương phủ, ngay cả người đã gặp qua không ít thảm cảnh như Giang Tông Loan cũng phải giật mình.

Lúc đi người còn hoàn mỹ xinh đẹp, khi về chẳng khác nào một xác chết. Toàn thân hằn rải rác các vết thương, hậu đình thì máu chảy như suối, phân thân phía trước đã bị lửa đốt, kim đâm không ra hình dạng, chỉ có gương mặt tuấn mỹ là không bị ai tàn phá, ngoại trừ môi bị cắn đến bật máu ra, vẫn còn hoàn mỹ, chỉ là sắc mặt trắng nhợt, không còn sinh khí.

Hộ viện cẩn thận ôm hắn vào phòng, sau đó gấp gáp sai người đi mời đại phu quen biết, đến khi trong phòng không còn ai khác nữa thì Giang Tông Loan rốt cục nhin không được cúi đầu mắng một tiếng: “Lũ súc sinh.”

Vị đại phu này từ lâu đã xem bệnh cho các tiểu quan trong Thúc Vãn lâu, hiểu rõ các vết thương khi bị khách nhân làm nhục, nhưng khi khám cho Ninh Giác Phi, thần sắc ông cũng đại biến, thiếu chút nữa là hét lên. Thay Ninh Giác Phi kiểm tra vết thương, sau đó thanh lý, thượng dược, băng bó, sau đó bắt mạch, một lúc lâu, ông nói: “Hung hiểm lắm, chỉ sợ là...” Ông lắc đầu.

Giang Tông Loan thở dài: “Đại phu, ngài cứ viết đơn thuốc đi, có thể sống hay không thể sống đành trông vào mệnh của hắn thôi.”

Đại phu cũng thở dài, viết một đơn thuốc rồi lắc đầu đi ra.

Sau đó, Ninh Giác Phi thuốc thang không nuốt được mà sốt cao không lùi. Nhưng cho dù toàn thân đau đớn hay sốt cao, hắn vẫn rất an tĩnh, ngay cả một tiếng rên cũng không có, càng làm người ta cảm thấy hắn không giống người thường.

Giang Tông Loan mỗi ngày đều đến thăm hắn, ngồi ở bên giường hắn, mỗi lần nhìn, y đều lắc đầu, thở dài.

Vài ngày sau, khách quý Thuần Vu Hàn chưa từng đến Thúc Vãn lâu cũng lần đầu tiên bước chân tới đây. Cậu gấp gáp nói với Giang Tông Loan: “Ta muốn nhìn thấy Ân Tiểu Lâu.”

Giang Tông Loan nhìn vài tên thị vệ theo sau đã biết khách nhân này tuy rằng tuổi còn nhỏ, thân phận tuyệt đối không nhỏ, vì vậy dịu dàng tươi cười, cúi đầu đáp: “Tiểu Lâu thân thể không khỏe, hiện tại không thể hầu hạ thiếu gia.”

Thuần Vu Hàn có chút ngại ngùng, cúi đầu: “Ta biết hắn... thân thể không khỏe, cũng chỉ muốn thăm hắn. Hắn... giờ thế nào?”

Giang Tông Loan nhẹ nhàng thở dài: “Chỉ sợ không được tốt lắm.”

Thuần Vu Hàn có chút nóng nảy: “Vậy người dẫn ta đi, gian phòng của hắn ở chỗ nào?”

Giang Tòng Loan liền dẫn cậu lên lầu. Dáng người y lả lướt, dáng đi như nước chảy mây trôi, trông rất đẹp mắt, nhưng lúc này Thuần Vu Hàn không nhìn thấy gì, tâm thần cậu chỉ nhớ đến Ninh Giác Phi.

Vừa vào cửa phòng, Thuần Vu Hàn liền đi đến bên giường.

Ninh Giác Phi nằm ở trên giường, vẫn hôn mê bất tỉnh. Hiển nhiên hắn không mặc y phục, toàn thân đều bọc vải trắng, trên cổ còn nhìn thấy những vết cắn xé, bầu nhéo, vết phỏng và lằn roi quất. Chiếc chăn gấm đắp qua đầu vai khiến gương mặt trái xoan tái nhợt của hắn càng thêm yếu mềm vô lực, tựa như chỉ chốc lát thôi hắn sẽ hóa thành một làn khói nhẹ bay mất.

Thuần Vu Hàn không dám đụng vào hắn, chỉ ngồi bên cạnh giường, ngơ ngác mà nhìn dung nhan tuấn mỹ lại yếu đuối ấy, một lát mới hỏi: “Hắn... bị thương thế nào?”

Giang Tòng Loan thở dài: “Ngoại trừ gương mặt, toàn thân trên dưới không có lấy một mảng da không vết tích.”

Thuần Vu Hàn lấy ra một bình dược, nói với y: “Đây là linh dược trị thương của đại nội, người dùng cho hắn đi.”

Sau đó, cậu phát tay một cái, dẫn một đại phu từ phía sau thị vệ đi lên trước, trong tay đại phu còn mang theo một hòm thuốc nhỏ. “Lô tiên sinh, phiền ông khám cho hắn một chút.” Thuần Vu Hàn nhẹ giọng nói nhưng khẩu khí vẫn rất bá đạo mà ra lệnh.

Đại phu vẻ mặt rất bất đắc dĩ, hắn ông đang oán thầm trong bụng. Ông dù sao cũng đường đường là quan ngự y, danh y số một trong kinh, ngay cả các quan viên muốn thỉnh ông xem bệnh cũng phải cung kính mời chào. Ông cũng luôn rất giữ giá, không dễ dàng bắt mạch cho người khác, thông thường chỉ phái đồ đệ đi. Hôm nay bị ngũ hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất kéo vào thanh lâu, muốn ông chữa bệnh cho cái loại tiểu quan ngàn người khinh thường này, thật là vũ nhục danh tiếng của ông mà. Tuy nghĩ thế, ông cũng không dám cãi lệnh hoàng tử, chỉ đành tiến lên bắt mạch cho bệnh nhân.

Sau khi bắt cả hai tay, ông còn lật xem mí mắt, bửa lưỡi của bệnh nhân rồi cung kính nói với Thuần Vu Hàn: “Vương gia, người này thụ thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, tả mạch hư mà hữu mạch huyền, tâm, phế, gan, tỳ, thận, các mạch đều nhược...”

Thuần Vu Hàn làm ra dáng nghe ông nói một tràng từ ngữ không kiên nhẫn hỏi: “Bệnh của hắn, có thể cứu không?”

Lô tiên sinh suy nghĩ một chút: “Có thể cứu chữa, dường như hắn luyện công từ nhỏ, nguồn căn còn tốt, có thể cứu lại nhưng có lẽ sẽ để lại gốc bệnh, tuổi thọ không lâu.”

Thuần Vu Hàn lập tức nói: “Cứ cứu trước, chuyện tương lai sau này hãy tính.”

Lô tiên sinh “Tuân lệnh” một tiếng rồi xoay người, ngẫm nghĩ viết đơn thuốc, đưa cho Thuần Vu Hàn: “Vương gia, trong đơn thuốc có vài loại dược liệu hiếm, chỉ có trong cung...”

Thuần Vu Hàn hời hợt nói: “Không sao, ta sẽ xin phụ hoàng.”

Lúc này Giang Tòng Loan mới khẳng định, thiếu niên y phục sang trọng kia chính là tiểu nhi tử mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, Cảnh vương, Thuần Vu Hàn.

Thuần Vu Hàn quay đầu nghiêm trang nói với y: “Người, nhất định phải chiếu cố hắn cho tốt, đừng để hắn chết.”

Giang Tòng Loan hé miệng cười, thi lễ: “Tuân lệnh, vương gia.”

Ngày thứ hai Thuần Vu Hàn trở lại, mang theo thị vệ Cảnh vương phủ đưa các dược liệu trân quý trong đơn thuốc đến.

Giang Tòng Loan để Nhất Tỷ tuân theo đơn thuốc của danh y đại nội, Lô tiên sinh, tỉ mỉ sắc thuốc, canh giờ, cho Ninh Giác Phi uống.

Vài ngày sau, Ninh Giác Phi dần hết sốt, vết thương cũng khỏi hẳn.

Lúc này Giang Tòng Loan mới thở phào một hơi.

Từ đó, Thuần Vu Hàn luôn luôn đến thăm Ninh Giác Phi. Sau này, ngay cả Thuần Vu Triều không bước chân vào chốn yên hoa, luôn luôn giữ mình trong sạch cũng thường đến thăm hỏi.

Giang Tòng Loan âm thầm kinh ngạc, y càng tăng thêm số lượng hạ nhân chăm sóc cho Ninh Giác Phi, không dám lơ là.

Trong lúc ấy, cũng có không ít văn võ đại thần cùng phú hào đến đây nghe ngóng, hỏi Ninh Giác Phi đã tiếp khách được chưa, Giang Tòng Loan không để chúng quấy rối thiếu niên này, tất cả đều khéo léo đuổi đi.

Nửa tháng sau, bệnh khỏi, Ninh Giác Phi rốt cục mở mắt.

Vừa khôi phục thần trí, đau đớn mạnh mẽ lập tức khiến hắn cắn chặt môi dưới. Nhân thần hắn vẫn còn mờ mịt một mảnh, yên lặng nhìn nóc nhà, một lúc lâu mới phản ứng được, những chuyện đã xảy ra như thủy triều ào ào chôn vùi tâm thức hắn.

“Người tỉnh rồi?” Bên giường có người mừng rỡ nói.

Hắn chậm rãi nghiêng đầu, là một thiếu niên trẻ trung, mặc trường sam thiên hoàng sắc có thêu hoa mai hồng nhạt, đầu đội ngọc quan tinh xảo, dây đeo có một viên trân châu rất lớn, nhìn qua đã biết giá trị xa xỉ. Cậu thiếu niên vui vẻ đứng dậy, cúi đầu xuống đánh giá hắn: “Thế nào? Người cảm thấy thế nào rồi?”

Ninh Giác Phi nhìn cậu, nhân thần đạm nhiên, không nói gì cả.

Một lát, cậu thiếu niên hơi đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi hắn: “Người còn nhớ rõ ta sao?”

Ninh Giác Phi thần tình đạm mạc, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cậu thiếu niên mở lớn miệng, như không thể tin được mà hỏi hắn: “Ý người là... người không nhớ ta?”

Ninh Giác Phi vẫn diện vô biểu tình, hai tay ẩn trong tấm chăn nắm chặt đệm giường, nỗ lực chịu đựng đau đớn kịch liệt toàn thân. Không lâu sau, hắn lại mê man.

Lúc này, thời gian hắn thanh tỉnh càng ngày càng nhiều, nhưng luôn luôn không mở miệng, nhân thần cũng ảm đạm vô cùng, thường thường chỉ ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giang Tòng Loan cũng có tới thăm hắn nhưng y không nói gì cả. Những chuyện đã xảy ra trên người Ninh Giác Phi tuy rằng thăm nhưng những chuyện như vậy y cũng gặp không ít. Đây đều là do số mệnh của mọi người, chẳng có gì cần nhiều lời cả.

Thuần Vu Hàn vẫn không ngừng mà tới thăm Ninh Giác Phi. Chẳng biết vì sao, cậu lại bị hấp dẫn bởi người thiếu niên không lớn hơn mình bao nhiêu này như vậy, cái cảm giác này làm cho cậu mê muội. Tuy rằng người này luôn luôn lắc đầu nói không nhận ra cậu, cũng không nói với cậu lời nào nhưng cậu vẫn si mê hắn như thế.

Một hôm nọ, cậu lần thứ hai cuốn lấy Giang Tòng Loan, muốn chuộc thân thay Ninh Giác Phi.

Trên mặt Giang Tòng Loan vẫn giữ nụ cười dịu dàng, thanh âm trầm thấp uyển chuyển: “Cảnh vương gia, không phải tiểu nhân không đồng ý mà hắn không phải do tiểu nhân mua về, hắn là người Võ vương gia đưa đến để chịu tội, Võ vương muốn để hắn ở đây, chịu lấy lăng nhục để chuộc tội, tiểu nhân thật sự không dám tự ý thả người.”

Thuần Vu Hàn ngẩn ra, rồi liền cười ngựa chạy vào Võ vương phủ.

Thuần Vu Càn vừa hạ triều xong, đang thay y phục, Thuần Vu Hàn cũng không quan tâm mà xông thẳng vào phòng.

Thuần Vu Càn đang thay xong trường sam ở nhà, mới cưỡi triều quan, mạn bất kinh tâm mà nhìn Thuần Vu Hàn, nói vọng ra: “Người đâu, dâng trà.”

Thuần Vu Hàn bình thường đã quen tùy ý, lúc này một bên kéo áo y, một bên lao nhao: “Đại ca, đại ca, ca đem người đó cho đệ đi.”

“Người nào? Không đầu không đuôi gì cả.” Thuần Vu Càn cười khê rồi xoa xoa đầu cậu. Y luôn thương tiểu đệ này của mình, không chỉ vì tiểu đệ này thương thân thiết với mình mà còn vì thế cục triều chính hiện nay.

Bây giờ, thế lực của y đang giằng co gay gắt với thế lực của thái tử, chỉ y để vào thiên hạ giang sơn. Lực lượng thái tử và Thuần Vu Oát, lực lượng của y và Thuần Vu Triều có thể nói là ngang ngửa nhau. Bởi vậy trong cuộc chiến tranh đoạt quyền lực này, thái độ của Thuần Vu Hàn, hoàng tử thân phận cực kỳ tôn quý lại được hoàng đế hết mực sủng ái này rất quan trọng.

Từ khi thái tử làm ra chuyện hoang đường trong yến hội sinh nhật gã tới nay, gã liên tiếp tặng cho Thuần Vu Hàn những cơ thiếp mỹ mạo, luyện đồng tuần tú. Những chuyện này, y đều biết. Mà Thuần Vu Hàn thì lại không ngừng đi Thúc Vân lâu thăm “tiện nhân” kia, y cũng biết rõ như lòng bàn tay. Hôm nay, Thuần Vu Hàn tới xin người, y cũng hiểu rõ người đó là người nào. Y suy nghĩ thật nhanh nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười sủng nịch, để Thuần Vu Hàn ngồi xuống: “Uống một ngụm trà đi rồi chậm rãi nói.”

Thuần Vu Hàn đang nóng lòng không dần nổi nên vẫn lôi kéo tay y, năn nỉ: “Đại ca, Ân Tiểu Lâu kia, đệ rất thích hẳn, đệ muốn hẳn, ca để cho đệ đi.”

Thuần Vu Càn đã có tính toán. Y ôn hòa nói: “Không phải đại ca keo kiệt. Ngày ấy ở trong phủ tứ đệ, đệ cũng đã thấy, kẻ đó... quá bẩn rồi. Nếu đệ muốn hẳn, để phụ hoàng biết, chẳng biết phụ hoàng sẽ tức giận đến mức nào nữa. Nếu như mẫu phi đệ biết, đệ nghĩ thử xem, Đức phi sẽ xấu hổ đến mức nào? Đệ cũng đã lớn rồi, thỉnh thoảng chơi bời thì không sao nhưng ngàn vạn lần không thể trầm mê, đừng để thiên hạ chê cười.”

Thuần Vu Hàn nghe vậy liền ngẩn ra, nhất thời xui xuống. Cậu biết những điều này đều là sự thực cả. Trong cung có biết bao nhiêu người đổ kỵ địa vị của mẫu thân cậu, nếu cậu ở bên ngoài bước nhầm một bước, mẫu phi nhất định sẽ bị người khác công kích.

“Được rồi, đây mới là ngũ đệ ngoan của huynh.” Thuần Vu Càn cười cười ôm cậu. “Đến đây, đừng ủ rũ nữa. Ở đây ca ca cũng có vài luyện đồng xinh đẹp động lòng người, vừa sạch sẽ lại biết hầu hạ người, đệ cứ tự nhiên chọn, thích ai, ca ca đều tặng cho đệ.”

Thuần Vu Hàn từ đấy không đến Thúc Vân lâu nữa.

Một tháng sau, vết thương của Ninh Giác Phi đã khỏi hết, rốt cuộc cũng đã có thể xuống đất bước hai bước. Chỉ là, hẳn vẫn cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt, dung nhan ảm đạm.

Lúc này, Giang Tông Loan nhận được mệnh lệnh từ Võ vương phủ: “Thúc Vân lâu không phải là nơi hẳn dưỡng lão, hiểu không?”

Đêm đó, Ninh Giác Phi liền bị hai thị vệ mang ra cửa, dùng xe ngựa kéo vào nội thành.

Trước khi xuất môn, Nhất Tỷ không đành lòng nên cho hẳn một chén mê dược, ý thức hẳn mê man đi rất nhiều rồi bị thị vệ túm đi, ném lên xe. Trong quá trình ấy, hẳn không hề thấy đau chút nào, chỉ cảm thấy mơ màng, phẳng phất như đang nằm mơ.

Đi thật lâu, hẳn bị người kéo ra khỏi xe, đưa vào một căn phòng ngủ, rồi bị ném lên giường.

Trong phòng rất an tĩnh, rất lâu không ai để ý hẳn. Ninh Giác Phi từ từ nhắm hai mắt lại, hẳn lạc vào hỗn loạn, tự như nửa mộng nửa tỉnh.

Rốt cục, có người ở bên ngoài nói.

“Ngũ đệ, hôm nay ca ca có dẫn một thứ tốt đến cho đệ.” Đó là giọng nói cao hứng bừng bừng của Tĩnh vương Thuần Vu Oát.

“Thật à?” Thuần Vu Hàn cảm thấy hứng thú. “Tứ ca, là cái gì?”

“Ha ha, ở trong phòng đệ đó, chính đệ vào sẽ biết.”

Thuần Vu Hàn hứng thú chạy vào, vừa liếc mắt thấy Ninh Giác Phi nằm trên giường, cậu ngăn cả người. Gương mặt cậu bắt đầu đỏ lên, trong mắt tràn đầy hưng phấn với vui sướng.

“Tứ ca, hần... hần...” Cậu quay đầu nhìn vào Thuần Vu Oát ở phía sau. “Ca mang hần đến đây sao?”

Thuần Vu Oát cười hi hi: “Đúng vậy. Cũng là ý tứ của thái tử ca ca của đệ, thấy đệ thích hần, nên mang đến tặng đệ. Đệ yên tâm, tiền ca ca đã thanh toán rồi, một đêm nay, hần là của đệ. Nếu như đệ cảm thấy thích cũng có thể giữ hần lại.”

Thuần Vu Hàn đại hỉ, kéo kéo tay gã: “Thật sao, tứ ca? Đệ thật sự có thể giữ hần lại sao, thế nhưng đại ca... đại ca nói không thể.”

Thuần Vu Oát hừ một tiếng: “Đại ca nói không thể thì sao chứ? Thái tử nói có thể? Là đại ca lớn hay thái tử lớn hả?”

Thuần Vu Hàn cũng không để ý đến thâm ý của gã, vui đến đỏ bừng cả mặt: “Tốt tốt quá, tứ ca, ca giúp đệ cảm ơn thái tử ca ca.”

Thuần Vu Oát đắc ý cười: “Thái tử ca ca biết đệ sẽ thích lễ vật này. Được rồi, ca không quấy rầy đệ hưởng thụ nữa. Nhưng mà, đệ còn chưa biết gì phải không? Có biết làm sao không? Có cần ca ca dạy cho đệ không đó?”

Thuần Vu Hàn lúng túng, nói: “Đệ... đương nhiên biết rồi.”

“Vậy được rồi, ca ca không làm lỡ chuyện vui của đệ nữa.” Thuần Vu Oát đưa tay vỗ vỗ vai cậu rồi cười, rồi đi.

Thuần Vu Hàn thấy gã đi liền khấn cấp đóng cửa lại, nhào lên giường, ôm lấy Ninh Giác Phi, cười kêu lên: “Tiểu Lâu, Tiểu Lâu, ta rốt cuộc cũng có thể ôm người rồi.”

Kaori: Thuần Vu Hàn thật con nít!

6. Quyển 1 - Chương 5

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Mặt trời đã lên cao, trong Cảnh vương phủ vẫn một mảnh an tĩnh. Người người đều biết chủ nhân của phủ vẫn đang say giấc nồng, không ai dám quấy rối.

Nhưng sự an tĩnh này rất nhanh bị Binh bộ thượng thư, Du Huyền Chi đánh vỡ.

Vị dũng tướng lừng danh Nam Sở này dù tuổi đã quá năm mươi nhưng do nhiều năm binh nghiệp rèn luyện vẫn uy vũ như cũ, hơn nữa chưởng quân binh quyền toàn quốc lâu năm khiến nhất cử nhất động của ông càng thêm uy phong凛凛. Về bối phận, ông ta là ngoại công của Thuần Vu Hàn. Tuy nói quân thần khác biệt, nhưng rốt cuộc vẫn có quyền quân giáo cậu. Người trong Cảnh vương phủ đối với Du đại nhân bất cầu ngôn tiểu này luôn luôn kính sợ vô cùng.

Du Huyền Chi mang theo vài tên thị tòng võ quan vào phủ, hỏi Cảnh vương đã thức dậy chưa, khi nghe tin, ông nhất thời giận dữ, đẩy quần gia xông thẳng vào ngoại thất.

Khó khăn lắm mới tới ngoài cửa, thì quần gia ở phía sau vội kêu vọng vào trong: “Vương gia, Du đại nhân tới.”

Du Huyền Chi đi vào cửa, nhưng cũng không dám mặng chàng, chỉ trầm giọng nói: “Cảnh vương gia, Du Huyền Chi có việc cầu kiến.”

Thuần Vu Hàn thiếu niên nhiệt huyết, tối hôm qua giày vò Ninh Giác Phi cả một đêm, đến hừng đông mới ngủ, lúc này đang ôm Ninh Giác Phi, cả người dán sát vào lưng hắn, ngủ say. Bỗng nhiên nghe một trận lao nhao rồi cả tiếng quát khê, cậu cả kinh tỉnh lại.

Đang mông mông lung lung, ngoài cửa đã vang lên tiếng của Du Huyền Chi: “Cảnh vương gia, Du Huyền Chi có việc cầu kiến.”

Thuần Vu Hàn được phong làm Cảnh vương, trước khi có thể xuất cung lập phủ, mẫu phi từng tha thiết căn dặn, cậu ở ngoài cung phải cẩn thận, chăm chỉ đọc sách, nói ít, đừng gây chuyện, nhất là phải nghe theo sự giáo dục của cửu cửu, tránh rước phải họa. Cậu cũng rất nghe lời mẫu phi, nên đối với ngoại công rất kính sợ. Sau một đêm tận tình, giờ cậu cũng cảm thấy chột dạ, lập tức xoay người xuống giường, vợ lấy y phục, trong miệng gấp gáp trả lời: “Ta lập tức ra ngay, người đâu, dâng trà cho ngoại công ở đại sảnh.”

Ninh Giác Phi lúc này cũng đã tỉnh, nhưng con mắt không hề mở.

Đêm qua, hắn bị thiếu niên động tác trúc trắc này giày vò suốt đêm, nhưng nhờ hiệu lực của mê dược, cái loại cảm xúc đau đớn này quả thật quá xa vời với bản thân, lúc này được hiệu đã qua, đau đớn như thủy triều ào ào kéo tới. Hắn cắn chặt răng, nhằn nạy, nằm trên giường không nhúc nhích.

Thuần Vu Hàn đang mặc y phục bỗng nhiên chú ý đến vết máu bên người, trong lòng kinh hãi, vội vã xốc chăn trên giường ra. Trên giường có những vết máu li ti làm cậu rất đau lòng, cậu đưa tay ôm lấy Ninh Giác Phi: “Xin lỗi, Tiểu Lâu, ta làm người bị thương rồi.”

Ninh Giác Phi vẫn không nói một lời.

Thuần Vu Hàn do dự một chút, nhưng vẫn quyết định ra ngoài thăm hỏi ngoại công trước rồi mới trở về chăm sóc hắn: “Người cứ nằm nghỉ ngơi ở đây trước đã, ta ra ngoài một lúc, xử lý chút chuyện, sau đó sẽ thay người gọi đại phu.”

Khi cậu xuất môn, quần gia cẩn thận theo sau, bên ngoài cũng trở nên yên tĩnh.

Lúc này Ninh Giác Phi mới chậm rãi đứng dậy, cố gắng chịu đau, xuống giường, chậm rãi mặc y phục, tiện tay dùng một sợi dây mỏng buộc lại tóc, sau đó đi ra ngoài.

Những binh sĩ canh giữ bên ngoài thấy hắn, trên mặt tràn đầy kinh diễm cùng xem thường hỗn tạp chung một chỗ. Một người dẫn đầu lạnh lùng nói: “Chúng ta đưa người trở lại.”

Ninh Giác Phi không nói gì, theo bọn họ đi về.

Trong chính sảnh, sắc mặt Du Huyền Chi cực kỳ âm trầm, trịnh trọng nói: “Cảnh vương gia, những chuyện khác ta không muốn nhiều lời, vương gia bây giờ vẫn còn nhỏ, có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu thông. Nhưng mong ngài nhớ kỹ những điều này, mặc kệ là người nào tặng người cho ngài, ngài cũng không được nhận.”

Thuần Vu Hàn vừa nghe, gương mặt liền đỏ cả lên, lúng túng đáp: “Ngoại công, ta ... ta đã là người lớn rồi.”

Du Huyền Chi thẳng lưng, nghiêm mặt: “Cảnh vương gia, ở một số lãnh vực, ngài có thể là một người lớn, ngài có thể cưới vợ nạp thiếp, có thể thu nam sủng, những chuyện này ta không quản. Thế nhưng, cho dù là ai đưa người tới, dù là vũ cơ hay nam sủng, cho dù là quản sự, nô tài, ngài cũng không thể nhận được, hiểu chưa?”

Thuần Vu Hàn có chút khó hiểu nhưng vẫn gật đầu. Qua một lát, cậu mới có lấy dũng khí nói: “Ngoại công, sau này ai tặng người ta cũng sẽ không nhận, nhưng mà, người kia.... Tiểu Lâu, ta muốn thu hắn.”

“Không được.” Du Huyền Chi vừa nghe liền nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa vỗ bàn đứng dậy.

Thuần Vu Hàn sợ đến rớt cả cổ, nhìn ông, không dám mở miệng.

Du Huyền Chi lập tức nhận thấy thái độ của mình có chút quá phận, nếu như truyền ra bên ngoài có thể bị người khác bàn tán, nói ông bất kính với hoàng tử, mắt không đặt hoàng gia vào thượng vị. Nghĩ đến đây, ông cố mỉm cười, thanh âm cũng dịu đi đôi chút: “Cảnh vương gia, Ân Tiểu Lâu kia chỉ là một con hát mà thôi, vậy mà dám quyến rũ ái thiếp của Võ vương gia, thật sự là sắc胆 bao thiên. Hiện tại lại đi làm nam xứng lại không hề oán thán. Trước đây nghe nói hắn tính tình cường liệt, hiện tại lại ngoan ngoãn như thế,

ta cảm thấy rất khả nghi. Người khác thì cũng không sao nhưng ngài không thể vậy được, vạn nhất lại gặp phiền phức gì hay nhiễm bệnh hoa liễu, vậy thì thể diện hoàng gia, thể diện phụ hoàng mẫu phi ngài chẳng phải sẽ mất hết sao.”

Thuần Vu Hàn hơi cúi đầu, trong lòng không vui chút nào.

Du Huyền Chi ôn hòa nói: “Ta đã cho người đem Ân Tiểu Lâu đuổi về Thúy Vân lâu, sau này, ngài đừng tìm hấn nữa. Nếu có người lại đưa hấn tới cho ngài, ngài cũng phải kiên quyết không nhận. Bằng không, ta giết hấn.” Câu cuối cùng, ông nói với thanh âm rất thấp, cực kỳ ngoan độc.

Thuần Vu Hàn vừa nghe lập tức ngẩng đầu: “Được được được, ngoại công, ta không bao giờ tìm hấn nữa, cũng không muốn hấn nữa, nhưng.... đừng giết hấn.”

Du Huyền Chi thấy phản ứng của cậu như thế, trong lòng càng tức giận, nhất thời thật muốn một đao làm thịt cái tai họa kia.

Thuần Vu Hàn rất nghiêm túc nhìn ông: “Ngoại công, ngài phải hứa với ta, không giết hấn.”

Du Huyền Chi hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Được, ta đáp ứng với ngài, không giết hấn..”

Lúc này Thuần Vu Hàn mới yên tâm, nhìn phía ngoài cửa, trong lòng cậu lại nhớ tới cái người hôm qua còn nằm trong vòng tay mình.

Ninh Giác Phi bị xe ngựa đuổi về Thúy Vân lâu. Hấn mặc trường sam lục sắc thêu đồ án bách điều triều phượng, thân thể mềm yếu bất kham, trên mặt lại lạnh lùng như sương. Xuống xe, chính hấn tự vào cửa, theo sau còn có vài người binh sĩ và hai thị vệ Võ vương phủ.

Trong lâu rất an tĩnh, phần lớn tiểu quan còn đang nghỉ ngơi, chỉ có vài người làm đang vẩy nước quét nhà, nhìn thấy hấn tiến đến, phía sau còn có quan binh, tựa như đang bị áp giải thì có chút kinh ngạc nhìn về phía hấn.

Nhưng hấn vẫn diện vô biểu tình, hồ hững lên lầu, vào gian phòng của mình.

Người dẫn đầu nọ bỗng nhiên không chịu nổi nữa, đưa tay hung hăng nắm lấy tóc hấn, kéo vào người mình.

Ninh Giác Phi bị kéo tóc nên phải nghiêng đầu qua, lạnh lùng nhìn người nọ, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Người nọ nhìn cặp mắt trong suốt ấy, trong lòng bỗng nóng lên, tay càng nắm chặt tóc hấn, không chút nghĩ ngợi, gã nhắc chân đạp một cái.

Thân thể Ninh Giác Phi vẫn không tiện hành động, chỉ có thể nghiêng người né một chút, dù tránh khỏi phong mang nhưng vẫn bị trúng một phần.

Người nọ thả mái tóc đen dài của hấn ra, nhổ nước bọt xuống đất một cái rồi mang theo binh lính đi xuống lầu.

Ninh Giác Phi đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra hồ nước bên ngoài, sóng hồ xanh ngọc lăn tăn nhộn nhạo trong gió, có vẻ dịu dàng vô cùng.

Hấn dùng hai tay chống lấy khung cửa sổ, sau đó song chưởng phát lực, đầu ngón chân rời khỏi mặt đất. Chống tay một chốc, khí lực liền biến mất, hấn đành buông tay, uể oải lùi lại vài bước, ngã lên trên giường.

Vẫn chưa được, thể lực còn kém.

Hấn nằm ở trên giường, nhìn trần nhà đờ ra, trong đầu tính toán kế sách để chạy trốn.

Đúng lúc này, có người lên lầu 2, tiếng bước chân nặng nề cho thấy người này rất hùng hổ đi lên.

Giọng nói cẩn thận của Giang Tòng Loan thoáng vang lên: “Du đại nhân. Tiểu Lâu mới vừa trở về, ngài có thể để hấn nghỉ một chút không?”

“Cút ngay.” Một tiếng gầm truyền đến, tiếp theo cửa phòng Ninh Giác Phi bị đá văng ra.

Đứng ở cửa chính là binh bộ thượng thư Du Huyền Chi.

Sắc mặt ông âm trầm nhìn thiếu niên đang ngồi dậy, móc ra một tấm ngân phiếu trong ngực ra, không thèm nhìn cứ thế quăng về phía Giang Tông Loan, sau đó đóng sầm cửa lại.

Sau một lát, ngoài cửa truyền đến một tiếng thở dài, sau đó là yên lặng.

Du Huyền Chi vọt đến bên giường, dùng tay nắm cầm Ninh Giác Phi lên, cười lạnh: “Ta thật muốn nhìn xem ngươi mê người đến bao nhiêu, rốt cuộc họa thủy đến mức nào.” Vừa nói ông vừa cởi y phục hắn.

Du Huyền Chi dù đã ngoài năm mươi nhưng mỗi ngày đều luyện võ, thân thể khổng lồ vô hữu lực. Cũng may ông không có thú vui ngược đãi, chỉ ở trên giường ra sức giày vò. Ninh Giác Phi mặc dù cảm thấy đau đớn nhưng vẫn còn trong khả năng nhẫn nhịn. Hắn nỗ lực ngăn cách giữa thần trí và thân thể, nhất thời cũng đỡ hơn một ít.

Bên tai nghe một tiếng gầm nhẹ như mãnh thú, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, Ninh Giác Phi cảm thấy mình đang bị người ở trên chiếm đoạt, nhưng cảm giác xa lạ và đau đớn này quả thật quá xa xôi với mình.

Du Huyền Chi nhìn gương mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt của người dưới thân, ông chỉ cố sức mà ra vào, va chạm, hưởng thụ từng đợt từng đợt khoái cảm kỳ dị ấy.

Đến tận khi trời đã chạng vạng, ông mới lưu luyến mà buông thân thể suy yếu vô lực dưới thân ra. Ông mặc lại y phục, đưa tay vỗ nhẹ khuôn mặt tuần tú của hắn, dán môi sát vào tai hắn, tàn nhẫn nói: “Đừng có quên rũ Cảnh vương, bằng không ta – giết – ngươi.”

Nghe tiếng ông đã xuống giường, mặc y phục, sau đó mở cửa ra ngoài, Ninh Giác Phi cố gắng vơ lấy chiếc chăn bên cạnh, cảm giác mệt mỏi cực kỳ.

Đợi cho ông đi một hồi, Giang Tông Loan mới đẩy cửa phòng hắn, mỉm cười ngồi vào bên giường, ôn hòa mà hỏi thăm: “Thế nào, Tiểu Lâu? Thân thể không sao chứ?”

Ninh Giác Phi mở mắt ra nhìn về phía y, hồ hững đáp: “Cảm ơn Giang lão bản, ta còn khỏe.”

Giang Tông Loan vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt hắn, thương tiếc vô vàn: “Gầy hơn rồi, phải để ý đến mình hơn đấy.”

Ninh Giác Phi cười cười tự giễu, lại không nói gì thêm.

Thanh âm Giang Tông Loan vĩnh viễn ôn hòa nhu yếu như trước: “Tiểu Lâu, ta biết trong lòng ngươi rất khổ sở, không cam tâm. Trước đây, ngươi tuy là kép hát nhưng cũng là danh ca nổi danh đại giang nam bắc, không ít vương công quý tộc nâng niu trong tay, ngươi còn có một gương mặt thanh tú, rốt cuộc cũng coi như sống tốt. Hiện tại lại bị buộc làm cái nghề thấp hèn này, chắc chắn rất không cam tâm. Aiiii~, tất cả đều là số mệnh cả, không thể cãi lại. Nếu đã đến nước này rồi, tính tình cương liệt chỉ có hại cho ngươi mà thôi, nên thu liễm lại đi. Lúc trên giường, ngươi đừng ngại hòa theo họ, thỉnh thoảng cười một cái, đỡ phải chịu đau.”

Ninh Giác Phi cũng không đáp lời y, chỉ thuận miệng hỏi: “Có phải ta không được phép tự mình ra khỏi lâu hay không?”

Giang Tông Loan ngắt ra, nhẹ giọng nói: “Võ vương gia phân phó như thế.”

Ninh Giác Phi gật đầu, liền không nhiều lời nữa: “Giang lão bản, ta muốn tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi.”

Ninh Giác Phi nhắm mắt dưỡng thần, nghe động tĩnh trong phòng truyền đến. Có người đang đổ nước nóng vào bồn tắm bằng gỗ, sau một hồi, vị tráng hán kia lại đến định ôm hắn. Hắn vội vàng mở mắt ra, cười: “Cường ca, ta tự mình tắm là được, cảm ơn ngươi.”

Tráng hán kia luôn quen cách sống ở nơi này, chưa bao giờ nói gì, cũng không có biểu tình gì, nhưng mỗi lần làm gì đó cho Ninh Giác Phi, đều nghe được một tiếng “Cảm ơn”, dần dà, tình cảm của y cũng có thay đổi, gương mặt thường đông cứng cũng mang chút tiểu ý.

Đợi y cười cười gật đầu rời khỏi xong, Ninh Giác Phi mới cởi y phục, ngâm mình vào nước nóng.

Hiện tại, hắn đã hiểu được làm sao thanh lý hết những thứ vướng lại trong cơ thể mình, trong động tác thành thạo còn vươn một tia cay đắng nhẹ nhẹ.

Đang tẩy rửa, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Nhất Tỷ: “Tiểu Lâu, Giang lão bản bảo ta nói với người, có một khách nhân đang chờ người, người nếu tẩy rửa xong thì nói một tiếng, ta sẽ dẫn hần vào.”

Ninh Giác Phi ngưng động tác, sau một lát mới hờ hững đáp: “Được.”

Lần này, hần cũng chẳng muốn tẩy rửa thêm nữa, lập tức đi ra, lau khô thân thể, tìm một trung y sạch sẽ mặc vào, khoác ngoại sam rồi mở cửa.

Nhất Tỷ nhìn hần, khẽ thở dài một cái, gương mặt hiền lành tràn ngập biểu cảm không đành lòng và bất đắc dĩ. Bà đã ở Thúy Vân lâu giúp việc hơn mười năm rồi, đã gặp không biết bao nhiêu thảm cảnh nhưng chưa từng thấy cảnh ngộ nào tệ thảm như thiếu niên này.

Ninh Giác Phi nhìn ra sự đồng tình trong mắt bà, hơi giạt mình, gương mặt băng giá cũng hòa hoãn một phần, nhàn nhạt cười: “Nhất Tỷ, để hần vào đi.”

Nhất Tỷ tiến vào phòng rồi đóng cửa lại, nhỏ giọng nói với hần: “Tiểu Lâu, lão bản bảo ta nói với người, khách nhân này là sư huynh người giả trang. Lão bản thương cảm người nên giả như không biết, để hần đến gặp người. Aiiii~, đào hát Bích Anh nổi danh của Giang Nguyệt ban, ta dù không xem kịch cũng nghe nhiều khách nhân nói không ít về hần. Trước kia, người vì bảo vệ hần mà không ít lần đánh nhau với người khác, bây giờ... Aiiii~, ý của lão bản là nếu sư huynh có biện pháp giúp người trốn ra ngoài thì người cứ đi đi. Người của Võ vương phủ nhìn chăm chăm, chúng ta không dám làm gì để giúp. Nếu như sư huynh người muốn cứu người ra ngoài, xin người đừng làm gì liên lụy đến Thúy Vân lâu chúng ta.”

Ninh Giác Phi nghe bà nói xong vẫn ôn hòa cười: “Nhất Tỷ, ta hiểu rồi. Xin hãy yên tâm, ta sẽ không làm liên lụy đến các người.”

Nhất Tỷ gật đầu, thở một hơi dài rồi ra khỏi phòng.

Thân thể Ninh Giác Phi đau đớn vô cùng, hần không muốn ngồi nên dựa vào giường, trong lòng bình tĩnh rất nhiều.

Rất nhanh, có người cúi đầu khom lưng dẫn khách đến, sau đó còn nói vọng vào: “Tiểu Lâu, hầu hạ đại gia cho tốt đó.” Sau đó liền đóng cửa lại.

Người vừa mới vào mặc lăng la tơ lụa, trên mặt có hóa trang chút ít, ra vẻ bình thản, đôi mắt trong sáng như hồ thu, dịu dàng, gọn sóng. Vừa thấy Ninh Giác Phi, lệ liền tuôn rơi, nhào tới trước giường, cầm tay Ninh Giác Phi, cúi đầu một tiếng: “Tiểu Lâu”, sau đó liền thất thanh khóc rống.

Ninh Giác Phi thấy tay hần trắng hồng như ngọc, năm ngón tay thon dài tựa như nữ tử, dù khóc vẫn như lê hoa dải vũ, càng thêm nhu nhược, dịu dàng, không khỏi thở dài: “Được rồi, đừng khóc nữa. Mời ngồi.”

Bích Anh vừa nghe xong, khóc càng dữ hơn: “Tiểu Lâu, sao để lại khách khí với huynh như vậy? Để sao không gọi huynh một tiếng sư huynh? Có phải đệ còn hận huynh hay không? Là huynh làm hại đệ.”

Ninh Giác Phi nghe thế vẫn chưa hiểu, đành nói: “Sư huynh, đệ không hận huynh, huynh ngồi lên ghế đi, đừng khóc nữa, được không?”

Lúc này Bích Anh mới thút thít, đứng dậy lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tiểu Lâu, đệ phải chịu khổ rồi. Huynh... huynh... huynh hận không thể thay đệ chịu khổ.”

“Đừng nói vậy.” Ninh Giác Phi trầm giọng. “Nơi này không phải nơi huynh nên đến.”

Bích Anh lại cúi đầu: “Tiểu Lâu, đệ thật sự không hận huynh sao? Những gì đệ phải chịu đều là vì huynh. Nếu không phải đệ... đệ nói đệ thân thủ tốt, muốn giúp ta đưa Tiểu Đào thoát khỏi Võ vương phủ ra, đệ đã không bị họ bắt. Tiểu Đào vì muốn bảo vệ huynh, cản ngược lại đệ, đệ còn... nhận tội thay huynh. Huynh... thấy bọn họ đối xử với đệ như vậy, huynh... hận mình không thể chết đi cho rồi.”

Đến tận đây, Ninh Giác Phi mới hiểu được ngọn nguồn mọi chuyện, suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lâu làm như vậy, tất nhiên là cam tâm tình nguyện. Huynh nên cố gắng sống, vậy mới không làm thất vọng Tiểu Lâu.”

Bích Anh nghe xong bỗng nhiên ngồi lên giường, ôm lấy hần: “Tiểu Lâu, tấm lòng đệ đối với huynh, huynh đều biết cả. Tuy đệ chẳng bao giờ nói ra, nhưng đệ vẫn luôn bảo vệ huynh, chăm sóc huynh. Chuyện huynh

cùng Tiểu Đào lần này, tuy rằng đệ cật lực phản đối, thế nhưng khi biết huynh và nàng lưỡng tình tương duyệt, nàng lại mang thai con của huynh, đệ ngay cả tính mạng cũng không cần, giúp đỡ bọn huynh, kết quả lại hại đệ đến nông nỗi này. Đệ đối với huynh như vậy, huynh... huynh... huynh không có gì báo đáp, chỉ có thân thể này, hôm nay liền cho đệ vậy.”

Ninh Giác Phi vừa nghe liền hoảng hốt, nhanh chóng đẩy hắn ra, nghiêm mặt nói: “Sư huynh, Tiểu Lâu chưa từng nghĩ tới những chuyện này, huynh ngàn vạn lần đừng nghĩ bậy. Ở đây không phải nơi tốt lành gì, sau này huynh đừng đến đây nữa. Hãy nghe lời đệ, Tiểu Lâu đã chết, huynh mau rời khỏi nơi này, đi thật xa, đừng bao giờ quay lại đây. Hiểu chưa?”

Nước mắt Bích Anh lại rơi xuống. Hắn đem mặt vùi vào trong lòng Ninh Giác Phi, nghẹn ngào gọi “Tiểu Lâu”, khóc không thành tiếng.

Kaori: Chuyện của Ân Tiểu Lâu cũng thật đáng thương, thương sư huynh, chết vì người yêu của sư huynh.

7. Quyển 1 - Chương 6

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

“Sư huynh, nhớ kỹ, lúc huynh vào là một đại gia, lúc đi ra cũng phải như một đại gia.” Ninh Giác Phi nói, kiên quyết mà đẩy Bích Anh ra cửa. “Tiểu Lâu đã chết, trở lại nói với sư phụ, mọi người phải rời khỏi đây, vĩnh viễn đừng quay về.”

Bích Anh ôm hắn khóc một đêm, lúc này vẫn không bằng lòng đi. “Tiểu Lâu, đệ đi đi, huynh ở lại.” Hắn cầm lấy tay Ninh Giác Phi, cầu xin. “Đệ hãy mặc lấy y phục của huynh, hóa trang một chút là có thể đi ra. Bọn họ nhất định sẽ không chú ý đến đệ đâu.”

Hiện tại, toàn thân Ninh Giác Phi căn bản không có khí lực, đi cũng chẳng được bao xa, huống hồ, hắn cũng không muốn hi sinh người khác để đổi lấy một cơ hội trốn thoát quá phiêu lưu. Nếu muốn trốn cũng phải một kích thành công, tuyệt đối không để người ta bắt lại.

Nghe Bích Anh nói vậy, Ninh Giác Phi mỉm cười: “Sư huynh, huynh nghĩ Tiểu Lâu sẽ để huynh ở lại sao? Đừng ngốc nghếch nữa, mau đi đi.” Nói xong liền đẩy Bích Anh ra ngoài.

Bích Anh còn muốn nhào vào cửa, Ninh Giác Phi lại kiên định nói: “Sư huynh đừng băng khoản nữa, mau đi đi.” Sau đó đóng cửa phòng.

Lúc này đã gần sáng sớm, trong lầu rất an tĩnh. Không ai thức dậy, cũng không ai đốt đèn, đại sảnh âm u như mực. Bích Anh ngồi xuống bên cửa, nước mắt âm thầm tuôn rơi, Ninh Giác Phi vẫn đứng ở bên cửa, không nói một chữ.

Một lát sau, Bích Anh mới cúi đầu: “Tiểu Lâu, huynh đi đây. Là huynh có lỗi với đệ...”

Ninh Giác Phi nhìn cái bóng mờ mờ lung lay chậm rãi bỏ đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngồi lên giường, nhắm mắt ngưng thần, cố gắng mở rộng ý thức, lan tỏa đến tứ chi bách hài, dần dần đạt cảnh giới quên mình, trong lòng một mảnh không minh.

Khi Giang Tông Loan biết được Ninh Giác Phi không chạy trốn thì có chút kinh ngạc, nhịn không được vào phòng thăm hắn.

Ninh Giác Phi vẫn đứng trước cửa sổ. Hắn luôn cố đứng lâu một chút để rèn luyện đôi chân.

Giang Tông Loan ngồi vào ghế, nhìn người thiếu niên đứng nhìn cửa sổ ấy, thấp giọng hỏi: “Tiểu Lâu, vì sao ở lại?”

Ninh Giác Phi trầm mặc một hồi: “Sư huynh không có khả năng giúp ta trốn thoát, ta cần gì không biết tự lượng sức mình, hại người hại mình?”

Giang Tòng Loan nở nụ cười, đuôi lông mày khóe mắt đều là xuân ý. Y đứng dậy, đi đến ôm hắn vào lòng, đem cằm tựa vào vai hắn, cười nói: “Tiểu Lâu, người thật khiến người ta yêu thương a. Người chẳng biết nể mặt ai, làm người ta hận tới nghiêng răng lại yêu đến tận xương tủy.”

Ninh Giác Phi nghe được mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ người y truyền tới, không đẩy y ra, cũng không nói gì.

Giang Tòng Loan buông hắn ra, trong lòng lại dâng lên một cảm giác yêu thương. Y đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Ninh Giác Phi, nhẹ giọng nói: “Khách nhân đêm nay đã sớm có rồi. Ông ta là hội trưởng thương hội được Tiền Sâm, tuổi đã lớn, nhưng không có ham mê cổ quái gì, rất dễ hầu hạ.”

Ninh Giác Phi nhíu mày, hắn không muốn nghe những điều này. Dù hắn kiên cường để thế nào đi nữa, nghe được những lời này trong lòng vẫn cảm thấy thật khuất nhục, luôn luôn làm hắn không khống chế được bản thân, làm hắn muốn bộc phát cơn giận đè nén đã lâu. Hắn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong lòng tính toán. Tuy rằng lượng hô hấp chưa đủ, nhưng chẳng biết có thể mạo hiểm chạy trốn bằng đường bộ hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tình mới bắt đầu bình tĩnh lại.

Tiền Sâm kia đích xác rất dễ hầu hạ, bởi vì ông ta căn bản không cần lên giường.

Ông ta khoảng năm mươi tuổi, râu tóc hoa râm, mặt mũi hiền lành, có vẻ tao nhã, cách ăn mặc trên người cũng không hoa lệ, khá giản dị nhưng chất vải lại là lụa Vân Yên, hiển nhiên đây là một phú hào kín đáo.

Ông ngồi vào bàn uống trà, bảo Ninh Giác Phi ngồi uống với ông, sau đó nói chuyện phiếm.

Ninh Giác Phi vẻ mặt lãnh đạm, mười câu đáp không được một câu, nhất là ngay từ đầu hỏi hắn “mấy tuổi”, “người vùng nào”, “trong nhà còn có ai”,..., hắn thẳng thắn không nói một chữ.

Tiền Sâm nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Ninh Giác Phi, nhu hòa than nhẹ: “Quả nhiên là băng sơn mỹ nhân.”

Ninh Giác Phi nghe xong, trong lòng chỉ cười nhạt nhưng không nhúc nhích, không để ý gì tới ông.

Tiền Sâm thu tay, nhấp một ngụm trà, mạn bất kinh tâm: “Kỳ thực đối một cách khác, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn.”

Ninh Giác Phi cảm thấy ông nói hết điều này tới điều kia đều là những chuyện vô ích, ý trong từ, cũng chẳng thèm để ý. Tay hắn cũng cầm một chén trà, nhẹ nhàng xoay xoay, xoay mãi đến nước trà nguội lạnh.

Tiền Sâm nhìn hắn một hồi rồi cười: “Tiểu Lâu, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Dù sao cũng phải sống ở đây, không bằng người làm việc cho ta. Ta không chỉ cho người tiền, ta sẽ che chở cho người trong phạm vi của ta, để người có thể ít chịu khổ một chút. Qua vài năm, chờ Võ vương gia hết giận, quên người, ta sẽ nghĩ biện pháp chuộc người ra, cho người sống hạnh phúc. Người thấy sao?”

Ninh Giác Phi ngẩng đầu nhìn ông, lãnh tĩnh hỏi: “Ông muốn ta làm gì?”

Tiền Sâm nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, ngây người chốc lát rồi tựa như vừa tỉnh mộng, khẽ thở dài: “Chỉ là một kép hát, sao lại có được nhân thần như thế chứ?”

Ninh Giác Phi cười nhạt: “Kép hát thì sao? Kép hát không phải người chắt?”

Tiền Sâm nghe xong, không khỏi bật cười: “Quả nhiên là Tiểu Lâu, trước đây người luôn thích mắng những người hay trêu chọc người như thế. Chẳng qua, vì thế đắc tội không ít quan to, quý nhân, hiện tại rơi vào chỗ này, ai không muốn bỏ tiền ra mua một đêm chứ. Trong thành bởi vì tranh nhau một đêm xuân phong cùng người mà sắp đánh nhau tới vỡ đầu chảy máu rồi kia, thật là ngàn vàng khó mua a. Ha ha, kỳ thực, điều này cũng là một cơ hội. Nếu người không ngại bỏ cái giá, xối lỗi một chút với bọn vương công, quý tộc, còn có thể có được một cõi thiên địa.”

Ninh Giác Phi tựa như không nghe ông nói gì, chỉ hững hờ hỏi: “Rốt cuộc ông muốn gì?”

Tiền Sâm vẫn nhã nhặn mỉm cười, chậm rãi nói: “Tiểu Lâu, ta là người làm ăn, hơn nữa còn là làm ăn rất lớn, khắp đại giang nam bắc. Ta lại còn là hội trưởng thương hội, chịu trách nhiệm đối với toàn bộ hưng suy của hành nghiệp. Mà bất luận biến động gì của triều đình đều ảnh hưởng rất lớn đến thương nhân chúng ta, thế nên, chúng ta rất quan tâm. Tiểu Lâu, theo như ta thấy, trong triều có không ít người thật tâm thích người. Trong lúc lên giường, đang nhiệt tình, bọn họ có thể nói cho người biết điều gì đó. Nếu là đang thân mật, có thể sẽ không giấu người một vài việc. Nếu thương hội có thể biết một số tin tức mà mọi người không biết thì sẽ rất có lợi cho sinh ý. Đương nhiên, Tiểu Lâu, chúng ta tuyệt đối không bạc đãi người. Thí dụ như, thái tử điện hạ rất thích “biểu diễn” tại nhà, chẳng qua, chúng ta sẽ cố nghĩ cách để người khác đi thay người. Nếu như thái tử điện hạ thực sự chỉ thích gọi người, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác ngăn cản. Người thấy sao?”

Buổi nói chuyện của ông tựa như rõ ràng rồi lại mây mù dày đặc, rất cẩn thận. Ninh Giác Phi nhìn nụ cười thân thiết như đeo mặt nạ của ông, trong chớp mắt không nói gì, suy nghĩ nhanh như chớp.

Tiền Sâm cũng không nói chuyện, kiên trì chờ hần.

Một lúc lâu, Ninh Giác Phi mới hỏi: “Ông muốn ta tiếp cận ai?”

Tiền Sâm cười cười: “Trọng thần các bộ đều được, tin tức gì chúng ta đều hứng thú, đều có thể ảnh hưởng đến sinh ý của chúng ta. Chẳng qua, đương nhiên, chúng ta buôn được, tất nhiên quan tâm nhiều nhất chính là tin chiến tranh. Nếu như biết trước lúc nào chiến tranh, chúng ta có thể thu mua trước rất nhiều được liệu rồi bán cho triều đình.”

Ninh Giác Phi cười nhạt: “Vây là Bộ binh rồi.”

“Tiểu Lâu quả nhiên thông minh.” Tiền Sâm ôn hòa cười nói. “Ngoại trừ Bộ binh ra, hữu tướng Chương Kỳ là võ tướng, hiệp trợ quân sự toàn quốc, tiếp cận người này cũng được.”

Ninh Giác Phi nhìn ông một cái, lẳng lặng nói: “Ta không có tự do, làm sao tiếp cận được?”

Tiền Sâm lại mỉm cười: “Chuyện này cũng dễ thôi, ta sẽ mua người từ tay Giang lão bản rồi nghĩ cách tặng cho Du đại nhân hoặc Chương đại nhân.”

“Có thể dễ vậy được sao?” Ninh Giác Phi lãnh đạm. “Ông cũng biết vì sao ta ở đây phải không? Người đó sẽ để ông làm vậy sao?”

Tiền Sâm như có định liệu trước: “Tiểu Lâu nói Võ vương gia sao? Ta nghĩ y sẽ không phản đối đâu.”

Ninh Giác Phi cũng hiểu, hừ lạnh một tiếng: “Ta có quyền quyết định à? Tiền lão bản cần gì phải giả mù sa mưa ở đây, giả vờ trưng cầu ý kiến của ta làm gì.”

Tiền Sâm thấy ngữ khí hần không khách khí, nhất thời trầm mặt lại. Một lát sau, ông lại mang vẻ mặt ôn hòa: “Tiểu Lâu hiểu lầm ta rồi. Việc này không liên quan gì đến Võ vương gia. Chỉ là, nếu người lung lạc được Du đại nhân hay Chương đại nhân, y cũng được lợi, ta tin y sẽ không phản đối đâu.”

Ninh Giác Phi suy tư một hồi. Nếu như đi Du phủ hay phủ đệ của Chương đại nhân gì đó, không biết có giống như ở đây hay không, bị giám sát gắt gao, vây ở một góc, không thể đi đâu? Nếu như chỉ là một nam sủng, cố ý tỏ ra mềm yếu hai ngày, có thể họ sẽ thả lỏng, có khả năng chạy thoát.

Tiền Sâm thấy hần vẫn suy nghĩ mà không nói một lời liền thoải mái mà cười nói: “Như vậy đi, Tiểu Lâu, người cân nhắc hai ngày, ba ngày, sau đó ta sẽ nghe câu trả lời của người, được chứ? Việc này nên là người cam tâm tình nguyện, ta tuyệt đối sẽ không ép người. Đương nhiên, chỉ cần người làm người của ta, ta chắc chắn không bạc đãi người. Người chẳng qua nhẫn nhịn nổi đau tạm thời, tương lai sẽ có hạnh phúc mãi mãi, còn hơn như vậy giờ, ngày ngày chịu nhục, đến chết mới thôi.”

Khóe miệng Ninh Giác Phi lộ ra một nụ cười. Tiền Sâm này thật biết đúng bệnh hốt thuốc, nếu như hần là Ân Tiểu Lâu chân chính hiện tại nhất định đã bị thuyết phục. Hần mỉm cười gật đầu: “Được, Tiền lão bản, ta chắc chắn sẽ cân nhắc kỹ càng đề nghị của ông, ba ngày sau sẽ trả lời.”

“Tốt lắm, giờ ta phải đi. Đêm nay ta đã trả tiền rồi, không ai đến quấy rầy người đâu. Người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tiền Sâm tươi cười mà đứng dậy, lấy một tấm khăn phiếu đặt lên bàn. “Đây là lễ gặp mặt đưa cho người.”

Ninh Giác Phi mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn Tiền lão bản.”

“Không kiêu ngạo không nóng nảy, rất có khí độ.” Tiền Sâm tán thán. “Vì trên sân khấu diễn vai đại tướng quân sao? Thật có phong độ của một đại tướng a. Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Ninh Giác Phi chỉ là đứng dậy đưa tiền, không để ý đến những lời của ông.

Hắn trọng thương mới khỏi, vốn mệt mỏi rã rời. Tiền Tiền Sâm xong liền ngủ một mạch đến sáng.

Sáng hôm sau, hắn cảm thấy tinh thần đã khá hơn, liền tập cơ chân trong phòng. Hắn nhón chân, nhẹ nhàng nhảy từ mặt đất lên giường rồi từ giường nhảy xuống đất, làm vậy nhiều lần đến khi chân bủn rủn mới thôi.

Đang ngồi ở mép giường xoa bóp chân, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng ồn ào xôn xao.

Chỉ nghe thấy tiếng Giang Tòng Loan trầm thấp uyển chuyển mà giải thích: “Dương tổng quản, không phải là tiểu nhân muốn làm khó ngài, thực sự là ba ngày này Tiểu Lâu đã được người khác bao hết cả rồi. Tiểu nhân đã nhận bạc của người ta, không thể đột nhiên hủy quy củ, ngài nói xem có phải không? Chờ ba ngày sau, tiểu nhân nhất định đưa Tiểu Lâu đến quý phủ, được không?”

Tiếp theo liền nghe được một thanh âm vênh váo tự đắc cất cao giọng: “Cái gì? Giang Tòng Loan người có biết tốt xấu là gì không? Quy củ? Quy củ gì? Lời thái tử gia nói mới là quy củ. Nói cho người biết, hôm nay phủ chúng ta có bằng hữu từ xa tới, còn nói từng ở Giang Nam xem qua kịch của Ân Tiểu Lâu, rất thích hắn, thái tử gia đã cam đoan, hôm nay đưa Tiểu Lâu tới hầu hạ khách. Người muốn gì hả? Muốn để cho thái tử mất mặt trước bằng hữu sao?”

Thanh âm Giang Tòng Loan càng lúc càng thấp càng khép nép: “Tiểu nhân nào dám? Chỉ là... nếu khách nhân tới hỏi, tiểu nhân làm sao trả lời, xin tổng quản gia thông cảm cho tiểu nhân.”

“Thông cảm? Thông cảm thế nào? Vì người mà làm khách nhà ta mất hứng à?” Người nọ cười nhạt. “Hôm nay cũng không phải biểu diễn tại nhà, tổng cộng chỉ có hai, ba người, người sợ cái gì?”

Vừa nói, người nọ vừa một chưởng đẩy cửa phòng Ninh Giác Phi.

Giang Tòng Loan đứng ở một bên, trên mặt bất đắc dĩ vô cùng, đành nói: “Tiểu Lâu, người đi với Dương tổng quản đi vậy.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng mà nhìn tổng quản phủ thái tử ngang ngược kiêu ngạo, không nói không rằng đứng dậy ra cửa.

Có không ít tiểu quan vì nghe ồn ào mà tuôn ra khỏi phòng, họ vừa hồi hộp vừa thương hại nhìn hắn.

Đi tới dưới lầu, Nhất Tỷ bưng một chén được đưa cho hắn, thấp giọng nói: “Tiểu Lâu, thân thể người còn không có khỏi, uống hết chén này đi.”

Dương tổng quản cũng biết trận biểu diễn tại nhà lần trước thảm khốc đến mức nào, nên cũng không ngăn cản hắn.

Ninh Giác Phi lại biết đây là một chén mê dược, hắn nhận lấy, nhẹ giọng đáp: “Cảm ơn Nhất Tỷ” rồi cùng Dương tổng quản đi ra ngoài.

Giang Tòng Loan nhìn bóng lưng trầm ổn của hắn, khe khẽ thở dài.

Ninh Giác Phi đi đến một ngày một đêm.

Sáng sớm hôm sau, hắn hôn mê mà bị khiên trở về, trên người đầy vết thương, vết máu loang lổ, người thiếu điều chỉ còn lại một hơi thở.

Giang Tòng Loan vừa thu xếp đại phu đến chẩn trị thì ngoài cửa đã có một nam nhân trung niên xông vào. Tay y cầm trường kiếm, hùng hổ, chộp lấy Nhất Tỷ rống lên: “Ta hỏi người, Ân Tiểu Lâu ở đâu?”

Nhất Tỷ nơm nớp lo sợ mà nhìn một vết máu dài đến tận trên lầu, không nói được nổi một lời.

Lúc này, Giang Tòng Loan nghe được động tĩnh từ phòng Ninh Giác Phi đi ra, nhìn thần sắc hung ác của người nọ, trong lòng dù ngạc nhiên nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa. Y thông dong xuống lầu, dịu

dàng hỏi: “Ai da, đây không phải là Chương tướng gia, Chương đại nhân đây sao? Ai dám làm lão nhân gia ngài tức giận đến thế?”

“Ít nói nhảm.” Chương Kỷ thả Nhất Tỷ ra, nắm chặt lợi kiếm trong tay, vẻ mặt vô cùng giận dữ. “Nói mau, Ân Tiểu Lâu ở đâu? Hôm nay ta phải giết tiện nhân hại nước hại dân này.”

8. Quyển 1 - Chương 7

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Giang Tông Loan nhìn Chương Kỷ, khuôn mặt cho dù gặp chuyện gì đều tươi cười chào đón của y đã bắt đầu cười không nổi. Y nhẹ giọng nói: “Chương đại nhân, thỉnh đi theo tiểu nhân.”

Chương Kỷ sải bước theo sát y lên lầu hai, vào gian phòng của Ninh Giác Phi.

Giang Tông Loan chỉ chỉ người trên giường: “Chương đại nhân, hắn chính là Tiểu Lâu. Ngài nếu muốn giết thì cứ giết. Cho dù ngài không giết, tiểu nhân thấy hắn cũng không sống được bao lâu nữa.”

Chương Kỷ nhìn con người đầy máu nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, có chút giật mình rồi lập tức hiểu ngay. Ông liếc Giang Tông Loan một cái rồi trầm giọng hỏi: “Có phải thái tử vừa đưa hắn đi?”

Giang Tông Loan yên lặng gật đầu.

Chương Kỷ cắn chặt khớp hàm, sắc mặt âm trầm, đủ thấy trong lòng buồn bực đến mức nào.

Giang Tông Loan cũng không tiện nói gì, chỉ trầm mặc nhìn ông.

Đầu Ninh Giác Phi lún sâu vào gối đầu, sắc mặt trắng bệnh, trắng còn hơn cả chiếc chăn trắng đang đắp. Thần tình hắn vẫn bình tĩnh như thế, cảm giác như chết với hắn mới là điều tốt nhất.

Chương Kỷ nhìn kỹ một hồi rồi bỗng nhiên nói: “Người này... ta muốn. Nếu hắn chết thì thôi. Nếu sống, liền đưa vào phủ của ta. Muốn bao nhiêu bạc, người cứ nói.”

Giang Tông Loan có chút giật mình, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười chuyên nghiệp, phối hợp với gương mặt mỹ lệ của y quả thực như hoa nở mùa xuân. Y cười: “Chương đại nhân, Tiểu Lâu có lão nhân gia ngài thương yêu, tiểu nhân cầu còn không được nữa là. Chẳng qua, hắn đã được Võ vương gia đặc biệt căn dặn, tiểu nhân không thể tự ý chủ trương.”

Chương Kỷ lại nói: “Phía Võ vương, ta sẽ nói, người cứ theo lời ta mà làm.” Nói xong, ông lao như một cơn gió ra cửa.

Giang Tông Loan sửng sốt một hồi, đại phu cuối cùng cũng tới. Y cũng không nghĩ gì tới chuyện này nữa, chỉ phân phó người tận tâm giúp Tiểu Lâu trị thương, điều dưỡng thân thể.

Chạng vạng, Tiền Sâm lại tới. Ông vào phòng nhìn qua Ninh Giác Phi đang mê man, khe khẽ thở dài: “Thiếu niên này, thực là đáng thương.”

Giang Tông Loan đứng bên cạnh ông, mỉm cười: “Đúng vậy, chỉ sợ phải cô phụ sự ưu ái của Tiền gia rồi.”

“Không sao.” Tiền Sâm lại lắc đầu cười. “Người nói Chương Kỷ muốn hắn?”

“Đúng vậy.”

Tiền Sâm ha ha cười nói: “Ta nghe nói chuyện hoang đường của thái tử bị người thổi tới tai của hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng giận dữ trước triều, lấy chuyện khác giận chó mắng mèo lên thái tử gia, nói thái tử hoang đường cực độ, không làm gương tốt, dạy hư công thần, hắc hắc, thoại trung hữu thoại a, Chương đại nhân là biểu huynh của Hoàng hậu nương nương, lần này tức giận, chỉ sợ là vì chuyện này mà tới.”

Giang Tòng Loan kinh hãi: “VẬY... nói thế, đưa Tiểu Lâu đến đó không phải là hấn chịu chết sao?”

“Ông ta không dám đâu.” Tiền Sâm cười khê. “Đây là người Võ vương gia đưa tới chịu tội, ông ta không dám tự mình xử tử đâu. Tuy ông ta là hữu tướng, nhất phẩm trọng thần, thái tử cũng phải nể trọng, giết một con hất, tiểu quan cũng không phải chuyện gì lớn. Nhưng, cũng là làm bề mặt đại hoàng tử, ta nghĩ ông ta sẽ không lỗ mãng như vậy.”

“VẬY... ông ấy muốn chúng ta đưa Tiểu Lâu đến phủ là vì sao?” Giang Tòng Loan có chút khó hiểu.

Tiền Sâm cười lắc đầu: “Ông ấy cũng chỉ có cách đó thôi. Giấu Tiểu Lâu trong phủ của mình, coi như chặt đứt tưởng niệm của thái tử gia.”

“À, ta hiểu.” Giang Tòng Loan đưa tay sờ sờ trán Ninh Giác Phi rồi nhìn Tiền Sâm. “Tiền gia, Tiểu Lâu đang bị thương, chỉ sợ là phải điều dưỡng một thời gian mới khỏi, sợ là không thể hầu hạ ngài.”

Tiền Sâm cười, vươn tay ôm thắt lưng y, ghé vào tai y cười khê: “Không sao, có người cũng được.”

Giang Tòng Loan hì hì cười, rồi lại nhẹ nhàng trơn tuột mà thoát khỏi tay ông: “Tiền gia, Tòng Loan đã già rồi, ở đây ta còn có nhiều thiếu niên xinh đẹp, nhất định hầu hạ ngài chu đáo.”

Tiền Sâm nghiêm chỉnh lại khê cười: “Tòng Loan, chúng ta quen biết đã năm năm rồi phải không? Người biết ta không hảo cái này mà, thôi, chúng ta vào phòng người uống chén trà đi vậy.”

“Vâng, Tiền gia.” Giang Tòng Loan cúi đầu, cười dịu ngoan, cùng hấn ra khỏi cửa.

Thương thế lần này, Ninh Giác Phi phải dưỡng đến tám, chín ngày mới từ từ có chuyển biến tốt. Chẳng qua, mỗi đêm hấn đều cố gắng đứng dậy, luyện tập bước đi, ban ngày thì nằm nghỉ, phần lớn thời gian đều ngủ say, dưỡng sức.

Giang Tòng Loan nhìn ra được hấn bị thương rất nặng nên cũng không ép hấn.

Trong khoảng thời gian này, Thuần vương Thuần Vu Triều cũng hay đến Thụý Vân lâu.

Hấn thường mặc văn sam của quý công tử, không nói thân phận chỉ dẫn theo một tùy tùng mà tiêu tiêu sái sái đi vào, nói với Ninh Giác Phi: “Tiểu Lâu, ta đến thăm người.” Giữa trời chiều, gương mặt hấn bao phủ một tầng tiếu ý nhẹ nhẹ.

Bất tri bất giác, mùa thu đã đến, ngoài cửa sổ mưa rơi rả rích, hàn khí từng đợt từng đợt ủa vào hòa tan mùi hương nhẹ nhẹ trong phòng khiến bên trong rất nhẹ nhàng khoan khoái, tuyệt đối không như gian nhà của một tiểu quan.

Thuần Vu Triều thích cùng Ninh Giác Phi ăn cơm chiều. Khi Ninh Giác Phi còn chưa ngồi dậy được, Thuần Vu Triều một bên ăn những món ngon trên bàn, một bên nhìn Nhất Tỷ đút cho hấn ăn, xem đến vui vẻ. Đến khi hấn có thể đứng dậy, Thuần Vu Triều liền bắt hấn ngồi cùng bàn, trong miệng nói vài câu nhàn rỗi, phần lớn đều nói về lời kịch. Ninh Giác Phi chẳng thèm nghe, chỉ trầm mặc mà ăn, không nói gì.

Thỉnh thoảng, Thuần Vu Triều cũng cười cười yêu cầu: “Tiểu Lâu, người hát cho ta một đoạn được không?”

Ninh Giác Phi luôn luôn thẳng thừng: “Không.”

Thuần Vu Triều nhìn gương mặt lạnh lùng mà tinh tế của hấn, chỉ tốt tính cười cười, tuyệt không giận.

Đợi kết khi vết thương trên người hấn kết vảy, Chương Kỷ rốt cuộc cũng phái người bắt hấn đi.

Giang Tòng Loan bắt đắc dĩ vô cùng nhưng không cản lại, chỉ nhún vai với thị vệ Võ vương phủ vẫn canh gác ở đây, biểu thị y bất lực với chuyện này. Hai thị vệ đó cũng không dám ngăn lính của hữu tướng phủ, đành phải chạy về báo tin cho Võ vương gia.

Ninh Giác Phi bị an trí một viện trong góc phải của tướng phủ, quân sự cảnh cáo hấn không được tùy tiện ra khỏi viện của mình, rồi không để ý gì đến hấn nữa.

Viện này tuy rằng nhỏ nhưng thanh nhã tổ tĩnh, lại có vài cây trúc mọc thành bụi nhỏ, lâu lâu, gió thổi qua cành trúc nghe rào rào, gần tường có vài cây hoa cúc đang lúc nở hoa, màu sắc rực rỡ.

Liên tiếp vài ngày, Chương Kỷ không hề đến, ngoại trừ một bà lão đưa cơm ra, không ai đến đây.

Ninh Giác Phi cảm thấy như vậy cũng tốt, hẳn càng có nhiều ngày để khôi phục cơ thể, rèn luyện thể lực, rồi tìm cơ hội trốn đi.

Khí trời càng ngày càng lạnh, gió lạnh không ngừng thổi. Ninh Giác Phi thường đứng ở trong viện, có đôi khi nhìn những chiếc lá trúc xanh sẫm, có đôi khi nhìn những cây hoa cúc đã gần héo rũ, ngẩn ngơ thật lâu.

Trong phòng chỉ có một cái giường cùng một cái bàn đơn giản, bố trí tương đối thư thích. Bàn gần cửa sổ có một vài cuốn sách, hắn chỉ lật vài trang rồi không bao giờ đụng đến nữa. Chúng đều là sách phồn thể cổ tự (1), thông thiên chi hồ giả dã (2), hẳn nửa điểm hứng thú để xem cũng không có.

Nửa tháng cứ như vậy trôi qua, hắn đứng ở cửa viện, nhìn ra bên ngoài, trầm nghĩ, như vậy chắc cũng không đến nỗi trái quy củ chứ.

Trông ra xa xa là một chiếc hồ thật to, quanh hồ có vài tòa đình đài lầu các khắc hoa tinh mỹ. Hắn nhìn những con đường mòn quanh co này, cứ nghĩ mãi xem chúng dẫn đến đâu.

Một ngày nọ, hắn đang xuất thần nhìn ra tường cao phía xa xa, bỗng nhiên phát hiện có người đang nhìn hắn. Hắn thu hồi đường nhìn, nhàn nhạt quét mắt về phía đó.

Bên hồ liễu rũ, một thanh niên thân hình cao lớn, cầm y ngọc quan, khí độ cao nhã, bên cạnh có mấy người tùy tùng đứng cạnh, là Võ vương Thuần Vu Càn.

Y chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên đứng trước khung cửa tròn.

Người thiếu niên ấy bởi vì dáng vẻ thon gầy mà bóng người càng thêm mảnh mai, mặc một bộ trường sam xanh ngọc bình thường, mái tóc đen khê tung bay theo gió, phía sau lưng là những mảnh lá trúc bay là là. Gương mặt hắn tái nhợt như tờ giấy trong sắc trời âm đạm mùa đông rồi lại trong suốt như ngọc, nhãn thần đạm mạc, tất cả đều mang theo cảm giác siêu nhiên, “Không vui vì đời, không sầu vì mình”.

Từ ánh mắt đầu tiên khi y thấy thiếu niên này cho đến lần biểu diễn tại nhà kia, người thiếu niên này luôn ở trong hoàn cảnh chật vật khó khăn nhất, đây là lần đầu tiên y thấy hắn ăn mặc chỉnh tề, dung nhan hoàn chỉnh nhất, khiến tim y không khỏi nhảy trật một nhịp.

Ninh Giác Phi tự nhiên nhận ra y, lại tựa như không nhớ rõ y, lạnh lùng nhìn y một chốc rồi lại xoay người về phòng.

Bóng đêm rất nhanh hạ xuống.

Cơm nước xong, Ninh Giác Phi ngồi một hồi thì có người của quân sự đến thông báo cho hắn biết, tối nay tướng gia triệu hắn thị tẩm.

Ninh Giác Phi không nói một lời, chỉ làm theo lời của những người khác, tắm rửa, thay y phục, sau đó nằm lên giường.

Hàn ý bên ngoài theo Chương Kỷ ừa vào phòng. Ông đứng bên giường, nhìn người trên giường rồi bắt đầu thoát y phục.

Hai người từ đầu tới đuôi đều trầm mặc. Ninh Giác Phi cố nhiên duy trì nhất quán bản tính ít lời ít tiếng, Chương Kỷ cũng chẳng nói lời nào. Trong bóng tối, chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề của ông vang vọng trong phòng. Lúc cao trào, ông nặng nề mà nằm trên người Ninh Giác Phi, ôm siết lấy hắn. Da thịt Ninh Giác Phi vẫn rất lạnh, tựa như đến máu của hắn cũng đều đã lạnh, dù ông có giày vò thế nào, căn bản không ấm lên chút nào.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, hai người vẫn im lặng.

Bỗng nhiên, có người ở ngoài cửa gấp gấp cao giọng gọi: “Tướng gia, tướng gia.”

Chương Kỷ quay đầu, có chút bức mình hỏi: “Chuyện gì?”

Người ngoài cửa tuy rằng gấp nhưng vẫn ăn nói rõ ràng: “Tướng gia, biên quan cấp báo, hoàng đế cùng hoàng hậu Bắc Kê ngự giá thân chinh, dẫn đại quân tấn công Yến Bắc thất quận, Du tướng quân mặc dù toàn lực phòng thủ nhưng người ít thế nhược, đã báo tin về cầu viện, hoàng thượng cấp triệu tướng gia thương nghị đối sách.”

Chương Kỷ vừa nghe, lập tức nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo, vừa nói: “Đã biết, ta lập tức đi ngay.”

Người bên ngoài liền “tuân lệnh” một tiếng rồi lẳng lặng đứng đợi, đợi tới khi Chương Kỷ mở cửa bước ra liền lập tức theo ông đi.

Dù chưa thụ thương nhưng Ninh Giác Phi cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Hắn lấy chăn bọc lấy bản thân rồi lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

(1) Chữ Hán phồn thể (hay Chữ Hán chính thể) là một trong hai bộ chữ in tiêu chuẩn của tiếng Trung. Dạng chữ viết phồn thể hiện nay đã xuất hiện lần đầu cùng với các văn bản ghi chép thời nhà Hán và ổn định từ thế kỷ 5 trong thời Nam Bắc triều. Thuật ngữ phồn thể hoặc chính thể được sử dụng để phân biệt với giản thể, một hệ thống chữ viết tiếng Trung được giản lược nét hoặc điều chỉnh bộ do chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quy định áp dụng từ thập niên 1950.

Chữ Hán phồn thể hiện vẫn được sử dụng chính thức tại Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan), Hồng Kông và Ma Cao. Trong số các cộng đồng Hoa kiều hải ngoại (ngoại trừ Hoa kiều ở Singapore và Malaysia) thì chữ phồn thể được sử dụng phổ biến nhất. Chữ Hán giản thể chủ yếu được sử dụng ở Trung Quốc đại lục, Singapore và Malaysia trong các ấn bản chính thức. Việc sử dụng chữ chính thể hay giản thể vẫn là một vấn đề tranh cãi kéo dài trong cộng đồng người Hoa.

(2) chi () hồ () giả () dã (): được dùng trong “văn ngôn văn”, gọi nôm na là “văn cổ”. Cái thứ văn cổ đó khi viết không có dấu ngắt câu và các cấu trúc câu kiểu phương Tây, mà chủ yếu nhờ các hư từ kiểu “chi, hồ, giả, dã...” để phân tích câu.

Tất cả những “chi hồ giả dã” đều gần như không có nghĩa mà chỉ dùng để cấu trúc câu theo lối văn cổ. Người ta gọi là những “từ khó hiểu” vì nó khác với lối nói thông tục của dân thường.

9. Quyển 1 - Chương 8

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Từ đêm đấy trở đi, hầu như đêm nào Chương Kỷ cũng ở lại chỗ Ninh Giác Phi. Tâm tình ông có vẻ rất hỗn loạn, trong lòng như một cái nồi đặt trên bếp lửa, động tác trên giường cũng càng thêm lỗ mãng, nhưng dù sao ông cũng không có sở thích ngược đãi.

Qua vài ngày, Chương Kỷ có vẻ bận rộn, không rảnh phân thân ra nên cho quân sự truyền gọi Ninh Giác Phi, đưa hắn đến thư phòng Chương Kỷ.

Đây là lần đầu tiên từ khi Ninh Giác Phi đến đây đi ra khỏi tiểu viện này, tuy rằng đã là đêm khuya không trăng nhưng hắn vẫn nhanh chóng nương theo ánh sáng yếu ớt của đèn lồng mà quan sát địa hình bốn phía, khoảng cách rộng hẹp của đường đi, hình dạng, hướng đi và hoa cỏ hai bên đường để phân tích kết cấu phủ hữu tướng.

Không nhanh không chậm đi một hồi liền tới tiểu viện của Chương Kỷ.

Đẩy cửa ra, quân sự khom người cung kính bẩm báo: “Tướng gia, hắn đã đến.”

Chương Kỷ “Ừ” đáp lại rồi thấp giọng ra lệnh: “Vào đi.”

Ninh Giác Phi vững vàng cất bước đi vào.

Trong phòng còn có hai người mặc phục sức võ tướng đang ngồi, mặt đỏ đến tận mang tai, tựa như vừa tranh chấp kịch liệt với Chương Kỷ xong. Lúc này hai người lại thấy một mỹ thiếu niên yếu đuối đi vào, cả hai đều ngẩn ra, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Chương Kỷ nói với Ninh Giác Phi: “Người cứ tìm chỗ ngồi đi.”

Ninh Giác Phi liền ngồi xuống một góc phòng, cực kỳ yên lặng.

Chương Kỷ đang nóng nảy, bực mình, vừa trong thấy hấn, trong lòng bỗng cảm thấy tĩnh lặng lại, chậm rãi thở một hơi rồi trầm giọng: “Các người yên tâm, đầu hàng là chuyện trăm triệu lần không thể được. Ngài ấy đã là thái tử càng phải lấy quốc gia hưng vong làm trọng, há có thể nghĩ đến chuyện cầu an mà sống? Ngày mai ta sẽ biểu hiện thái độ trước triều, yêu cầu tức khắc phái binh tiếp viện Yến Bắc, không thể ngồi chờ chết.”

Hai người nọ vừa nghe, nhất thời ai cũng lộ vẻ vui mừng, trong đó có một người có chút do dự: “Tướng gia, ngài làm như vậy, có thể có người nghĩ ngài chuyển hướng ủng hộ Võ vương hay không? Hiện tại, Du Huyền Chi dốc hết sức chủ chiến, lòng nóng như lửa đốt, người người đều biết tâm tư của ông ta, chẳng qua là sợ con ông ta có chuyện bất trắc mà thôi. Ngài tỏ thái độ như vậy, chẳng phải để bọn Võ vương gia được lợi, gây bất lợi cho điện hạ?”

Chương Kỷ hừ một tiếng: “Nếu là thái tử gia giành trước tiến binh, chúng ta liền có lợi, hết lần này tới lần khác ngài lại.... aiii, giờ thì chúng ta trói chân trói tay, bị động vô cùng. Chẳng qua, chuyện có nặng nhẹ, giờ mà theo ý của thái tử gia, đầu hàng Bắc Kế, thượng biểu xưng thần, vậy chúng ta liền trở thành vong quốc nô mất thôi, việc này trăm triệu không thể được. Kế sách bây giờ chỉ có đẩy lùi địch, rồi an nội chính.”

Hai người vừa nghe vừa gật đầu, tâm tình hiển nhiên bình tĩnh lại, nghĩ ngợi ít lâu rồi lại nói: “VẬY... đại nhân, ngài định đề cử ai xuất quân?”

“Việc này có vẻ không dễ.” Chương Kỷ than thở. “Nếu là người chúng ta tiến cử đi, chỉ sợ tâm sinh hiềm khích với Du Hổ, trái lại thành họa. Nếu để Du Huyền Chi tiến cử người bên họ đi, chỉ sợ sẽ khuếch trương thế lực bên họ, tương lai không dễ xử lý.”

Hai người bọn họ lại ra vẻ khổ não.

Ninh Giác Phi nhìn bóng đêm mông lung ngoài cửa sổ, thờ ơ, đối thoại của bọn họ lọt vào tai hấn làm hấn không khỏi buồn cười. Đại quân của địch đã áp sát tới, bên này còn tính toán tranh đoạt lợi thế.

Ba người lại ta thán một lúc, thương nghị một lúc, lúc này Chương Kỷ mới nói: “Nếu thực không thể nghĩ ra người tiến cử, lão phu liền xin đi giết giặc, tự mình lĩnh quân ra biên quan.”

Hai tướng quân nọ cả kinh, lập tức nói: “Đại nhân liệu mình vì nước, kẻ khác kính nể, mặt tướng cam nguyện theo chân đại nhân.”

Chương Kỷ gật đầu mỉm cười, yên tâm như đỡ bỏ tảng đá lớn đặt trong lòng.

Hai người nọ cũng đứng dậy cáo từ. Chương Kỷ liền tiễn họ ra ngoài. Hai người liên thanh từ chối, mời ông “dừng chân”. Chương Kỷ khách khí một chút rồi cũng trở về thư phòng.

Ninh Giác Phi vẫn ngồi ở đó, không hề nhúc nhích.

Chương Kỷ đi tới trước mặt hấn, yên lặng nhìn hấn một hồi, rồi bỗng nhiên đưa tay sờ sờ gương mặt hấn, nhẹ giọng: “Vì sao người luôn im lặng như thế?”

Ninh Giác Phi giương mắt nhìn ông, thần tình đạm mạc, đôi môi khẽ nhếch, không nói một lời.

Chương Kỷ buông tay, hỏi: “Người đang nghĩ gì?”

Ninh Giác Phi không trả lời, chỉ quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

“Sao không nói gì?” Thanh âm Chương Kỷ rất nhẹ, chẳng có chút ý giận dữ.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi hững hờ đáp: “Không biết nói cái gì nên không nói.”

Chương Kỷ chăm chú nhìn hấn, bỗng nhiên đưa tay cởi y phục hấn.

Ninh Giác Phi không phản kháng, lặng lẽ mặc ông cởi bỏ ngoại sam, áo chên, cuối cùng mở toạc trung y của mình.

Dưới ánh nền sáng sữa, Chương Kỷ nhìn một thân đầy vết thương của hân. Những miếng vải vết thương đã khô lại, tróc ra, để lại những mảng thịt non hồng hồng, nhìn qua không còn vẻ dữ tợn như hồi mới bị thương.

“Bị thương đến vậy còn không chết, ta thật bội phục ngươi. Một kếp hát, ở đâu ra nghị lực như vậy?” Chương Kỷ lạnh lùng thốt. “Kỳ thực ta nên giết ngươi. Thế nhưng Võ vương đã nói, muốn giết ngươi cũng phải do người của Võ vương phủ giết, nếu là người khác giết tức là phá chuyện của Võ vương gia, là cố ý làm mất mặt y. Hừ, ngươi hãy nói thật đi, ngươi vụng trộm với tiểu thiếp Võ vương gia, cả triều đều biết, khiến y biến thành trò cười. Đã muốn khi nhục người tận cùng lại còn muốn giữ mạng cho ngươi ư? Ngươi có phải người của Võ vương gia hay không? Muốn dùng khổ nhục kế, cố ý đi mê hoặc thái tử gia? Ngươi nếu thành thật mà nói, ta sẽ không tính toán với ngươi, còn có thể giúp ngươi rời khỏi thành Lâm Truy. Còn nếu như ngươi không chịu nói, ta dù liều lĩnh đối nghịch với bên kia cũng phải giết tên yêu nghiệt nhà ngươi.”

Ninh Giác Phi vẫn chỉ lẳng lặng nhìn ông, một lát sau mới đáp: “Chết rất dễ, sống mới khó, sống như ta bây giờ, càng khó hơn. Đại nhân nếu như muốn giết, cứ động thủ. Ta không phải người của Võ vương gia, y hận ta tận xương, giữ ta lại chỉ vì muốn xả giận thôi.”

“Thật sao?” Chương Kỷ một tay kéo hân quăng lên giường, sau đó đè tới. Trong tiếng thở dốc nặng nề, ông hung hăng nói bên tai Ninh Giác Phi. “Ta mặc kệ ngươi rốt cuộc là ai, nói chung sẽ không bao giờ thả ngươi rời phủ. Ngươi thành thật mà ở đây, ta cho ngươi sống. Nếu như còn có cử chỉ quyến rũ thái tử, thủ đoạn của ta nhất định còn tàn khốc hơn cả Võ vương gia đấy. Ngươi tự nghĩ đi...”

Buổi chiều ngày hôm sau, trong tướng phủ một mảnh rối ren.

Hôm nay khi lâm triều, Chương Kỷ quả nhiên xin xuất chinh. Thuần Vu Kích tuy rằng hoang dã vô sỉ nhưng cũng không phải không có đầu óc, lập tức ủng hộ cho ông giữa triều, phe thái tử cũng trầm miệng một lời trầm trồ khen ngợi. Chương Kỷ vốn xuất thân từ thế gia võ tướng, bên Thuần Vu Càn cũng không thể tìm lý do bác bỏ. Hoàng đế liền duyệt bản tấu thỉnh xuất chinh, muốn ông lập tức dẫn tám vạn quân, tiếp viện Yên Bắc thất quận.

Đêm đó, Chương Kỷ mở yến tại nhà, từ biệt thê thiếp lão mẫu.

Chính sảnh, đèn đuốc sáng trưng, tiếng nữ tử khóc lóc tiễn đưa rền rĩ trong gió đêm.

Ninh Giác Phi sống một mình trong tiểu viện, cơm tối xong liền đứng ở trước tiểu viện nhìn ra ngoài. Gió đêm hàn lãnh tận xương, hân cắn răng nhẫn nại, hy vọng cái thân thể đã đại thương nguyên khí này mau chóng thích nghi với môi trường khắc nghiệt, vậy mới có thể thừa cơ Chương Kỷ xuất chinh mà trốn đi.

Ngoài dự đoán, không đợi hân khôi phục tinh thần, mẫu thân Chương Kỷ đã triệu hân đến.

Nam nữ thụ thụ bất thân, Chương lão phu nhân để tất cả nữ quyến Chương phủ đều tránh đi, chỉ chờa mấy người đại nha hoàn thiếp thân hầu hạ ở trong phòng.

Không lâu sau, liền nghe được quản gia ở ngoài cửa cao giọng bẩm báo: “Lão phu nhân, Ân Tiểu Lâu đã đến.”

Sắc mặt Chương lão phu nhân trầm xuống, truyền lệnh: “Đem vào đây.”

Một đại nha hoàn đi ra, nhắc rèm cửa, kêu lên: “Tiến đến.”

Ninh Giác Phi mặc một bộ trường sam màu tro nhạt, tóc không búi lên, chậm rãi đi đến nhưng chưa hành lễ chỉ trầm mặc đứng.

Chương lão phu nhân giận dữ, vỗ bàn: “Một gã nam sủng, dám đứng trước mặt ta thế à, còn biết quy củ là gì không?”

Đại nha hoàn bên cạnh liền nhắc chân đá qua, nhưng vừa nhìn thấy hân liền ngăn ra, chân giơ lên cũng ngừng lại. Sau một lát, nàng mới phản ứng lại, mặt không khỏi đỏ lên, đưa tay đẩy hân một cái: “Còn không mau quỳ xuống, thỉnh an lão phu nhân.”

Ninh Giác Phi do dự một chút rồi cũng quỳ xuống nhẹ giọng cất lời: “Thỉnh an lão phu nhân.”

Chương lão phu nhân vốn tức sùi bọt mép, nhưng khi nghe được thanh âm trong trẻo tinh thuần của hần, tức giận cũng vơi đi một nửa, nhìn hần một thân mộc mạc, trên mặt cũng không có nửa phần yêu khí, khác xa tướng tượng của mình, lửa giận trong lòng cũng tiêu đi ba phần, bà nâng chung trà lên uống một ngụm, sắc mặt hòa hoãn lại: “Mà thôi, đứng lên đi.”

“Tạ lão phu nhân” Ninh Giác Phi nhàn nhạt đáp, liền đứng lên.

Chương lão phu nhân quan sát hần một hồi từ trên xuống dưới rồi cảm thán: “Quả nhiên thiên tư quốc sắc, diên đảo chúng sinh. Có người như vậy, tác dụng duy nhất chính là hại nước hại dân. Bây giờ chỉ có người đem đi mê hoặc thái tử, nếu có người đem hiến cho hoàng thượng, sợ rằng ngay cả vị trí hoàng hậu cũng không còn yên ổn. Mới vào phủ vài ngày, liền khiến tướng gia đêm đêm triệu tẩm, cứ thế này, chỉ sợ ngay cả thân thể tướng gia cũng bị người làm hại. Rốt cuộc không thể giữ người lại. Đường dưới Hoàng Tuyền, cũng đừng trách ta, chỉ có thể trách cha mẹ người sinh ra người với khuôn mặt như thế.”

Nói xong, bà liền phát tay, một lão mù bưng một chén thuốc đặt lên bàn.

Chương lão phu nhân nói qua loa: “Người cứ vậy đi đi, ta sẽ mai táng cho người.”

Ninh Giác Phi nhìn vào chén thuốc thâm nâu ấy, trong lòng suy nghĩ thật nhanh rồi chậm rãi vươn tay, xắn nhẹ tay áo lên, để lộ ra cánh tay chồng chất vết thương.

Chương lão phu nhân kiến thức rộng rãi, suốt đời phân phó đánh giết không ít nha hoàn, nô bộc, nhưng cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy thương thế đáng sợ như vậy, nhất thời sửng sốt.

“Lão phu nhân, những vết thương như vậy toàn thân ta đều có, hơn nữa còn không ngừng thương chồng lên thương.” Thanh âm Ninh Giác Phi trầm thấp uyển chuyển, thấu tận nhân tâm. “Kỳ thực sống những ngày như vậy, ta đã sớm muốn buông tay, chỉ là người của Võ vương gia canh gác quá kỹ, ta không có cơ hội tự sát. Sau khi vào tướng phủ, tướng gia đối đãi với ta rất tốt, để ta an tĩnh dưỡng thương. Ta không sợ chết, nhưng ta nhớ kỹ ân đức của tướng gia, không muốn liên lụy ông ấy, mới sống tạm đến nay. Nếu ta chết ở đây, Võ vương gia nhất định sẽ gây khó dễ cho tướng gia, tương lai hậu hoạn vô cùng. Thỉnh lão phu nhân suy xét.”

Chương lão phu nhân nghe hần nhẹ nhàng nói ra lợi – hại như thế nào, lại nhìn vết thương trên tay hần, nhìn gương mặt tái nhợt thon gầy mà vẫn xinh đẹp ấy, sát khí cũng dần biến mất. Suy nghĩ một chút, bà nói: “Vậy theo ý người?”

Ninh Giác Phi đáp: “Lão phu nhân có thể đuổi ta về Thúy Vân lâu, ta sẽ tự xử lý.”

Chương lão phu nhân tự nhiên đã nghe qua đoạn ân oán giữa Võ vương gia cùng tên kếp hát này, bà suy nghĩ một hồi liền hiểu ngay, không thể để hần chết ở đây, cứ đuổi đi cho tiện, vậy không thể kết thù kết oán với Võ vương gia, vì vậy gật đầu nói: “Được, ta sẽ đưa người trở về. Tự người giải quyết cho tốt.”

Ninh Giác Phi ôm quyền, cúi người hành lễ: “Đa tạ lão phu nhân.”

Trong tướng phủ, hần cũng không có vật gì cần thu dọn, chỉ có vài bộ y phục mà thôi, rất nhanh quản sự tướng phủ đã kêu người đưa hần về Thúy Vân lâu.

Giang Tông Loan thấy hần bị đuổi về vẫn dịu dàng cười, đưa hần về căn phòng trước đây.

“Sắc mặt khá.” Y cười nói. “Xem ra trong tướng phủ người sống cũng tốt.”

Ninh Giác Phi nhẹ giọng đáp: “Phải, rất thanh tĩnh.”

“Thân thể sao rồi?” Mỗi lần Giang Tông Loan nhìn vào đôi mắt đậm nhiên không một tia trần tục nhân gian của hần thì đều có một loại cảm giác khác lạ, muốn quan tâm, bảo vệ hần nhiều hơn.

Ninh Giác Phi tự nhiên cũng phát hiện ra điểm này, hần mỉm cười: “Cũng được.”

“Tốt lắm, hôm nay cứ nghỉ đi, ngày mai ta sẽ an bài khách nhân.” Giang Tông Loan cười cười, đưa tay xoa xoa mặt hần, rồi đứng dậy ra ngoài.

Chạng vạng, Dương tổng quản của thái tử phủ liền nghênh ngang đến. Giang Tông Loan vừa thấy gã đến liền nhịn không được mà rùng mình, lập tức che giấu, tươi cười nghênh đón.

Dương tổng quản vênh váo tự đắc: “Giang lão bản, gia nhà ta muốn ngày mai làm biểu diễn tại nhà, người phải đưa Tiểu Lâu qua, đừng để trễ.”

Giang Tòng Loan không nghĩ tới tin tức của Thuần Vu Kích lại linh thông như thế. Ân Tiểu Lâu chân trước vừa về, gãi chân sau đã biết, nghe vậy giật mình.

Đang suy nghĩ có thể từ chối hay không thì Dương tổng quản kia đã sốt ruột: “Giang lão bản, ta đã đến hữu tướng phủ hỏi rồi, bọn họ nói sáng sớm hôm nay đã đưa Tiểu Lâu trở về, người đừng có vờ vịt với ta. Bạc tất nhiên không đưa thiếu một đồng, đây là ngân phiếu, người cứ cầm đi. Ngài mai nếu người không đưa Tiểu Lâu đúng hạn đến phủ, ta nhất định đập nát Thúy Vân lâu của người.”

Giang Tòng Loan nhìn tổng quản thái tử phủ còn uy quyền hơn quan viên bình thường ngênh ngang rời đi, không khỏi thở dài, trở ngược lên lầu.

Mấy tiểu quan đang dựa vào lan can nghe ngóng, trên mặt đều là mang theo vẻ hồi hộp cùng đồng tình, khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Giang Tòng Loan vào gian phòng của Ninh Giác Phi, hắn đang ngắm hồ nước xa xa ngoài cửa sổ, y liền đi đến nhẹ giọng nói: “Ngày mai Thái tử phủ muốn người đi ... biểu diễn tại nhà.”

Hồi nãy Dương tổng quản cao giọng nói dưới lầu, Ninh Giác Phi cũng đã nghe được. Hắn trầm mặc một hồi rồi đáp: “Sinh tử có mệnh. Giang lão bản, lòng tốt của người, lòng ta nhận. Đêm nay, người giúp ta an bài một khách nhân, đó là giúp ta rồi.”

Giang Tòng Loan không rõ dụng ý của hắn là gì, nghi hoặc mà nhìn hắn một hồi rồi không hỏi thêm, chỉ gật đầu: “Được.”

10. Quyển 1 - Chương 9

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi chờ ở trong phòng, âm thầm hoạt động tay chân, tùy thời xuất kích.

Tuy rằng nhận hết tra tấn dần vặt gần mấy tháng qua nhưng giờ hắn đã có thể sử dụng cơ thể này như chính cơ thể mình, đồng thời phát hiện có lẽ do thân thể này trước đây là kếp võ, thuở nhỏ luyện qua đồng tử công, cho nên nguyên bản thân thể rất khá. Mặc dù như vậy, hắn cũng không nắm chắc có thể trốn thoát, nhưng dù chỉ có thể hắn cũng không muốn chờ thêm nữa, thà rằng liều chết cũng phải trốn đi.

Tối nay, người đến gian phòng hắn là Lễ bộ Thượng thư Trương Vu Điền. Người này dáng dấp ra vẻ đạo mạo, mặt mày tao nhã, mỉm cười vui vẻ nhưng kỳ thực trên giường cực kỳ hạ lưu.

Ninh Giác Phi mặc gã ta hành động như lúc trước giờ, thoát phục, chờ đến khi gã ta mang về mặt dâm loạn bắt đầu thoát y phục hắn thì như sấm chớp ra tay, chém một nhát mạnh vào sau tai gã. Lão sắc quỷ trong giới thư sinh ấy không rên được một tiếng đã đổ rạp xuống.

Ninh Giác Phi nửa điểm cũng không để phí thời gian, lập tức lột hết y phục gã ta, tha lên giường, dùng chăn che khuất đầu, rồi hắn lại lấy ra y phục thâm lam sắc đã chuẩn bị từ trước, sau đó cầm lấy những ngân phiếu đã được bao trước bằng giấy dầu. Kiên trì chờ chừng hai khắc sau, để bọn người giám thị hắn cho rằng trong phòng đang mây mưa thất thường, mất đi cảnh giác, hắn mới lặng lẽ mở cửa sổ.

Hắn vốn ở trong hậu lâu, nơi ở của hồng bài tiểu quan trong đây, non xanh nước biếc, xa xa là cảnh hồ gợn sóng. Trong đêm đông hàn lãnh, mọi người đều đã trốn trong phòng sưởi ấm, không ai thấy có một bóng người vượt qua một tầng đèn đuốc lầu hai, đi tới hồ.

Phòng ốc thời cổ đại mặt ngoài đều khá thô ráp, còn có vài vật trang trí có thể làm điểm đặt chân để leo trèo, hoàn toàn không giống kiến trúc hiện đại, tường không bằng gạch thì cũng bằng thủy tinh, cần phải

có công cụ thì mới leo lên được. Ninh Giác Phi leo xuống lầu rất thuận lợi, nhảy ra khỏi tường, yên lặng mà bơi vào nước.

Trong mấy tháng này, tuy rằng không ra khỏi Thúy Vân lâu bước nào nhưng hần thỉnh thoảng cũng nói chuyện với các thiếu niên trong lầu, hữu ý vô ý hỏi về thủy lộ, còn biết được hồ phía sau lầu thông ra Truy thủy, theo Truy thủy có thể ra khỏi thành.

Trước đây, hần có thể tùy tiện bơi hơn hai vạn mét, cứ nghĩ nếu cứ xuôi dòng bơi xuống, một ngày đêm là đã ra được ngoại thành Lâm Truy hơn trăm dặm rồi.

Ngay khi hần xuống nước, dòng nước lạnh giá thấm vào tận xương tủy khiến hần run rẩy không ngừng nhưng hần vẫn phải cắn răng bơi ra ngoài.

Dần dần, hần không hề thấy lạnh nữa nhưng khí lực càng lúc càng cạn dần, lại thêm thân thể bị thương chưa hồi phục, nên bơi trong nước càng thêm phí sức. Hần bình tĩnh cảm nhận phương hướng dòng chảy, nương theo sức nước mà bơi đi, rốt cục cũng ra khỏi Lưu Hoa hồ, vào Truy thủy. Con sông này tốc độ nước rất nhanh, hần thẳng thắt lưng cố để thân thể nổi trên mặt nước, không còn cố sức quạt nước nữa mà chỉ duy trì cân đối, để sức nước đưa hần đi.

Trong bóng đêm mông lung, tường thành cao to thu vào mắt hần.

Bởi Truy thủy là thủy lộ dùng để vận tải, ở đây chỉ có một hàng rào nước dùng để chặn các đội thuyền để kiểm tra, nhưng hàng rào ấy lại không thể ngăn được một vật nhỏ, ví dụ như một người.

Ninh Giác Phi nhìn tường thành cao cao hai bên bờ sông trong khoảnh khắc lướt qua mắt mình, sau đó dần dần lui xa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến tận khi đã trôi được hơn hai mươi dặm, thân thể hần sớm đã chết lặng. Hần cắn mạnh môi mình, cố mà vận động chân tay đã cứng ngắc như đá, cố gắng bò lên bờ sông.

Vừa ra khỏi nước, gió lạnh lập tức ủa tới, thân thể vốn đã ấm lên được một chút lập tức như bị quăng vào hầm băng, lạnh buốt như kim châm. Trong nháy mắt ấy, môi hần lạnh đến xanh ngắt, mặt tím tái, thần trí đã dần dần không rõ.

Ninh Giác Phi hần hển thở từng ngụm từng ngụm, cố gắng hết sức nhắc nhở bản thân, dù thể nào cũng không thể ngắt xiú tại đây.

Lúc này bình minh đã lên, người đi đường đã bắt đầu xuất hiện trên quan đạo tại bờ sông.

Hần cố lết thân mình nặng nề, thất tha thất thểu đi vào ven đường, mở to con mắt đã bắt đầu ứa ra sao kim, nhìn con đường có thể có người đi qua trước mặt.

Một lúc sau, tiếng vó ngựa chậm rãi nổi lên. Hần có thể nghe được, con ngựa này đi rất chậm, có lẽ nó đang phải kéo xe, trục bánh đà chuyển động lực cực.

Hần vô lực dựa vào một cái cây ven đường, một con ngựa già lông đã gần trụi hết kéo một chiếc xe mui kín đã cũ nát dọc theo quan đạo chậm rãi chạy tới. Nhìn gần một chút, có thể thấy được một vị lão nhân ngồi trên xe, ông mặc y phục vải thô, phía trên còn có rất nhiều miếng vá khác màu.

Ninh Giác Phi yên tâm hơn, đợi đến khi xe đến gần, hần cố sức bước tới, chặn xe.

Lão nhân sững sốt, rồi lập tức nhảy xuống xe, chạy lại. Nhìn hần toàn thân ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch, môi tái xanh, không khỏi cả kinh: “Con à, con sao vậy?”

Thân thể Ninh Giác Phi run như cây sậy, nói không nên câu: “Con... bị người... ném.... thuyền.... Đại gia.... con.... xin.... quá giang.... được chứ?”

Lão nhân ngăn ra lập tức dìu hần vào xe. Trong xe còn có một bé trai, nhìn thấy hần, cũng vội vàng kéo hần vào xe. Hần dùng chút khí lực còn sót lại, nương theo sức một già một trẻ giúp đỡ, rốt cuộc trèo vào trong thùng xe.

Lão nhân nhìn hần rồi nói: “Con à, con lạnh run rồi, mau cởi quần áo ướt ra đi.”

Ninh Giác Phi cũng tự biết sức mình không thể chịu thêm nữa, nhưng thực sự không còn chút sức nào. Tay hần run run rẩy rẩy cởi đai thắt lưng, cởi nửa ngày vẫn không xong.

Lão nhân nhìn thấy thế, có chút không đành lòng, vội vội vàng vàng giúp hần cởi y phục rồi dùng chăn bông quấn hần lại.

Chăn bông là hàng dệt thủ công, rất nặng nhưng cũng rất ấm.

Ninh Giác Phi run rẩy một hồi lâu giờ mới cảm thấy khá hơn.

Lão nhân đưa một hồ lô rượu đến bên miệng hần: “Nào, uống chút đi.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thấy mùi rượu thơm liền uống ngay một hớp lớn. Đây là rượu dân quê thường ủ, rất cay, uống một ngụm, dạ dày hần như nổi lửa, sau đó lửa lan cả ngũ tạng lục phủ. Toàn thân một lần nữa có lại cảm giác, đau đớn lại ulla về.

Hần liều mạng mà nhẩn nại, nói với lão nhân: “Đại gia, cảm tạ ngài.”

Lão nhân sầu lo nhìn hần: “Con à, nhà con ở đâu? Chúng ta đưa con về nhà.”

Hần lắc đầu, thấp giọng nói: “Đại gia, con không có nhà, cái gì cũng không có, chỉ còn một mình.”

Lão nhân nhìn cậu thiếu niên xinh đẹp mà suy yếu này, nghĩ đến một thân thương tích của hần khi cởi y phục, trong đầu hiện lên bốn chữ “Cửa nát nhà tan”, không khỏi đồng tình thở dài: “Vậy bây giờ, con tính đi đâu?”

Ninh Giác Phi nhẹ giọng hỏi ông: “Đại gia... hai người... đi đâu?”

Lão nhân đáp: “À, ông đang đi thăm gia đình con gái con rể, giờ định về Hàn Dương.”

Ninh Giác Phi căn bản chẳng biết đó là đâu, chỉ cần không phải Lâm Truy là tốt rồi. Hần mỉm cười: “Đại gia, cho con đi với ông.”

Lão nhân suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu: “Được.”

Đợi đến khi xe ngựa lại một lần nữa lên đường, lúc này Ninh Giác Phi mới triệt để thở phào nhẹ nhõm, ngã đầu hôn mê.

Sắc trời vừa sáng, trong thành Lâm Truy đã có những động tĩnh khác thường.

Thúy Vân lâu đại loạn, hồng bài tiểu quan Ân Tiểu Lâu biến mất không thấy bóng dáng.

Mà Lễ bộ Thượng thư Trương Vu Điền chẳng biết bị Giang Tòng Loan trấn an thế nào, nói chung không phát tác được với ai, chỉ theo tùy tùng về phủ, nằm vài ngày, như người cảm ăn hoang liên, có khổ nói không nên lời.

Thị vệ phụng mệnh trông giữ tại Thúy Vân lâu đều thấy cậu thiếu niên Tiểu Lâu kia tính tình hiền lành, ngay cả biểu diễn tại nhà cũng không chống cự đã sớm buông lỏng. Lúc này lại để người trốn mất, trong thành ngoài thành gì tìm cũng không thấy đành lê chân trở về Võ vương phủ báo cáo cho Thuần Vu Càn.

Thuần Vu Càn nghe xong chỉ ngẩn ra một lúc rồi thôi, không hề nổi giận. Kỳ thực, từ khi nhìn thấy Ân Tiểu Lâu bị dẫn vật tàn khốc thế nào ở Tĩnh vương phủ, cơn giận của y đã sớm tiêu tan phân nửa, đến khi nhìn thấy thiếu niên phiêu dật tuấn mỹ trong phủ Chương Kỷ lần ấy, tức giận đã thoáng cái không còn. Mấy ngày nay, sự vụ trong triều căng thẳng, y căn bản không quan tâm tên kép võ ấy nữa, hầu như đã quên mất rồi.

“Đi rồi thì thôi.” Y nhẹ nhàng nói, trong lòng cũng bội phục hần, trải qua dẫn vật như thế, hần vẫn còn lòng dạ mà chạy trốn, đúng là làm người ta phải nhìn lại với cặp mắt khác.

Từ chiều ngày đó trở đi Ninh Giác Phi bắt đầu sốt cao, ho khan không ngừng, nhưng vẫn cố gắng chống cự, duy trì thanh tĩnh. Hần lấy hết những vật mang theo, ngoại trừ một vài nén vàng, nén bạc khách nhân thường tặng, còn có tờ ngân phiếu năm trăm lượng mà Tiền Sâm đưa. Thấy lão nhân quá mức thật thà phúc hậu, hần không dám đem nén vàng và ngân phiếu, sợ gặp chuyện không may, hần liền đưa nén bạc cho hần. Lão nhân ven đường thỉnh đại phu xem bệnh cho hần, ấn canh giờ cho hần uống thuốc, chăm sóc tỉ

mỉ vô cùng. Ông thấy Ninh Giác Phi bệnh không nhẹ, trên đường cũng muốn dừng chân ở một khách điếm nào đó, cho hắn dưỡng bệnh nhưng Ninh Giác Phi kiên quyết không bằng lòng, yển chuyển thỉnh cầu ông đừng ngừng xe, cứ tiếp tục đi.

Lão nhân họ Phạm, cậu bé kia là cháu trai ông, nhũ danh Cầu nhi, hoạt bát hiếu động vô cùng, cứ kêu “ca ca” liên tục, nói rất nhiều chuyện cho hắn nghe. Cậu bé nói cho Ninh Giác Phi, Hàn Dương ở phía tây bắc Nam Sở, gần một quốc gia tên Tây Vũ. Người Tây Vũ ai cũng biết cưỡi ngựa bắn tên, thường thường vượt qua biên giới đánh cướp, thế nên người bọn họ ở chỗ đó cũng nuôi ngựa, cũng bắn tên.

Nói xong, cậu bé hiếu kỳ hỏi: “Ca ca, nhìn dáng dấp ca ca, nhất định là người đọc sách rồi.”

Thanh âm Ninh Giác Phi yếu ớt vô cùng, nhưng lại cười rất khoái trá: “Không, ca ca không phải người đọc sách, ca ca cũng biết cưỡi ngựa, nhưng chưa biết bắn tên.”

“A~~, không sao, chờ khi nào về, bọn A Kiên ca ca sẽ dạy ca ca, bọn họ bắn chuẩn lắm.” Cầu nhi khờ dại nói.

Ninh Giác Phi cười nói: “Tốt.”

Cả chiếc xe chậm rãi đi đường hơn một tháng, rốt cục cũng về đến một thôn nhỏ trong núi ở ngoại thành Hàn Dương.

Lúc này, đã có tin vui truyền đến, chiến sự tại Yến Bắc thất quân đã đến hồi kết thúc. Bắc Kế hoàng hậu trúng tiền bả mình, đại quân toàn bộ rút lui. Hoàng đế hạ chiếu, đại xá thiên hạ, cử quốc khánh mừng thắng lợi lớn chưa từng gặp trong một trăm năm nay.

Tin vui khiến toàn Nam Sở trên dưới đều hớn hở này phải qua nửa tháng mới truyền đến biên thùy Tây Bắc, giờ này, đã gần tới Tết. Ninh Giác Phi đem hết tiền bạc mang trên người cho Phạm lão, nhờ ông chia cho toàn bộ người trong thôn. Vì vậy, cái thôn nhỏ trong núi vốn sống rất khốn cùng gian nan này giờ đây khắp nơi đều vui sướng, chuẩn bị lễ mừng năm mới tưng bừng.

Mê man không biết bao nhiêu ngày sau, thân thể Ninh Giác Phi dần dần có chuyển biến tốt đẹp.

Hắn nằm ở trong phòng Phạm lão, nhìn đại tuyết lả tả bay ngoài cửa sổ, nghe tiếng pháo đi đùng đùng không ngừng vang lên ngoài xa, lúc này mới cảm thấy mình rốt cuộc cũng sống lại, rốt cuộc cũng là một người sống.

11. Quyển 1 - Chương 10

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Nam Sở từ khi lập quốc đến nay đều coi trọng văn chương, trọng văn hơn võ, kết quả khiến cho thực lực một nước ngày càng suy yếu, muốn trọng chấn quốc gia cũng không có chút sức lực nào. Võ tướng trong quân đội đều là hoàng thân quốc thích, lĩnh tiền khổng, uống máu binh lính ai cũng giỏi nhưng nói đến chiến tranh thì người người đều e ngại.

Những năm gần đây, Tây Vũ phía tây Nam Sở và Bắc Kế phương Bắc đều nhìn chằm chằm vào cái quốc gia vừa giàu có vừa đông đúc này. Nam Sở quốc quân, hoàng thượng Thuần Vu Hoàn luôn vâng theo quốc sách của các đại quân vương từ ngày xưa, không phải tống công chúa đi hòa thân thì cũng chỉ cống nạp hàng năm, đổi lấy bình an.

Tết âm lịch qua đi, niềm vui sướng đẩy lùi Bắc Kế chưa tan thì liền có tin tức khiến người ta lo âu ủa về. Đại vương Tây Vũ băng hà, tân vương đăng cơ, cũng là kẻ xa gần vang tiếng dưng mãnh thiện chiến, Độc Cô Cập.

Tây Vũ tuy rằng quốc thổ thiên lý nhưng đa số là sa mạc, quốc dân đều là dân du mục, tuy rằng nhanh nhẹn dũng mãnh nhưng đều trông trời trông đất kiếm ăn, cuộc sống rất gian nan. Bởi vậy, Độc Cô Cập vừa đăng cơ liền phái sứ thần đến Lâm Truy, muốn mượn năm tòa thành trì ở quan nội, hẹn trăm năm sau trả.

Toàn triều nhất thời ồ lên.

Thuần Vu Càn vừa nghe thấy liền giận dữ: “Độc Cô Cập thật sự là khinh người quá đáng.”

Thuần Vu Triều lập tức phụ họa: “Nơi quan nội, tuyệt không thể nhường bọn man tộc, bằng không mất đi cái chốn quan ải, man tộc sẽ tiến quân thần tốc vào trung nguyên.”

Thái tử Thuần Vu Kích vẫn nhất quán chủ trương dần xếp ổn thoả, cho Tây Vũ mượn thành để cầu an.

Lần này, hoàng thượng Thuần Vu Hoành cũng biết lợi – hại trong việc này. Nếu như để man tộc cung mã thành thạo vào quan nội, một ngày chúng khởi binh thì chỉ cần vài ngày là đã đến dưới thành Lâm Truy. Huống hồ, đại quân Bắc Kế mới vừa bị đẩy lùi, phái chủ chiến trong triều thế lực dần dần ngắc đầu, phái chủ hòa có chút rụt đầu, lời phe chủ hòa nói ra không có bao nhiêu trọng lượng, khó phục lòng người.

Bởi vậy, nghe hai phái cãi nhau một ngày, hoàng thượng liền quyết định, triệu sứ thần Tây Vũ tới: “Trở lại nói cho đại vương nhà ngươi, muốn chiến thì chiến, Nam Sở tuyệt không cắt đất cầu hoà.”

Cả triều văn võ nhìn hoàng thượng hốt chấn hùng phong, phần lớn đều lấy làm kinh sợ, một bộ phận nhỏ tinh thần rung động.

Sứ thần Tây Vũ ấy kiêu ngạo vô cùng: “Hoàng thượng, lời người nói ra đã nghĩ kỹ chưa.”

Thuần Vu Càn đứng ở bên cạnh gã, liền đưa tay quăng cho gã một bạt tai: “Một sứ thần ngoại tộc phiên bang nhỏ nhỏ như người cũng dám ương ngạnh như vậy với hoàng đế bệ hạ Thiên triều sao, làm càn.”

Sứ thần Tây Vũ cũng biết xem xét thời thế, thấy hoàng tộc Thuần Vu bỗng nhiên trọng chấn triều cương như vậy, nhất thời không xử lý kịp tình huống, đành im lặng không nói gì thêm, rồi lập tức ly khai Lâm Truy, vội vã về nước.

Lúc này, Thuần Vu Hoành mới hỏi: “Chiến sự chắc chắn sẽ xảy ra, chư vị ái khanh, ai muốn lĩnh quân ra biên quan, chống lại cường địch?”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại diện lặng ngắt như tờ. Lúc này, Chương Kỷ vẫn còn chưa trở về từ Yến Bắc thất quận, Du Huyền Chi sợ nhi tử bất lợi, mượn cớ uỷ lạo quân đội (1) kiêm điều tra tình hình địch, vội vã đi biên quan Yến Bắc, nhất thời không thể chạy về. Những người khác nhanh chóng cúi đầu, rất sợ bị chỉ tên.

Thuần Vu Càn nhìn những văn thần chung quanh, ngày thường hùng hồn lý lẽ là thế, giờ lại im lặng không một tiếng động, cười lạnh: “Chư vị đại thần hàng năm ăn bổng lộc triều đình, lúc này sao lại thành rùa đen rút đầu thế?”

Thuần Vu Kích lập tức nói: “Đúng vậy, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, Võ vương gia thân là hoàng trưởng tử, phải nên làm gương cho chư vị công thần, vậy mới không phụ cái danh Võ vương.”

Thuần Vu Càn không chút do dự chấp tay xin với Thuần Vu Hoành: “Phụ vương, nhi thần nguyện ý lĩnh quân đánh giặc.”

Thuần Vu Hoành khen ngợi gật đầu: “Tốt tốt tốt, vậy ta phong Võ vương làm Bình Tây đại tướng quân, lĩnh mười vạn binh, tức khắc lên đường.”

Tinh binh có thể tập kết đã bị Chương Kỷ đưa đi Yến Bắc, hiện tại, cái gọi là mười vạn binh mã kỳ thực là một đám ô hợp vội vàng vàng tập hợp lại, bình thường do mấy gã thống lĩnh ăn chơi trác táng trà trộn vào trong quân đội thao luyện, quân kỷ bất nghiêm, trên cơ bản không hề được huấn luyện đầy đủ, lúc này đành thương xót ra trận.

Thuần Vu Càn biết mười vạn thiếu gia binh này mà tới biên quan địch với quân binh dũng mãnh của Tây Vũ thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, nhưng dù sao cũng phải cự một lần, nếu không sớm mượn gì Nam Sở cũng vong quốc.

Mười vạn đại quân đi chậm như rùa, còn chưa tới giữa đường, biên quan đã báo nguy. Trong một tháng mà đánh hạ ba thành trì, quân đội Tây Vũ vừa đánh đến thành liền đồ sát bách tính, nam thì tàn sát, nữ thì đoạt vào quân doanh lăng nhục, trẻ con thì bắt làm nô lệ, đúng là giết người cướp của, vô ác bất tác.

Thuần Vu Càn lộ phát trùng quan, trăm liền năm tên giáo úy rút cục mới khiến đại quân đẩy nhanh tốc độ, tiến về phía trước, rút cục cũng gặp được đại quân Tây Vũ ở thành trì thứ tư, thành Hàn Dương, không xa biên quan.

Độc Cô Cập thấy thái độ của Nam Sở lần này khá cường ngạnh, cũng có chút hiếu kỳ, cho rằng Nam Sở bỗng nhiên xuất hiện lương thần dũng tướng, vì vậy ngự giá thân chinh, muốn xem một chút, ai biết quân Nam Sở lại dễ dàng sụp đổ như vậy, hẳn thế như chẻ tre mà cảm thấy buồn cười cực kỳ.

Khi Thuần Vu Càn suất lĩnh đại quân chạy tới, Độc Cô Cập đang ngồi trên lưng ngựa, trinh sát địa hình. Hắn căn bản không xem quân coi giữ Hàn Dương ra gì, dẫn theo ba trăm thân binh đi tới dưới thành.

Bỗng nhiên thấy đại quân Nam Sở vọt tới, đội trưởng đội vệ binh Độc Cô Cập lập tức khuyên hắn quay lại đại doanh. Độc Cô Cập nhìn thấy cả đoàn binh quăng mũ cưỡi giáp, chặt vật khó coi của Nam Sở có quân kỳ chữ “Võ” dựng thẳng thì cười nói: “Là Võ vương sao? Tiểu tử cho sứ thần của ta một bạt tai? Để cho ta tới nhìn y một cái xem.” Nói xong, hắn đầu tàu gương mẫu vọt thẳng vào đại quân Nam Sở.

Ba trăm thân binh của hắn vốn là kỵ binh dũng mãnh lấy một địch trăm, lúc này cũng là man tính đại phát, huy đao thét lớn, theo sát Độc Cô Cập xung trận.

Quân Nam Sở căn bản không được huấn luyện đàng hoàng, lại bị Thuần Vu Càn đốc thúc một đường gấp rút đến đây, đã mệt mỏi khôn cùng, lúc này địch nhân lại đánh tới, quân đã không còn kết cấu gì, kinh hồn táng đảm, thét lên một tiếng rồi bỏ chạy về phía sau.

Binh sĩ phía sau chưa biết gì chỉ nghe binh sĩ phía trước hô to “Quân địch tới”, lại thấy phía trước lui lại như thủy triều rút, thì cũng không quan tâm gì mà quay đầu bỏ chạy.

Thuần Vu Càn ước thúc không được, bị dòng lính chạy trốn cuốn theo lui lại vài bước.

Một cái lui này lui thẳng đến ba mươi dặm, Độc Cô Cập sợ một mình bản thân thâm nhập quá sâu, vì vậy ghim cương không truy kích nữa.

Đại quân Nam Sở thối lui đến một ngọn núi nhỏ, lúc này mới nơm nớp lo sợ dừng lại, quan sát tình huống.

Thuần Vu Càn kéo dây cương cũng mệt đến thở hồng hộc. Lúc này mới nhìn ra, quân địch chẳng qua chỉ có mấy trăm người, nhất thời cáu giận không ngớt. Y mắng nhiếc tướng lĩnh thủ hạ, muốn bọn họ thúc binh tấn công, những người đó cũng chỉ lắp bắp, nửa ngày không nhúc nhích.

Lúc này, Độc Cô Cập quay đầu ngựa rút lui.

Trên sườn núi, có hơn mười hộ gia đình, như là một thôn nhỏ trong núi. Độc Cô Cập suy nghĩ một chút liền dự định lập uy trước quân Nam Sở. Vì vậy hắn quát roi ngựa hướng về phía thôn nhỏ kia, giờ lên, ba trăm thân binh ngăm hiểu liền giục ngựa xộc vào.

Rất nhanh, thôn xóm đang yên tĩnh bỗng truyền ra tiếng kinh hô, tiếng kêu thảm thiết, nữ nhân rên rĩ, trẻ nhỏ nỉ non, sau đó từng nhà đều mở cửa, người người chạy trốn ra ngoài.

Tây Vũ binh một tay nắm dây cương, một tay huy đao, chém xuống tới tấp, già trẻ gái trai không ai may mắn tránh khỏi.

Thuần Vu Càn giận dữ, liền muốn phóng tới bên kia.

Roi ngựa khó khăn lắm vùng lên, mưu sĩ hai bên trái phải giục mạnh cương ngựa của y, khuyên: “Vương gia, tiểu bất nhẫn tác loạn đại mưu a.”

Thuần Vu Càn quát roi: “Buông tay.”

Lúc này, một con ngựa xuất hiện trên đỉnh núi sau thôn.

Người trên ngựa dường như rất trẻ, ăn mặc trang phục bình dân Nam Sở, vừa nhìn thấy màn thảm kịch đang diễn ra liền nộ bất khả át, lập tức giương cung cài tên, tiến vô hự phát, Tây Vũ bình truy sát bình dân vô tội liền trúng tên ngã ngựa.

Độc Cô Cập ngăn ra, đang muốn tiến lên nghênh chiến, người nọ thấy tên đã bắn hết. Hắn liền quăng cung, rút cương đao bên hông ra, phóng ngựa lao xuống, phi như tên bắn lao vào quân địch.

Thuần Vu Càn thấy người nọ chỉ là một tên bình dân lại hào khí can vãn, đao đao ngân, chiêu chiêu mãnh, nhất thời huyết nhục hoành phi, trong khoảnh khắc địch binh liền tử thương hơn phân nửa. Cách xa như vậy, y dường như cũng có thể nhận ra sát khí thể không thể đỡ của người nọ, lập tức phất tay ra lệnh: “Xông lên, ai lui tức trăm.”

Quân nhân Nam Sở mang tâm tình sợ hãi, lúc này thấy một người liền giết hơn trăm tên địch liền có thêm lòng tin, lập tức theo Thuần Vu Càn xông lên.

Độc Cô Cập nhìn lại, hét lớn một tiếng: “Lui.” rồi giục ngựa chạy đi.

Bấy giờ, y phục màu xám của bình dân Nam Sở kia đã đầm máu, thấy địch nhân giục ngựa chạy trốn liền mau chóng đuổi theo.

Độc Cô Cập lập tức giương cung, quay đầu lại bắn ra loạt tên, muốn bắn người nọ. Người nọ huy đao tạt trăm, tên bắn ra nhất nhất đều bị gạt đi, người nọ đuổi theo không bỏ.

Rất nhanh liền chạy tới đại doanh quân Tây Vũ, khoảng cách của người nọ cùng Độc Cô Cập chỉ kém nhau một thân ngựa, người trong đại doanh không dám bắn cung, sợ ngộ thương đại vương.

Người nọ lại càng không nói nhiều làm gì, xong thẳng vào đại doanh Tây Vũ, sát khí tràn ngập, ngay cả tướng sĩ Tây Vũ cũng mơ hồ sợ hãi.

Thuần Vu Càn thấy người nọ xông vào khiến đại doanh địch nhân đại loạn, cảm thấy đây là cơ hội khó gặp, chỉ huy đại quân vọt tới.

Độc Cô Cập ngay lập tức liền biết mình không thể làm gì hơn. Lần này hắn đến chỉ để trinh sát, chỉ dẫn theo một vạn kỵ binh, chuẩn bị đánh không lại sẽ chạy, ai biết đánh thắng cả ba thành đơn giản như vậy nên nhất thời mất cảnh giác, lúc này mới cảm nhận được nguy hiểm. Mất thấy người nọ phóng ngựa xông vào quân doanh, trái một đao chém chết một người, phải một đao chặt rớt một đầu, xông tới gần vương kỳ thì huy đao mãnh chém, chặt đứt ngang vương kỳ.

Dưới dương quang hoa mỹ, tư thế oai hùng của người nọ khi trở cổ tay chém đứt vương kỳ làm chấn động quân binh song phương.

Đại kỳ hạ xuống, quân Nam Sở vạn chúng hoan hô, quân Tây Vũ nổi giận khôn bình.

Độc Cô Cập hô to: “Lui” liền mang quân chạy ra khỏi biên quan.

Người nọ thúc ngựa đuổi theo.

Thuần Vu Càn hô to: “Tráng sĩ, giặc cùng đường chó truy.”

Người nọ quay đầu lại. Dưới mặt trời chiều, dung nhan trẻ trung ấy nhất thời khiến vạn quân im tiếng. Mất hẳn băng lãnh, quét qua Thuần Vu Càn, một chữ chưa nói liền giục ngựa đuổi theo. Thân ảnh cao ngất dưới tà dương như máu sinh ra một sức hấp dẫn khiến nhân tâm kinh sợ.

Thuần Vu Càn giật mình, cảm giác khác thường tự nhiên trời dậy. Người này, dường như quen thuộc vô cùng, cố gắng suy nghĩ lại cảm thấy rất xa lạ.

“Hắn là ai?” Y lẩm bẩm.

“Là Ân Tiểu Lâu.” Thị vệ bên cạnh y khẳng định.

Thuần Vu Càn cả kinh, nhìn trái phải hai bên, trăm tên thị vệ bên cạnh y đều gật đầu.

Đúng vậy, bọn họ đều biết hắn, bởi vì bọn họ đã từng dẫn vật hắn.

Giờ khắc này, nghĩ đến chuyện đã làm, trong lòng Thuần Vu Càn xẹt qua một tia hối ý. Y không nói gì, đuổi theo hắn.

Mười vạn đại quân Nam Sở mạnh mẽ xưa nay chưa từng có mà truy kích đoàn kỵ binh dũng mãnh của quốc quân Tây Vũ thống lĩnh, đẩy lùi man tộc ra khỏi biên quan.

(1) ủy lạo quân đội: đi thăm hỏi, an ủi, động viên những người đã làm việc vất vả

Kaori: “Giờ khắc này, nghĩ đến chuyện đã làm, trong lòng Thuần Vu Càn xẹt qua một tia hối ý.”

-> Hối ý cái gì nữa, làm rồi hối hận là xong sao???

12. Quyển 1 - Chương 11

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Độc Cô Cập một đường đào bôn, không nghỉ ngơi.

Ninh Giác Phi cũng giục ngựa đuổi theo.

Phía sau hắn khoảng chừng một dặm là đại quân Thuần Vu Càn suất lĩnh.

Kỳ thực một đường đuổi theo như thế, mười vạn đại quân hiện tại chỉ còn không được hai vạn, những binh lính khác đã không chạy theo nổi. Nhưng Độc Cô Cập một mình thâm nhập, không dám mạo hiểm dừng lại, cũng không dám phản kích, lúc này chiến thuật an toàn nhất là ý vào khoải mã Tây Vũ, nhanh chóng chạy ra khỏi biên quan.

Một đường thông suốt không cản trở, khi ánh bình minh vừa lên, bọn họ rốt cục chạy ra khỏi hừng quan Nam Sở, Kiểm môn quan, bị chính họ công phá cách đây không lâu.

Bên ngoài là thảo nguyên vạn lý, Độc Cô Cập mang theo mấy ngàn kỵ binh chạy về phía thảo nguyên, hắn biết, quân Nam Sở sẽ không truy theo nổi.

Ninh Giác Phi xuống ngựa trước quan môn, chạy lên thành, nhìn ra tình huống bên ngoài.

Hắn dừng lại như vậy khiến Thuần Vu Càn có thời gian giục ngựa chạy tới. Tuy rằng y đã mệt đến lưng lay sắp đổ nhưng vẫn cố gắng chạy lên thành.

Mới vừa đi được nửa đường, Ninh Giác Phi đã nhanh chân chạy xuống, lúc xẹt qua bên cạnh y thì buông ra một câu lạnh như băng: “Xuất quan, phóng hỏa.”

Thuần Vu Càn sửng sốt, không chút nghĩ ngợi liền lớn tiếng ra lệnh: “Xuất quan, phóng hỏa.”

Những binh lính theo y tới liền lớn tiếng hô ‘tuân lệnh’ rồi lập tức chạy ra khỏi quan môn, ném đuốc về phía thảo nguyên rồi lại lập tức rút vào trong quan môn.

Bây giờ đang là đầu mùa đông, cây cỏ khô héo, trời khô vật hanh, phong trợ hỏa thế, lập tức toàn bộ thảo nguyên dậy lên đại hỏa hừng hực.

Ninh Giác Phi ngồi trên lưng ngựa, một mình đứng trước đại hỏa. Tà dương đỏ bừng chiếu xạ lên y phục đầm máu của hắn, hỏa diễm chiếu rọi dung nhan oai hùng tuấn đạt khiến hắn tựa như trích tiên lâm phạm.

Thuần Vu Càn ngơ ngác mà nhìn, một lát sau mới bừng tỉnh, hô to xuống thành lâu: “Ân Tiểu Lâu, người mau trở lại.”

Ninh Giác Phi quay đầu lại, lạnh lùng, nói rõ từng chữ một: “Ta không phải Ân Tiểu Lâu, ta là Ninh Giác Phi.”

Thuần Vu Càn ngẩn ra, một lát sau mới có phản ứng, hình như lúc trước, hắn cũng từng nói như thế.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người trầm giọng lẩm bẩm: “Ninh Giác Phi, ta nhớ kỹ người.”

Hỏa diễm đã thiêu qua thiên lý thảo nguyên, Độc Cô Cập ra lệnh cho thủ hạ binh sĩ cấp tốc dập lửa, nhưng lại không dập nổi. Hắn oán hận quay lại trừng Ninh Giác Phi: “Người thật độc ác, một ngọn lửa này của người đốt lên, Tây Vũ chết đói không biết bao nhiêu bò dê, chết đói không biết bao nhiêu bách tính, người có biết không?”

Ninh Giác Phi nghiêm giọng không sợ đáp lại: “Bách tính Tây Vũ các người là người, bách tính Nam Sở không phải là người sao? Hai đại quân các người đánh giết nhau thế nào ta mặc kệ, nhưng người cứ chút xíu là đồ thành tấn sát, giết chóc bình dân, lăng nhục phụ nữ, tàn hại trẻ em, làm những việc cầm thú không bằng. Một ngọn lửa này của ta là cảnh cáo người, mau đem bách tính của người đi ra những cánh đồng, nguồn nước tươi tốt phương xa, chớ quấy nhiễu bách tính vô tội.”

Độc Cô Cập nhìn hắn: “Ninh Giác Phi, ta bội phục người là một hán tử can trường. Chẳng qua, nhìn y phục người không giống quân nhân Nam Sở, chỉ là giới bình dân, đúng không?”

Ninh Giác Phi hít một hơi thật sâu, ức chế cơn giận trong lòng, không biểu lộ ra tâm tình gì, lạnh lùng đáp: “Phải, ta không liên quan gì đến Nam Sở.”

Nghe một câu như thế, vô số quan binh Kiếm môn quan hai mặt nhìn nhau, Thuần Vu Càn trong lòng giật mình.

Độc Cô Cập vừa nghe nhất thời đại hỉ: “Vây... Ninh tiên sinh, người có bằng lòng nhập vào Tây Vũ ta, ta nguyện cùng người kết thành huynh đệ, phong người làm vương.”

Ninh Giác Phi nghe trong lời nói của hắn rất có thành ý, thái độ hòa hoãn xuống nhưng lời ra khỏi miệng vẫn rất cứng rắn: “Độc Cô đại vương, người quá mức tàn bạo, binh sĩ Tây Vũ các người xem mạng người như cỏ rác, ta không chấp nhận được. Ta chỉ muốn làm một dân thường, thanh thản qua ngày, chỉ mong lần sau đại vương sẽ không tiếp tục hủy gia viên của ta. Cuộc chiến giữa người và Nam Sở, ta không quan tâm.”

Độc Cô Cập cười nói: “Được, thỉnh tiên sinh dựng ngọn cờ mang một chữ “Ninh” trên chỗ ở, đại quân Tây Vũ ta từ nay về sau gặp chữ “Ninh” ấy liền đi đường vòng. Nhưng Ninh tiên sinh có thể làm được như đã nói, từ nay về sau mặc kệ chiến sự Tây Vũ với Nam Sở?”

“Tự nhiên làm được.” Ninh Giác Phi lạnh lùng đáp. “Nam Sở hưng vong có quan hệ gì đến ta?”

Độc Cô Cập ngửa mặt lên trời cười dài: “Tốt tốt tốt, Nam Sở như không có Ninh tiên sinh tương trợ, sao có thể thắng?”

Nói xong, hắn liền huy roi chỉ hướng Thuần Vu Càn trên thành: “Ngày này sang năm, ta sẽ san bằng Nam Sở, lấy đầu người.” Nói xong liền quát ngựa chạy đi.

Xa xa, khói đặc cuộn cuộn, đại hỏa càng cháy càng xa.

Thuần Vu Càn nghe thấy Độc Cô Cập nói vậy nhưng trong mắt tất cả đều tràn ngập hình ảnh Ninh Giác Phi. Y đứng trên tường thành kêu: “Àn... a... Ninh ... tiên sinh, thỉnh quay về trong môn quan, chúng ta bàn bạc với nhau.”

Ninh Giác Phi trầm ổn quay đầu ngựa, một đôi mắt đen nặng nề nhìn Thuần Vu Càn, lạnh lùng hỏi: “Quay về làm gì? Cho người bắt thêm lần nữa? Treo lên lần nữa? Hay để cho lũ súc sinh bên cạnh người lăng nhục thêm lần nữa?”

Thuần Vu Càn nhất thời nghẹn lời. Những thị vệ bên cạnh y cũng xấu hổ cúi đầu, rồi một lát lại nhin không được ngẩng đầu lên liếc nhìn về phía hắn. Khuôn mặt vốn thiên về ôn nhu, dịu dàng giờ đây tràn ngập anh khí, càng khuyhnh đảo con người.

Ninh Giác Phi giục ngựa rời đi.

Thuần Vu Càn vội vã ngăn lại: “Ninh tiên sinh, mặc kệ thế nào, người cũng là người Nam Sở, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách...”

Ninh Giác Phi cười lạnh một tiếng: “Ta chẳng qua chỉ là một du hồn sống, chẳng liên quan gì đến Nam Sở.”

Không đợi Thuần Vu Càn nói thêm nữa, hắn đã phóng ngựa phi nhanh, dọc theo tường thành chạy về hướng tây.

Một trận chiến này toàn thắng trở về, cả nước vui mừng. Tên Ninh Giác Phi truyền khắp Nam Sở và chư quốc xung quanh.

Thuần Vu Càn trở lại Lâm Truy liền được Thuần Vu Hoành ban thưởng nhiều thứ. Y vốn đã là thân vương, đại tướng quân, hiện tại còn được ban thưởng miễn tử kim bài, nhận song bổng, tước vương thế tập, vĩnh viễn không tước bỏ tước vị, nhi tử mới vừa hai tuổi cũng được phong làm đô úy dũng sĩ.

Trong quốc sự, y nói gì hoàng đế nghe nấy, Thuần Vu Càn nhất thời chiếm hết danh tiếng, rất nhiều đại thần vẫn đứng xem tình thế đều đảo vào trận doanh của y.

Nhưng mà một loạt ban thưởng cùng khánh công yếm ấy không khiến Thuần Vu Càn vui mừng chút nào. Y mãi vẫn nhớ về người kia. Trong chớp mắt khi người kia xuất hiện từ trên đỉnh núi, hắn giương cung bắn tên, giương đao giết địch, phóng ngựa truy đuổi Độc Cô Cập, chém đứt vương kỳ trong đại doanh của địch, một cái quay đầu lại nhìn, tròn một đêm truy kích, gặp thoáng qua trên tường thành, bóng người giữa thảo nguyên bạt ngàn, nghiêm nghị không sợ hãi đối mặt Độc Cô Cập, lạnh lùng trào phúng y... mỗi một hình ảnh, mỗi một câu nói, y đều không ngừng lật qua, không ngừng suy xét, lúc nào cũng nhớ đến, không thể thoát ra.

Không lâu sau, y hạ một đạo mật lệnh, đuổi bắt Giang Nguyệt ban.

Rất nhanh, Giang Nguyệt ban đang ở Giang Nam lên đài diễn kịch liền bị quan binh vây bắt, sau đó bí mật đưa đến Võ vương phủ tại Lâm Truy.

Không lâu sau, một tờ bố cáo liền dán đầy phố lớn ngõ nhỏ toàn quốc Nam Sở, ngay cả sơn thôn hoang dã cũng không bỏ qua.

Bố cáo nói, Giang Nguyệt Ban thông đồng với địch bán nước, ít ngày nữa xử trảm, toàn bộ nam nữ già trẻ trong ban bỏ sót không ai.

Mỗi ngày, Thuần Vu Càn đều đợi, đợi Ninh Giác Phi xuất hiện.

Lúc này đã tới đông chí, phương bắc Nam Sở hạ tuyết, Lâm Truy cũng có vài trận tuyết lớn, thiên địa một mảnh ngân bạch.

Trong Võ vương phủ, ngoại trừ đường chính đã được quét sạch tuyết thì toàn bộ đình phủ, cây cối, hoa viên, tất cả đều là tuyết trắng tầng tầng. Cuồng phong gào thét, lạnh đến tận xương. Ai cũng không định đi thăm viếng vui chơi trong khí trời này, lại càng không nghĩ đến ra ngoài hoạt động. Sáng sớm, các hàng quán đều tạm nghỉ. Chậu than mặc dù ấm rất cuộc cũng không bằng một chiếc áo ngủ bằng gấm.

Canh một, đầu tường sau phủ xuất hiện một bóng đen vụt qua rồi ngay lập tức lại biến mất. Ở đây khắp nơi đều là đại thụ che trời, vốn không ai thấy chuyện vừa xảy ra, cho dù thấy, họ cũng chỉ tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Ninh Giác Phi mặc một bộ y phục tự chế màu trắng chuyên ẩn thân trong tuyết, bó sát người, hành động vô cùng lưu loát.

Hắn đã ở Võ vương phủ mai phục quan sát gần mười hôm, trên cơ bản đã thăm dò ra quy luật tuần tra ban đêm ở đây. Vượt qua những phòng bị canh gác này với hắn chỉ như bữa ăn sáng. Đời trước của hắn, rất nhiều nơi đều có những biện pháp bảo mật nghiêm ngặt, máy dò hồng ngoại, sóng âm, sóng bước dài,... Cộng thêm hệ thống vệ tinh, hắn vẫn có thể không dấu vết mà lên vào. Loại canh gác cổ đại không có thiết bị hiện đại gì ở đây làm sao có thể ngăn cản được hắn, hắn vào đây tựa như vào chỗ không người.

Hắn nhẹ nhàng bước qua tuyết, chỉ để lại trên tuyết vài dấu mũi chân nhàn nhạt, chẳng khác nào dấu chân nai con nhẹ nhàng đạp trên tuyết.

Trước đây, hắn từng ở nơi này, nhưng khi đó chưa từng ra khỏi phòng nhỏ của mình, mà ngay cả khí lực để đi ra cũng chẳng có, bởi vậy hắn không hề biết cách bố trí vương phủ ra sao. Nếu nói biết rõ thì cũng chỉ

biết sau khi tìm hiểu mấy ngày nay.

Rất nhanh, hần liền mò ra tẩm điện của Thuần Vu Càn.

Căn cứ kinh nghiệm của Ninh Giác Phi trước đây khi đi làm biểu diễn tại nhà, loại như tẩm điện này thường phân ra hai phần trong ngoài, bên ngoài thông thường có nơi cho người hầu gác đêm, bên trong mới là nơi ngủ của chủ nhân.

Hần nhẹ tay đẩy cửa sau, bên trong không gài then, đỡ công hần phải dùng chủy thủ để mở.

Nhẹ nhàng đẩy ra một khe hở, hần liền nhích người lọt qua, lặng yên không một tiếng động đi vào.

Gió lạnh theo khe cửa ùa vào liền bị hần đẩy cửa chặn lại ở ngoài.

Hần ẩn thân vào trong bóng tối, im lặng.

Chỉ chốc lát sau, ngọn đèn nhỏ đang cháy trong gian phòng đã khiến hần nhìn thấy toàn bộ tình cảnh trong phòng. Ngoài phòng có hai nam phó, đều đang ngủ trên giường.

Hần lại nghiêng tay nghe ngóng một chút động tĩnh bên trong, không một tiếng động.

Hần cực kỳ kiên trì, đứng im tại chỗ đó, chờ khoảng nửa canh giờ, lúc này mới vọt tới, cho hai người nam phó kia một chưởng, đánh ngất bọn họ.

Sau đó, hần lui lại, như báo săn nhanh nhẹn vào phòng trong.

Trên giường, chỉ có Thuần Vu Càn, một người. Y mặc một chiếc áo ngủ bằng gấm dày, nằm trên giường, hiển nhiên đang say giấc.

Ninh Giác Phi phi thân lên giường, đè chặt lấy y, nhanh tay bưng kín miệng, một tay dùng chủy thủ gác trên cổ y. Thanh chủy thủ này là hàng đặc chế trong tiệm rèn binh khí, do chính hần vẽ mẫu, rất giống mã tấu trước đây hần quen dùng, lưỡi bén vô cùng, sống lưng có răng cưa, ẩn hiện hàn quang.

Thuần Vu Càn bị hần làm tỉnh giấc, còn chưa kịp phản ứng liền cảm thấy có hàn khí lạnh lẽo trên cổ, nhất thời cứng đờ.

Ninh Giác Phi vốn không có ý định đó, nhưng, cái tư thế này, khả khả, trong lòng hần cười lạnh một tiếng. Tay phải cầm chủy thủ không chút động đậy gác lên cổ Thuần Vu Càn, tay trái nắm lấy trung y bằng gấm của y, xé ra, tiếng vải bị xé rách trong đêm an tĩnh, kinh tâm động phách.

Thuần Vu Càn hơi khê động, lại tự bản thân đụng vào lưỡi dao, có chút đau nhói, khiến y không dám hành động thiếu suy nghĩ thêm nữa. Y cực kỳ cảm nhận rõ cảm giác lúc này, thanh dao ấy vẫn để ngay trên cổ y, dường như chính hần muốn mình động đậy đụng vào lưỡi dao, tự mình chịu chết, người nợ tuyệt không dờn dao đi dù chỉ một ly.

Ninh Giác Phi vạch mở y phục của y, nắm lấy đai lưng, giật ra, rồi lấy chân đá đi xa, Thuần Vu Càn liền không còn mảnh vải nằm dưới thân hần.

Hần cười lạnh, khoái ý báo thù khiến hần cực kỳ hưng phấn. Ninh Giác Phi đem dục vọng nóng rực mà mình dán vào giữa hai chân của Thuần Vu Càn, chậm rãi ma sát.

Thân thể Thuần Vu Càn không tự chủ được nhè nhẹ run lên.

Thanh dao ấy vẫn đặt trên cổ y, dường như người đó để cho y chọn, hoặc chết, hoặc chịu nhục.

Y từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu lên, nhìn vào đao phong sáng loáng ấy.

Ninh Giác Phi tựa như đã hiểu lựa chọn của y, thành linh, hần trở ngược cổ tay, đem đao cắm vào bên gối đầu của y, hai tay mạnh mẽ nhấc thắt lưng y, dùng sức đâm vào.

Thuần Vu Càn chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt bị xé ra làm hai nửa, rốt cục hừ ra một tiếng.

13. Quyển 1 - Chương 12

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Trống canh đã gõ ba tiếng, trời đã nửa đêm.

Trời rất tối, đại tuyết như phủ thiên cái địa đổ xuống, cuồng phong gào thét không ngừng. Đèn lồng dưới mái hiên lung lay trong gió, đèn cầy bên trong tắt hơn phân nửa. Ngọn đèn còn lại mờ mờ, yếu ớt chiếu sáng bên trong, làm cho trong phòng càng thêm an tĩnh.

Toàn bộ hoạt động cuồng nhiệt đã kết thúc. Thuần Vu Càn xích lỏa nằm trên giường, đau đớn kịch liệt làm y đầu vầng mắt hoa, ngay cả khí lực lên tiếng cũng không có.

Ninh Giác Phi xuống giường, dùng y phục đã bị xé lau khô thân thể, mặc lại y phục của mình, rút đao ra khỏi gối, quay đầu định đi.

Thuần Vu Càn giẫy dụa: “Ninh tiên sinh, thỉnh.... dừng chân...”

Ninh Giác Phi quay đầu lại nhìn y một cái rồi lại bước ra ngoài. Hắn nhìn hỏa lò một chút rồi lại nhìn hai người nam phó đã mê man, sợ bọn họ bị lạnh, liền nung ánh lửa dùng kẹp trúc, bỏ thêm vài khối than cho họ. Sau đó quay ngược vào.

Thuần Vu Càn cảm thấy người lạnh run bèn dùng hết khí lực, kéo lại chiếc trung y bằng gấm bị đá sang một bên đắp lên thân thể.

Ninh Giác Phi lấy tay kéo chiếc ghế bên tường ra, nhàn nhã ngồi xuống. Hai tay hắn thành thạo vung chủ thủ, nhàn nhạt nói: “Ta là lần đầu tiên chơi nam nhân, không kinh nghiệm, nếu như hầu hạ không tốt vương gia, thỉnh thứ lỗi.”

Thuần Vu Càn cười khổ, thanh âm rất yếu: “Ninh... tiên sinh, người... vì sao... như một người khác?”

Ninh Giác Phi ung dung cầm pháp thanh đao lên bàn gỗ, rồi lại trở tay rút ra. Một lát sau, hắn mới nói: “Từ khi người cho thị vệ luân bạo Ân Tiểu Lâu, hắn đã chết rồi. Ta chẳng qua là người nhập vào thân xác hắn mà thôi. Nói cách khác, ta cũng chết một lần rồi, hiện tại ... coi như chuyển thể vậy.”

Thuần Vu Càn nhất thời sững sờ, trong tai ầm ầm như tiếng sét, nửa ngày không nói nổi lời nào.

Ninh Giác Phi tà tà liếc y, cười nhạt: “Thế nào? Sợ à? Ta... cũng không tính là quý. Chẳng qua là mang theo ký ức kiếp trước, mượn thân thể người khác thôi.” Tuy nói rất hời hợt nhưng nụ cười của hắn có chút cay đắng.

Thuần Vu Càn thì thào: “Kiếp trước... của người...”

“Là đại tướng quân.” Ninh Giác Phi nói rất kiên quyết. “Không nghĩ tới ta vừa chết trận sa trường, chuyển thể tới nơi này lại gặp phải kẻ hung ác đệ nhất kiếp này, bị người làm nhục như vậy.”

Thuần Vu Càn nghe hắn dùng thanh âm thiếu niên trong trẻo chậm rãi nói về điều này, cộng thêm tiếng gió thổi thê lương bên ngoài, lời nói càng thêm kỳ dị khiến đắm lòng người. Thuần Vu Càn trầm mặc một lát rồi lẩm bẩm: “Khi đó.... ta không biết...”

Ninh Giác Phi cười nhẹ một cái, miễn cưỡng nói tiếp: “Người giống trống khua chiêng, chớp Giang Nguyệt ban đơn giản là muốn bức ta tới gặp người. Hiện tại ta đã tới, người muốn như thế nào? Nói đi.”

Thuần Vu Càn chỉ cảm thấy chỗ thân thể bị xé rách như bị hỏa thiêu, đành dùng hai tay nắm chặt gối đầu, một lát sau mới thích ứng được, nỗ lực mà nói nhưng vẫn rất yếu ớt.

“Ninh tiên sinh, võ nghệ và sự can đảm của người... ta đều tận mắt chứng kiến. Thế nhưng... một câu ‘Xuất quan, phóng hỏa’ của người, ta phải suy nghĩ hơn một tháng...” Nói đến đây, y đã thở dốc, nhất thời không nói tiếp được.

Ninh Giác Phi vẫn đang nhàn nhã dựa vào ghế, hai tay chơi với thanh đao, nghe vậy cũng chỉ nhếch lông mày, không nói gì.

Thuần Vu Càn thở hổn hển một trận mới nói tiếp: “Ta luôn suy nghĩ, một ngọn lửa đỏ của người, có thể bức lui Độc Cô Cập đã tiến sâu vào Nam Sở phải trở về, nhất định phải có điều lợi – hại gì đó. Theo tính tình Độc Cô Cập, lần này bị thua thiệt, hẳn là phải tập hợp quân đội, lập tức.... trả thù, chứ không phải... một năm sau, trở lại...” Nói đến đây, y đau đến cắn chặt môi.

Ninh Giác Phi chậm chọc cười cười, nói tiếp: “Trở lại san bằng Nam Sở, lấy đầu chó của người.”

Thuần Vu Càn chẳng bao giờ bị người ta mắng trực tiếp như thế, nghe vậy cũng không bực, trái lại chỉ buồn cười: “Phải, lấy... đầu chó của ta. Thế nhưng, vì sao.. là một năm sau? Vì sao không phải bây giờ?”

Ninh Giác Phi cười cười rồi lại tiếp tục chơi dao, cắm dao vào bàn, rút ra, không nói gì.

Thuần Vu Càn đem mặt dán vào gối đầu bằng tơ lụa, cảm nhận hơi lạnh nhẹ nhàng trên gối, lúc này y mới cảm thấy thân thể đỡ hơn một chút: “Sau đó, ta rút cuộc cũng hiểu. Đó là bởi vì... ngọn lửa người muốn ta phóng. Ngọn lửa đỏ... làm nguyên khí Tây Vũ đại thương, giúp Nam Sở ta chiếm được thời gian một năm.”

Ninh Giác Phi thu liễm tiểu ý, nhàn nhạt mà nói: “Lúc đó, ta chẳng qua đang cảm phần, không phải vì Nam Sở của người, người không cần tự mình đa tình. Thôn nhỏ mà Độc Cô Cập chỉ huy binh Tây Vũ diệt dân là nơi ta đã sống nửa năm ở đó. Lúc đầu, ta chạy khỏi Lâm Truy, thiếu chút nữa chết ở trên đường. Là một lão hán đã cứu ta, mang ta đến thôn ấy. Ta nghỉ dưỡng gần hai tháng mới xem như khôi phục. Người thôn ấy rất chất phác, ai ai cũng xem ta như người thân, đối xử với ta rất tốt. Ta lành bệnh xong liền sống cùng họ, cưới ngựa, bắn tên, săn thú, đồn củi, sống một cuộc đời yên bình. Độc Cô Cập lại sai quân giết họ...” Nói đến đây, hắn cắn chặt răng.

Thuần Vu Càn nghe rất nghiêm túc, không nói gì.

Sau một lát, Ninh Giác Phi mới khôi phục thần tình đạm nhiên như cũ: “Một ngọn lửa đỏ, kỳ thực cũng quá ác, sau này ta nghĩ lại, cũng cảm thấy không nên làm như vậy. Ta kiến nghị người, nên lợi dụng cơ hội này, phái người bí mật mang lương thực đi Tây Vũ mua ngựa.”

Thuần Vu Càn tinh thần đại chấn: “Được, được, ta lập tức sắp xếp.”

Ninh Giác Phi mạn bất kinh tâm mà hỏi: “Người phí nhiều sức lực như vậy bức ta ra chỉ vì hỏi ta điều này?”

“Đương nhiên không chỉ vậy.” Thuần Vu Càn vội vàng nói. “Trước tiên, ta muốn biểu thị lòng cảm ơn với tiên sinh.”

“A~, trời người bức ta ra, để cảm ơn ta.” Trong lời của Ninh Giác Phi mang theo sự giễu cợt. “Vương gia thực sự là dí dỏm.”

“Cái gì?” Thuần Vu Càn nghe không hiểu “Dí dỏm” là ý gì.

Ninh Giác Phi cũng thờ ơ: “Giang Nguyệt ban đó, một người ta cũng không quen. Chẳng qua họ đều là người vô tội, như vương gia tổn thương họ nửa phần, ta sẽ huyết tẩy vương thất Nam Sở, chôn cùng với bọn họ.”

Thuần Vu Càn nghe được rung mình, gấp gáp phân bua: “Lần này, ta dùng lễ đối đãi với Giang Nguyệt ban, Ninh tiên sinh yên tâm. Hôm nay, chư quốc trong thiên hạ đều muốn có được tiên sinh, Giang Nguyệt ban đã định trước sẽ không được yên bình, ta đưa bọn họ tiếp nhập phủ, cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của họ.”

“Umm

” Ninh Giác Phi nhìn một chút sắc trời bên ngoài, vẫn là một màn đen tâm tối, “Vương gia có gì chỉ bảo thì mau nói ra đi.”

Thuần Vu Càn thành khẩn vô cùng: “Ta thỉnh tiên sinh, cứu Nam Sở.”

Ninh Giác Phi bật cười: “Thỉnh giáo vương gia, Nam Sở hưng vong, liên quan gì đến ta.”

Thuần Vu Càn chịu đựng cơn đau, nỗ lực nói: “Ta biết... Nam Sở hưng vong, không liên quan gì đến tiên sinh, hơn nữa... Nam Sở phụ tiên sinh rất nhiều. Thế nhưng, trước đây tiên sinh không đành lòng thấy một

thôn làng bị đồ sát dưới làn binh đao, sao có thể chịu được một quốc gia có trăm vạn sinh linh bị hủy bởi chiến hỏa.”

Ninh Giác Phi nhìn y một cái, lạnh lùng thốt: “Ninh mỗ cũng không phải thánh hiền, vô lực cứu vạn dân trong cơn nước lửa, Nam Sở có hôm nay chẳng phải là công lao của hoàng tộc Thuần Vu là các người sao? Thái tử của các người, không khác gì một tên hôn quân vô đạo, so với những bạo quân của các tiền triều chỉ có hơn chứ không kém. Ta cho rằng, chờ đến khi gã đặng cơ, Nam Sở tất vong, bây giờ xem ra, chỉ sợ một năm sau, đại thế của Nam Sở đã không còn nữa rồi.”

Thuần Vu Càn cười khổ: “Lời ấy của Ninh tiên sinh không sai. Cho tới nay, trong lòng tiểu vương nóng như lửa đốt.”

Ninh Giác Phi lại cười lạnh: “Thế à? Ta cũng không nhìn ra được đó. Người nếu thực sự lòng nóng như lửa đốt còn có tâm tư tính toán với một tiểu dân sao, dần vặt giầy xéo ta như vậy?”

Thuần Vu Càn lập tức bị nghẹn lại, một lát sau, thanh âm yếu ớt tiếp tục nói: “Ninh tiên sinh, những việc quá khứ, đều là lỗi của ta. Xin hỏi tiên sinh muốn ta làm thế nào để tiên sinh tha thứ?”

Ninh Giác Phi hững hờ nói: “Cũng dễ thôi, có hai việc, người có thể chọn một, nếu làm được, những chuyện quá khứ, ta liền xóa bỏ.”

Thuần Vu Càn nhất thời hưng phấn: “Thỉnh tiên sinh chỉ giáo.”

“Chỉ giáo thì không dám nhận.” Ninh Giác Phi lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ. “Thứ nhất, người gọi toàn bộ thị vệ trong phủ lại đây, trước mặt ta, để họ làm người mỗi người một lần, thứ hai, người tới quý phủ của đệ đệ thái tử người, làm một lần biểu diễn tại nhà, để những tên cầm thú không bằng ấy thượng người một lần.”

Thuần Vu Càn lập tức sững sờ, những tảo ngộ thống khổ của Ninh Giác Phi như sấm sét giáng xuống đầu y, làm y toàn thân như hỏa thiêu, nhất thời không lên tiếng được.

Ninh Giác Phi đứng dậy, cười lạnh: “Lâm Truy hôm nay vẫn đang phồn thịnh, cho dù vong quốc, nó như trước vẫn cắm tú phồn hoa, chẳng phải có câu ‘Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xướng hậu đình hoa’ (1) sao? Vương gia không cần sầu lo, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt đi.” Nói xong, hần nhắc chân muốn đi.

Thuần Vu Càn nhện đau nhanh chóng đứng lên: “Ninh tiên sinh xin dừng bước,” rồi lập tức đau đến hừ ra tiếng, lão đảo ngã lên giường.

Ninh Giác Phi xoay người nhìn về phía y: “Vương gia nghĩ thông suốt rồi?”

Thuần Vu Càn chân thành nói: “Ninh tiên sinh, ta biết ta có lỗi với tiên sinh, nhưng lúc ấy, ta nào có biết đó là tiên sinh, có câu ‘Người không biết không có tội’, tiên sinh có thể đại nhân đại lượng thứ lỗi cho ta? Hai sự việc ấy, ta đều không thể làm, có thể thay đổi một việc khác không?”

“Thí dụ như?” Hai hàng lông mày Ninh Giác Phi nhướng lên cao, tự tiểu phi tiểu mà nhìn y.

Thuần Vu Càn suy nghĩ một chút: “Ta biết quan to lộc hậu vinh hoa phú quý với tiên sinh chỉ như cám bã, tiên sinh như có điều gì muốn làm, tiểu vương vô hữu bất tòng.”

“Thật?” Ninh Giác Phi lại ngồi xuống.

Thuần Vu Càn kiên quyết gật đầu: “Phải.”

Ninh Giác Phi nhìn thanh đao trong tay một chút, rồi nhàn nhạt nói: “Như vậy ta cho người thời gian ba tháng, người giết thái tử cùng Tĩnh vương, sau đó bức phụ vương người thoái vị, người kế thừa thống nhất đất nước, thanh trừ dư đảng thái tử. Nếu như người làm được, Nam Sở còn có một đường sinh cơ. Khi đó, ta sẽ suy nghĩ lại đề nghị của người.”

Thuần Vu Càn bị một loạt ngôn từ đại nghịch bất đạo của hần thuận miệng nói ra làm cho quáng mắt, sững sờ nhìn hần, phảng phất như không tin nổi vào tai mình.

Ninh Giác Phi liếc y một cái: “Loại chuyện này, trong lịch sử rất nhiều. Người không phải một lòng muốn vị trí đó sao? Giờ không quyết định cho nhanh, sợ rằng không còn thời gian suy nghĩ đâu. Vương gia cũng không phải người lương thiện, đừng có ở trước mặt Ninh mỗ cố làm ra vẻ.”

Thuần Vu Càn cắn cắn dục dục hỏi thăm: “Ý tứ của tiên sinh... nếu như ta làm được... người sẽ giúp ta, phải không?”

Ninh Giác Phi cười nhẹ: “Nếu như người làm được, ta có thể sẽ giúp, cũng có thể không giúp. Nhưng nếu người không làm được, ta khẳng định không giúp.”

Thuần Vu Càn đột ngột nói: “Ninh tiên sinh yên tâm, ta nhất định làm được.”

Ninh Giác Phi đứng dậy: “Vậy ta đi trước, chờ tới khi người làm được, chúng ta lại gặp nhau.”

Thuần Vu Càn nhìn hẩn biến mất khỏi ngoại thất, sau đó nghe cuồng phong rít gào trong một thoáng rồi ngừng, bên trong hoàn toàn an tĩnh trở lại, lúc này mới nhin không được nặng nề mà rên rỉ thành tiếng.

Động tác Ninh Giác Phi miễn tiện nhảy qua tường cao, nhanh chóng hòa vào trong bóng đêm. Đại tuyết rất nhanh liền che giấu dấu chân của hẩn.

Đã canh tư, toàn bộ Lâm Truy đều ngủ say trong bóng tối.

Bất tri bất giác, hẩn đã đi tới gần Thúy Vân lâu, ẩn thân tại bóng tối ở góc đường đối diện, nhìn đại môn đóng chặt im lìm của nó.

Trước đây, khi hẩn còn ở đây vẫn xem nó như địa ngục nhân gian. Giờ đây, khi nhìn lại nó bỗng cảm thấy một tia thân thiết ấm áp.

Chuyển mắt nhìn ra một màu trời trắng xóa, tựa như cảnh tượng khi linh hồn hẩn mới vừa rời xác, đi qua con đường sinh tử.

Con đường hẩn đã đi, rốt cuộc hẩn cũng không thể trở về được.

Ở chỗ này, hẩn là một cô hồn đứng ngơ ngác. Không có nhà, không có tổ quốc, không quen ai, không nơi nào quen thuộc, ngay cả thân thể này cũng không phải là của hẩn. Rời khỏi Thúy Vân lâu, thường xuyên nghe người dân ở đây nói chuyện với nhau, họ nói về gia đình, về quê nhà hay các loại sự việc xảy ra trong khi sống mà hẩn, không có cái gì, ngay cả cừu hận cũng hết cách kéo dài.

Nháy mắt, một loại cảm giác cô đơn lạc lõng khắc cốt铭心 tâm ủa đến, loại cảm giác mà ở đời trước hẩn chưa bao giờ biết đến.

Trong đêm đông lạnh lẽo này, hẩn lẳng lặng dựa vào bóng đêm, nhìn về phía nguồn sáng quen thuộc duy nhất mà hẩn có trong thiên địa mệnh mông này.

Mơ hồ có tiếng ca vọng ra: “Phong hỏa mãn quận châu, nam bắc tông quân tẩu, thán triều Tần mộ Sở, tam tái y lưu, quy lai thùy niệm vương tôn sấu. Trọng phóng Tần Hoài liêm hạ cầu, bồi hồi cửu, phóng đào lý tích du, giá giang sơn, kim niên bất tự cộ ôn nhu.” (Gió lửa trải rộng khắp quận châu, nam bắc tông quân đi, than rằng nay Tần mai Sở, ba năm lưu lạc, trở về còn ai nhớ dáng vương tôn. Hạ lưới cầu trên Tần Hoài, bồi hồi thật lâu, thăm lại cây mạn ngày xưa, giang sơn này, giờ đã không còn nét dịu dàng ngày ấy.)

(1) Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xướng hậu đình hoa: đại ý là thương nhân và nữ giới không quan tâm đến chuyện quốc gia vong hay không, hai bên bờ cách nhau một con sông mà vẫn có bên vui bên buồn, không để ý đến nhau.

Kaori: Đau lòng cho Giác Phi quá! Lạc lõng giữa cuộc đời.

14. Quyển 1 - Chương 13

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Đến khi ánh bình minh ló dạng, Ninh Giác Phi đã đến Tiểu Thương Sơn cách Lâm Truy hơn hai mươi dặm. Ngọn núi này kỳ thực cũng không cao nhưng lại nằm ở giữa bình nguyên nên có vẻ càng thêm nhỏ nhắn, chùa chiền xây cất quanh đây rất nhiều. Hắn vẫn ở nhờ một ngôi miếu nhỏ đèn nhang có chút không thịnh trên núi.

Từ khi ở biên quan thấy bố cáo Giang Nguyệt ban sắp bị vắn trảm, hắn liền biết đây là cách Thuần Vu Càn buộc hắn lộ diện. Đang rảnh rỗi, hắn liền nhàn nhã đi vào Lâm Truy. Trên đường không có tiền thì liền nhớ đến tiểu thuyết Kim Dung thường xem lúc trước, Lệnh Hồ Xung trong “Tiểu ngạo giang hồ” thấy tiểu ni cô của Hằng Sơn phái đi ‘hóa duyên’, mỗi khi đến vùng mới, hắn đều đến tửu quán trà lâu, trong lúc vô tình cố ý hỏi thăm tình huống của các nơi, nếu có các loại phú hộ biệt hiệu kiểu như ‘Lột da’, “Diêm vương”,... thì ban đêm sẽ leo tường vào nhà người nọ, bắt được tên phú hộ ấy ra, bức gã giao tiền vàng, ngoại trừ cứu tế cho bần dân, giữ lại một ít để dùng cũng dư dả. Đi tới nửa đường, gặp phải một nhà phú hộ mời một đám hộ vệ, còn đám miệng hùm gan sứa muốn hắn để lại tên hiệu, tính trẻ con chột nởi, hắn liền thuận miệng nói mình là “Vạn lý độc hành” Điền Bá Quang (1), đợi đến khi đánh cho mấy gã hộ vệ hoa rơi nước chảy nghênh ngang đi ra, hắn mới nhớ tới, Điền Bá Quang vốn là hái hoa đạo tặc, sau lại bị ông hòa thượng chẳng giống hòa thượng Bất Giới đại sư (2) buộc xuất gia, đành phải cảnh danh gọi “Bất Khả Bất Giới”, nghe xong chính hắn cũng phải bật cười to, lúc này mới cảm thấy buồn phiền trong lòng thoát tiêu đi không ít.

Cứ như vậy, những vụ án của đạo tặc “Vạn lý độc hành” Điền Bá Quang sẽ báo cho Hình bộ Nam Sở à?

Lúc này, tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn tiếng gió thổi vù vù. Từ chân núi cho đến sườn núi, đỉnh núi, toàn bộ chùa chiền đều ngân nga những tiếng chuông trong trẻo. Ninh Giác Phi ở chỗ này đã hơn nửa tháng, tự nhiên biết đây là tiếng chuông triệu tập tăng chúng làm tảo khóa. Cái gọi là trống chiều chuông sớm, làm cho người ta nghe xong luôn luôn cảm khái vô cùng.

Nhanh chóng đi qua sơn đạo bằng đá thật dài, đi qua rừng mai phủ đầy tuyết, hắn đến cửa Vạn Vật tự.

Cửa chùa nho nhỏ đã mở nhưng không có tăng nhân quét tuyết, hồng mai nở rộ cùng tuyết trắng quện vào nhau, phong cảnh mỹ lệ vô cùng.

Lúc này, khí trời lạnh lẽo, nước đóng thành băng, hàn lãnh cực kỳ, hơi thở của hắn tỏa ra một làn hơi mỏng rồi lập tức ngưng thành sương trắng. Đi qua hành lang cong uốn lượn trong tự, nghe tiếng gõ mõ, tụng kinh vang lên, lòng người cũng theo đó mà tĩnh lại, hắn đi về phía khách phòng phía sau.

Thay đổi một thân y phục thường dân màu trắng xám, thả mái tóc đen dài ra, hắn châm một chén nước nóng từ hỏa lò, nhấp một ngụm, lúc này mới cảm thấy toàn thân ấm lại. Ninh Giác Phi nhàn nhã ngồi xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Từ cửa sổ gian phòng hắn nhìn ra bên ngoài là một vùng núi trắng xóa. Chỗ này không giống trước núi, dốc cao dựng đứng, không có một bóng cây, nguyên dạng nó chỉ là một mảng cỏ lớn, lúc này đã bị tuyết phủ toàn bộ, nên nhìn rất sạch sẽ.

Tuy là một đêm không ngủ, bốn ba mệt nhọc, hắn cũng không thấy mệt mỏi gì cho lắm, chỉ là ngán ngờ nhìn tách trà của mình.

Thời gian tới mình nên làm gì, hắn không biết, cũng không muốn nghĩ. Nếu thật muốn nghĩ thì cũng chỉ giống như bây giờ, thân ở giữa trời đất tuyết trắng, cho dù nhìn về hướng nào cũng chỉ có một màu trắng.

Chẳng biết qua bao lâu, tầng mây hơi sắc dần dần hé ra một khe hở, một đường kẻ màu vàng bỗng xuyên qua soi xuống thôn trang phủ đầy tuyết đọng. Toàn bộ thế giới không có một ai, an tĩnh đến cô độc.

Bỗng nhiên, có người gõ gõ cửa phòng hắn, tiếp theo là một thanh âm trầm thấp vang lên: “Ninh thí chủ đã dậy chưa?”

Ninh Giác Phi lập tức đứng dậy mở cửa, hữu lễ đáp: “Vô Trần đại sư, mời vào.”

Từ ngoài cửa đi vào là một tầng nhân trung niên, mặc một bộ tăng y bình thường, bên trong là một lớp áo lông dày, trên người tỏa ra một loại khí độ bình thản, cười đi vào: “Ninh thí chủ không dùng cơm chay sao?”

Ninh Giác Phi thấp giọng đáp: “Một lát sẽ đi, đại sư mời ngồi.”

Vô Trần đại sư mặc dù nhìn không khác các tăng nhân khác nhưng là trụ trì của nơi này, đối xử với mọi người bình đẳng, không màng danh lợi, đây cũng là nguyên nhân Ninh Giác Phi ở chỗ này đã hơn nửa tháng.

Vô Trần cười cười, ngồi vào chiếc ghế còn trống bên cạnh bàn.

Ninh Giác Phi nhanh chóng rót cho đại sư một chén nước.

Vô Trần cười nói: “Tệ tự có trà hoa mai tốt nhất, một hồi bần tăng đưa đến cho thí chủ một ít.”

Ninh Giác Phi cười cười ngồi xuống: “Cảm tạ đại sư.”

Vô Trần nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, không nhìn hấn nhưng bỗng nói: “Từ khi thí chủ đến đây, trong mắt luôn có một tia u buồn không lúc nào tản đi, đôi mày tràn đầy phiền não, kỳ thực hồng trần vạn tượng, đại tuyết một chút cũng chỉ khiến mặt đất thêm sạch sẽ.”

Ninh Giác Phi nhìn bên ngoài, nghe tiếng gió thổi vù vù thổi ngang mặt đất, lại không thổi nổi một mảnh tuyết trắng, chỉ nhàn nhạt đáp: “Đại sư, thế gian có linh hồn, có luân hồi, Phật gia có câu, nhân tự lai xử lai, vãng khứ xử khứ, thế nhưng, làm sao chọn nơi nào để đi?”

Vô Trần thuận miệng đáp: “Tâm linh thanh tĩnh”

Ninh Giác Phi tiếp tục hỏi: “Làm sao thanh tĩnh?”

“Tất cả phàm trần, đều là hư vọng, như liên quan mà như không liên quan đến nhau, tức thấy tất cả.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, vẫn không hiểu: “Nếu là mọi vật liên quan đến nhau mà như không liên quan, ta thân phải chịu, là từ đâu mà đến?”

“Muốn biết quả kiếp sau phải nhìn nhân kiếp này, muốn xem nhân kiếp trước, liền nhìn quả đời này.”

“Kiếp trước của ta... ta tự nhận không làm sai điều gì, trung hiếu lễ nghĩa, ta đều làm được, vì sao còn có quả đời này?”

Lúc đầu Ninh Giác Phi đến đây tá túc vẫn chưa cải danh hoán họ. Vô Trần cũng không hỏi gì nhiều, liền đồng ý. Ninh Giác Phi thỉnh thoảng cũng cùng đại sư trò chuyện, thỉnh giáo về luân hồi chuyển thế, chẳng qua khi nghe Vô Trần đại sư nói, hiển nhiên đã biết hấn là ai. Ninh Giác Phi không đề cập tới, Vô Trần cũng không nhắc.

Lúc này nghe hấn hỏi thế, Vô Trần bỗng thở dài: “Thí chủ sát nghiệt quá nặng.”

Ninh Giác Phi sửng sốt, một lát mới mở lời: “Phải, ta... xác thực giết rất nhiều người, thế nhưng những người đó, phần lớn đều đáng chết, hầu như mỗi người đều mang nợ máu, hai tay nhiễm đầy máu tươi của người dân vô tội. Ta giết bọn họ là vì bảo vệ quốc gia, cho nhân dân an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ ta đã sai?”

Vô Trần mỉm cười: “Phật viết: ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”

Ninh Giác Phi nhất thời đại chấn, một lúc lâu, mặt hấn hiện lên vẻ kiên nghị, trong mắt cũng dần trong suốt: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.”

Vô Trần vẫn nhìn ngoài cửa sổ: “Hữu thiện chưa chắc đã Niết bàn, mười người có chín đã sai đường.”

Nhân thân Ninh Giác Phi trở nên trong suốt, nhẹ giọng hỏi: “Đại sư, cái gì gọi là Niết bàn?”

Lúc này Vô Trần mới quay đầu nhìn về phía hấn, trong mắt chớp động quang hoa rạng rỡ: “Trong lòng thí chủ, cái gì gọi là Niết bàn?”

Ninh Giác Phi trịnh trọng đáp: “Tứ hải thái bình, thiên hạ đồng tâm, chúng sinh bình đẳng, không oán, không hối, không hận, không tiếc.”

“A di đà phật.” Vô Trần nhin không được thấp giọng niệm Phật hiệu. “Thí chủ tâm như Bồ Tát, đâu đều là Niết bàn.”

Ninh Giác Phi lại nghĩ một lúc nữa rồi gật đầu: “Đại sư, ta đã hiểu.”

Vô Trần lại nói: “Con sâu cái kiến mặc dù nhỏ cũng là sinh mệnh, thỉnh thí chủ thương xót.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Đại sư yên tâm, Ninh mỗ tuyệt không vì oán hận của bản thân mà khiến thiên hạ máu chảy thành sông.”

“Thiện tai thiện tai, thí chủ tâm thương thiên hạ sinh linh.” Vô Trần chấp tay với hần. “Tiểu tăng thay mặt hàng vạn hàng nghìn sinh linh cảm tạ thí chủ.”

“Đại sư nói quá lời.” Ninh Giác Phi khiêm tốn cười nói. “Đại sư vì ta chỉ điểm sai lầm, là ta nên cảm tạ đại sư.”

Hai người nhìn nhau cười, nhất thời tâm ý tương thông, khoái trá đến cực điểm.

Đầu buổi chiều, Ninh Giác Phi liền cáo từ Vô Trần, Vô Trần cũng không giữ hần lại, chỉ đưa tiễn ngoài cửa chùa.

Khi đi qua chính điện nho nhỏ trong tự, Ninh Giác Phi dừng lại, nhìn câu đối trên cửa: “Kiến liễu tiện tổ tổ liễu tiện phóng hạ liễu liễu hữu hà bất liễu, tuệ sinh vu giác giác sinh vu tự tại sinh sinh hoàn thị vô sinh” (3)

Vô Trần đứng bên cạnh hần, im lặng, thần tình đạm nhiên như nước.

Một lát, Ninh Giác Phi nở nụ cười, như trút được gánh nặng, quay đầu ra khỏi cửa.

Nhìn bóng lưng tiêu sái hòa vào rừng mai, Vô Trần than nhẹ. Người này tái nhập hồng trần, chắc chắn khoáy đảo thiên hạ, long trời lở đất.

Sau khi hạ sơn, Ninh Giác Phi đi mua một con ngựa tốt.

Nam Sở có rất ít ngựa, ngựa tốt giá cũng rất cao, nếu như không phải con ngựa này tính tình cương liệt, người ta không muốn thì phú thương nọ cũng không nóng lòng bán đi. Ninh Giác Phi hầu như dốc hết túi tiền để mua nó, một bảo mã sắc hỏa hồng cực tốt.

Ninh Giác Phi đời trước đã thích ngựa, hoàn thành nhiệm vụ xong thường thường ra trang trại nuôi ngựa rong ruổi một phen, sau đó mới về nhà. Lúc này nhẹ vỗ về thân ngựa, dịu dàng nói: “Gọi ngươi là ‘Liệt Hỏa’, được không?”

Liệt Hỏa hí lên một tiếng dài, cực kỳ uy phong, trong ánh mắt thần quang sáng quắc, cùng Ninh Giác Phi nhất kiến như cố.

Ninh Giác Phi nở nụ cười, xoay người lên ngựa, đi về phương bắc.

Biên giới Nam Sở và Bắc Kế có bảy tòa thành cổng sắt quan trọng, quân lấy chữ “Yến” làm danh, xưng là Yến Bắc thất quận.

Ninh Giác Phi nghĩ, dù sao đã cho Thuần Vu Càn thời gian ba tháng, không bằng tới Yến Bắc thất quận nhìn một cái, khảo sát một chút hoàng đế Bắc Kế có tư chất gì, để tương lai có đường lựa chọn.

Con ngựa của hần màu hỏa hồng, đi trên đường tuyết, thật sự quá nổi bật. Ở nội địa thì còn chưa sao, ra đến biên quan càng làm người khác chú ý.

Khoảng chừng chín ngày sau, Ninh Giác Phi liền tới thôn nhỏ cách Yến môn quan một trăm dặm. Đang lúc chính ngọ, hần liền xuống ngựa vào quán nước ven đường, bảo tiểu nhị cho Liệt Hỏa loại cỏ tốt nhất.

Mới vừa ngồi vào phía trước cửa sổ liền nghe lão bản thân thiết lại nói: “Khách quan, ngựa của ngài rất tốt, phía trước phải chú ý.”

Ninh Giác Phi vừa nghe cả cười: “Vì sao?”

Lão bản nhỏ giọng: “Bảy mươi dặm hơn có một Ngọa Hổ sơn, trên núi có Phục Hổ trại, bên trong có... không ít... hảo hán.”

Ninh Giác Phi lập tức hiểu được, khách khí nói: “Đa tạ lão bản nhắc nhở, tại hạ sẽ cẩn thận.”

Tiểu lão bản thiện lương cũng không dám nhiều lời, liền thôi lui.

Cơm nước vội vã xong, Ninh Giác Phi nhìn một chút tình huống của Liệt Hỏa, thấy nó thể lực vẫn còn dồi dào liền tiếp tục đi. Hắn đối với sơn trại ngọa hổ tàng long kia cũng có chút hứng thú.

Đi khoảng vài canh giờ, liền thấy một dãy rừng núi trùng điệp, thế núi hiểm ác đáng sợ, sơn đạo càng ngày càng hẹp. Không lâu sau, phía trước là một tòa núi lớn cực kỳ uy vũ hiện ra trước mắt, xác thực rất giống hình dạng một con hổ đang nằm trên đất. Đỉnh núi tuyết trắng xóa, cực kỳ đồ sộ.

Ninh Giác Phi cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Mới vừa tới dưới chân núi liền nghe được tên lệnh bay ra, sau đó một đám đại hán xuất hiện. Ngoại trừ hai người cưỡi ngựa chặn đường ra, còn lại đều là bộ hành. Người người cầm trong tay cương đao, nhìn chăm chăm con ngựa của hắn.

Ninh Giác Phi kéo dây cương, thần thái nhàn nhã nhìn hai người phía trước.

Người nọ trước mặt không tới ba mươi tuổi, mặt mày thư lãng, vóc người thon dài, mặc ngân sắc trường bào, cười tuấn mã ngũ sắc, anh khí bức người.

Thân thể Ân Tiểu Lâu mà Ninh Giác Phi mượn dùng năm nay còn không đến mười chín tuổi, hơn một năm rèn luyện, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, lúc này mặc chiếc áo màu xám, nhìn vô cùng phong lưu phóng khoáng. Hắn không kiên nhẫn chải đầu, chỉ dùng một sợi dây cột tóc lại, mặc cho mái tóc đen nhánh phủ xuống thắt lưng. Tướng mạo nguyên bản mang vẻ thiếu niên mỹ lệ dần dần có những đường cong cường tráng, nhưng vẫn mang mắt ngọc mây ngài, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt rõ ràng. Lúc này trên mặt hắn vẫn mỉm cười tự tại, cười trên một ngọn lửa đỏ, sống lưng thẳng tắp, tựa như tiên nhân trong tranh, khiến tất cả mọi người không khỏi ngáy người.

Đợi một lát không thấy ai nói gì, Ninh Giác Phi ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Không có lời đạo đầu sao?”

“Cái gì?” Người nọ không hiểu.

Ninh Giác Phi càng cảm thấy buồn cười: “Cái gì mà ‘Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, như muốn đi qua đây, lưu lại tiền mãi lộ’, như vậy đó. Lúc các người cướp đường không nói vậy sao?”

Lời hắn mang chút trêu chọc, tiểu ý nghiêm nghị, những người đó vừa nghe nhất thời cười ha ha, dịch ý trước đây lập tức bị quét sạch.

Thanh niên phía trước vừa chấp tay vừa nói: “Tại hạ Kinh Vô Song, xin hỏi huynh đài cao danh quý tính?”

Ninh Giác Phi tâm chuyển như thiểm điện, cũng ôm quyền hoàn lễ, cười nói: “Tại hạ ‘Vạn lý độc hành’ Điền Bá Quang.”

Kinh Vô Song vừa nghe, thần tình lập tức đại biến, rất kinh cẩn đáp: “Thì ra là độc hành đại hiệp, hoành hành bắc cảnh, cướp của người giàu chia cho người nghèo, Điền huynh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

“Không dám không dám” Ninh Giác Phi có chút buồn bực, thời cổ đại thông tin không nhanh nhạy sao chuyện gì cũng truyền đi nhanh thế. “Xin thứ cho tiểu đệ cô lậu quả văn, không biết xưng hào của Kinh huynh.”

Một người cưỡi ngựa bên cạnh hào phóng cười nói: “Kinh đại ca của chúng ta là ‘Ngân y kim thương’, Yến Bắc thất quận, ai ai cũng biết.”

“À, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Ninh Giác Phi một bên khách khí một bên nhìn xung quanh hắn, vậy mà vẫn không nhìn thấy kim thương nào cả.

Kinh Vô Song cười cười nhìn về phía Ninh Giác Phi, thấy hắn con người linh động quay tròn, trong lòng cũng nóng lên, ôm quyền nói: “Trạm canh gác phía trước báo, có một người đơn thân độc mã đi đến, dưới

thân là tuần mã bất phạm, ta nghĩ không biết vị nào muốn thử gan, thì ra là Điền huynh, quả nhiên tài cao mật lớn. À, hôm nay tương phùng, cũng là hữu duyên, chẳng biết Điền huynh có nguyện lên núi với chúng ta? Trời giá rét như vậy, ta huynh cùng nâng cốc ngôn hoan.”

Ninh Giác Phi hào khí can vãn, cười nói: “Kinh huynh đã mở lời, rất hợp lòng ta, xin quấy rầy một chút.”

Kinh Vô Song cười ha ha: “Thỉnh.”

(1) Điền Bá Quang: Vạn lý Độc hành Điền Bá Quang () vì khinh công cực giỏi nên được gọi là Vạn lý Độc hành (vì ít người theo kịp). Điền Bá Quang ban đầu là một tên dân tộc, chuyên đi hãm hiếp phụ nữ, giết người cướp của, không việc gì không làm, y lại cực giỏi sử dụng khoái đao, vì thế có tên gọi đầy đủ là Thái hoa dân tộc Giang dương đại đạo Khoái đao.

(2) Bất giới đại sư: Là cha của ni cô Nghi Lâm, ban đầu là một đồ tể (người thịt lợn). Bất Giới hòa thượng tuy là người cửa Phật nhưng tính tình thẳng thắn không thích bị lệ thuộc và ràng buộc bởi giáo điều. Lý do ông xuất gia làm hòa thượng là vì ngày trước ông có yêu một ni cô, nên để cưới ni cô này làm vợ ông đã xuống tóc tu hành. Có thể nói Bất Giới là một người si tình. Mối tình giữa hai vợ chồng Bất Giới là mối tình đặc biệt nhất và cũng nhân bản nhất trong các tác phẩm Kim Dung. Khi ông cầu hôn, ni cô đã từ chối vì nàng là người xuất gia, nếu lấy chồng Bồ Tát sẽ trừng phạt. Ông liền xuất gia làm hòa thượng để lấy nàng (vì ông cho rằng nếu ông làm hòa thượng, Bồ Tát sẽ phạt cả ông, ông không nỡ để Bồ Tát trừng phạt một mình vợ).

(3) Kiến liễu tiện tố tố liễu tiện phóng hạ liễu liễu hữu hà bất liễu, tuệ sinh vu giác giác sinh vu tự tại sinh sinh hoàn thị vô sinh: Thấy được thì làm được, làm được thì buông xuống được, có làm cũng như không làm; Trí tuệ sinh cảm giác, cảm giác sinh hư vô, sinh cũng như vô sinh

Kaori: Cái khúc này sao giống truyện kiếm hiệp quá vậy?!

Mai_kari: Đây là truyện cổ trang mà??? Phải nói chuyện kiểu đó thôi.

15. Quyển 1 - Chương 14

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Khi Ninh Giác Phi tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang nằm trong một gian phòng xa lạ, bên trong có một chậu than lớn khiến gian phòng ấm áp như mùa xuân. Dưới thân hắn được trải một lớp da hổ khiến hắn cảm thấy càng thêm ấm áp.

Trên đường lên sơn trại ngày hôm qua, hắn mới phát hiện, ổ sơn trại được dựng trên chỗ hình lưng hổ của núi rất lớn, hơn nữa ngay ngắn rõ ràng. Khi hắn bước vào cửa trại, người chạy ra xem không phải tất cả đều là đại hán, có cả người già trẻ nhỏ, hơn nữa đều mang theo nụ cười rạng rỡ chào đón. Hắn nhìn một hồi, cảm thấy ở đây cũng không giống như Lương Sơn Bạc mà hắn đã tưởng tượng.

Kinh Vô Song cười cười đưa hắn vào một phòng khá lớn, có lẽ dùng để nghị sự, kêu to: “Mang rượu tới.”

Rất nhanh, trong đại sảnh liền ngồi đầy các hảo hán, vui vẻ mà uống từng thố rượu lớn, hắn cũng buông lỏng cảnh giác, rượu đến liền uống, hào khí mười phần.

Uống đến tối mịt, hắn cũng say. Về phần làm sao về được phòng, hắn chẳng nhớ gì.

Chẳng qua, rượu cổ đại hình như đều là làm từ ngũ cốc, không phải rượu dùng cồn pha chế, bởi vậy say cũng không nặng. Một đêm qua đi, hắn chỉ nhìn chằm chằm nóc nhà bằng gỗ, không hề nhúc nhích.

Ngơ ngác một hồi, hắn liền quyết định không đi suy nghĩ nhiều, ngồi dậy. Lúc này, hắn mới phát hiện, ngoại bào của mình đã bị cởi ra, chỉ còn lại hắc sắc trung y bên trong mà thôi. Hắn dựa vào tường gỗ đứng lên, cố nhớ những chuyện đã xảy ra nhưng không sao nhớ nổi là bị ai cởi y phục. Nhưng mặc kệ thế nào, người nọ không nhân cơ hội xâm phạm hắn là được.

Nghĩ tới đây, Ninh Giác Phi không khỏi cười khở. Kiếp trước ở quân doanh, hơn mười thằng đàn ông cùng ở trong một phòng trần truồng tắm chung, ai cũng chẳng để ý đến chuyện đó, chỉ cảm thấy thật thống khoái mà thôi. Giờ, cho dù bị nam nhân tiếp cận gần một chút, đều vắt óc nghĩ xem người này có dụng tâm kín đáo gì với mình hay không. Thật là, chẳng biết rốt cuộc là thời đại này biến thái hay bản thân mình đã thay đổi.

Hắn miên man suy nghĩ một hồi, rốt cục quyết định không suy nghĩ vấn đề đau đầu này nữa, dùng sức lắc đầu một cái, rồi đứng dậy mặc áo khoác bên giường vào. Xong xuôi mọi thứ, hắn lưu loát mà đi ra ngoài.

Ánh bình minh chiếu soi vạn vật, chiếu lên một thế giới bao la đầy tuyết, không khí hàn lãnh như ngưng trệ trong không trung, khiến sơn trại càng thêm an tĩnh.

Không có ai, đêm qua mọi người cuồng hoan, hiển nhiên đều mệt mỏi, mà khí trời lại lạnh như vậy, ai chẳng muốn ôm chăn ngủ cho ấm.

Ninh Giác Phi nhìn bên ngoài một chút rồi bắt đầu làm ấm thân thể. Một lát sau, các đốt ngón tay trở nên linh hoạt hơn, hắn bước nhỏ, nhảy bậc, xoay chân, nhảy vượt qua tường sơn trại.

Lúc rơi xuống đất, hắn dò xét địa hình bên ngoài một chút rồi dọc theo sơn đạo chạy lên đỉnh núi.

Tất cả đều là băng tuyết, cước bộ hắn cũng rất ổn, duy trì tốc độ đều đều.

Đỉnh núi là một khối cự thạch, bốn phía đều thẳng đứng, ngay cả băng tuyết cũng không bám được, trụi lủi.

Hắn ngửa đầu nhìn, đánh giá xem dùng kỹ thuật leo núi tay không không biết có leo lên được hay không?

Đang suy nghĩ, phía sau truyền đến tiếng chân đạp lên tuyết, Ninh Giác Phi cảnh giác lui về sau vài bước, nghiêng người nhìn lại.

Đi tới là Kinh Vô Song, một thân ngân y, anh ta mỉm cười, có chút thở hổn hển, hiển nhiên cũng vừa chạy lên.

Ninh Giác Phi cười cười với anh: “Kinh huynh cũng thích chạy bộ sáng sớm?”

Kinh Vô Song đến gần cười lắc đầu: “Không, sáng sớm ta đang luyện thương nhìn thấy huynh leo tường đi ra, có chút hiếu kỳ thế nên đi theo.”

Ninh Giác Phi thật bội phục lòng đề phòng của anh ta, nghe vậy cũng ôn hòa đáp: “Sáng sớm ta có thói quen ra ngoài rèn luyện, chạy bộ là vì bảo trì thể lực.”

Kinh Vô Song khoát tay áo cười cười: “Điền huynh không cần giải thích, ta không nghi ngờ gì Điền huynh cả. Điền huynh được xưng ‘Vạn lý độc hành’ thì sức của đôi bàn chân nhất định có chỗ hơn người. Ta chỉ muốn theo học tập Điền huynh thôi.”

“Kinh huynh quá khen.” Ninh Giác Phi cười nói. “Tiểu đệ kỹ thuật còn non kém, chẳng qua là vạn lý phiêu bạt mà thôi.”

Dáng tươi cười Kinh Vô Song rất ấm áp: “Điền huynh không cần như vậy, nếu không có nơi để đi, Phục Hổ trại hoan nghênh Điền huynh.”

“Cảm tạ Kinh huynh” Ninh Giác Phi không hề tiếp tục trọng tâm câu chuyện này nữa, chỉ ngửa đầu tiếp tục quan sát khối cự thạch che trời.

Kinh Vô Song hỏi: “Điền huynh muốn leo lên sao?”

“Đang nghĩ cách.” Ninh Giác Phi cười cười, nụ cười trong ánh nắng sớm có vẻ thật trẻ con.

Kinh Vô Song nhin không được lắc đầu: “Chỉ sợ không dễ, chưa từng có người đặt chân lên đó.”

Hai hàng lông mày Ninh Giác Phi nhướng lên, lại ngẩng đầu tỉ mỉ nghiên cứu, bộ dạng xem chừng rất muốn thử.

Kinh Vô Song buồn cười, nhìn thiếu niên trường thân ngọc lập này mà nói: “Nếu như Điền huynh thật sự muốn, chúng ta thử xem.” Trong thanh âm có một tia sủng nịch mà chính anh cũng không biết.

Ninh Giác Phi đã tìm được sơ đồ để leo lên, nghe vậy cười nói: “Vậy cùng nhau lên, hay thay phiên leo lên.”

Lòng hiếu thắng của Kinh Vô Song chợt nổi lên, kéo vạt trường bào mắc vào eo lưng: “Vậy chúng ta thi một trận đi.”

“Được.” Ninh Giác Phi đứng tại chỗ. “Vậy huynh chọn lộ tuyến của mình đi.”

Kinh Vô Song dường như trước đây cũng từng có ý leo thử ở đây, đã từng quan sát, nghe hắn nói vậy, liền không chút do dự tìm nơi để leo. Đây một lộ tuyến hoàn toàn khác với lựa chọn của Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi đứng trước cự thạch, lớn tiếng đếm: “Một, hai, ba, lên.”

Hai người trong nắng sớm, bắt đầu những bước leo đầu tiên.

Leo lên trên đỉnh núi này xác thực gian nan. Ninh Giác Phi bình tĩnh vô cùng, mỗi một lần đưa tay, nhắc chân đều xem chuẩn, đạp chính xác, từ đó leo lên.

Kinh Vô Song hầu như leo lên cùng hắn, cũng chậm rãi từng bước đạp lên những hóc nhỏ, dán chặt vào gờ đá, từ từ lên.

Đã hơn nửa canh giờ, Ninh Giác Phi rốt cục leo lên đỉnh cự thạch, cũng là đỉnh núi Phục Hổ sơn.

Kinh Vô Song còn chưa lên tới, Ninh Giác Phi liền đi qua bên anh, cúi đầu nhìn anh, cười hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Kinh Vô Song còn cách đỉnh một khoảng ra, nghe vậy ngẩng đầu cười, suy nghĩ một chút liền hào hiệp đưa tay cho hắn.

Ninh Giác Phi cười cười, đưa tay nắm tay anh, dùng lực kéo lên. Kinh Vô Song nương lực đạo, chân đạp một phát, liền nhảy lên đỉnh.

Nơi này là đỉnh của cả dãy núi, hai người sống vai bên nhau, nhìn ra viễn phương.

Gió núi phần phật, trường bào họ tung bay, sượt qua mặt họ.

Ninh Giác Phi thẳng thắt lưng, hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ mà lạnh giá, phóng tầm mắt ra xa, nhìn những ngọn núi khác.

Mắt quét qua mặt bắc liền chỉ thấy băng nguyên trắng toát, có một thành trì sừng sững, kết hợp với cửa thành thành một hùng quan, tường thành như dây xích kéo dài ra hai bên.

Kinh Vô Song chú ý tới đường nhìn của hắn, anh giải thích: “Đó chính là Yến Bình Quan, là trái tim của Yến Bắc thất quận. Phía bên trái có ba quận, bên phải cũng có ba quận. Bảy quận này hợp thành nhất thể, đầu đuôi hô ứng, khiến thiết kỵ Bắc Kế không thể tiến thêm một bước. Vì thế người Bắc Kế vẫn gọi đây là “Thiết Yến Bắc”.

Ninh Giác Phi có thể nghe ra ý tán thưởng trong lời anh ta nói, vì thế hắn cười: “Vậy trấn thủ Yến Bắc thất quận nhất định là một danh tướng?”

“Đúng vậy.” Kinh Vô Song cười gật đầu. “Hắn tên Du Hổ, là trưởng tử của Binh bộ Thượng thư, Du Huyền Chi, là một dũng tướng, có dũng có mưu, ba năm trước đây nhậm chức, chỉ cần nửa năm đã đem Yến Bắc thất quận chế tạo một tầng phòng thủ kiên cố. Bách tính biên quan có ba năm an lành, đều rất cảm kích hắn, xưng hắn là Thiết Hổ tướng quân.”

Ninh Giác Phi tiểu ý nhất liêm, nhàn nhạt đáp: “Thế à? Vậy đích thật là một tướng quân tốt.”

Kinh Vô Song không chú ý tới thần tình của hắn, chỉ nhìn Yến Bình Quan trong trời tuyết phủ, cười nói: “Đáng tiếc, sinh không đúng thời, triều đình hiện nay hoang dâm vô đạo, căn bản vô tâm chống xâm lược,

chỉ muốn cầu an, phụ Du gia mất rồi. Là một gia tộc danh tướng thì sao? Nam Sở diệt vong chỉ là sớm muộn mà thôi.”

Ninh Giác Phi có chút kỳ dị mà nhìn anh một cái: “Kinh huynh xem ra có vẻ vui khi thấy Nam Sở diệt vong.”

“Ta chỉ nói thật mà thôi.” Kinh Vô Song nhún vai. “Ta cùng với Du tướng quân quan hệ rất thân, nhưng không có hảo cảm với triều đình.”

Ninh Giác Phi lần thứ hai hít vào một ngụm không khí mát lạnh, mỉm cười nói: “Kinh huynh, chúng ta xuống phía dưới thôi.”

“Được.” Kinh Vô Song nghe theo.

Hai người theo đường cũ mà xuống dưới, cũng mất khoảng nửa canh giờ.

Ninh Giác Phi không mệt chút nào, chạy về phía sơn trại. Kinh Vô Song cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, chạy theo, đợi đến khi tới cửa trại, anh đã thở hồng hộc, mệt vô cùng.

Ninh Giác Phi thì chỉ thở gấp, trên mặt vẫn ung dung tự tại.

Kinh Vô Song nhìn những hán tử trong viện, không khỏi nở nụ cười: “Xem ra hàng rào huấn luyện của chúng ta phải thay đổi thôi.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi chấp tay với anh: “Kinh huynh, chúng ta nói chuyện thật hợp ý, tiểu đệ cảm tạ vô cùng. Chẳng qua, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, tiểu đệ phải cáo từ rồi.”

Kinh Vô Song có chút ngoài ý muốn, sững sờ một hồi: “Sao vậy? Điền huynh có cái gì trách tiểu đệ chiều dài không chu toàn sao?”

“Không phải. Kinh huynh cùng chư vị huynh đài đối với tiểu đệ rất tốt, tiếp đãi như huynh như đệ, chỉ là tiểu đệ không thể quấy rối các vị thêm nữa.”

Kinh Vô Song ôn hòa mỉm cười, thái độ thành khẩn vô cùng: “Điền huynh, huynh vừa rồi còn nói bản thân vạn lý phiêu bạt, ta nghĩ huynh cũng không có việc gì gấp để xử lý. Nếu vậy, huynh cho tiểu đệ chút mặt mũi, ở chơi thêm vài ngày. Ta cùng huynh nhất kiến như cố, thật có ý muốn kết giao, chẳng biết Điền huynh bằng lòng lưu lại không?”

Ninh Giác Phi nhìn nụ cười không có lấy một góc tối của anh, trong lòng có chút do dự.

Hai bên trái phải mấy đại hán cũng thất chủ bát thiết mà giữ lại, cái loại hào sảng này, cái loại khí khái này, khiến hắn nhớ tới những chiến hữu xuất sinh nhập tử với mình.

Rốt cục, hắn gật đầu: “Được rồi, vậy ta tiếp tục quấy rối các vị huynh đài vậy.”

Kinh Vô Song đại hỉ, bỗng thốt: “Điền huynh, Vô Song muốn cùng huynh kết thành huynh đệ, chẳng biết có được hay không?”

Ninh Giác Phi sững sờ, chần chờ chưa nói.

Hắn tuy là lung tung sửa lại tên nhưng trên đời không có bức tường nào chắn hết được gió, nhất là nơi có nhi tử Du Huyền Chi ở không xa, tên của hắn cùng với những chuyện xảy ra ở Lâm Truy nhất định sẽ bị Kinh Vô Song biết. Hắn thì có thể không sao nhưng chưa chắc những người này không ngại. Giờ kết nghĩa chẳng lẽ sau này lại phải cắt bào đoạn nghĩa?

Tiểu ý Kinh Vô Song dần dần rút đi. Anh không chỉ danh chấn Yến Bắc thất quận, ngay cả Bắc Kế cũng biết đến tiếng anh, nhưng anh chưa từng có ý kết giao huynh đệ với ai cả. Hôm nay chủ động đề nghị lại bị thiếu niên này do dự nửa ngày, dường như không muốn, anh chưa bao giờ gặp chuyện như vậy cả, nhất thời cảm thấy có chút lúng túng.

Trong lòng Ninh Giác Phi từ lâu đã chuyển qua trăm nghìn ý niệm trong đầu, rốt cuộc quyết định không làm tổn thương lòng tự trọng của Kinh Vô Song và những hảo hán nơi này, vì vậy thẳng thắn hai tay liền ôm quyền: “Được, vậy tiểu đệ xin chào cao vậy.”

Kinh Vô Song liền hiểu sai ý do dự của hắn, lập tức vỗ vai hắn, cười nói: “Hiền đệ nói cái gì chứ? Huynh mặc dù có nhiều hư danh nhưng cũng chỉ do sống hay hơn đệ mấy tuổi mà thôi. Với thân thủ hiền đệ chỉ sợ rất nhanh sẽ vang danh thiên hạ cho xem.”

Ninh Giác Phi cũng không giải thích, chỉ mượn nước đẩy thuyền: “Nào dám? Đại ca là hảo danh tiếng, tiểu đệ chỉ là mang cái ác danh mà thôi.”

Kinh Vô Song sang sảng cười: “Cái gì hảo danh, ác danh? Triều đình nói hiền đệ là cường đạo, ngu huynh cũng là cường đạo không hơn không kém đấy thôi. Một lũ triều đình do chó nuôi làm khó làm dễ gì được ta, chúng ta để ý làm gì?”

Những đại hán xung quanh cũng cất tiếng cười to.

Tiếng cười tràn ngập vui sướng nhất thời vang tận mây xanh.

Kaori: “.... Kiếp trước ở quân doanh, hơn mười thằng đàn ông cùng ở trong một phòng trần truồng tắm chung, ai cũng chẳng để ý đến chuyện đó, chỉ cảm thấy thật thống khoái mà thôi. Giờ, cho dù bị nam nhân tiếp cận gần một chút, đều vắt óc nghĩ xem người này có dụng tâm kín đáo gì với mình hay không. Thật là, chẳng biết rốt cuộc là thời đại này biến thái hay bản thân mình đã thay đổi.”

-> Giác Phi nhiều khi dễ thương ghê *đập bàn cười*

16. Quyển 1 - Chương 15

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Từ khi ở sơn trại, Ninh Giác Phi mới dần dần cảm thấy ở đây không giống sơn trại cường đạo bình thường. Bọn họ dường như chưa từng xuống núi cướp bóc bao giờ, nhưng áo cơm đầy đủ, cuộc sống thường ngày như dân chúng phổ thông, có phụ nữ phụ trách công việc nhà, trẻ con có tiền sinh dạy học, các nam nhân ngoại trừ mỗi ngày huấn luyện ra thì thỉnh thoảng cũng ra ngoài săn thú. Trong mắt Ninh Giác Phi, những cuộc tập luyện này có mang màu sắc quân sự hóa, chẳng qua hắn không tham gia cũng không hỏi dò.

Kinh Vô Song rất nhanh phát hiện, đạo tặc thiếu niên mỹ lệ này lúc nào cũng trầm mặc, tính cách cũng rất hướng nội, không thích nói nhiều với mọi người, thường thường cả ngày đều là tự mình chạy bộ trong gió tuyết, leo vách đá dựng đứng, luyện tập cầm nã pháp kỳ lạ trên hàng rào. Anh nhìn không ra tác dụng của những luyện tập này, nhưng mơ hồ cảm thấy thủ pháp này có thể rất thực dụng khi cận chiến.

Một trong các hoạt động Ninh Giác Phi thích nhất là leo lên cự thạch trên đỉnh núi bằng nhiều con đường khác nhau, hắn thường nhìn ngắm cự thạch rất lâu, nhắm mắt lắng nghe tiếng gió thổi vù vù trong núi, cảm nhận thứ duy nhất giống như kiếp trước của hắn.

Vài lần, lúc hắn leo xuống đều thấy Kinh Vô Song đứng ở một bên nhìn hắn, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Hắn cũng không nói gì, chỉ cười cười nhìn anh.

Rất cuộc, đến một ngày, Kinh Vô Song hỏi hắn: “Hiền đệ, trong lòng đệ có điều gì không vui thì cứ nói ra đi, ngu huynh mặc dù bất tài cũng có thể dùng hết sức giúp đệ.”

Ninh Giác Phi mỉm cười sóng vai cùng anh đi về sơn trại: “Cũng không tính là không vui, chỉ là đệ trời sinh tính như vậy, cho nên mới gọi ‘Vạn lý độc hành.’”

Kinh Vô Song quay đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng đưa đây vuốt lại mái tóc rối trên trán hấn. Ninh Giác Phi vô thức hơi nghiêng tránh đi. Tay Kinh Vô Song cứng lại trong không trung rồi chỉ chốc lát lại khôi phục sự trấn định tự nhiên như trước, cười cười thu tay về.

Ninh Giác Phi thâm nghĩ bản thân miễn cảm quá mức mà lại không tiện giải thích, càng che càng mờ ám, nên chỉ đành cười cười cảm kích rồi nói sang chuyện khác: “Đại ca, đệ lên núi đã gần một tháng rồi sao không thấy đại ca xuống núi đánh cướp?”

Kinh Vô Song chấp tay sau lưng, ngân y phiêu phiêu, hào hiệp tiêu sái, cười: “Lúc này trời giá rét, rất ít người qua đường, cho dù qua cũng chỉ là tôm tép, không đáng cướp.”

Ninh Giác Phi liền gật đầu, không hỏi thêm.

Kinh Vô Song nhìn hấn luôn luôn mặc y phục gọn gàng, rất quan tâm hỏi: “Hiền đệ, người mặc mỏng manh quá cẩn thận cảm lạnh. Vài ngày trước huynh đã sai người đưa áo da qua đó, sao đệ không mặc?”

“Cảm tạ đại ca, đệ sáng đi chạy bộ, lập tức xuất mồ hôi, đâu cần mặc đồ ấm làm gì? Trở về rồi mặc sau vậy.” Đó là một bộ áo khoác bằng da báo, Ninh Giác Phi rất ít mặc. Hấn thích mặc y phục nhẹ nhàng bó sát người, để bảo trì tính linh hoạt cao.

Kinh Vô Song nghe xong có chút vui mừng: “Cũng được. Đệ còn trẻ, không biết chiều cổ bản thân, nếu bị bệnh, tương lai già lão sẽ gặp nhiều phiền phức đó.”

“Vâng, đại ca, đệ biết.” Ninh Giác Phi thấp giọng đáp.

Kỳ thực, hai kiếp Ninh Giác Phi cộng lại còn muốn lớn hơn Kinh Vô Song một, hai tuổi, từng trải nhiều điều lạ lùng, trong lòng từ lâu đã qua nhiều bận tang thương. Chẳng qua, trong mấy ngày ở sơn trại, không chỉ Kinh Vô Song mà cả mấy người thuộc hạ của anh đều xem hấn là tiểu huynh đệ, các đại tẩu, đại nương cũng xem hấn như một đứa trẻ mà chăm sóc, luôn luôn oán giận hấn không biết chiều cổ bản thân, cuộc sống quá mức tùy ý, ai cũng nghĩ cho hấn. Hấn đầu tiên là buồn cười, sau rồi dần dần thành quen, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn, cảm động vì tấm lòng của mọi người hơn.

Vừa đi tới cửa trại, trợ thủ của Kinh Vô Song, Lục Nghiễm liền đến đón: “Thiết Hổ tướng quân tới, còn có tiểu thư nữa.”

Kinh Vô Song vừa nghe liền đại hỉ, chạy đi ngay. Đi được vài bước, anh bỗng xoay người nhìn Ninh Giác Phi: “Hiền đệ, đệ cùng huynh đi gặp Du tướng quân đi?”

Ninh Giác Phi nhàn nhạt lắc đầu: “Hấn là quan binh, đệ là trộm cướp. Không phải người chung đường, cần gì phải gặp?”

Kinh Vô Song chỉ cảm thấy hấn, sóng mắt lưu chuyển, nghe những lời hấn nói cũng chỉ xem như lời giận dỗi của trẻ con, nhìn không được vợ tay ôm lấy hấn một chút rồi buông ra, cười nói: “Cái gì mà trộm hay không trộm chứ? Thiết Hổ tướng quân khác với quan lại khác, rất có hào khí, là người quen của huynh.”

Ninh Giác Phi tuy bất ngờ nên không kịp tránh được cái ôm của anh nhưng chỉ cảm thấy động tác này hàm ý thân thiết, không hề có chút tư tâm, tâm tình cũng không thay đổi, chỉ cười: “Đệ chưa nói Du tướng quân không tốt. Chẳng qua, đệ không muốn gặp.”

“Được, không gặp thì không gặp, tùy đệ.” Kinh Vô Song cũng không bắt buộc. “Đệ nhớ nhanh trở về ăn đó.”

“Nhớ.” Ninh Giác Phi cười gật đầu.

Kinh Vô Song lúc này mới cùng Lục Nghiễm bước nhanh về phía trại.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi không vào trại mà đi về hướng sau núi. Đi vào rừng lâm phía sau, hấn miễn tiện như khi leo lên một cây đại thụ, đến khi cảm thấy an toàn, mới thả lỏng thân thể, nằm trên hốc cây.

Đã rất lâu rồi không nghĩ tới quá khứ, cho dù mơ cũng chưa từng mơ qua. Lúc này, không hiểu sao hấn lại nghiêm túc nhớ tới Binh bộ Thượng thư Du Huyền Chi kia. Người này kỳ thực chỉ ghé qua Thúy Vân lâu một hồi, trên giường cũng không có gì cổ quái, lại càng không ngược đãi hấn, có thì cũng chỉ cảnh cáo một

chút, không cho phép hấn quyền rũ Cảnh vương. Khi đó, hấn xem mọi người đều là trong suốt cả, những gì họ nói cũng như gió thoảng bên tai, không để trong lòng, lúc này cố đi hồi tưởng mới nhớ tới.

Nhớ ra, hấn leo xuống cây, không nghĩ thêm nữa. Du Hổ dù có ngàn tốt vạn tốt, hấn cũng không muốn có chút liên quan gì đến người này.

Chẳng biết qua bao lâu, hàn khí dần dần thấm vào y phục hấn, làm hấn cảm thấy băng lãnh đến xương, lúc này mới đành trở về sơn trại ấm áp. Hấn chậm rãi chạy trở lại.

Chạy rồi lại chạy, máu trong người như sôi trào, thân thể liền khôi phục cảm giác ấm áp như trước. Hấn vừa vào cửa trại, đang muốn trở về phòng lại nghe thấy Kinh Vô Song kêu lên: “Hiền đệ, đệ mới về à?”

Hấn dừng chân, quay đầu lại xem, liền nhìn thấy một nam tử tầm vóc trung trung rất khôi ngô bên người Kinh Vô Song, người này mặc trang phục võ tướng, chân mang giày chiến, chỉ là không mang áo giáp, có vẻ rất khí khái. Nhìn kỹ một chút, người này chỉ tầm ba mươi tuổi nhưng bởi vì quanh năm luyện binh, chiến tranh nên da ngăm đen, thô ráp, có vẻ lớn hơn tuổi một chút.

Lúc này, người nọ chấp tay đứng ở bên người Kinh Vô Song, hai mắt lấp lánh, cười cười nhìn về phía Ninh Giác Phi.

Trong một thoáng, Ninh Giác Phi cảm thấy người này quả nhiên rất giống Du Huyền Chi, Ninh Giác Phi vẫn mang bộ dáng thông dong bình tĩnh, vững bước đi qua, kêu một tiếng: “Đại ca.”

Kinh Vô Song hài lòng giới thiệu: “Hiền đệ, đây là Thiết Hổ hổ tướng trấn thủ Yến Bắc thất quận, Du Hổ. Du huynh, vị này là ‘Vạn lý độc hành’ Điền Bá Quang mà ta mới vừa tới, huynh đệ kết nghĩa của ta.”

Du Hổ lập tức ôm quyền nhiệt tình chào hỏi: “Điền huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Ninh Giác Phi cũng ôm quyền hoàn lễ: “Du tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Kinh Vô Song ở một bên cười nói: “Nhị vị cũng không cần khách khí như vậy, tất cả mọi người là người một nhà cả.”

Du Hổ lập tức gật đầu: “Đúng vậy, huynh đệ của đại ca đương nhiên cũng là huynh đệ là của ta.”

Ninh Giác Phi nghe hấn gọi Kinh Vô Song là ‘Đại ca’ thì không khỏi có chút giật mình, liếc nhìn Kinh Vô Song một cái nhưng vẫn bất động thanh sắc không phản ứng gì thêm.

Kinh Vô Song cười cười với hấn: “Hiền đệ, chúng ta đi ăn rồi nói chuyện.”

Ninh Giác Phi gật đầu, sóng vai đi cùng anh.

Thanh âm Kinh Vô Song vẫn bình thản trong sáng trong không khí hàn lãnh băng băng có vẻ đặc biệt êm tai.

“Hiền đệ, phụ thân huynh là Kinh Thái Thương, Tảo Bắc tướng quân trước đây của Nam Sở, uy trấn Bắc Kê. Sau đó, hoàng đế Bắc Kê dùng kế phản gián, giả mạo thư, vu cho phụ thân huynh muốn dẫn đại quân Bắc Kê nhập Yến Bắc, diệt Nam Sở.” Nói đến đây, anh cười khổ. “Hoàng đế cùng đại thần trong triều vốn sợ phụ thân huynh tay nắm trọng binh sẽ bất lợi cho bọn họ, nhìn thấy những thứ mà họ gọi là căn cứ chính xác liền tin ngay lập tức. Phụ thân huynh bị triệu hồi về kinh, lập tức bị bắt hạ ngục, nhận hết cực hình. Ông tuy rằng kiên quyết không nhận tội nhưng chẳng mấy chốc đã bị định tội. Phụ thân bị lăng trì xử tử, nhà ta.... bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội.”

Ninh Giác Phi nghe những ngôn từ cay đắng của anh, nhin không được đưa tay sang cầm tay anh. Theo bản năng Kinh Vô Song nắm tay lại, nắm cả tay hấn, thần tình trên mặt đã hòa hoãn đôi chút.

Du Hổ ở một bên cũng thở dài.

Ngữ khí Kinh Vô Song cũng bình thản trở lại: “Lúc đó, Binh bộ Thượng thư hiện tại, Du đại nhân đang là Định Quốc tướng quân, đóng ở Kiểm môn quan, nghe thấy tin liền chạy về, nhưng không cứu được phụ thân huynh. Du gia cùng Kinh gia đời đời giao hảo, Du đại nhân mạo hiểm, dùng một số tiền lớn mua chuộc Hình bộ, dùng hai người tử tù lạng lẽ đổi với muối muối và huynh ra, đưa đến biên quan. Huynh

muội chúng ta lúc này mới giữ được tính mạng. Được rồi, hiền đệ, quên nói cho đệ, Du tướng quân hiện tại là muội phụ của huynh.”

Ninh Giác Phi liền cười cười với Du Hổ, biểu thị chút thân thiết.

Ba người đi tới một tiểu thính, trong thính đã bày sẵn tiệc rượu, nhưng không có ai ngồi.

Kinh Vô Song nói với Ninh Giác Phi: “Hôm nay là lần đầu ba huynh đệ chúng ta gặp nhau, chúng ta phải ăn mừng một chút.”

Ninh Giác Phi tự nhiên không hề ý kiến chỉ cười gật đầu.

Qua ba tuần rượu, Kinh Vô Song nói với Du Hổ: “Hiền đệ là người một nhà, ta không có gì giấu diếm đệ ấy cả.”

“Được, vậy ta cũng không khách khí nữa.” Du Hổ cười nói. “Hôm nay nhận được thư gia phụ gửi đến, đề cập đến đại biến trong triều, hỏi ý kiến của ta, thế nên ta mới lên núi cùng đại ca thương nghị một chút, muốn xem cái nhìn của huynh.”

“Ừ, huynh cứ nói.”

Du Hổ nhìn Ninh Giác Phi một cái, rồi lại chuyển hướng về Kinh Vô Song, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Trong triều gần đây đã phân rõ hai phe, một bên là thái tử và Tĩnh vương, một bên là Võ vương cùng Thuần vương, hai phe tranh đấu gay gắt, đây cũng là chuyện công khai trong triều. Chẳng qua, long thể hoàng thượng khoẻ mạnh, hai phái mặc dù càng đấu càng kịch liệt nhưng cũng có chút thu liễm. Gia phụ từ trước đến nay cẩn thận chưa bao giờ tham dự cuộc tranh đấu phe phái này, điều này huynh cũng biết.”

“Phải, ta biết. Gia phụ cũng giống như lệnh tôn, thường nói quân nhân chỉ nên một lòng vì nước vì dân, không nên tham gia chính sự.” Kinh Vô Song nghiêm mặt nói.

“Phải.” Du Hổ gật đầu. “Nhiều năm qua, hai bên đều cố lung lạc Du gia chúng ta, cùng lúc đó, đại tỷ ta cũng đang được hoàng thượng sủng ái, với lại gia phụ cùng ta tay nắm binh quyền, thế nên thái độ Du gia chúng ta có vẻ hết sức quan trọng.”

Kinh Vô Song nắm đũa, gật đầu.

Từ sáng sớm đến bây giờ Ninh Giác Phi vẫn chưa ăn gì, trong tay không khách khí, một mực gấp đồ ăn, tự như không quan tâm gì đến chuyện này.

Du Hổ suy nghĩ một chút rồi nói: “Gần nhất, Võ vương bỗng nhiên trở nên cứng rắn hơn, y đối với sứ giả Tây Vù thái độ mạnh mẽ, lại tự mình suất quân đi biên quan, đánh một trận liên tiếp lụi Độc Cô Cập tiếng tăm lừng lẫy, xác thực làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Hôm nay, y đưa ra một lời đề nghị rõ ràng, muốn gia phụ và ta tương trợ y kiến đại nghiệp, thành đại sự, trọng chấn Nam Sở. Phụ thân ta dường như cũng bị thái độ y làm cảm động. Thái độ Cảnh vương hiện tại cũng bắt đầu rõ ràng, làm như có khuynh hướng nghiêng về phía Võ vương. Thế nên, phụ thân ta bắt đầu dao động, lúc này mới viết thư tới hỏi cách nhìn của ta.”

Kinh Vô Song suy tư một hồi rồi hỏi: “Võ vương cụ thể muốn phụ thân huynh làm gì?”

Du Hổ nhìn Ninh Giác Phi một cái rồi có chút do dự nói: “Gia phụ nói, Võ vương dù chưa nói rõ nhưng ông nhìn ra, y có ý động thủ với thái tử và Tĩnh vương, nếu như trong tay không binh quyền, y không dám hành động khẩn cấp như vậy.”

Kinh Vô Song có chút kinh hãi rồi lại cười nói: “Được a, ta tán thành. Cầu thái tử đó nên chết cho sớm đi, Tĩnh vương về đường cho hươu chạy kia cũng chẳng phải thứ hay ho gì.”

Du Hổ ta thán: “Đúng vậy, kỳ thực mấy vị đại thần có hiểu biết cũng rất lo lắng. Tương lai, nếu thái tử hiện nay kế vị, Nam Sở ta chỉ sợ diệt vong càng sớm mà thôi.”

Kinh Vô Song nâng chén rượu, nói với hắn: “Kỳ thực huynh căn bản không cần hỏi ta, quyết định thế nào cũng không có vấn đề gì. Lệnh tôn chấp chương binh mã thiên hạ, trong cung có Đức phi, ngoài cung có Cảnh vương, ai không kiêng kỵ lệnh tôn ba phần?”

“Ta chính là sợ cái này.” Du Hổ thở dài. “Ai muốn vu cho gia phụ ý đồ mưu phản, chỉ sợ Du gia ta cũng không chịu nổi.”

Kinh Vô Song thần sắc buồn bã, uống cạn sạch chén rượu, không nói thêm gì.

Du Hổ tự biết mình lỡ lời, liền chuyển hướng sang Ninh Giác Phi: “Huynh đệ, người cảm thấy sao?”

Ninh Giác Phi ngăn ra: “Tiểu đệ là người sơn dã, đối với chuyện triều đình không am hiểu, sao dám nói bậy?”

Du Hổ thành khẩn: “Tục ngữ nói: ‘Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê’, chính vì huynh đệ không phải người trong triều đình nên có khi còn tỉnh táo hơn chúng ta.”

Ninh Giác Phi suy tư một lát rồi nói: “Tiểu đệ cũng không biết nữa. Chẳng qua, tiểu đệ hình như đã từng nghe một câu, thiên hạ vốn vô chủ, chỉ cần người tài đức thống trị là được, chẳng biết đó là đúng hay không?”

Du Hổ vỗ bàn: “Nói rất hay, chỉ cần người tài đức thống trị là được”

Kinh Vô Song cũng cười: “Hiền đệ thực sự là người ngoài cuộc sáng suốt. Thái tử thất đức, vốn đáng chết. Về phần Du gia là bảo vệ Võ vương hay phò hộ Cảnh vương, ta thấy việc này mới đáng bàn luận.”

“Đúng, ta lập tức viết thư cho gia phụ.” Du Hổ hưng phấn mà nâng chén với Ninh Giác Phi. “Nào, ta kính huynh đệ một chén.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Không dám, là tiểu đệ kính Du tướng quân.”

Kinh Vô Song cười cười cũng nâng chén rượu, cùng chạm nhẹ với bọn họ, có vẻ rất hài lòng.

Kaori: Du Hổ cũng tốt, không có gì đáng ghét, chỉ là con của Du Huyền Chi nên Giác Phi không muốn liên quan gì đến thôi.

17. Quyển 1 - Chương 16

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Từ đó về sau, Du Hổ thường thường lên núi, lần nào Ninh Giác Phi cũng né tránh gặp mặt. Hắn cũng phiền việc tìm cơ này cơ nọ nên chỉ còn cách ở trong sơn lâm cả ngày, tới tối mịt với về, về là về ngay phòng mình. Đến lúc này, Kinh Vô Song tự nhiên biết hắn xác thực không muốn gặp Du Hổ, liền không đề cập tới việc này nữa.

Rất nhanh, Tết đã tới.

Đêm 30, sơn trại giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vô cùng. Toàn bộ sơn trại tụ vào đại đường, xé thịt ăn, uống rượu nồng, không cần quy củ, người người tùy ý, có người hưng khởi liền hát vang một đoạn, nhảy một điệu vũ, có người đùa vài đường kiếm, dợt một bài quyền, từ chạng vạng trắng đến đêm khuya, trong trại đều là một mảnh hoan ca.

Ninh Giác Phi ngồi ở bên hông sảnh, mỉm cười, có người kính rượu hắn, hắn liền uống, có người đứng lên biểu diễn, hắn cũng vỗ tay, cả người như đã xuống một tầng phòng bị, có vẻ rất hài lòng.

Kinh Vô Song ngồi ở ghế trên, thỉnh thoảng liếc hắn một cái, khẽ mỉm cười.

Tới đêm khuya, Yến Bình Quan bỗng nhiên phóng pháo hoa, pháo hoa nở rộ chiếu sáng cả góc trời, chiếu tỏ một mảnh vui mừng hạnh phúc.

Kinh Vô Song bưng rượu, đi tới trước mặt Ninh Giác Phi. Ninh Giác Phi định đứng lên, Kinh Vô Song dè vai hắn, sau đó ngồi vào bên cạnh, hai người cùng chén, rồi hào sảng uống sạch.

Hiện tại, thái độ Ninh Giác Phi với anh đã tự nhiên vô cùng, không còn tránh né như lúc đầu.

Kinh Vô Song cầm lấy vò rượu trên bàn, rót cho hắn một chén, bỗng nhiên nhàn nhạt nói: “Trong triều phái Cảnh vương đến đây uỷ lạo quân đội, ngày hôm qua đã đến.”

Ninh Giác Phi nhìn rượu trong suốt chậm rãi rót vào chén sứ thô, hắn chỉ “A” lên một tiếng.

Kinh Vô Song cảm khái: “Cảnh vương là cháu ngoại trai của Du Hổ, phái Cảnh vương đi uỷ lạo quân đội hiển nhiên là lung lạc Du gia, xem ra Vô vương xác thực muốn động thủ rồi.”

Ninh Giác Phi nhàn nhạt hỏi: “Đại ca, huynh hận triều đình không?”

Kinh Vô Song vẫn bình đạm rót rượu cho mình rồi mới tiếp lời: “Hận, nhưng huynh càng hận hoàng đế Bắc Kế, Đạm Thai Mục.”

“Vậy nên huynh thủ ở đây, trợ Du tướng quân trấn thủ Yên Bắc thất quận?” Ninh Giác Phi mỉm cười nhìn về phía anh. “Cho dù hoàng đế Nam Sở hạ lệnh giết cả nhà huynh.”

Kinh Vô Song nghe hắn nói ra lời này nhưng cũng không lấy làm kinh sợ. Anh nhìn rượu trong chén, một hồi lại ngẩng đầu lên, cười với Ninh Giác Phi: “Phải. Huynh thủ ở chỗ này, một là để bảo vệ Du Hổ với muội muội, hai là để giết thất tử (1) Bắc Kế. Huynh muốn cho bọn chúng biết, cho dù bọn chúng dùng kế giết chết phụ thân huynh, chúng cũng không bước được vào Thiết Yên Bắc nửa bước.” Trong giọng nói anh nhàn nhạt hững hờ mà chứa một hận ý lãnh liệt.

Ninh Giác Phi không nói thêm gì, chỉ bưng lấy chén rượu, chậm nhẹ vào chén anh rồi uống.

Trong mắt Kinh Vô Song liền có một tia ấm áp.

Qua mấy ngày, Thiết Hổ cùng phu nhân lại tới sơn trại, Ninh Giác Phi vẫn tránh không gặp.

Lần này, bởi vì có Cảnh vương tại Yên Bình Quan, Thiết Hổ e sợ bản thân có điều sơ sót, nên chỉ ở lại vài canh giờ rồi về ngay.

Ninh Giác Phi đợi đến giờ cơm tối mới trở lại trại. Kinh Vô Song một mực chờ tại cửa trại, thấy hắn đáp tuyết mà quay về bỗng nhiên đưa tay ôm lấy hắn.

Ninh Giác Phi có chút kinh ngạc nhưng không giãy ra.

Hai người họ cao xấp xỉ nhau, Ninh Giác Phi chỉ là gầy gầy một chút. Lúc này Kinh Vô Song ôm hắn càng lúc càng siết chặt. Ninh Giác Phi cảm nhận được hơi thở của anh phả vào tai mình, gấp gáp, không khỏi kinh ngạc.

Hai người cứ thế lẳng lặng đứng ở cửa trại. Một lát, Kinh Vô Song mới thả tay, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy thương tiếc bảo vệ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc bên hai má hắn.

Ninh Giác Phi hỏi: “Đại ca, sao vậy?”

Lúc này Kinh Vô Song mới như tỉnh mộng, thoải mái cười: “Không có gì. Hiền đệ, cho dù thế nào, đệ vĩnh viễn là đệ đệ của huynh.”

Ninh Giác Phi cảm động vô cùng, nhưng cũng không dám thuận miệng đáp bừa. Hắn chỉ đưa tay ra, nắm lấy tay Kinh Vô Song, thấp giọng kêu: “Đại ca.”

Kinh Vô Song kéo tay hắn, rất tự nhiên cùng hắn đi vào trại.

Màn đêm buông xuống, Yên Bắc thất quận liền bị thiết kỵ Bắc Kế tập kích.

Đây là lần tập kích quy mô lớn nhất từ hai năm nay. Bắc Kế định toàn bộ xuất kích, song song triển khai tiến công Yên Bắc thất quận.

Kinh Vô Song đứng ở đỉnh núi, nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt dưới chân núi, nói với Ninh Giác Phi: “Ba tháng trước, Vô vương phóng hỏa Tây Vũ tại Kiếm môn quan, thiêu hủy đồng cỏ của chúng, làm cho bọn

chúng nguyên khí đại thương, đánh vỡ cân đối thực lực Tây Vũ và Bắc Kế. Trước đây, Bắc Kế bận tâm uy hiếp phía tây, không dám thả lỏng cùng ta đại chiến, hôm nay chúng thấy cơ hội, tự nhiên sẽ lợi dụng, chỉ sợ toàn lực xâm phạm phía nam.”

Ninh Giác Phi không nói một tiếng gật đầu.

Kinh Vô Song thành khẩn nói: “Hiền đệ, huynh phải lập tức suất lĩnh huynh đệ trong trại đi trợ giúp Yến Bình Quan, chuyện trong sơn trại giao cho đệ.”

Ninh Giác Phi có chút do dự rồi lại nói: “Được, huynh cứ yên tâm mà đi.”

Kinh Vô Song vỗ vỗ vai hắn rồi phiêu nhiên mà ra đi.

Ninh Giác Phi từ trên cao nhìn kỹ binh Bắc Kế như thủy triều vọt tới, trong thiên quân vạn mã không ngờ còn có vài chiếc xe thang mây và máy phá thành.

Khi hần nhập ngũ có theo học học viện chỉ huy quân sự, học qua các cuộc chiến đấu nổi danh trong lịch sử, đối với vũ khí thời cổ đại rất thích thú, cũng thu thập qua không ít mô hình binh nhân và vũ khí. Lúc này thấy vài chiếc cơ khí cao cao ấy, hần không khỏi lo cho Kinh Vô Song.

Để tay lên ngực tự vấn, nếu Nam Sở vong, hần nửa điểm cũng không thương tiếc, nhưng lúc phá thành, người đầu tiên lọt vào cướp bóc chính là bách tính Yến Bắc thất quận. Hần nhìn tình hình chiến đấu căng thẳng ngoài kia, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu: “Hưng, bách tính khổ. Vong, bách tính khổ.”

Công thành chiến giằng co sáu ngày sáu đêm, Du Hổ hình như rất quen thuộc chiến thuật quân đội Bắc Kế, đúng là binh tới ta chặng, nước tới ta lấp, khiến thiết kỵ Bắc Kế không cách nào công phá được Yến Bình Quan.

Từ khi Kinh Vô Song dẫn người xuống núi, Ninh Giác Phi liền phân bố lại những huynh đệ còn lưu thủ trại. Từ chân núi đến đỉnh núi, hần bố trí các trạm canh gác càng thêm hợp lý, sau đó rành rọt nói lại, nếu bị tấn công, làm thế nào bằng tốc độ nhanh nhất báo tin về, nơi nào phòng thủ, nơi nào triệt trước, nơi nào đoạn hậu, làm sao chống trả, tất cả đều trình bày rõ ràng, dễ hiểu.

Ninh Giác Phi ở lại trong trại sắp hai tháng, trước đây chẳng bao giờ hỏi đến sự vụ trong trại, lúc này vừa tiếp quản liền quản lý rõ ràng ngay ngắn khiến cho những hán tử ở đây nửa mừng nửa lo. Trước đây, bọn họ đều là quân nhân đi theo Kinh Vô Song, tự nhiên hiểu ý nghĩa những bố trí này của Giác Phi, đó quả thật là chiến thuật phòng thủ cực cao minh.

Ninh Giác Phi cũng hiểu hàm nghĩa trong ánh mắt của họ, nhưng vẫn không chịu mở miệng xuống núi tương trợ Yến Bình Quan, chỉ là ngày ngày đứng ở đỉnh cự thạch, xa xa mà nhìn tình hình chiến đấu. Đối với phòng – công thành chiến kiểu này, hần rất có hứng thú.

Kiên trì tới mười lăm tháng giêng, mấy bộ xe thang mây và máy phá thành trong quân Bắc Kế đều bị Du Hổ thiêu hủy hết. Kỵ binh địch nhân vô kế khả thi như thủy triều bại lui.

Ninh Giác Phi nhìn thấy thế, trong lòng lập tức toát ra một câu: Kế dụ địch.

Tiếp theo cửa thành Yến Bình Quan mở rộng, một đội binh sĩ cưỡi ngựa liền xông ra ngoài.

Ninh Giác Phi lắc đầu, xem ra Du Hổ này vẫn chưa được. Loại tình huống này căn bản không nên ra khỏi thành truy kích.

Không lâu sau, lại có một tốp nhân mã từ cửa thành lao ra, đuổi theo xa xa.

Ninh Giác Phi nghi hoặc đứng lên, Du Hổ làm cái quỷ gì?

Đợi tới hoàng hôn, trợ thủ của Kinh Vô Song, Lục Nghiễm vội vã chạy về trại, vừa thở vừa nói với Ninh Giác Phi: “Diễn huynh đệ, Kinh đại ca thỉnh người đến Yến Bình Quan một chuyến, có việc gấp cần thỉnh người tương trợ.”

Ninh Giác Phi không nói một lời, xoay người vào phòng lấy bộ y phục ngự trang, mã tấu từ lâu đã mang theo bên người. Hần ra cửa trại, xoay người lên lưng “Liệt Hỏa”, phi một đường.

Ở đây cách Yên Bình Quan chỉ có ba mươi dặm, “Liệt Hỏa” bốn vó tung bay, không được hai khắc đã vào thành.

Kinh Vô Song đã phái người đang chờ hấn ở gần cổng thành, thấy hấn đến liền đưa vào phủ tướng quân.

Ở đây rất an tĩnh, không hề có không khí bất an, kinh hoảng, người người đều tự làm việc của mình. Ninh Giác Phi được đưa vào thư phòng thì thấy Kinh Vô Song cùng vài binh sĩ đầy máu đang nói chuyện với nhau.

Thấy hấn trong thời gian ngắn như vậy chạy đến, Kinh Vô Song rất hài lòng, cười gật đầu với hấn: “Hiền đệ, có chuyện muốn mời đệ hỗ trợ.”

“Huynh cứ nói.” Ninh Giác Phi rất lãnh tĩnh.

Kinh Vô Song thở dài: “Cảnh vương tuổi trẻ, tính còn trẻ con, tham công sát ruột, địch nhân vừa lui đã tự ý khai thành truy kích. Lúc đó, Du tướng quân không ở trên thành, nghe tin liền đuổi theo. Hiện tại, bọn họ đang bị đại quân địch nhân vây ở trên Bạch Sơn cách đây hai trăm dặm hơn, nguy hiểm vô cùng.”

Ninh Giác Phi chỉ nhìn anh, chờ anh nói hết.

Kinh Vô Song thành khẩn nói tiếp: “Ban đầu, huynh cũng không muốn hiền đệ vướng vào chuyện chiến sự này. Nhưng, sự tình đang nguy cấp, huynh chỉ còn cách nhờ hiền đệ giúp huynh thủ thành, huynh sẽ dẫn người ra ngoài cứu họ.”

Ninh Giác Phi nhìn anh một hồi rồi nói: “Huynh am hiểu thủ thành.”

Kinh Vô Song cũng rất trấn định, nghe vậy cười nói: “Huynh cũng am hiểu tiến công.”

“Đây là chính diện giao phong phải không?” Ninh Giác Phi nhàn nhạt đáp. “Binh lực của huynh ở đây so với địch nhân thì sao?”

“Không thể sánh bằng.” Kinh Vô Song nói thật. “Hơn nữa, bọn chúng là kỵ binh, chúng ta thì phần lớn là bộ binh, triều đình vẫn kiên trì chiến thuật ‘Dĩ bộ chế kỵ’, ‘Dĩ tường chế kỵ’, ai~, hết cách so với thiết kỵ của địch a.”

“Vậy huynh dự định cứu bọn họ bằng cách nào?” Ninh Giác Phi lẳng lặng hỏi.

Kinh Vô Song nhất thời nghẹn lời, đành nói: “Làm hết sức.”

Ninh Giác Phi không nói gì nữa, chỉ ngửa đầu nhìn trần nhà một chốc, trên mặt không chút biểu tình.

Kinh Vô Song nhìn hấn, cũng không nói được một lời.

Trời sắp tối. Có người vào châm đèn, bỏ thêm than vào chậu, sau đó châm thêm trà. Nhưng một loạt hành động đó cũng không ảnh hưởng gì đến Ninh Giác Phi. Hấn vẫn đứng đó, tư thế đó, tựa như hóa thành tượng đá.

Hai người họ vẫn không nói gì. Trong phòng rất an tĩnh, ngoại trừ chậu than thỉnh thoảng kêu đùng đùng ra, trong phòng phẳng phát chỉ có tiếng hít thở của họ.

Rốt cục, Ninh Giác Phi cúi đầu cúi đầu, nhìn Kinh Vô Song, trong mắt trong suốt không gợn sóng, nói nhẹ: “Đệ không hiểu việc thủ thành, huynh nên thủ ở đây thì hơn, để đệ đi cứu bọn họ.”

Kinh Vô Song mừng rỡ nhìn qua, vươn tay ôm lấy hấn, cúi đầu ghé vào tai hấn: “Cảm tạ, cảm tạ.”

Ninh Giác Phi bình thản: “Đại ca còn khách khí với tiểu đệ làm gì? Cho đệ một tấm bản đồ, đệ lập tức xuất phát.”

Kinh Vô Song lập tức kéo hấn đến bàn, vừa vẽ lên giấy vừa nói với hấn, giới thiệu tỉ mỉ địa hình cùng tình huống ven đường. Chờ anh nói xong, vị binh sĩ kia lại chạy tới báo tin tình huống Du Hổ, Thuần Vu Hàn cho họ.

Ninh Giác Phi ngưng thần nghe, hỏi thêm vài vấn đề rồi nói với Kinh Vô Song: “Đại ca, vậy đệ phải đi đây.”

Kinh Vô Song vội vàng kéo hấn lại: “Đệ muốn dẫn bao nhiêu người đi? Huynh chuẩn bị ngay.”

“Không cần, đệ đi một mình.” Ninh Giác Phi mỉm cười nói.

Ở đây không ai có thể phối hợp cùng hắn, bọn họ căn bản không được huấn luyện đặc chủng, càng không nói đến huấn luyện giải cứu con tin, đi cũng chỉ vướng chân vướng tay, không dùng được việc gì.

Kinh Vô Song có chút lo lắng nhìn hắn: “Hiền đệ, đệ đi một mình... được không?”

“Được.” Ninh Giác Phi mạn bất kinh tâm đáp, nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được mà tin lời của hắn, tin hắn có đủ sức mạnh để làm được.

Kinh Vô Song liền không nói thêm gì, chỉ đưa tiễn hắn ra khỏi cửa thành, không ngừng căn dặn: “Hiền đệ, đệ nhất định phải cẩn thận.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Được, đệ biết.” rồi liền lên ngựa.

Kinh Vô Song bỗng đưa tay ôm lấy hắn, thấp giọng nói: “Hứa với huynh, đệ nhất định sẽ trở về.”

Ninh Giác Phi chần chờ một chút rồi cũng đưa tay ôm hắn, nói rất nhẹ: “Đệ sẽ cố.”

Trong mắt Kinh Vô Song nóng lên, lệ trào khỏi mi, vội vã đem gương mặt vùi vào vai hắn, một lát sau mới buông ra, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười ấm áp khiến Ninh Giác Phi quen thuộc vô cùng.

Cửa thành nặng nề mở ra trong bóng đêm.

Ninh Giác Phi kẹp chặt bụng ngựa, ‘Liệt Hỏa’ hí lên một tiếng rồi lập tức như tên bắn lao ra ngoài.

(1) Thất tử – hay là tat-ta: mọi rợ (người Trung Hoa cổ đại gọi từ tat-ta để chỉ dân du mục sống ở phương Bắc, nhưng ở thời đại xưa thì mang ý nghĩa khinh thường, thời nay thì chỉ một bộ tộc Tat- ta ở Mông Cổ)

18. Quyển 1 - Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Yến Bắc thất quận được kiến tạo trên một dãy núi dài dằng dặc, dưới sườn núi là một đoạn thảo nguyên xanh rì, sau đó là non sông trải dài.

Biển rừng mênh mang, bây giờ khắp nơi đều phủ tuyết và cỏ khô, “Liệt Hỏa” chạy rất thích ý, dọc đường lướt nhanh như gió, nhẹ nhàng lưu sương. Ninh Giác Phi cười ở trên lưng “Liệt Hỏa”, cảm thụ được gió lạnh thấu xương đập vào mặt, tự nhiên hắn lại có cảm giác như đang bay trên không trung, phiêu dật vô vàn.

Gần hai canh giờ sau, hắn đã chạy hơn trăm dặm.

Phía trước ẩn hiện hành tung của địch.

Ninh Giác Phi kéo cương “Liệt hỏa”, ngẩng đầu nhìn trời sao.

Tối nay tinh quang xán lạn. Ngân hà nhô lên cao, từ bắc tới nam, những chòm sao định hướng dần dần lui về phía tây chân trời. Đỉnh đầu là phương bắc, đại hùng tinh (1) vẫn chiếu sáng, Bắc Đẩu thất tinh vẫn treo cao cao, cán chòm sao Bắc Đẩu (2) chỉ hướng đông. Trung Hoa cổ đại có câu “Đầu bính đông chỉ, thiên hạ giai xuân” (Cán chòm sao Bắc Đẩu chỉ về phía đông, thiên hạ đang mùa xuân), cho nên chỉ cần thấy sao Bắc đẩu, ai biết xem sao đều biết mùa xuân đang tới. Ninh Giác Phi nhìn theo những chòm sao sáng tỏ trên trời, rất nhanh, hắn nhìn ra bắc cực tinh (3) sáng rọi.

Hắn nhìn những ngôi sao dùng để phân định phương hướng trong mùa xuân, rồi nhớ lại các lộ tuyến Kinh Vô Song vẽ cho hắn, chạy theo hướng đã định, trèo qua một dãy núi gian nan.

Rừng rậm rất tối, thỉnh thoảng có ánh sao từ khe hở trên cành chiếu xuống đất. Trong rừng rất an tĩnh, chỉ có thanh âm móng ngựa đập tuyết và tiếng thở của “Liệt Hỏa”. Ninh Giác Phi vẫn không chế được hô hấp của mình, giữ an tĩnh.

Tại đối diện lưng núi bằng phẳng ấy chạy qua hai ngọn núi nữa, phía trước liền thấy một đồng lửa to và tiếng người mơ hồ.

Ninh Giác Phi tự biết màu lông của “Liệt Hỏa” ở ban ngày rất bắt mắt, mà hành động cứu viện thì khó có thể dự liệu trước nên quyết định để ngựa lại chỗ này, bản thân đơn độc lên vào vòng vây địch nhân, đi vào Bạch Sơn.

Hắn không buộc ngựa lại, chỉ vươn tay ôm lấy cổ Liệt Hỏa, thân thiết nói vào tai nó: “Người ngoan ngoan ở chỗ này đi, chờ ta. Nếu như ta không về được thì cho người tự do, tự mình đi làm ngựa hoang nhé.”

“Liệt Hỏa” vươn đầu cọ cọ vai hắn, dường như không muốn mà liếm liếm gương mặt hắn.

Ninh Giác Phi vỗ vỗ nó vài cái, sau đó thay một bộ y phục chiến đấu bó sát người, đội nón vào, nhanh nhẹn chạy.

Lúc này hắn chỉ còn cách Bạch Sơn hai mươi dặm, Ninh Giác Phi mặc y phục gọn gàng, tốc độ cực kỳ nhanh.

Địch nhân mặc dù có trọng trọng tầng vây, nhưng doanh trường cũng có nhiều kẻ hở. Hắn lặng lẽ xuyên qua, thỉnh thoảng trèo lên cây né qua lính gác, rất nhanh liền thần không biết quỷ không hay mà đi tới chân núi Bạch Sơn.

Căn cứ giới thiệu của Kinh Vô Song, Ninh Giác Phi đại khái có thể đoán Bạch Sơn có độ cao trên mực nước biển khoảng ba nghìn mét, nhưng thân lại ở gần cao nguyên cho nên độ cao tương đối khoảng vài trăm mét. Địa thế Bạch Sơn tương đối kỳ lạ, ba mặt đều là đường dốc hiểm trở, chỉ có một mặt có đường đi tới đỉnh núi. Theo lời binh sĩ chạy về báo tin, bọn Du Hổ vẫn còn trấn ở con đường này, lúc này mới ngăn lại truy binh. Hiện tại, quân đội Bắc Kế vây mà không công, hiển nhiên là muốn đợi cho bọn họ lương tấn tiền tuyệt rồi mới bức họ đầu hàng.

Ninh Giác Phi lặng lẽ đi ra sau núi, nương theo ánh sao nhìn tuyết từng dày đặc ở vách núi, cành lá đan xen, trong lòng không khỏi vui vẻ. Quan sát trước sau một chút, hắn cũng không chờ gì nữa, lập tức trèo xuống.

Tuy là trong đêm đen, nương ánh sao, tốc độ trèo đi của hắn nhanh hơn nhiều so với hồi leo lên cự thạch trên núi. Kinh qua rèn luyện đáng kể, hắn ít cần tự hỏi, thân thể đã có thể theo bản năng mà leo, gập thân cây, cánh tay liền tự mình cuốn lấy, chân lập tức đạp được chỗ ổn định, thân thể lại vươn ra, bắt được một cành cây khác...

Khi leo đến đỉnh núi, vạn vật đều bị băng tuyết bao trùm, trơn trượt khó có thể đặt tay. Hắn rút chủy thủ, cắm vào vách núi đóng băng, tay chân càng thêm cẩn thận, từng chút từng chút tiếp tục.

Canh tư, hắn chậm rãi lên được đỉnh núi.

Ở đây cũng không có người ở, xuống phía dưới một chút, tựa hồ có hỏa quang chớp động.

Hắn quan sát chung quanh, rồi nhẹ nhàng dời đi. Hắn một thân bạch y, từ đầu đến chân di chuyển trong băng tuyết, hòa quyện với thiên nhiên khiến người ta khó lòng phát hiện.

Rất nhanh, hắn liền tới cửa động có hỏa quang, ẩn thân vào vách động, ngưng thần lắng nghe.

Một lát sau liền nghe được tiếng thở dài của Du Hổ. Tiếp theo là thanh âm Thuần Vu Hàn hoảng sợ nói: “Cứu phụ, chúng ta có thể thoát khỏi đây không?”

Du Hổ an ủi cậu: “Cảnh vương yên tâm, theo suy đoán của ta, hừng đông chúng ta sẽ có cứu binh. Nếu cứu binh không tới, ta liều mạng che cho vương gia thoát đi cũng được.”

Thuần Vu Hàn “ừm” một tiếng rồi im lặng.

Ninh Giác Phi đã chứng thực được là bọn họ, liền lách mình vào sơn động.

Du Hổ luôn cảnh giác, lúc này phi thân nhảy lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ hướng về phía hắn: “Ai?”

Ninh Giác Phi lách mình lui ra phía sau, bình tĩnh đáp: “Du tướng quân, đại ca phái đệ tới cứu các người.”

Du Hổ nghe vậy chỉ ngẩn ra một chốc rồi mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng: “Thì ra là... Điền huynh đệ.” Nói đến tay, hắn mới thả lỏng toàn thân đang căng thẳng, tra kiếm vào vỏ.

Ninh Giác Phi nhìn một chút người trong động, ngoại trừ Du Hổ cùng Thuần Vu Hàn mặc phục sức vương gia ra còn có một vài người mặc phục sức khác, lúc này đều nhìn chăm chăm vào Ninh Giác Phi.

Du Hổ giới thiệu: “Mấy người này là ngự tiền Kiêu Kỵ vệ, là người bảo vệ Cảnh vương.”

Ninh Giác Phi hơi gật đầu: “Ừm, chúng ta phải đi thôi, thừa lúc trời chưa sáng mà phá vòng vây ra ngoài.”

Du Hổ vô cùng kinh ngạc: “Chỉ có một mình Điền huynh đệ thôi sao?”

“Phải, một mình ta là đủ.” Ninh Giác Phi nhàn nhạt đáp. “Ta không dự định đánh để đi ra, đánh không thể thắng, dù đem một vạn binh mã tới cũng vô dụng. Chúng ta chuồn ra.”

Du Hổ cũng không nghĩ nhiều, lập tức gật đầu nói: “Được.”

Ninh Giác Phi liếc Thuần Vu Hàn một cái: “Cảnh vương phải bỏ lại các đồ trang sức, ta công Cảnh vương đi. Bản thân các vị tự lượng sức mình một chút. Ta từ sau núi lên, hiện tại cũng leo từ đó leo xuống. Các người nếu như nghĩ mình có thể theo liền đi theo, nếu không thì thủ ở chỗ này, nếu thủ không được, không bằng đầu hàng.”

Du Hổ không chút do dự: “Ta tất nhiên là theo Cảnh vương đi.”

Mấy người Kiêu Kỵ vệ hai mặt nhìn nhau, một lát mới có hai người dáng thon gầy nói: “Chúng ta có thể theo.”

Mấy người khác nói: “Được, các người đi trước, chúng ta cùng nhân mã Du tướng quân tiếp tục thủ tại chỗ này.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Nếu có thể thủ được một ngày đêm nữa, là hay nhất.”

“Tự đem toàn lực, liều mạng đền đáp.”

Thuần Vu Hàn một bên để Du Hổ tháo xuống những bối sức của cậu vừa nói với mấy người ngự tiền Kiêu Kỵ vệ: “Các người trung thành với chủ, sau khi ta trở về sẽ báo cáo phụ hoàng, hậu đãi gia thuộc các người, các người yên tâm đi.”

Mấy người kia liền cúi người hành lễ: “Tạ Cảnh vương.”

Ninh Giác Phi nghe nói mấy câu Thuần Vu Hàn nói thì chẳng đáng mà “Hừ” một tiếng rồi đi đến trước cửa động, nhìn động tĩnh và sắc trời bên ngoài.

Thuần Vu Hàn nghe được một tiếng hừ cực kỳ khinh miệt của hắn, chẳng biết thế nào mà mặt nóng cả lên, sợ hãi nhìn bóng lưng hắn.

Rất nhanh, Du Hổ liền thay Thuần Vu Hàn sửa sang quần áo, đưa hắn đến bên cạnh Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi nói với Du Hổ: “Người theo ta đi nên mang theo binh khí ngắn thôi.”

Trong lúc bọn người Du Hổ đi lấy đoản đao, đoản kiếm, Ninh Giác Phi lấy một sợi dây vải tương đối chắc chắn, cột Thuần Vu Hàn lên lưng mình, lạnh lùng thốt: “Vương gia nhớ kỹ, cho dù gặp phải tình huống gì, đều không được lên tiếng, bằng không, kinh động địch nhân, chết không nghi ngờ.”

Thuần Vu Hàn vội vã gật đầu: “Ta nhớ kỹ.”

Ninh Giác Phi tựa như tên rời cung, lao ra khỏi động, chạy về phía đỉnh núi.

Du Hổ cùng hai vị Kiều Kỵ vệ theo sát phía sau hần, tuy là tay không nhưng cũng không theo kịp tốc độ của hần.

May là nơi này cách đỉnh núi không xa, Ninh Giác Phi rất nhanh dừng lại, lập tức xoay người lại nói với bọn họ: “Mọi người phải đi theo lộ tuyến của ta. Mỗi bước chân phải thật vững vàng.”

Ba người kia tất cả đều gật đầu: “Người yên tâm đi.”

Ninh Giác Phi liền lấy chủy thủ, cắm vào tuyết, chậm rãi leo xuống.

Công phu của Du Hổ cùng hai Kiều Kỵ vệ cũng không yếu, nương theo ánh sao, theo hần từng bước một mà leo.

Dọc theo đường đi, Thuần Vu Hàn ôm chặt vai Ninh Giác Phi, nhắm hai mắt lại không dám nhìn, chỉ cảm thấy bản thân như đang cưỡi mây đạp gió, hai vai người này không ngờ lại kiên định, tin cậy như vậy. Thuần Vu Hàn đang lo được lo mất, Ninh Giác Phi đã bước xuống đất bằng.

Đợi đến khi ba người Du Hổ xuống tới nơi, Ninh Giác Phi liền mang theo bọn họ lén lút vào rừng trốn.

Mùa đông trời khô, binh sĩ Bắc Kế đều biết lợi hại của khí trời này, quân không dám nhóm lửa trong rừng, bởi vậy ở đây rất hắc ám, dễ dàng cho bọn họ ẩn dấu hành tung.

Một đường đi vội, đợi cho đến khi sao trời biến mất, ánh sáng mặt trời mọc lên, Ninh Giác Phi tới được nơi hần để “Liệt Hỏa” lại. “Liệt Hỏa” vẫn chờ ở đó, đập đập tuyết, vừa nhìn thấy hần liền chạy lại ngay, đem đầu dúi vào vai hần.

Ninh Giác Phi dịu dàng vỗ vỗ cổ nó, rồi quay lại nói với Du Hổ: “Du tướng quân, ta mang Cảnh vương quay về Yến Bình Quan, các người sau đó hãy đi.”

Du Hổ ánh mắt lấp lánh nhìn hần, kiên quyết: “Không, phải đi cùng nhau.”

Ninh Giác Phi nhìn hần, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Du tướng quân không tin tưởng ta?”

Du Hổ lập tức ôm quyền với hần: “Diễn huynh đệ thỉnh chờ hiểu lầm, nhưng thân phận Cảnh vương tôn quý, Du Hổ không dám sơ suất, thỉnh Diễn huynh thứ lỗi.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi cũng phải gật đầu: “Được rồi, dù sao ta đã hứa với đại ca, muốn cứu huynh trở lại. Nhưng, các người còn có thể đi không?”

Ba người này giờ đã thở hồng hộc, hiển nhiên thể lực có chút không chịu nổi. Du Hổ vẫn cố gắng chống đỡ: “Có thể đi, thỉnh... Diễn huynh đệ đưa Cảnh vương lên ngựa, chúng ta theo ở phía sau.”

Ninh Giác Phi liền cởi sợi dây cột, hai tay xách Thuần Vu Hàn để lên yên.

“Liệt Hỏa” có chút vội vàng xao động, tựa hồ là không muốn chờ cậu. Ninh Giác Phi kéo hàm thiếc và dây cương, dịu dàng dỗ: “‘Liệt Hỏa’ nghe lời, đừng cáu kỉnh.”

Lúc này “Liệt hỏa” mới chịu an tĩnh lại, theo Ninh Giác Phi đi về phía trước.

Rất nhanh, ba người Du Hổ liền rơi lại phía sau.

Ninh Giác Phi vừa đi vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bốn phía.

Núi không vắng vẻ, thỉnh thoảng lại vài có tiếng chim vang lên.

Ninh Giác Phi theo “Liệt Hỏa” bước đi rất nhẹ nhàng. Du Hổ ở phía sau gian nan đi theo, tâm trạng tán thán không ngớt. Người này thân thủ thực sự là bất phàm a.

Khó khăn lắm mới đi được nửa lộ trình, Ninh Giác Phi dự định trở lại đường lớn, tuyết đọng ở đó đã tan từ lâu, mọi người cũng sẽ đi nhanh hơn.

Dương quang bắt đầu chiếu tỏa, chiếu đến Thuần Vu Hàn khiến cậu cảm thấy ấm cả người, mắt bắt đầu híp lại, buồn ngủ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được tiền phương hình như có vạn mã phi đến, tiếng chân như mưa rào gió dữ. Thuần Vu Hàn cả kinh run lên, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Còn chưa phản ứng lại, Ninh Giác Phi đã xoay người lên ngựa, ngồi phía sau cậu, đá vào bụng ngựa, trong miệng quát khẽ. “Liệt Hỏa” linh hoạt nhảy lên, lủi vào vùng núi.

“Ai? Bắn cung.” Phía sau truyền đến tiếng quát lớn.

Mưa tên lập tức phá không bay tới.

Ninh Giác Phi một tay ôm Thuần Vu Hàn, một tay nắm cương chạy vào rừng rậm, rất nhanh biến mất dạng.

Trên đường, là một đoàn kỵ binh Bắc Kế, vây quanh một vị hán tử cao lớn cười hắc sắc tuần mã. Người nọ đầu đội chiếc nón bằng da điều gắn lông chim trĩ, mặc hoàng kim giáp bách thú, ghim ngựa, ngựa đầu nhìn về phía núi, một lát rồi hỏi: “Ta ngờ ngờ thấy hồng mã, thần tuần phi phạm, các người có thấy không?”

Một vị tướng lĩnh bên cạnh hán tử cười nói: “Ta cũng thấy, con ngựa ấy vụt qua một cái là biến mất ngay cả bóng cũng không gặp, lúc này muốn đuổi theo sợ là không kịp nữa rồi.”

Hán tử kia cười nói: “Được, sau khi chính sự xong xuôi, ta trở lại tìm nó.”

Tướng lĩnh khác cũng cười ha ha.

Hán tử kia hỏi: “Các người khẳng định người bị vây ở trên núi Bạch Sơn là Thiết Hổ tướng quân à?”

Vị tướng quân bên cạnh khom người nói: “Phải, thừa bệ hạ, theo lời quân binh Nam Sở chúng ta bắt được cung khai, không chỉ có Thiết Hổ hổ tướng mà còn có Cảnh vương đến Yến Bắc thất quận uỷ lạo quân đội nữa.”

“Thật sao? Ha ha ha ha, tốt, bắt được một vương một tướng, Yến Bắc thất quận liền lấy dễ như trở bàn tay.”

“Đúng vậy, thế nên bây giờ chúng ta chỉ vây mà không công, phía trên đó không ăn không uống, xem bọn họ chống lại được bao lâu?”

Những tướng lĩnh cùng bọn lính tất cả đều không hề cố kỵ mà cười ha ha.

Người được xưng là bệ hạ chính thị hoàng đế Bắc Kế, Đạm Thai Mục. Lần này hán tử giá thân chinh, vốn dự định đánh nghi binh ở Yến Bình Quan, trong khi hán tử đem chủ lực đi công Yến Hành Quan, nơi có lực phòng thủ tương đối bạc nhược, lúc nửa đêm lại nghe bẩm báo nói quân binh đang vây Thiết Hổ tướng quân ở núi Bạch Sơn, nên hán tử lập tức suất quân chạy tới.

“Liệt Hỏa” nhanh nhẹn chạy vào sau trong núi, đến khi không còn đường để đi mới chịu dừng lại.

Ninh Giác Phi chậm rãi xuống ngựa, lấy vai phải chậm rãi dựa vào vách đá.

Thuần Vu Hàn quay đầu lại nhìn liền thấy vai trái hán tử cắm một mũi tên, không khỏi kinh hãi, vội vã xuống ngựa, chạy lại: “Vị này... Điền... cái này... tiên sinh, người ... bị thương.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng thốt: “Cách xa ta một chút” rồi lập tức lấy tay phải nắm lấy mũi tên trên vai trái, cảm thấy mũi tên không đụng đến gân cốt, liền yên tâm, rút ra.

Máu tươi vậy ra, Thuần Vu Hàn không khỏi thở hắt một cái.

Ninh Giác Phi không chút nghĩ ngợi trách mắng: “Câm miệng.”

Thuần Vu Hàn cũng không đi tính toán thái độ của hán tử, nhìn máu tươi nhuộm đỏ bạch y, kinh tâm động phách, vội vàng muốn giúp hán tử băng bó. Nhìn chung quanh, cậu không biết có thể dùng thứ gì để băng bó, suy nghĩ một chút, bèn lấy chiếc mũ trùm của hán tử: “Dùng cái này đi.”

Ninh Giác Phi nhanh chóng nghiêng đầu, Thuần Vu Hàn lúc này đã bắt được chiếc mũ trùm trên đầu hán tử, hai bên đều dùng lực, chiếc mũ trùm che đi khuôn mặt của hán tử bị lấy xuống.

Ninh Giác Phi lạnh lùng trừng cậu, lấy tay cướp lại chiếc mũ, không để ý đến cậu nữa, tự mình cắn mũ xé vải, băng bó cho mình.

Thuần Vu Hàn bỗng ngậy người, một lát sau, mới giật mình kinh hãi kêu lên: “Tiểu Lâu, Tiểu Lâu, là người sao?”

Ninh Giác Phi hừ lạnh: “Ta không phải.”

“Là người, là người.” Thuần Vu Hàn không quan tâm gì cả, chỉ biết ôm lấy thắt lưng hắn. “Tiểu Lâu, ta thích người, ta thích người, ta vẫn luôn thích người.”

“Câm miệng.” Ninh Giác Phi một chưởng đẩy hắn ra.

Thuần Vu Hàn cũng là cảm xúc dâng trào, chẳng nghĩ ngợi gì, lao đảo về sau hai bước, sau đó lại nhào tới: “Tiểu Lâu, ta luôn thích người. Từ khi chúng ta ... lần đầu tiên đó... sau đó, trong lòng ta không khi nào không nghĩ đến người. Ta ... ngoại công với đại vương huynh cũng không để ta gặp người, thế nhưng, ta ... tuy rằng không tới nhưng trong lòng không lúc nào quên người.”

Ninh Giác Phi nghe thế rốt cục không thể nhịn được nữa, đột nhiên vươn tay bóp lấy cổ cậu, để người cậu va vào tường đá.

“Thích ta? Thế nào thích? Hử?” Hắn tới trước mặt Thuần Vu Hàn, ánh mắt băng hàn, như đao tự kiếm.

Thuần Vu Hàn sợ đến trong lòng run rẩy, nhất thời không dám hé răng.

Ninh Giác Phi cảm tức nhìn cậu, bỗng nhiên xông lên, hung hăng khóa lấy miệng cậu, cắn một cái, rồi lập tức buông ra, cười lạnh: “Là thích như thế này sao?”

Không đợi Thuần Vu Hàn phản ứng lại, tay phải hắn vung lên, chân gạt một cái đẩy Thuần Vu Hàn tè ngã xuống đất, lập tức nhào lên, nặng nề mà đè cậu lại. Hắn lạnh lùng nhìn tiểu vương gia này, âm ngoan nói: “Hay là thích như thế này?”

Thuần Vu Hàn sợ đến hết rằm lên.

Thanh âm vừa xuất khẩu, Ninh Giác Phi liền bịt miệng cậu lại.

Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ, một thanh kiếm liền để ngay yết hầu hắn.

Thanh âm phản nộ của Du Hổ lập tức vang lên.

Hắn cắn từng chữ một: “Buông – Cảnh – vương – ra.”

Kaori: Thuần Vu Hàn đúng là không sợ chết mà! Cứ nhè ngay chuyện người ta không muốn nhắc tới mà khoét.

(1) Đại hùng tinh: Chòm sao Đại hùng tinh còn gọi là Grand Ourse, Big Dipper, Ursa Major. Chòm sao này bao hàm Chòm sao Bắc Đẩu.

(2) Sao Bắc Đẩu còn gọi là Bắc Đẩu tinh () hay tên tiếng Trung Quốc đầy đủ Bắc Đẩu thất tinh () là một mảng sao gồm bảy ngôi sao.

Mảng các ngôi sao này tạo nên hình ảnh giống cái đấu (đẩu) hay cái gàu sòng hoặc cái xoong và nằm ở hướng bắc vì vậy một số nước gọi nó là sao Bắc Đẩu.

Tổng thể là chòm Đại hùng tinh, phần tô đậm là chòm Bắc Đẩu.

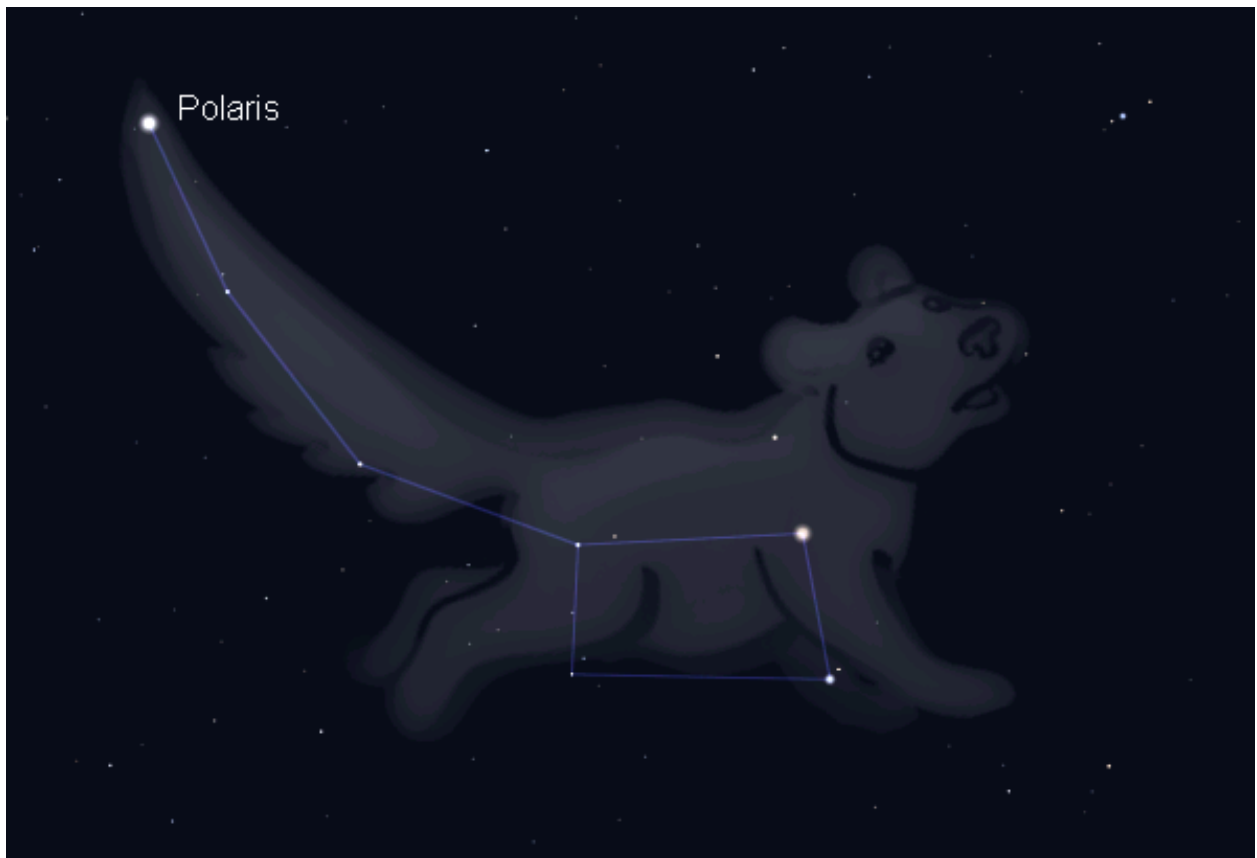
Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Sao_B%E1%BA%AFc_%C4%90%E1%BA%A9u

(3) Bắc cực tinh: Sao Bắc cực là tên gọi cho ngôi sao nằm gần thiên cực trên thiên cầu bắc, phù hợp nhất cho nghề hàng hải ở bắc bán cầu. Ngôi sao phù hợp nhất hiện nay là sao Polaris trong chòm sao Tiểu Hùng[1].

Sao Bắc cực khác với chòm sao Bắc đẩu

Polaris (Alpha Ursar Minoris) là ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Tiểu Hùng (Ursa Minor). Hiện nay, Alpha Ursar Minoris là ngôi sao gần thiên cực Bắc nhất, nên nó được chọn là sao Bắc Cực.

Sao Bắc Cực (Polaris) nằm trong chòm sao Tiểu Hùng. Hình ảnh mô phỏng bởi phần mềm Stellarium.

19. Quyển 1 - Chương 18

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi cúi đầu, chỉ trông một chớp mắt, tay phải liền giơ lên, chủy thủ trong tay nhanh như thiểm điện, đẩy kiếm Du Hổ ra, lập tức phi thân vọt đi.

Du Hổ cùng hai người Kiêu Kỵ vệ đều chỉ cảm thấy nhoáng một cái, Ninh Giác Phi đã vọt qua bên kia tường đá, lạnh lùng dựa vào tường mà đứng, ánh mắt nhìn từng phía trước, mắt liếc cũng không thèm liếc họ.

Những người khác có thể không biết, nhưng Du Hổ lại biết, lúc Ninh Giác Phi lách mình đi qua, sống lưng chủy thủ trên tay hắn đã xẹt qua vết hầu Du Hổ, hắn muốn nói cho Du Hổ biết, cho dù hắn có bị người chỉ kiếm vào người, hắn vẫn có thể lấy tính mạng người mà hắn muốn lấy.

Trong lòng hoảng sợ, Du Hổ cúi người nâng dậy Thuần Vu Hàn vẫn còn đây ngây ngốc.

Hai Kiêu Kỵ vệ vốn đang sững sờ cũng chạy tới đỡ cậu.

Môi Thuần Vu Hàn bị cắn rách, phía sau lưng nặng nề mà đập vào mặt đất, lúc này bị dọa tới ngay cả đau cũng không nhớ, chỉ là sắc mặt tái nhợt, nước mắt lưng tròng. Ánh mắt cậu ngẩn nước mà nhìn Ninh Giác Phi, nức nở dựa vào tường, ôm lấy gối, rồi khóc.

Du Hổ nhìn cậu một cái nhưng không chạy tới an ủi, trái lại hướng đến bên Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi nhìn hắn đến gần nhưng tư thế cũng chẳng thêm đổi.

Du Hổ đi tới sát bên, đưa tay chụp tới.

Ninh Giác Phi thân hình lay động, chủy thủ trong tay để lên ngực Du Hổ.

Tay Du Hổ ngưng giữa không trung, thần tình lại bình thản vô cùng. Du Hổ mỉm cười nói: “Thương trên vai người còn đang chảy máu.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng nhìn hắn: “Ta tự xử lý được.”

“Chỉ sợ có chút bất tiện.” Du Hổ nhẹ giọng, từ trong lòng móc ra thuốc trị thương. “Cho dù như thế nào đi nữa, người cứ dùng thuốc trị thương trước đã. Đường trở lại còn hơn trăm dặm, không thể sơ suất.”

Ninh Giác Phi nhìn Du Hổ một lát, dường như không muốn.

Trên mặt Du Hổ tràn đầy thân thiết: “Tiên sinh xin yên tâm, người là là huynh đệ của đại ca ta, cũng huynh đệ của ta.”

Ninh Giác Phi cũng biết nếu không dùng thuốc rồi băng bó lại, mất máu cũng không phải chuyện dễ chịu gì, rốt cục hắn cũng nghiêng người đưa vai trái lại bên Du Hổ.

Du Hổ cẩn thận vạch y phục của hắn ra, đổ thuốc trị thương vào, dùng vải quấn lại. Vừa băng bó, Du Hổ vừa nói: “Tiên sinh đừng tức giận với Cảnh vương, Cảnh vương vẫn còn trẻ con.”

Ninh Giác Phi ngửa đầu nhìn mây trắng trôi qua trên trời, tâm tình cũng đã khôi phục lại bình tĩnh. Kỳ thực hắn chưa từng ‘hận’ Thuần Vu Hàn. Mặc dù cậu ta từng lăng nhục hắn, nhưng cũng là do hai gã ca ca của cậu bày tính. Trong lúc hắn trọng thương, tiểu vương gia kéo ngự y trong cung chẩn bệnh cho hắn, lại đưa tới vô số thuốc ngự dụng, rốt cuộc cũng xem như cứu hắn một mạng. Hơn nữa, theo pháp luật hiện đại, cậu ta vẫn còn vị thành niên, cho dù giết người cũng không phán tử hình mà. Hận ý trong lòng Ninh Giác Phi chẳng bao giờ trút lên cậu ta, bằng không, dù Kinh Vô Song nói thế nào, hắn cũng sẽ không mạo hiểm tới cứu cậu. Nếu không phải lúc này bị cậu ta làm cho tâm phiền, còn không biết sống chết mà nói cái gì “Lần đầu tiên”, hắn cũng sẽ không động thủ với cậu.

Du Hổ thấy hắn không nói gì, thủ pháp hết sức nhẹ nhàng, lời nói vẫn ôn hòa: “Cậu ta dù sao cũng là vương gia.”

Ninh Giác Phi chẳng đáng: “Vương gia thì sao? Cậu ta ngoại trừ biết cách đầu thai ra, ta không thấy cậu ta có gì hơn người.”

Du Hổ nghe thế, cũng cười.

Băng bó xong, họ liền nghe được thanh âm rụt rè sợ sệt của Thuần Vu Hàn: “Tiểu Lâu, ta là thật lòng đối với người đó.”

Mặt Du Hổ trầm xuống, nhìn về phía cậu, đôi mắt trông mong của Thuần Vu Hàn vẫn nhìn chăm chăm Ninh Giác Phi, trầm giọng nói: “Vương gia thỉnh nói cẩn thận.”

“Sao vậy?” Thuần Vu Hàn nhìn Du Hổ, vẻ mặt khó hiểu. “Hắn là Tiểu Lâu mà, ta...”

Du Hổ cắt đứt lời cậu nói: “Vương gia, Ân Tiểu Lâu đã chết. Hơn một tháng trước, Giang Nguyệt Ban đã vì hắn phát tang, ngài không phải len lén chạy đi xem sao?”

“Thế nhưng...” Thuần Vu Hàn nhìn Du Hổ một chút, rồi nhìn về phía Ninh Giác Phi, trong mắt hoang mang không hiểu.

Lúc này Du Hổ đã giúp Ninh Giác Phi băng bó vết thương xong, định đỡ hắn dựa vào tường đá nghỉ ngơi. Ninh Giác Phi nhẹ nhàng mà chặn tay Du Hổ lại, tự mình lùi ra sau, dựa vào tường đá.

Du Hổ rõ ràng nói với Thuần Vu Hàn: “Vị tiên sinh này là tráng sĩ Ninh Giác Phi, người đã một mình đẩy lui địch ở Kiếm môn quan.”

Lời Du Hổ vừa ra, Thuần Vu Hàn cùng hai Kiều Kỵ vệ đi sát theo cậu đều cả kinh, lập tức, ánh mắt hai người Kiều Kỵ vệ thân thủ vốn không sai ấy nhìn hắn liền tràn đầy kính phục.

Thuần Vu Hàn thì thảo tự nói: “Ninh Giác Phi? Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên.” Du Hổ cướp lời. “Vương gia, người đừng ở đây hồ đồ nữa, đừng dùng tên người.... người đó để gọi Ninh tiên sinh. Ninh tiên sinh là đại hảo nam nhi, anh hùng cái thế, người làm như vậy, thật là ... sĩ nhục hắn.”

Lúc này Thuần Vu Hàn mới nghe hiểu, mặc dù y cũng chẳng biết vì sao người này lại nhìn giống Ân Tiểu Lâu đến như vậy, nhưng xác thực dùng tên một kếp hát xưng hô một anh hùng quả thực thì thật thất lễ, liền quy củ chấp tay: “Ninh tiên sinh, là tiểu vương thất lễ, thỉnh tiên sinh chớ trách.”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái, gật đầu: “Ninh mã cũng có chút lỗ mãng, mong vương gia thứ lỗi.”

“Vương gia cứ nghỉ ngơi trước, chúng ta lát nữa sẽ đi.” Du Hổ liếc mắt cho hai Kiều Kỵ vệ một cái, hai người đó lập tức hiểu, đưa Thuần Vu Hàn cách xa ra một chút.

Trên tay Ninh Giác Phi vẫn cầm chủy thủ, chỉ là cầm cầm chơi chơi một chút, chờ Du Hổ mở miệng.

Du Hổ nhìn hắn, nhãn thần phức tạp không gì sánh được, một lát mới nói: “Ân Tiểu Lâu đã chết, hơn một tháng trước, do Võ vương bỏ tiền, Giang Nguyệt ban long trọng phát tang, táng tại ngoại ô phía tây Lâm Truy. Chỗ đó sơn thanh thủy tú, là một khối phong thủy bảo địa. Võ vương bắt được người giả tạo chứng cứ hãm hại Giang Nguyệt Ban, vì Giang Nguyệt Ban bình oan, không những vậy còn tặng cho họ một số tiền lớn, thả họ về Giang Nam.”

Ninh Giác Phi nhìn chủy thủ trên tay lóe hàn quang dưới ánh mặt trời, một lát sau ngẩng đầu nhìn Du Hổ: “Người chừng nào thì biết?”

Du Hổ ngay thẳng, không giỏi nói dối nên cũng ăn ngay nói thật: “Hai mươi chín tháng chạp, Cảnh vương đến đây, mang theo thư của gia phụ.”

“Lệnh tôn thế nào biết ta ở nơi này?” Thanh âm Ninh Giác Phi vẫn trầm thấp, tựa như dừng đọng mà lại làm cho người ta không dám khinh thị.

Du Hổ thành thật đáp: “Là ta từ sau khi gặp Ninh tiên sinh liền nghi ngờ trong lòng, nên viết thư về, còn cho người vẽ một bức tranh của tiên sinh đưa về, báo cáo cho gia phụ.”

“À.” Ninh Giác Phi ngẩng đầu nhìn hướng viễn phương, trên mặt không một tia biểu tình. “Đại ca ta lúc nào biết được?”

“Chính là ngày đại quân Bắc Kế tiến công đến đây.” Du Hổ cực kỳ cẩn thận nhìn sắc mặt hắn. “Ta cảm thấy cần lên núi, nói cho nội huynh (1).”

“À.” Ninh Giác Phi bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi rõ ràng, không muốn hỏi thêm gì nữa.

Du Hổ lại nói: “Đại ca lúc đó nghe xong liền nói, cho dù người là ai, người vĩnh viễn là huynh đệ của nội huynh.”

Ninh Giác Phi nhìn hắn một cái, lạnh nhạt chuyển chủ đề: “Chúng ta đi thôi.”

Du Hổ cố ý vô ý mà chặn đường Ninh Giác Phi: “Ninh tiên sinh, gia phụ có nói trong thư, tiên sinh hùng tài đại lược, trí dũng song toàn, khiến gia phụ ngưỡng mộ, mong rằng không ngại chuyện xưa, vào triều, liền có thể thành sự nghiệp nhất thế, phong công phong hầu cũng là chuyện dễ dàng.”

Ninh Giác Phi đứng một hồi, lạnh nhạt đáp: “Du tướng quân, hảo ý của lệnh tôn, Ninh mỗ đây xin lĩnh. Ta chỉ là một thô nhân, nhưng cũng biết thánh nhân từng nói: “Dĩ đức báo oán, hà dĩ báo đức?” (lấy ơn báo oán, lấy gì báo đức?)

Du Hổ ngẩn ra rồi cũng không đáp lại gì được, chỉ hạ quyết tâm, về thành rồi tính tiếp.

Trái qua một thời gian nghỉ ngơi nhỏ, thể lực mọi người đều khôi phục không ít.

Ninh Giác Phi vẫn để Thuần Vu Hàn cưỡi “Liệt hỏa”, cự tuyệt đề nghị của Du Hổ để hắn cũng cưỡi ngựa. Hắn lấy từ trong túi đựng trên ngựa lấy ra một bộ y phục màu xám trắng thay cho ngoại bào đã ướt máu, rồi mới đi phía trước “Liệt hỏa.”

Một đường không có chuyện gì xảy ra, cũng không gặp bất cứ kẻ nào.

Lúc nhật ảnh tây trầm thì bọn họ cũng đã thấy được Yên Bình Quan.

Màu của “Liệt hỏa” quả thực quá bắt mắt, binh sĩ quan sát xa xa lập tức báo tin. Chỉ chốc lát sau, cửa thành mở rộng, tiểu đội kỵ binh vọt ra, dẫn đầu là Kinh Vô Song.

Lúc này, anh vẫn mặc ngân sắc trường y, một tay cầm cương, một tay cầm kim sắc trường thương, dưới

ánh mặt trời anh khí bừng bừng, anh tuần tiêu sái.

Đoàn người chạy tới sườn núi liền ngừng lại.

Ninh Giác Phi không khỏi xao động, xách Thuần Vu Hàn đặt xuống mặt đất, động tác cũng không thô bạo nhưng cũng trên mặt nhìn không thấy chút ôn hòa nào.

Kinh Vô Song giục ngựa chạy tới bên cạnh, mừng rỡ như điên: “Thiết Hổ, vương gia, huynh đệ, các người đã về rồi?”

Du Hổ cười gật đầu: “Đúng vậy, nhờ có Ninh tiên sinh tương trợ.”

Kinh Vô Song vừa nghe hắn gọi “Ninh tiên sinh”, nhất thời cũng hiểu, lo lắng nhìn Ninh Giác Phi: “Hiền đệ, đệ... không sao chứ?”

Lúc này đã thoát ly hiểm cảnh, Thuần Vu Hàn cũng khôi phục thần khí, nghe vậy cười nói: “Ninh tiên sinh đỡ tên cho ta, bị thương, Du tướng quân nhất định phải đã trị liệu cho hắn.”

Du Hổ lập tức ôm quyền: “Dạ, vương gia.”

Kinh Vô Song vừa nghe thế, liền xuống ngựa, chạy tới bên Ninh Giác Phi: “Hiền đệ, đệ bị thương? Có nặng không?” thanh âm tràn ngập lo lắng.

Ninh Giác Phi trịnh trọng chấp tay với anh: “Đại ca, lúc đầu Giác Phi cùng huynh kết bái mà không xưng tên thật, thỉnh đại ca tha thứ.”

Kinh Vô Song vươn tay ra: “Hiền đệ, đệ có khổ trong lòng, từ lâu huynh đã nhìn ra. Đệ không muốn nói, huynh tất nhiên không hỏi. Nhưng ngu huynh xin thề với đệ, cho dù thế nào đi nữa, đệ mãi mãi là huynh đệ của ta.”

Ninh Giác Phi lắc mình tách khỏi tay anh, kéo cương ngựa đi vài bước rồi nghiêm túc nói: “Đại ca, hôm nay đệ thay huynh cứu Cảnh vương cùng Du tướng quân trở về là vì báo tình kết bái, nghĩa thu lưu với huynh. Hai tháng ở trong sơn trại là những ngày tháng đệ hạnh phúc nhất. Nhưng thân phận Giác Phi ám muội bất minh, không thể lưu lại, e liên lụy tới huynh. Đến một lúc nào đó sẽ làm sợ huynh khó xử, chỉ bằng hôm nay chúng ta tạm biệt. Đại ca, thanh sơn trường tại, lục thủy trường lưu, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Kinh Vô Song vừa nghe liền thất sắc, phóng ngựa cản lối hắn.

“Huynh đệ không thể như vậy?” Kinh Vô Song nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sầu lo, trách cứ. “Huynh đệ, đệ đang nói gì thế? Nếu chúng ta đã kết bái thì phải đồng sinh cộng tử, sợ liên lụy cái gì? Huynh đệ, đệ

cũng không phải là người lỗ mãng, vạn lần không được xung động. Hiện tại, trên người đệ đang có thương tích, đại quân Bắc Kế đang ở gần đây, đệ có thể đi đâu?”

Ninh Giác Phi cười khê: “Đại ca không cần lo lắng. Thương của đệ chỉ là thương ngoài da thịt, đại ca cứ đưa bị thương được cho đệ, đệ tự mình băng bó. Về phần đại quân Bắc Kế, đệ chẳng qua chỉ là một người, rất dễ đi qua phong tỏa của chúng.”

“Không được.” Kinh Vô Song không chút nghĩ ngợi phản đối. “Hiền đệ tội gì mà làm vậy? Chẳng lẽ không còn để ý mạng mình nữa?”

Dáng cười trên mặt Ninh Giác Phi rút đi, ánh mắt chậm rãi đảo qua Thuần Vu Hàn, Du Hổ, ngự tiền Kiêu Kỵ vệ, Nam Sở quân sĩ, hảo hán trong trại rồi lại nhìn về cửa thành Yến Bình Quan, một lát mới trả lời: “Đệ không muốn bước vào Nam Sở thêm một lần nào nữa.”

Kinh Vô Song sững sốt, trong lòng thiên hồi bách chuyển, nhưng không còn gì để khuyên nữa.

Đúng lúc này, Du Hổ tiến lên trước một bước, gương mặt bình tĩnh nhìn về phía hắc: “Thỉnh Ninh tiên sinh nghỉ lại.”

Ninh Giác Phi nhìn thẳng vào mắt Du Hổ, trong mắt bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, cười lạnh nói: “Nếu như ta vẫn muốn rời đi, phải chăng Du tướng quân muốn giết ta?”

Du Hổ do dự một chốc rồi ôm quyền thi lễ với hắc, sau đó đứng thẳng tại chỗ, quang minh chính đại nói rõ: “Ninh tiên sinh có ơn cứu mạng với ta và Cảnh vương, trong lòng Du Hổ kính tiên sinh vạn lần, không muốn phạt lòng tiên sinh, nhưng nếu tiên sinh muốn tương trợ Bắc Kế, vậy chớ trách Du Hổ thất lễ.”

Kinh Vô Song kinh hãi: “Thiệt Hổ, người...”

Du Hổ không nhìn tới anh mà chỉ nhìn Ninh Giác Phi, nói rất thành khẩn: “Ninh tiên sinh có thương tích trong người, không thích hợp độc hành. Huống hồ Bắc Kế tâm tính sài lang, đối đãi người Nam Sở hung tàn không gì sánh được, tiên sinh vô cớ thiếp hiểm để làm gì? Du Hổ trấn thủ Yến Bắc thất quận là chức trách, mong rằng tiên sinh thành toàn.”

Ninh Giác Phi nhìn Du Hổ, bình lặng nói: “Du tướng quân biết ta là ai thì cũng biết vì sao ta không muốn bước vào Nam Sở một bước.”

Du Hổ nghe xong, trong mắt bỗng hiện lên một tia xấu hổ nhưng vẫn cất cao giọng: “Quá khứ hôm qua hãy để nó chết đi vì tương lai ngày mai mới sinh ra, Ninh tiên sinh anh hùng danh tiếng hôm nay đã lan khắp thiên hạ, sau này sẽ được vạn dân kính ngưỡng, tuyệt không dám bắt kính.”

Ninh Giác Phi cười lạnh một tiếng: “Các ngươi dùng cách này chỉ để che đậy chuyện xấu hổ của triều đình, liên quan gì đến ta?”

Kinh Vô Song nghiêm túc hỏi: “Hiền đệ, lẽ nào đệ định tương trợ Bắc Kế?”

Ninh Giác Phi quay đầu nhìn anh, không khỏi bật cười: “Bắc Kế đệ một người cũng không quen, trợ họ làm chi? Chẳng qua thiên địa to lớn, đệ cũng đâu cần phải ở trên đất Nam Sở?”

Lúc này Kinh Vô Song mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại hiện lên nụ cười âm áp: “Đã như vậy, hiền đệ, chúng ta trở về rồi hẳn tính đi. Nếu đệ còn muốn đi, chờ đường thương được rồi đi cũng không muộn.”

Ninh Giác Phi ghìim ngựa đứng đó, suy nghĩ một chút nhưng không nói lời nào.

(1) Nội huynh: người anh trong gia đình mình

20. Quyển 1 - Chương 19

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Toàn bộ thế giới bỗng nhiên trở nên an tĩnh.

Không khí như thủy tinh, mặt trời chiều vàng rực chiếu xuống Ninh Giác Phi đang đứng bất động. Trên khuôn mặt phiêu dật xuất trần của hắn tràn đầy sự bình tĩnh mà nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Ninh Giác Phi hít một hơi thật sâu không khí đầu mùa xuân, hắn cảm thấy cả người như tươi mới đi không ít.

Dưới chân núi liền với thảo nguyên, là các dãy núi, mùi vị của tự do phát qua mặt hắn. Ninh Giác Phi nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Ở đây đừng nói đến những người trước giờ không biết hắn, ngay cả Kinh Vô Song cũng rất ít khi thấy hắn cười từ nội tâm như vậy, lúc này mọi người ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng cảm thấy hoang mang vô cùng.

Ninh Giác Phi ôn hòa nhìn Kinh Vô Song: “Đại ca, thương của đệ không sao cả, đệ đi đây.”

“Đệ...” Kinh Vô Song thở dài, vừa lo lắng lại bất đắc dĩ: “Huynh đệ đừng quá cố chấp, chờ thương khỏi

không tốt sao?”

Ninh Giác Phi mỉm cười, tâm bình khí hòa nói: “Đại ca, cho dù không đi Bắc Kề, đệ cũng sẽ không ở lại đây, nhất định phải đi ngay. Thế nên cho dù có bức tường thành này hay không cũng không quan trọng với đệ.”

Du Hổ tiến lên hai bước, căng thẳng mà nói: “Ninh tiên sinh, thỉnh theo chúng ta về thành.”

Ninh Giác Phi quay đầu nhìn về phía Du Hổ, trong mắt ánh lên nắng chiều, thần thái rạng rỡ. “Du tướng quân”, hần lạnh nhạt nói. “Ta có thể trong vạn mã Tây Vực không suy suyễn gì mà đi ra. Hôm nay ở đây chỉ có hơn mười người, Du tướng quân nghĩ có thể chặn ta lại được sao?”

Du Hổ nghiêm túc nói: “Biết rõ không thể nhưng Du mỗ không thể không làm. Cho dù như thế nào, Du Hổ đều phải lưu Ninh tiên sinh lại.”

Hai hàng lông mày Ninh Giác Phi nhướng cao, đạm nhiên cười: “Vây thử xem.”

Sau đó, hần quay đầu nhìn về phía Kinh Vô Song: “Đại ca, huynh sẽ giúp hần sao?”

Kinh Vô Song ngậy người, nhìn Du Hổ cả người căng thẳng, rồi lại nhìn Ninh Giác Phi tự tại thoải mái, trong lòng không biết phải làm sao.

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Đại ca, huynh xem, hiện tại huynh cũng đã khó xử rồi đó. Nếu đệ trở lại, chuyện huynh khó xử càng thêm nhiều mà thôi. Hôm nay tạm biệt, triều đình vì ta, sẽ bình oan cho Kinh gia của huynh, triệu huynh vào triều. Đại ca trung thành vì nước vì dân, đệ đây bội phục. Nhưng trong lòng Giác Phi không có tự hào quốc gia, chỉ muốn lưu lạc thiên nhai, nhìn khắp thế gian. Đệ không khuyên đại ca điều gì, đại ca cũng đừng khuyên đệ. Sau này ổn định, đệ sẽ về thăm đại ca.”

Kinh Vô Song nhìn nhân thần kiên quyết của hần, rốt cục thở dài: “Được rồi, huynh đệ bảo trọng, ta sẽ bảo họ mang thuốc trị thương và lương khô, chút tiền cho đệ mang theo.”

Ninh Giác Phi chấp tay với anh: “Đa tạ đại ca. Lương khô thì không cần, bạc cũng không cần. Đại ca đã quên đệ là ‘Vạn lý độc hành’ Điền Bá Quang sao.”

Kinh Vô Song cười cười với hần, nhưng vẫn nói với Lục Nghiêm: “Đem thuốc trị thương, lương khô và bạc lại đây.”

Lúc này, Thuần Vu Hàn “A” lên một tiếng: “Thì ra người chính là độc hành đạo tặc a?”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái rồi im lặng.

Thuần Vu Hàn cười nói: “Ninh ... tiên sinh yên tâm, cướp mấy người vì phú bất nhân như thế, cũng không phải chuyện gì đáng trách.”

Ninh Giác Phi cũng không muốn nhiều lời với cậu, chỉ nắm cương ngựa lùi vài bước.

Du Hổ lại tiến lên một bước.

Ninh Giác Phi bỗng nhiên quay đầu nhìn chòng chọc Du Hổ, trên người tràn ngập sát khí lạnh thấu xương. Hắn lạnh lùng cất lời: “Du tướng quân, khuyên ngài một câu, ngài nên nhanh chóng che chở Cảnh vương vào thành đi, bằng không, chỉ cần ngài động thủ với ta, nói không chừng ta sẽ giết Cảnh vương. Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là che chở vương gia của ngài đi. Nếu muốn truy sát Ninh mỗ cũng không phải lo lắng trước sau.”

Du Hổ ngẩn ra rồi lập tức lui trở lại, hộ trước người Thuần Vu Hàn.

Lúc này, Lục Nghiễm đã đem thuốc trị thương cùng bạc vụn lại đây: “Tất cả mọi người không mang theo lương khô, bạc cũng chỉ có bấy nhiêu.”

Kinh Vô Song gật đầu, Lục Nghiễm liền đem một bao thuốc trị thương và vài khối bạc đưa cho Ninh Giác Phi. Trong mắt vị hán tử hào phóng này tràn ngập kính nể: “Điền... à... Ninh huynh đệ, sau này nhớ về thăm chúng ta.”

“Yên tâm. Ta nhất định về.” Ninh Giác Phi tiếp nhận đồ cười với Lục Nghiễm.

Kinh Vô Song phóng ngựa lại: “Huynh đệ, huynh tiễn đệ một đoạn.”

Lúc này Ninh Giác Phi không hề tránh né, lắc đầu nói với anh: “Không cần đâu. Đệ nghĩ lúc này quân đội Bắc Kế đã phát hiện Du tướng quân và Cảnh vương đã thoát, chỉ sợ trong chốc lát sẽ kéo nhau lại đây. Đại ca hãy trở về đi.”

Kinh Vô Song lo lắng hỏi lại: “Nếu đại quân Bắc Kế công thành, huynh đệ làm sao tránh thoát?”

Ninh Giác Phi đưa mắt nhìn ra dãy núi vô tận xa xa, cười nói: “Không đi đường lớn là được.”

Kinh Vô Song lắc đầu, đành cười nói: “Huynh đệ anh hùng cái thế, đại ca dù có vạn lần không muốn cũng đành thả đệ đi.”

Ninh Giác Phi nhìn anh đang nói lời đưa tiễn, trong lòng cũng có chút thương cảm. Hắn tiến lên trước, ôm lấy anh.

“Liệt Hỏa” cùng “Ngọc Hoa Thông” của Kinh Vô Song từ lâu đã quen với nhau, lúc này hai con ngựa cũng thân thiết cọ cọ, từ biệt nhau.

Du Hổ do dự một lát chưa ra hạ lệnh tiệt sát.

Du Hổ kỳ thực từ lâu đã nghe nói đến sự dũng mãnh của Ninh Giác Phi khi ở Kiếm môn quan, từ lâu đối với hảo nam nhi này đã kính phục không ngớt, lúc này hấn lại mạo hiểm cứu bản thân cùng Cảnh vương trở về, nay mình lại ra lệnh giết hấn, thật khiến cho người khác thấy mình quá bất nhân bất nghĩa, hơn nữa, uy hiếp của Ninh Giác Phi cũng không phô trương thanh thế. Hấn thật có bản lĩnh trong khoảng cách này lấy mạnh Cảnh vương, điều quan trọng nhất bây giờ là bảo vệ vương gia.

Đợi đến khi Du Hổ tính toán xong, Ninh Giác Phi đã buông Kinh Vô Song ra, ôm quyền với những người trong sơn trại mà thi lễ, cất giọng: “Từ giờ tạm biệt, chư vị ca ca bảo trọng.”

Mọi người cũng vội vàng ôm quyền đáp lễ, thất chủ bất thiết nói: “Huynh đệ bảo trọng.”

Ninh Giác Phi lại nhìn Kinh Vô Song một lần nữa, nhưng không nói gì, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, lao xuống núi.

Kinh Vô Song nhìn hấn nhanh chóng xuống núi, phi qua bình nguyên, xoay người thở dài, nói với Du Hổ: “Thiết Hổ tướng quân, chúng ta cũng nên mau chóng về thành. Vương gia cũng đã mệt mỏi, mau trở lại ăn chút gì rồi nghỉ ngơi thôi.”

Lúc này mọi người mới trở về thành.

Mặt trời chiều đã tây hạ, bóng tối u u, trời đêm phủ xuống.

Ninh Giác Phi liền hỏi mã tiến nhập vùng núi, tìm một sơn động, cắt vài bó cỏ khô, thuận lợi dùng phi đao săn một con thỏ rừng, dùng hỏa chiết tự nhóm lửa, nướng thỏ ăn, sau đó ngã vào đống cỏ mà nghỉ.

Một đêm ấy, hấn ngủ rất ngon, đến khi tỉnh lại, trời đã sáng tỏ.

Đi ra ngoài sơn động, tiếng chim muông trong rừng vang lên uyển chuyển êm tai, trên cây thỉnh thoảng có vài con sóc nhỏ chạy quan, nhìn thấy ngựa của hấn, dường như thích thú mà dừng lại nhìn nhìn ngó ngó, rồi lại chạy đi.

Ninh Giác Phi từ trên bắt lấy một nắm tuyết trên cây nhét vào trong miệng, chỉ cảm thấy lạnh thấm vào người, nước có chút ngọt. Hấn không khỏi nhớ tới lúc còn huấn luyện sinh tồn ở trước đây, tuyết uống qua hình như chưa từng sạch sẽ đến vậy. Đến cổ đại không có ô nhiễm môi trường, đúng là cũng có chỗ tốt.

Nghĩ thế xong, hấn liền lên ngựa, đi theo đường nhỏ ẩn hiện trên núi.

Đi được khoảng một canh giờ, “Liệt Hỏa” đối với việc đi tản bộ chậm chậm thế này rất sốt ruột, thỉnh thoảng nó lại hí lên một tiếng.

Ninh Giác Phi cười nói: “Được, ‘Liệt Hỏa’, chúng ta phi đi nào.”

‘Liệt Hỏa’ lập tức hưng phấn lên, phóng người lao về phía trước.

Ninh Giác Phi vốn vô sự, cũng tùy theo tính ‘Liệt Hỏa’, cứ để nó chạy không điều khiển.

Dưới ánh mặt trời sáng sủa, gió thổi vi vu, Ninh Giác Phi cũng khoai trá mà cười, nhìn phong cảnh bốn phía.

‘Liệt Hỏa’ phi lại phi, phi qua một con đường đất rồi phi nhanh về hướng bắc.

Đang phi nước đại, trên đường bỗng xuất hiện hai sợi dây chần chân ngựa.

Ninh Giác Phi tay mắt lanh lẹ giật lại dây cương, thân thể căng ra, ‘Liệt Hỏa’ phi phóng qua hai sợi dây chần chân ngựa ấy.

Ninh Giác Phi căn bản không quay đầu lại kiểm tra mà thúc ngựa phi về phía trước, rồi cấp tốc kiểm tra địa hình hai bên.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng kèn nặng nề, và phía trước cũng vang lên tiếng kèn hưởng ứng.

Ninh Giác Phi nhìn về phía trước, liền quyết định thật nhanh, giục ngựa chạy vào trong núi.

Phía trước, Đạm Thai Mục đang suất quân đến Yến Hành Quan, lúc này bỗng nhiên nghe được kèn lệnh triệu hoán, quay đầu liền thấy được con ngựa đó, đồng thời cũng thấy một bóng người, vì vậy không nói gì mà giục ngựa đuổi theo.

Mấy người binh sĩ dùng dây chần chân ngựa nhìn thấy Đạm Thai Mục liền phủ phục xuống đất, lớn tiếng báo cáo: “Bệ hạ, chúng thần từ xa nhìn thấy một con ngựa toàn thân đỏ rực thật là thần tuấn bất phàm, muốn bắt hiến cho bệ hạ, chẳng qua, sự việc thương xúc, chỉ kịp dùng hai sợi dây chần, lại để nó thoát mất.”

Đạm Thai Mục không hỏi thêm gì, chỉ tay về phía trước: “Đuổi theo.”

Thiên quân vạn mã liền chạy ào vào trong núi, chạy về phía con ngựa đỏ.

Ninh Giác Phi tuy là đã chạy trước một đoạn nhưng lại không quen địa hình ở đây, loanh quanh trong núi một thời gian mới đến đỉnh núi. Ngọn núi này không cao, triền núi không có cây cối, rất bằng phẳng. Ninh Giác Phi liền đơn giản không thèm né tránh, chỉ giục ngựa chạy tới triền núi.

Đạm Thai Mục đầu tàu gương mẫu, theo đuổi không bỏ.

Phía sau hần là mười vị danh tướng và vài trăm thân binh có tuấn mã và kỹ thuật cưỡi ngựa hạng nhất mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Ninh Giác Phi xuống ngọn núi này lại phi về một ngọn núi khác cao hơn, dù đang vội vẫn quay đầu lại nhìn, không khỏi buồn cười. Thật giống đua ngựa nha, đã thật.

Lúc này, truy binh phía sau đã thấy rõ trang phục Nam Sở của hần, có tướng lĩnh thét lớn: “Đó là thám tử Nam triều, bắt cung.”

Đạm Thai Mục lại trầm giọng quát lớn: “Không được bắt cung, bắt sống cho ta.”

Ninh Giác Phi vừa nghe liền cười dài một tiếng, giọng cười trong trẻo dửng dưng cứ mãi quanh quẩn trong núi, thật lâu không tan đi.

Đạm Thai Mục ngưng thần nhìn hướng phía trước, lẩm bẩm: “Không ngờ Nam Sở lại có người như vậy.”

Phía sau hần là một vị tướng lĩnh: “Bệ hạ, hần chạy lên đỉnh núi. Nơi đó là khe núi Ưng Sâu nổi danh, chắc chắn hần không thể đi qua.”

Đạm Thai Mục vừa đuổi theo vừa gật đầu: “Được, phải bắt sống.”

Mấy trăm tướng sĩ Bắc Kê lập tức đáp: “Dạ.”

Ninh Giác Phi cười ‘Liệt Hỏa’, một đường chạy lên núi, cảm thấy cực kỳ thống khoái, hoàn toàn không xem truy binh phía sau ra gì.

Đợi đến khi sơn thế đổi một đường vòng cung, đến thẳng đỉnh núi thì hần mới thấy phía trước không có đường, giữa hai ngọn núi là một vực sâu vạn trượng cách xa nhau. Thoáng nhìn qua, hần đại để đã đánh giá được cự ly giữa hai ngọn núi. Suy nghĩ một chút, hần xoay tay lại vỗ mông ngựa: “‘Liệt Hỏa’, tiến lên, người nhất định qua được.”

‘Liệt Hỏa’ hí dài một tiếng, từ lâu được phi nước đại đã khiến nó hưng phấn không ngớt, bây giờ bốn vó như sinh gió, càng lúc càng nhanh lao về phía vách đá, nó không chút do dự, phóng người lên không, như một vệt sáng đỏ rực nhập vào trời cao, rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Ninh Giác Phi từ lâu căng người ra, mặc dù nằm trên lưng ‘Liệt Hỏa’ nhưng thân hắn vẫn nhẹ như yển. Đợi đến khi ‘Liệt Hỏa’ tiếp đất, hắn nhẹ nhàng kéo cương, để cho ‘Liệt Hỏa’ chạy thêm một đoạn ngắn nữa rồi mới dừng lại, quay ngựa về phía sau.

Một người một ngựa liền đứng thẳng tại vách đá, tràn ngập khiêu khích mà nhìn bờ bên kia.

Đạm Thai Mục cùng tất cả mọi người phía sau đều thấy một vệt đỏ bay qua không trung tạo nên một phong tư khiến mọi người kinh diễm. Bọn họ chạy vội tới vách đá nhưng lại phải kềm cương lại, không ai nắm chắc sẽ nhảy qua cự ly xa như vậy.

Đạm Thai Mục kéo cương trước vách đá, trầm trầm nhìn người và ngựa bên kia vực.

Hồng mã khí định thần nhàn tà tà liếc ‘Truy Phong’ dưới thân hắn, tựa như trào phúng, tựa như khinh rẻ. ‘Truy Phong’ có chút nôn nóng, bốn vó đập điên cuồng. Đạm Thai Mục đành phải ra sức kéo cương mới khiến nó yên tĩnh lại.

Người ngồi trên ngựa còn rất trẻ, giáp bào trắng xám phổ thông, khí thế lại như báo săn. Tóc đen tùy ý buộc sau đầu, lại có vẻ hào hiệp tiêu sái. Gương mặt đối diện với Đạm Thai Mục hoàn mỹ như ngọc, đôi mắt trong suốt đọng đầy tiêu ý như nói “Có gan, ngươi tới đây”.

Trong lòng Đạm Thai Mục bỗng nhiên nóng lên, xoay người lại: “Tránh ra.”

Chúng tướng đều hiểu ý của hắn, hiển nhiên hắn muốn lui ra sau để lấy đà, phóng ngựa qua vực sâu.

Mọi người đều tâm ý tương thông, chần ừ trước mặt hắn, một bước cũng không nhường. “Bệ hạ thỉnh suy nghĩ lại.” Mọi người cùng kêu lên.

Ninh Giác Phi thấy đối phương cười hắc sắc tuần mã, đầu đội vũ quan, mặc kim giáp, đã cảm thấy thân phận người này tất không tầm thường, lúc này nghe mọi người chung quanh gọi hắn “Bệ hạ” liền hiểu ra, người này chính là hoàng đế Bắc Kê, Đạm Thai Mục.

Đạm Thai Mục thấy thần tình tướng lĩnh thủ hạ cùng thân binh, đều biết họ sẽ không để hắn mạo hiểm cũng chỉ bắt đắc dĩ mà thôi, quay đầu nhìn thì lại không biết nên nói câu gì. Có ý kết giao, đối phương lại là người Nam Sở, quan hệ nam bắc từ lâu như nước với lửa, bách tính hai nước đều không thông thương lui tới, làm sao cùng hắn kết giao? Nếu nói bắt giữ, thật đúng là truyện cười lớn nhất thiên hạ. Bắn cung sao? Không đành lòng, không muốn. Ngàn vạn ý tưởng cứ xuất hiện trong đầu Đạm Thai Mục nhưng mặt hắn vẫn bất động thanh sắc.

Ninh Giác Phi nhìn một hồi, biết họ sẽ không nhảy qua thì cười ha hả rồi giục ngựa mà phi.

‘Liệt Hỏa’ đắc ý dạt dào, liếc liếc hắc mã bên kia, hí vang một tiếng, rồi phi đi.

Mọi người thấy bên này nhìn một người một ngựa như lửa đỏ phóng qua sơn lĩnh, thẳng vào biển rừng mang mang.

“Hảo mã.” Có người khen.

“Hảo hán tử” Tên còn lại tán.

Đạm Thai Mục nhìn phương hướng đối phương biến mất, trầm giọng nói: “Lập tức truyền lệnh, quân đội tấn công Yến Bình Quan và Yến Hành Quan cải biến hành động, bao vây nơi năm trăm dặm nơi này lại, gọi thêm đại quân nơi khác đến đây, bao vây siết chặt, tìm cho ta một người một ngựa đó.”

“Tuân lệnh.” Người phía sau đáp lời rồi vội vã chạy đi truyền lệnh, Đạm Thai Mục gọi gã lại.

“Ta muốn trong quân đều nhớ kỹ, không cho phép tổn thương một người một ngựa đó, nếu phát hiện ra, chỉ bao vây, mau truyền lệnh. Nói cho bọn họ, cần phải dĩ lễ tương đãi.”

“Tuân lệnh.”

21. Quyển 1 - Chương 20

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi trăm triệu lần cũng không ngờ, một mình hần cư nhiên ngăn được tám vạn thiết kỵ của Bắc Kế.

Đạm Thai Mục vừa ra lệnh thì tám vạn nhân mã dự định tiến công Yến Bắc thất quân lập tức bị điều trở về, bao vây sát sao núi non trùng điệp bên ngoài Yến Bình Quan.

Địa hình ở đây phức tạp, khe sâu gò cao rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ gì tìm được hần, nhưng hần cũng chạy không được.

Ninh Giác Phi ở trong núi tiêu dao hai ngày, tới chạng vạng ngày thứ ba liền nghe thấy tiếng móng ngựa đập đất, tiếng binh sĩ cắm trại âm ỉ, hần lặng lẽ từ trong cây nhìn ra ngoài, liền thấy trưởng binh sĩ Bắc Kế được dựng lên dày đặc, trạm gác bố trí vô cùng hợp lý, trong tay binh sĩ tuần tra còn nắm vài con chó săn thân hình cực đại.

Ninh Giác Phi liền lui trở lại.

Hắn cần tỉ mỉ ngẫm lại tình huống hiện nay.

Xem tình hình này, Đạm Thai Mục nhất định muốn bắt được hắn, xông ra thì chắc không thể xông được.

Hắn cũng không có chuyện gì muốn làm, nên chỉ đơn giản lui lại, quyết định chơi một chút với quân đội Bắc Kế này một chút.

Vai trái Ninh Giác Phi trúng tên chưa thương tới gân cốt, vết thương cũng đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, chỉ không thể dùng lực mạnh, không thể hành động quá kịch liệt, hành động bình thường thì vẫn nhanh nhẹn như không. Hắn liền chậm rãi du ngoạn trong dãy rừng núi này, dùng bản lĩnh được rèn luyện từ những đợt huấn luyện sinh tồn tàn khốc thành ra cuộc sống vẫn rất tốt.

Nhớ ngày xưa, bọn họ thường thường dùng máy bay nhảy dù xuống từng lâm, tuyết sơn, sa mạc, mỗi người chỉ có một cái kim chỉ nam, một cái bình nước không, một thanh mã tấu, một viên đạn tín hiệu, họ vẫn có thể sống trong đó suốt mười ngày, ngoài ra còn phải đến địa điểm quy định trong thời gian quy định. Hầu như mỗi lần huấn luyện như thế, thành tích của hắn đều là khá nhất.

Nhìn dãy núi như trải dài vô tận, thảnh thơi Ninh Giác Phi lại nhớ về quá khứ, cảm khái ngàn lần. Khi đó, hắn thiếu niên đắc chí, tính tình ngay thẳng, cũng không phải chưa từng làm chuyện gì sai trái. Hiện tại thì sao, thật đã không bao giờ còn như xưa nữa.

Chơi đùa đủ mười ngày, hắn có vài lần thoáng gặp đội ngũ Bắc Kế đi lục soát, có lần thiếu chút nữa hiệp lộ tương phùng, may mà Bắc Kế bình luôn luôn cười ngựa, lại không lo lắng gì nên động tĩnh làm ra rất lớn, nhờ hắn nghe tiếng nên mới chuồn vào trong rừng ẩn núp, đợi họ đi qua.

‘Liệt Hỏa’ hình như ngày càng tâm linh tương thông với hắn, cả hai phối hợp ăn ý, giống như là một người bạn tốt vậy, khiến hắn cảm thấy bản thân không cô độc chút nào.

Cuối cùng, Đạm Thai Mục rốt cục mất tính nhẫn nại, mệnh lệnh toàn quân tựa như kéo lưới, thu nhỏ vòng vây.

Ninh Giác Phi đại thể cũng liệu được lòng người, tìm một chỗ địa thế phức tạp dễ thủ khó công mà ở. Nơi đó là một khoảng đất bằng giữa sườn núi, phía sau là vách đá, còn có một sơn động nhỏ có thể ở được, đường lên núi thì chỉ có một cái, ba mặt khác đều là vách núi. Cũng không phải Ninh Giác Phi muốn sống chết thủ chỗ này, vô thương vô pháo vô cung vô tiễn, căn bản không cần nghĩ đến chuyện phòng thủ làm gì, ở chỗ này chỉ để dễ phát hiện địch nhân ào đến mà bỏ chạy thôi.

Lúc này, mùa xuân thực sự tới, băng tuyết tan rã, khắp nơi đều là khe suối trong trẻo. Dưới chân núi, khắp núi đồi là hoa dại không biết tên, còn có một vài cây hoa đào hoang dã màu tím nhạt, hay kim liên hoa có thể làm thuốc, đủ loại động vật hoang dại chạy quan, ung phi nhạn hành, lộc bào linh khiêu (ung phi nhạn bay, hươu chạy, linh dương kêu), thảnh thơi còn có bóng dáng hổ, báo chợt lóe rồi mất, Ninh Giác Phi

cảm thấy bản thân như đang ở trong “Thế giới động vật”.

Những ngày bình tĩnh dần qua, hấn đang bị đại quân Bắc Kế bao vây.

Từ sườn núi nhìn xuống dưới, có hơn mười người cùng một nhóm binh sĩ Bắc Kế trang phục bất đồng đang khám xét khắp nơi, sau đó họp lại bàn bạc. Xem hành động của những người đó, hấn đoán họ có lẽ là trinh sát binh, có lẽ đã phát hiện được dấu vết của hấn nên truy tung theo.

Hấn nhún vai, không chút kinh hoảng mà còn có cảm giác bội phục. Mấy ngày này, hoạt động của hấn vẫn hết sức cẩn thận, nhưng dù sao cũng là cổ đại, lại không có máy truy tìm hiện đại gì, hấn cũng không tận lực thủ tiêu vết tích.

Chỉ thấy mấy người nọ thương lượng với nhau một hồi rồi có người chạy đi báo cáo với hoàng đế Bắc Kế, Đạm Thai Mục. Người này mặc hoàng kim giáp dưới ánh mặt trời chiếu xạ quang mang, mục tiêu cực kỳ rõ ràng. Ninh Giác Phi nấp sau một tảng đá lớn, vừa nhìn vừa cười, người này chỉ sợ cũng có chút bản lĩnh thực sự, không sợ đối thủ dùng chiến thuật trăm thủ, bắn ngay hấn. Nếu như mình đấu cùng với hấn, nhất định phải mấy người xạ thủ, làm công việc của tay súng bắn tỉa, chuyên trách đi giết hấn.

Nghĩ đến đây, liền thấy Đạm Thai Mục giục ngựa chạy lên núi, đi theo hấn là một vị thân mặc cẩm y, không giống tướng lĩnh, những người khác đều mặc giáp, xem chừng là vệ sĩ của hấn.

Ninh Giác Phi thấy nhóm bọn họ gồm mười hai người, liền biết Đạm Thai Mục đến đây với tư thái đàm phán chứ không như muốn ‘bắt giữ’, đại khái là tướng ‘chiêu dụ’ hấn rồi. Vì thế Ninh Giác Phi cũng không dùng kế hoạch rút lui đã định sẵn mà thẳng thẳng chờ họ tới.

Phi ngựa tới sườn núi cách nơi Giác Phi ở không xa, Đạm Thai Mục kiềm cương ngựa, cao giọng nói: “Ninh tiên sinh, Đạm Thai Mục đến đây bái phỏng, xin quý rồi.”

Ninh Giác Phi cười cười hiện thân tại chỗ, ôm quyền nói với hấn: “Không dám nhận, bệ hạ mời đến.” Ninh Giác Phi cực kỳ phối hợp với Đạm Thai Mục, tựa như chiêu đãi bằng hữu tới nhà chơi.

Đạm Thai Mục vừa thấy liền nở nụ cười, tiêu sái xuống ngựa, đi bộ lên.

Những người khác cũng lập tức xuống ngựa, theo sau.

Lúc này Ninh Giác Phi mới thấy rõ vị cẩm y nhân đi theo Đạm Thai Mục. Người này mặc y phục không giống của Nam Sở, tay áo hẹp, mang đai lưng, trường bào, chất liệu vải là vân cẩm tốt nhất Nam Sở, tú công cực kỳ tinh xảo, màu sắc đẹp đẽ, trong sợi tơ còn khảm theo tơ vàng tơ bạc, dưới ánh mặt trời càng thêm hoa lệ, khiến cho dung nhan y càng thêm thanh tú. Người này vóc người cao gầy, lại không hề thô cao giống người Bắc Kế, rất hào hoa phong nhã, lúc này y nhìn Ninh Giác Phi, trên mặt là một nụ cười thật đẹp.

Ninh Giác Phi đi phía trước dẫn đường, dẫn bọn họ tới cửa sơn động, hào hiệp quơ tay: “Chỗ ta... không chuẩn bị có khách đến, không có chỗ ngồi...”

Đạm Thai Mục cười ha ha rồi vung tay.

Mười hai vệ sĩ lập tức ôm chần chiêng trải xuống đất, lại đưa rượu thịt, hoa quả, điểm tâm,... đặt lên.

Đạm Thai Mục cười nói với Ninh Giác Phi: “Thỉnh.”

Ninh Giác Phi chấp tay: “Vậy Ninh mỗ cung kính không bằng tuân mệnh.” Nói xong, hắn liền ngồi xuống một chỗ gần sơn động.

Đạm Thai Mục cùng vị cầm y văn sĩ kia cũng ngồi xuống, mười tên vệ sĩ lui ra phía sau vài bước, canh giữ ở vách đá.

Đạm Thai Mục chỉ vào văn sĩ, nói với Ninh Giác Phi: “Thân phận, tính danh của ta, Ninh tiên sinh chắc đã biết, vị này có lẽ Ninh tiên sinh chưa thấy qua, y là quốc sư Bắc Kế ta, Vân Thâm.”

Ninh Giác Phi vội vã chấp tay thi lễ: “Vân đại nhân, hạnh ngộ.”

Vân Thâm rất khách khí lấy tay đặt lên ngực, trịnh trọng khom mình hành lễ với hắn, rồi mỉm cười nói: “Bệ hạ dùng phi ưng truyền tin tới Kế đô, nói gặp được một anh hùng như tiên sinh, Vân mỗ ngưỡng mộ trong lòng liền ngày đêm chạy tới, rốt cục cũng không có gì tiếc nuối.”

Ninh Giác Phi cười khoát tay: “Vân đại nhân ngàn vạn lần đừng khách khí như vậy, Ninh mỗ là người sơn dã, một tên thảo dân mà thôi, đâu đến nỗi bệ hạ và quốc sư đại nhân phải tới gặp?”

Vân Thâm ôn hòa cười nói: “Ninh tiên sinh lúc đầu đơn thân độc mã truy sát Độc Cô Cập ở Kiếm môn quan, chạy vào quân trường chém gãy vương kỳ Tây Vũ, trực xuất địch ra khỏi quan môn, phóng hỏa đẩy lui địch, từng chuyện từng chuyện đều biểu hiện ra tiên sinh có dũng có mưu, thực lực không ai không kính nể, bệ hạ nghe tiếng, cực kỳ yêu thích, chúng ta cũng kính phục tiên sinh không ngớt.”

“Vân đại nhân quá khen.” Ninh Giác Phi cười, lắng sang chuyện khác. “Bắc Kế có thám tử ở Yến Bắc thất quận, ta từ lâu đã ngờ ngợ, chẳng qua, đại quân Bắc Kế đánh tới mà không thấy bọn họ khai thành?”

Đạm Thai Mục cầm bát rượu ngon trước mặt, chạm bát với hai người rồi uống một hơi cạn sạch: “Du Hổ rất cẩn thận, người ta phái đi không thể lẫn vào trong quân. Mặc dù cũng có kết giao với vài tướng sĩ, nhưng khi chiến sự xảy ra, Du Hổ ra thiết luật, bình dân không được tiếp cận tường và cửa thành trong phạm vi ba trượng, người vi phạm, giết bất luận tội. Thế nên, bọn họ không khai được thành.”

“Thế à.” Ninh Giác Phi gật đầu, uống rượu trong bát, thấy trước mặt là từng tảng từng tảng thịt lớn,

không có đũa, liền tiện tay lấy chủy thủ bên hông ra, cắt nhỏ thịt bỏ vào miệng.

Động tác của hắn cực kỳ tự nhiên, trước đây trên thảo nguyên Mông Cổ, Tây Vực, Tạng khu đều ăn như thế cả, sớm đã quen.

Đạm Thai Mục nhìn động tác của hắn, không khỏi gật đầu liên tục, trên mặt mừng rỡ vô cùng.

Vân Thâm cười nói: “Yến Bắc thất quận nếu có Ninh tiên sinh tương trợ, Bắc Kế ta liền khó tiến thêm một bước.”

Ninh Giác Phi nhàn nhạt lắc đầu: “Ta không có quan hệ gì với Nam Sở, hai vị không cần chú ý Ninh mỗ.”

Vân Thâm giơ bát rượu kính hắn: “Nào, ta kính tiên sinh một chén.”

Ninh Giác Phi vội vã đưa hai tay cầm bát, chạm với y một cái: “Vân đại nhân khách khí rồi, nên là ta kính ngài.”

Vân Thâm cười cười cầm lấy một hạt thông trong bát, chậm rãi bóc ăn, rồi có chút qua loa nói: “Ninh tiên sinh, ta nghe nói lúc đầu tại Yến Bình Quan, Du tướng quân có ý muốn giữ ngài rất thành khẩn, nhưng thái độ Ninh tiên sinh cường ngạnh, nhất quyết đòi đi, không hiểu vì nguyên do nào? Ninh tiên sinh rõ ràng là người Nam Sở, vì sao lại không lưu tâm đến Nam Sở như vậy?”

Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiếu: “Ta không phải người Nam Sở.”

Vân Thâm cùng Đạm Thai Mục nghe vậy thì ngẩn ra, không khỏi nhìn kỹ hắn, không nói gì.

Ninh Giác Phi biết ý của họ, nhìn tướng mạo của mình chắc chắn là người Nam Sở, hơn nữa còn là mỹ nhân do thủy quang sơn sắc Giang Nam mới tạo thành. Hắn bình thản nói: “Ta xác thực không phải người Nam Sở. Thân phải, tâm không phải.”

Lúc này Đạm Thai Mục và Vân Thâm liền bừng tỉnh đại ngộ. Đạm Thai Mục cười nói: “Chắc là triều đình Nam Sở đã từng đắc tội tiên sinh.”

Vân Thâm cười khê: “Hoàng đế Nam Sở ngu ngốc, lương tài như vậy không cần cũng chịu thôi, lại còn làm tiên sinh cảm hận như vậy, thực sự là mắt chó của chúng mù rồi.”

Ninh Giác Phi không muốn theo bọn họ mắng Nam Sở, dù sao cũng là chuyện của mình, nguyên bản chẳng liên quan gì đến họ, nghe thế cũng chỉ cười cười.

Đạm Thai Mục gấp gấp hỏi thăm: “Vậy lần này tiên sinh đến Bắc Kế là vì chuyện gì?”

Ninh Giác Phi cười nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là đi ngao du thôi. Trước đây ta chưa tới Bắc Kế bao giờ, muốn đi nhìn một chút. Ummm, nếu bất tiện, ta liền rời khỏi cũng được.”

“Thế à?” Nhân thần Vân Thâm nhìn hắn có chút thâm u: “Tiên sinh không bằng lòng quay về Nam Sở, vậy nếu rời khỏi Bắc Kế, tiên sinh sẽ đi chỗ nào?”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Vân đại nhân không cần hỏi dò, Ninh mỗi nhất định nói thật cho ngài nghe. Nếu hai nơi đều không thể ở, đương nhiên ta sẽ đi Tây Vù rồi.”

Gương mặt Vân Thâm hơi đỏ lên, khom người với hắn: “Là Vân mỗi lấy dạ tiểu nhân so lòng quân tử rồi, thỉnh tiên sinh chớ trách.”

“Quốc sư nói quá lời.” Ninh Giác Phi khách khí nói. “Quốc sư có chức trách, Ninh mỗi tới lỗ mãng lại ngay lúc đại quân Bắc Kế nam công, tự nhiên có vẻ kỳ hoặc. Nhưng Ninh mỗi rốt cuộc cũng là người ngoài cuộc, ba nước các người làm sao tấn công nhau, không liên quan đến Ninh mỗi. Lần này Ninh mỗi đến Bắc Kế cũng chỉ là du sơn ngoạn thủy mà thôi.”

Đạm Thai Mục cười dài hỏi hắn: “Nếu đại quân ta công Nam Sở, Ninh tiên sinh sẽ thế nào?”

“Ta không giúp ai cả.” Ninh Giác Phi nghiêm túc hứa.

Vân Thâm và Đạm Thai Mục liếc nhau, dường như đều rất vui mừng.

Ninh Giác Phi từ từ uống rượu, gương mặt nhìn về phía bọn họ, không nói gì.

Đạm Thai Mục suy nghĩ một chút rồi hiếu kỳ hỏi: “Ninh tiên sinh, đại quân ta đã bao vây, tiên sinh cũng nhìn thấy. Vậy tại sao không chạy?”

“Không biết được dự định của bệ hạ, đương nhiên không thể chạy bậy rồi.” Ninh Giác Phi lại cười nói.

“A, nếu như ta phái người tấn công lên núi, bản thân lại không lên, tiên sinh sẽ làm gì?”

“Ta đã sớm bố trí ở sau núi, đến lúc đó sẽ leo vách núi xuống, sau đó vào quân bắt cóc bệ hạ, bắt bệ hạ làm con tin, sau đó thông dong rời đi.” Ninh Giác Phi nhìn Đạm Thai Mục, nói chuyện như thường.

Đạm Thai Mục vỗ tay cười to, nói với Vân Thâm: “May là ta dĩ lễ tương đãi với tiên sinh nếu không thật nguy.”

Vân Thâm cũng cười: “Tiên sinh đại tài, không người thường sánh được. Nghe nói lần này người từ Bạch Sơn đơn độc lên cứu Cảnh vương và Thiết Hổ tướng quân chính là Ninh tiên sinh.”

Ninh Giác Phi biết đây là tin thám tử của họ ở Yến Bình Quan báo cho nên cũng không giấu: “Phải.”

Vân Thâm cúi đầu thật thấp với hắn: “Tiên sinh cứu người lại chưa thương tổn đến một người Bắc Kế nào của ta, Vân Thâm cảm tạ tiên sinh.”

Đạm Thai Mục cũng nghiêm mặt: “Trong quân ta, chư tướng mỗi lần nhắc tới tiên sinh đi về như thường lại chưa thương tổn một binh sĩ nào, đều kính nể vô cùng.”

Ninh Giác Phi lễ phép đáp lễ: “Ta đi cứu người cũng không phải đi giết người. Tuyệt không lạm sát kẻ vô tội, đây là nguyên tắc của Ninh mỗ, bộ hạ và quốc sư không cần khách khí.”

Đạm Thai Mục trầm trồ khen ngợi rồi cùng Ninh Giác Phi thống thống khoái khoái uống vài bát rượu.

Lúc này Vân Thâm mới cười nói: “Ninh tiên sinh đã muốn đến Bắc Kế ngao du, vậy ngài là khách quý của Bắc Kế ta, Vân Thâm thân là quốc sư, tự nhiên theo cùng. Ninh tiên sinh có muốn cùng Vân Thâm dạo một vòng Kế đô?” Thanh âm y dịu dàng nhu hòa, không nửa phần khí phách, khẩu khí uyển chuyển làm cho người ta cảm thấy vô cùng yêu thích.

Ninh Giác Phi nhìn y một cái rồi lại nhìn Đạm Thai Mục vẻ mặt thành khẩn một cái, không nói gì.

Vân Thâm nhìn hắn, ôn hòa vừa cười vừa nói: “Ninh tiên sinh, bộ hạ cùng Vân Thâm thành ý mời ngài, tuyệt không ác ý, càng không miễn cưỡng tiên sinh làm việc ngài không muốn, nếu có hư ngôn, trời tru đất diệt.”

Đạm Thai Mục lập tức nói theo: “Phải.”

Ninh Giác Phi thấy hai người phát lời thề độc, có chút không kịp trở tay, rồi lại ôm quyền nói: “Bộ hạ cùng quốc sư nói quá lời, Ninh mỗ cũng không nghi ngờ gì, chỉ là cảm thấy quốc sư công vụ bận rộn, Ninh mỗ bất tiện quấy rối. Nếu như thế, ta liền cùng quốc sư nhìn một cái cảnh Kế đô.”

Đạm Thai Mục vừa nghe thế liền đại hỉ, hào sảng nâng bát rượu: “Tốt, Ninh tiên sinh nguyện nhập Bắc Kế, Đạm Thai quét dọn giường chiếu đón chào.”

~~~~~

Mai_kari: Vâng, anh ấy đã xuất hiện rồi! Người thay đổi vận mạng của anh Phi đã xuất hiện rồi!

22. Quyển 1 - Chương 21

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Ngồi trên lưng ngựa, Ninh Giác Phi và Vân Thâm nhàn nhã đi trên đường lớn, phía sau là một ngàn kỵ binh theo hộ vệ.

Lúc này, Ninh Giác Phi cùng mọi người xuống núi, liền được tướng lĩnh Bắc Kế nhiệt liệt hoan nghênh. Những hán tử hào phóng này đối với việc hắn có thể từ vạn quân vây khốn cứu được Thuần Vu Hàn và Du Hổ rất kính phục, sau lại thấy được sự cam đảm và tài kỵ mã của hắn, lúc này, mặc dù nhìn hắn có vẻ tiêu trí, thon gầy vẫn nhưng không ai có nửa phần khinh thị.

Mọi người ở trong quan vui chơi hai ngày, Đạm Thai Mục lệnh đại quân xuất phát một lần nữa, tấn công Yến Bắc thất quận. Vân Thâm liền mời Ninh Giác Phi về Kế đô cùng y.

Ninh Giác Phi cũng không muốn ở chỗ này để khó xử đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Kế đô cùng Yến Bắc thất quận xa nhau thiên lý, mỗi ngày bọn họ chỉ đi trên trăm dặm, có đôi khi chỉ đi chậm chậm mười dặm. Vân Thâm thường mang hắn đi khỏi đường lớn mà ngắm phong cảnh khắp nơi, có khi gặp một vài mỹ cảnh hiếm gặp khiến Ninh Giác Phi mở rộng nhãn giới, tấm tắc vô cùng. Mỗi khi như vậy, vị anh hùng trẻ tuổi này trong mắt Vân Thâm chỉ như một đứa trẻ đơn thuần xinh xắn. Y rất hay cười, nhìn vị anh hùng thiếu niên thân mang tuyệt kỹ kỳ lạ này như một cậu bé vô ưu vô lự.

Đi tới ngày thứ tư, bọn họ ra khỏi núi. Trước mắt Ninh Giác Phi là một vạn lý thảo nguyên phồn hoa như gấm. Bướm bướm, chim muông vờn quanh trước mắt, làn gió nhẹ mang hương thơm phảng phất đâu đây khiến Ninh Giác Phi càng thêm vui vẻ. Ngay cả ‘Liệt hỏa’ cũng hưng phấn phun phì phì thành tiếng.

Vân Thâm nhìn đôi mắt trong trẻo, say sưa của Ninh Giác Phi, nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn phi ngựa không?”

Ninh Giác Phi gật đầu.

“Vậy phi thôi.” Vừa nói, y vừa giơ roi, vụt lên con ngựa trắng của mình.

‘Bạch Tuyết’ mà y cười cũng là một lương câu, cả người như tuyết trắng không có lấy một sợi lông tạp đối lập hoàn toàn với ‘Liệt hỏa’ của Ninh Giác Phi. Lúc này, ‘Bạch Tuyết’ bị y ra roi thúc ngựa, bốn vó tung bay, xông thẳng lên phía trước.

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng vùng dây cương, ‘Liệt Hỏa’ cũng phi theo.

Ngàn kỵ binh đi theo cười vừa thét to trợ hứng vừa giục ngựa đuổi theo.

Trên thảo nguyên có vài trướng bông, một vài du dân đang vắt sữa, pha trà, lúc này đều phất tay mỉm cười với họ.

Ninh Giác Phi nhìn tất cả cảnh yên bình này, trong lòng không chút hiều thắng nhưng lòng hiều thắng của ‘Liệt Hỏa’ lại nổi lên, chạy càng lúc càng nhanh như tên rời cung.

‘Bạch Tuyết’ phía trước cũng không tỏ ra yếu kém, đuôi ngựa tung bay trong gió gần như thẳng tắp.

Rốt cục, ‘Liệt Hỏa’ vượt lên trước ‘Bạch Tuyết’, chạy đến gò đất trước tiên.

Vân Thâm tới sau, đứng song song với Ninh Giác Phi nhìn non sông tươi tốt bốn phía, không khỏi cảm khái.

Ninh Giác Phi cười nói: “Ta vẫn cho rằng, các dân tộc phương bắc luôn chọn cuối thu ngựa khỏe thì tấn công phương nam, xuân về hoa nở thì lui về phương bắc, giờ xem ra không phải như thế.”

Vân Thâm lại cười nói: “Không, người nghĩ đúng rồi. Trời thu ngựa được nuôi dưỡng tốt nhất, thích hợp chạy đường dài tấn công, đánh tới sông lớn ở nam bộ thì dừng, mùa đông có thể thừa lúc đóng băng mà qua sông. Tới mùa xuân băng tan, nam nhi phương bắc ta không giỏi bơi lội, ngựa cũng gầy nên đành rút về. Chẳng qua, đầu mùa xuân năm nay tấn công là do chúng ta cố ý. Một là vì Tây Vực bị một ngọn lửa của người làm cho nguyên khí đại thương, uy hiếp đối với nước ta cũng nhỏ hơn, thế nên chúng ta tập trung tấn công phía nam, hai là...” Nói đến đây, y bỗng im lặng, quay đầu nhìn ra xa, trong mắt lộ vẻ bi thương.

Ninh Giác Phi không chú ý đến thần tình của y, chỉ cho rằng đó là cơ mật quân sự, bất tiện nói cho mình, vì thế cười: “Ta hiểu được.”

Lúc này Vân Thâm đã khống chế được tâm tình bản thân, quay đầu nhìn về phía hắc, nhẹ nhàng nói: “Mùa đông năm kia, bộ hạ ngự giá thân chinh, công Yến Bắc thất quận, hoàng hậu cùng đi theo. Hoàng hậu triều ta khác với Nam Sở, cưỡi ngựa bắn cung đều giỏi, từ khi làm vương phi đã cùng bộ hạ rong ruổi sa trường, kẻ vai chiến đấu. Thế nhưng, lần đó, hoàng hậu lại... trúng tiễn bỏ mình... tại Yến Bình Quan.”

Ninh Giác Phi nghe y nói, cũng không có gì giật mình. Năm đó, Nam Sở bắn chết hoàng hậu Bắc Kế tại Yến Bình Quan khiến cho đại quân Bắc Kế lui binh, tin tức truyền ra, Nam Sở cả nước vui mừng, hắc cũng biết. Lúc đó chỉ là cảm thấy hoàng hậu một quốc gia không ngờ lại tự thân ra trận, trong lòng có chút ngạc nhiên, có chút kính phục mà thôi. Lúc này, hắc nhìn Vân Thâm lại không biết đáp lại làm sao.

Vân Thâm miễn cưỡng nở nụ cười. “Hoàng hậu nương nương... là tỷ tỷ ta. Tỷ đệ ta từ nhỏ tang mẫu, phụ thân là danh tướng đương triều, mười năm trước cũng đã chết trận sa trường. Tiên hoàng kính Vân gia ta đời đời trung lương lại thương tiếc tỷ đệ ta cơ khổ vô y, liền chỉ hôn tỷ tỷ ta cho trưởng tử làm chính phi, sau lại là thái tử phi. Tỷ tỷ ta đối với ta rất tốt, trưởng tỷ như mẫu thân, tự tay dạy ta đọc sách, viết chữ, cưỡi ngựa, bắn tên...”

Ninh Giác Phi càng giật mình, nhất thời cũng không biết nên an ủi y thế nào.

Vân Thâm hít một hơi, rót cuộc hồi phục bình tĩnh: “Hoàng hậu trận vong, bệ hạ lập tức rút quân, vì hoàng hậu chịu tang một năm, mãn tan liền muốn báo cừu này, hơn nữa bên Tây Vực có những biến hóa có lợi cho nước ta, thế nên, thời cơ này không thể buông tha.”

Ninh Giác Phi liên tục gật đầu: “Phải, ta hiểu. Người.. cũng đừng đau lòng quá...”

Vân Thâm cười cười: “Phải, tỷ tỷ ta... tuy rằng còn trẻ đã mất sớm nhưng tỷ tỷ cùng bệ hạ ân ái không rời, phu thê tình thâm, sống với nhau hòa hợp. Sau khi tỷ tỷ qua đời, bệ hạ liền đem con của tỷ tỷ lập làm thái tử. Cả đời của tỷ ấy, cũng không còn gì tiếc nuối. Ta... mỗi lần nghĩ đến, chỉ có vui thay tỷ tỷ, cũng không đau lòng.”

“Vậy là tốt rồi.” Ninh Giác Phi nhìn y, trong lòng không khỏi có một tia yêu quý.

Vân Thâm đột nhiên hỏi: “Giác Phi, trong nhà người còn có ai không? Bọn họ còn ở Nam Sở không?”

Ninh Giác Phi cười khổ: “Ta đã không còn người nhà, chỉ còn một mình ta...”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía chân trời viễn phương, nhớ tới phụ mẫu tóc đã trắng xóa, biết được tin tử trận của hắn chẳng biết sẽ đau xót đến mức nào, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cho dù có bao nhiêu công huân ban thưởng cũng không thể nào an ủi được họ nhỉ? Còn có người vợ hiền ân ái như hằng lại chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều của hắn nữa, cả đứa con thơ mới chỉ được hai tuổi...

Vân Thâm nhìn tướng niệm cùng ưu thương chợt lóe trong mắt hắn, đưa tay cầm tay hắn, dịu dàng an ủi: “Đừng buồn nữa, Bắc Kê cũng có thể là nhà của người.”

Ninh Giác Phi phục hồi tinh thần, cười với y: “Đúng vậy.”

Lúc này hai người mới chậm rãi đi về phía trước, tới khi hoàng hôn, họ tới một trấn nhỏ.

Thân binh Vân Thâm đã chuẩn bị tốt mọi thứ, bọn họ vừa đến liền ở trong đại viện của linh chủ địa phương.

Vân Thâm nói với Ninh Giác Phi: “Trước đây luôn cắm trại dã ngoại, hôm nay đã có thể tắm rửa một phen, ngủ giường một giấc.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Ừ.”

Phòng trong có đặt một mộc dũng cao lớn, bên trong nước nóng ấm. Ninh Giác Phi đã gần một tháng chưa

được thống khoái tắm nước, lúc này hai ba động tác đã lột sạch sẽ y phục, ngồi vào trong nước.

Mới vừa gội đầu xong, Vân Thâm liền mang vài bộ y phục đi đến.

Ninh Giác Phi cảnh giác nhìn qua, thấy y mới trầm tĩnh lại.

Vân Thâm mang một nụ cười dịu dàng cầm quần áo để lên một cái ghế cách mộc dũng không xa, nhìn hần: “Ta thấy thân hình hai ta không khác nhau mấy, người chỉ gầy hơn ta một chút, tạm thời cứ mặc đồ ta đi nhé.”

Ninh Giác Phi lập tức cảm tạ.

Vân Thâm đứng bên trái hần, lúc này thấy được vết thương trên vai trái của hần, không khỏi tiến lên xem: “Người bị thương?”

“Đã lành rồi.” Ninh Giác Phi mặc y kiểm tra, cũng không né tránh.

“Còn chưa khỏi hẳn, phải quan tâm chứ.” Vân Thâm nhìn một hồi mới yên lòng. “Chờ người tắm xong ta sẽ thay người bôi thuốc, băng bó một chút.”

“Được.”

Lúc này, Vân Thâm cũng thấy rõ, trên người thiếu niên này đầy những vết thương tàn ác. Y có thể nhận ra những vết thương do roi, bồng nhưng có chút vết thương cổ quái lại nhất thời nhớ không ra do hình cụ gì lưu lại.

Do dự một chút, y hỏi nhỏ: “Những... vết thương... của người... là có ở Nam Sở sao?”

Ninh Giác Phi sững sốt. Hần đã quen với thương tích trên người mình, tựa như trời sinh đã có chúng, trước giờ chưa từng nghĩ đến làm gì. Những vết tích này tuy đã nhạt dần đi theo tháng năm nhưng vẫn còn trải đầy trên da thịt, người ngoài nhìn vẫn cảm thấy ghê tởm. Hần cúi đầu nhìn da thịt của mình, qua loa nói: “Đúng vậy, nhưng đã qua rồi.”

Vân Thâm vừa nghe liền biết hần không muốn nhắc lại chuyện xưa, cũng không hỏi thêm chỉ gật đầu: “Đã qua là được rồi.”

Nói đến đây, y lui vào căn phòng bên cạnh, ngồi vào trước bàn. Trên bàn bày một cây đèn nhỏ và hai thanh đèn cây, rất sáng sủa. Bên cạnh bàn bày giấy và bút mực, hiển nhiên linh chủ ở đây biết sở thích của y, đặc biệt để cho y. Y liền cầm trải giấy trước mặt, bắt đầu mài mực.

Ninh Giác Phi mặc y phục xong đi tới phòng bên cạnh thì thấy y đang viết chữ. Vân Thâm thấy hắn đi tới liền cầm giấy cho hắn xem, cười nói: “Tên của ngươi là ba chữ này phải không?”

Ninh Giác Phi nhìn một chút tên bản thân viết trên giấy, ba chữ tuy là chữ phồn thể nhưng hình dáng vẫn chưa quá khác giản thể, nên hắn còn nhận ra được, liền gật đầu.

“Giác kim thị nhi tạc phi (1), tên rất hay.”

Ninh Giác Phi nhìn những con chữ trên giấy, khê khàng nói: “Phải, là mẫu thân của ta đặt cho ta.”

Nhớ rõ khi còn bé, mẫu thân ôm hắn vào lòng, dùng bút máy viết từng chữ từng chữ xuống giấy, nhẹ nhàng mà nói cho hắn tên hắn có ý nghĩa như thế nào...

Vân Thâm thấy thần tình trên mặt của hắn biết hắn đang nhớ về thân nhân, vội vã nói: “Tên của ta cũng là mẫu thân ta đặt. Ngoại công ta là đại nho Nam Sở, mẹ ta nhận được dạy dỗ từ nhỏ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi. Tỷ tỷ ta dạy ta một chút, nhưng ta lại ngu dốt, học được một ít.”

Ninh Giác Phi tinh thần còn đang hồi tưởng, thuận miệng hỏi: “Mẫu thân ngươi là người Nam Sở? Sao lại tới Bắc Ké?”

“À, lúc công chúa Nam Sở hòa thân, bà đi theo làm của hồi môn. Phụ thân ta suất quân đi Yên Bình Quan nghênh tiếp công chúa thì nhất kiến chung tình với bà. Sau đó liền cưới bà về.” Y vừa nói vừa lấy một tờ giấy trắng khác ra, dùng chữ Khải để viết, sau đó đưa cho Ninh Giác Phi xem.

Ninh Giác Phi nhận lấy từ giấy, thấy viết không phải là tên y mà là một đoạn thơ: “Tùng hạ vấn đồng tử, ngôn sư thả được khứ, chích tại thử sơn trung, Vân Thâm bất tri xử.”(2)

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Thâm, tự đáy lòng mà nói: “Tên rất hay.”

Vân Thâm nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi cong lên, gương mặt mang một tiêu ý thân thiết dịu dàng.

Dưới ánh nến, Ninh Giác Phi cảm thấy cảnh vật trước mắt là một mảnh mộng lung, tất cả chỉ còn đôi mắt như tình ấy, thần thái ấy dịu dàng như vậy, quen thuộc như vậy.

Đó là người vợ kiếp trước của hắn.

Trong lúc mộng mê, hắn đưa tay qua, nhẹ nhàng mơn trớn đuôi lông mày ấy.

Tới khi hắn hồi phục tinh thần, ánh vào mi mắt là biểu tình có chút kinh ngạc của Vân Thâm.

Mặt hắn đỏ bừng lên, nhất thời chân tay luống cuống, cúi đầu lấp bắp: “Xin lỗi, ta... không cố ý... người... đừng nóng giận... ta....” nói đến đây, hắn đã thì thào không ra tiếng.

Vân Thâm bình tĩnh nhìn hắn, hắn luôn có vẻ rất thành thực lý trí, lúc này lại đại loạn như thế, không khỏi nở nụ cười. Y nhìn mái tóc còn ướt đầm khi cúi đầu xuống của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Người nhớ tới người thân sao?”

Ninh Giác Phi không dám ngắt đầu, sắc mặt như lửa nung, nhẹ nhàng gật đầu.

Một lát sau, Vân Thâm thở dài: “Đừng mãi nghĩ nữa, ta thay người băng bó vết thương.”

Trong lòng Ninh Giác Phi xấu hổ bất an liền muốn đẩy từ chối: “Không cần đâu, ta tự làm là được...”

Vân Thâm giải thích: “Lúc người ở một mình, đương nhiên chỉ có thể tự làm. Bây giờ có ta, đương nhiên phải giúp người rồi.”

Trong lòng Ninh Giác Phi cực quẫn nhưng cũng chỉ đành để y kéo mình ngồi xuống.

Động tác Vân Thâm mềm nhẹ mở vạt áo hắn, mở toang vạt áo trái, lộ ra vai, sau đó bôi thuốc trị thương lấy từ trong lòng ra, lúc này mới dùng vải sạch thay hắn băng bó.

Ngón tay Vân Thâm lạnh lạnh, nhẹ nhàng mơn trớn da thịt hắn, trong lòng hai người đều có một cảm giác khác thường nhưng đều cố nhẫn nại, không dám suy nghĩ nhiều.

Chờ băng bó xong, Vân Thâm vừa thay hắn kéo vạt áo vừa hỏi: “Vết thương này là tên Bắc Kế chúng ta bắn phải không?”

“Phải.” Thanh âm Ninh Giác Phi rất thấp.” Lúc đó cứu Cảnh vương quay về Yến Bình Quan, trên đường gặp quân đội Bắc Kế, tuy là chạy mau nhưng cũng trúng một tên.”

“À.” Vân Thâm lấy chiếc khăn khô thay hắn lau tóc, được một hồi, tóc hắn đã không còn sũng nước như trước nữa, lúc này mới nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ. Người cũng nghỉ ngơi sớm.” Ninh Giác Phi gật đầu nhưng vẫn không dám ngắt lên.

Vân Thâm nhẹ nhàng cười cười, đi ra còn tiện tay đóng cửa.

Ninh Giác Phi lúc này mới thở dài một hơi, nhanh chóng tắt đèn, nằm lên giường, xấu hổ trong lòng mới dần dần tiêu tan.

Một đêm đó, hấn bọc trong chăn, nằm trong bóng tối, nghe tiếng gió bên ngoài ào ào thổi tới, cả đêm không ngủ.

---

(1) Giác kim thị nhi tạc phi: Nhận ra nay đúng, xưa thời là sai.**ĐÂY LÀ MỘT PHẦN TRONG CÂU THƠ CỦA BÀI THƠ QUY KHỨ LAI TỬ (ĐÀO UYÊN MINH)**

Quy khứ lai hề, Điền viên tương vu hồ bất quy?

Ký tự dĩ tâm vi hình dịch, Hề trù trưởng nhi độc bi?

Ngộ dĩ vãng chi bất gián, Tri lai giả chi khả truy?

Thực mê đồ kỳ vị viễn, Giác kim thị nhi tạc phi.

Dịch thơ:

Người ơi thôi hãy về thôi, Ruộng vườn sắp lụi hoang rồi về đi.

Tâm này đem lụy thân kia, Sao còn buồn bã sầu chi một mình?

Việc xưa biết chẳng can thành, Việc sau sắp lại đuổi mình đến nơi.

Đường mê thực chữa xa xôi, Nhân ra nay đúng, xưa thời là sai.

Con thuyền nhẹ gió lung lay, Hiu hiu gió thổi áo bay phật phờ.

Hỏi người đi đoạn đường xa, Hận vì nỗi ánh mai đà còn thừa.

Mừng trông mái thấp chạy ùa, Tiểu đồng vui đón, con chờ cửa bên.

Ngõ hoang từng cúc còn nguyên, Dắt con vào cửa, rượu liền đầy chung.

Nâng bầu tự chúc rưng rưng, Trông cây sân, mặt vui mừng xiết bao.

Tựa song nam, thoả ngạo cao, Xem trong chật hẹp dạt dào an vui.

Thú riêng ngày lợi vườn chơi, Cửa tuy có đó, thường thời chặt then.

Nghỉ ngơi tựa gậy bên ghềnh, Nghển đầu dạo bước ngắm quanh bốn bề.

Lòng không dờn núi mây đi, Chim bay mỗi cánh lại về chốn xưa.

Chiều hôm cảnh vật dần mờ, Bồi hồi ôm gốc tùng già đơn côi.

Người ơi thôi hãy về thôi, Đừng giao du nữa với đời mà chi.

Người đời đã bỏ ta đi, Những lời tâm huyết mong gì nữa đây?

Tâm tình thân thích vui vầy, Khuây đàn sách để sầu này nhẹ vơi.

Nông phu bảo, sắp xuân rồi, Việc đồng tây lại tới nơi bây giờ.

Khi thuyền lẻ, khi xe bò, Tìm khe luồn lách, qua gò nhấp nhô.

Xanh tươi cây cũng nhớn nơ, Rì rào tiếng suối nãy giờ vừa tuôn.

Nỗi ta làm, nghỉ cảm buồn, Đắc thời muôn vật thềm thường được như.

Gửi hình trời đất vô hư, Mặc cho đi ở sao chưa thả lòng?

Mong chi thấp thỏm chờ trông, Chẳng thềm phú quý, chẳng hồng đế hương!

Mong ngày đẹp lại lên đường, Hoặc thời chống gậy lên nương cấy trồng.

Ngâm nga thư thái bờ đông. Lại qua bên suối viết dòng thơ quê.

Thuận theo lẽ đạo mà về, Vui theo thiên mệnh chớ hề ngờ nghi!

(2) Bài thơ “Tầm ẩn giả bất ngộ – Tìm người ở ẩn, không gặp” của Giả Đảo

Tùng hạ vấn đồng tử, ngôn sư thải được khứ

Chích tại thử sơn trung, Vân Thâm bất tri xử.

Dịch nghĩa:

Dưới bóng cây thông, hỏi chú tiểu đồng,

Chú em nói: “Thầy tôi đi hái thuốc, vắng nhà,

Chỉ ở nội trong núi này thôi,

Nhưng mây mờ dày đặc không biết đang ở chỗ nào”.

23. Quyển 1 - Chương 22

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Hùng đông, Ninh Giác Phi cuối cùng cũng ngủ được một lúc.

Đến khi bên ngoài có người hát thì hắn tỉnh lại. Hắn tử hào phóng nhẹ nhàng mà ngâm một bài giống bài mục ca trên thảo nguyên, hắn nghe không hiểu nhưng giai điệu lạ lùng này vang lên khiến không khí có chút nhộn nhạo tạo nên mang một loại mỹ cảm kỳ lạ.

Ninh Giác Phi mở mắt, nhìn sắc trời sáng sủa ngoài cửa sổ chiếu vào, sau đó xoay người ngồi dậy.

Tối hôm qua trường sam mặc làm áo ngủ còn đỡ, hôm nay từ bên giường cầm lấy y phục Vân Thâm, hắn suy suy nghĩ nghĩ nửa ngày, rốt cuộc mới miễn cưỡng tạm xem như biết cách mặc vào. Trung y, lý y đều bằng tơ, mặc trên người rất thoải mái, áo khoác là áo da tay áo hẹp, quần dài cũng là bằng da dê, vừa nhẹ vừa ấm.

Đây là trang phục cưỡi ngựa điển hình của dân tộc sống trên lưng ngựa, hắn cười cười mặc vào, đeo đai lưng rồi mở cửa.

Trong viện, ngoài viện có không ít người, bọn họ vừa ca hát vừa chăm sóc ngựa, hiển nhiên đang chuẩn bị xuất phát.

Thấy hần, bọn họ đều cười cười chào hỏi.

Rất nhanh, Vân Thâm liền đi ra từ phòng sát vách. Y cũng đã thay trường sam bằng gấm bằng một bộ trang phục cưỡi ngựa gần giống Ninh Giác Phi, chân mang giày da, anh phong hiên ngang. Trên tay hần y còn cầm một đôi giày, mang lại cho Giác Phi: “Ngày hôm qua ta quên mang cái này cho ngươi, mau thay đi, càng về phương bắc trời càng lạnh.”

Thái độ y tự nhiên vô cùng tựa như đã quên sự đường đột đêm qua của Ninh Giác Phi, Giác Phi cũng cười nhận lấy: “Cảm tạ.”

Rất nhanh, bọn họ ăn xong bữa sáng liền đi.

Khí hậu cao nguyên hay thay đổi, một hồi dương quang xán lạn, một hồi mưa to không ngớt. Vân Thâm hình như thân thể không được tốt, qua hai ngày là ngã bệnh. Nhưng y không ra lệnh dừng lại, chỉ để thân binh tìm một chiếc xe ngựa, rồi tiếp tục cùng Ninh Giác Phi đi về Kế đô.

Ninh Giác Phi nhìn y sắc mặt tái nhợt nên có chút lo lắng, khuyên y nghỉ ngơi một chút rồi vài ngày lại đi. Vân Thâm trái lại đi an ủi hần, nói chính y là đại phu, chỉ là phong hàn một chút, không cần lo.

Bọn họ không hề đi ngắm phong cảnh xinh quanh nữa, xe ngựa đi cũng nhanh hơn, qua hai ngày, liền đến Kế đô.

Đây là một thành quách khá lớn, tất cả đều quy hoạch một cách phóng khoáng, không như Lâm Truy thủy quang sơn sắc, hoa hồng liễu lục, dưới bầu trời mênh mông, bên ngoài tất cả đều là màu đỏ diêm lệ, từ xa nhìn lại, đồ sộ nguy nga, làm cho người ta cảm thán không ngớt.

Ngay khi Kế đô xuất hiện trước mắt họ, một ngàn kỵ binh hộ vệ đều cất tiếng hoan hô, có vẻ rất hưng phấn.

Một hồi sau, người trong thành hình như đã thấy bọn họ. Tuy rằng còn cách rất xa chưa nhìn rõ, nhưng trực giác Ninh Giác Phi có thể nhận thấy trong thành đang có xao động. Không lâu sau, một đội ngũ cưỡi ngựa liền chạy ra khỏi thành, hướng về phía bọn họ.

Ninh Giác Phi cưỡi ngựa đi bên cạnh xe ngựa của Vân Thâm cười kêu: “Vân Thâm, họ tới đón ngươi à?”

Vân Thâm xốc màn xe nhìn ra đội nhân mã xa xa, cũng nở nụ cười: “Đúng vậy, là tới nghênh tiếp chúng ta.”

Đoàn người càng chạy càng gần, đi đầu là một thiếu nữ tuổi còn trẻ, cô mặc áo da điều, có đồ đằng kim sắc, mang trên người trang sức bằng bạc và vàng ròng, ngay cả yên ngựa cũng có ngân tuyến, trên da có đồ án tinh mỹ.

Trước đây, Ninh Giác Phi từng thấy loại yên ngựa này ở Nội Mông, có chuyên gia nói đây là đồ chuyên dụng của cách cách dùng. Xem người và ngựa phía sau cô ta, Ninh Giác Phi phỏng chừng cô cũng là một vị cách cách.

Nữ hài tử ấy phi như bay tới đây, đến khi chạy đến trước xe, liền tiêu sái vòng một vòng rồi đứng trước mặt Vân Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn tràn đầy hưng phấn. “Vân Thâm, Vân Thâm.” Cô kêu lên. “Người đã về rồi.”

Vân Thâm mỉm cười gật đầu với cô: “Phải, ta đã trở về.”

Thiếu nữ nhân châu xoay động liền nhìn thấy Ninh Giác Phi. Cô giục ngựa lại gần hẳn, tỉ mỉ đánh giá rồi cười nói: “Người chính là anh hùng hoàng huynh ta đã nói sao?”

Ninh Giác Phi khách khí cười nói: “Ta không tính là anh hùng.”

Vân Thâm ở một bên sang sảng cười: “Giác Phi, cô ấy là ngũ muội của đệ hạ, Chiêu Vân công chúa. Chiêu Vân, hẳn là Ninh Giác Phi.”

Đạm Thai Chiêu Vân vừa nghe thiếu chút nữa hét rầm lên, có vẻ hưng phấn đến cực điểm: “Thực sao? Người chính là người Nam Sở đã truy đuổi Độc Cô Cập đến quảng mã cưỡi giáp sao?”

Ninh Giác Phi cười lắc đầu: “Đều là nói quá cả, một mình ta sao làm được thế? Thực sự càng nói càng quá, nếu cứ nói nữa, chắc ta sẽ thành người thân cao hai trượng, đầu đồng tay thiết mất thôi.”

Đạm Thai Chiêu Vân cười to, tiếng cười vang xa như chuông bạc. “Vân Thâm, Vân Thâm, hẳn không giống người Nam Sở đâu, ta thích hẳn.” Cô kêu lên như một đứa trẻ.

Ninh Giác Phi nghe được trong ngôn ngữ của cô có một sự thân thiết vô cùng với Vân Thâm, không khỏi ý vị thâm trường nhìn y một cái.

Vân Thâm cũng hiểu ý của hẳn, chỉ hơi lắc đầu, khẽ cười: “Được rồi, Chiêu Vân, có chuyện gì trở lại thành rồi nói, Giác Phi chắc cũng mệt rồi.”

“Được thôi.” Đạm Thai Chiêu Vân cũng không dài dòng, xoay tay vung roi, chạy về thành.

Bọn họ theo sau, cùng nhau về thành. Không có lễ nghi phiền phức gì, bọn họ trực tiếp về Quốc sư phủ.

Phủ đệ rất lớn, Vân Thâm nói cho hắn, đây là Tướng quân phủ của phụ thân y. Sau khi phụ thân qua đời, tỷ tỷ xuất giá, ở đây liền chỉ còn lại một mình y.

Ninh Giác Phi nhìn y mỉm cười nói những lời này, trong lòng không khỏi nghĩ, một đứa trẻ ở lại một nơi lớn như vậy, cho dù người hầu thành đàn, trong lòng chỉ sợ cũng rất tịch mịch nhỉ?

Chờ tất cả dàn xếp xong xuôi, trời đã hoàng hôn rồi. Mấy ngày nay Vân Thâm sinh bệnh, thân thể mệt mỏi rồi, giờ nói với hắn: “Giác Phi, ngươi cứ tự nhiên, ta đi nghỉ một chút.”

“Được.” Ninh Giác Phi cười gật đầu. “Ngươi nhớ uống thuốc.”

Vân Thâm vừa trở về phòng, Ninh Giác Phi lại thấy ngay vị công chúa hăng hái dạt dào nhìn mình, hắn cảm thấy đầu đau quá sức, nhanh chóng nói trước: “Công chúa, ta mệt mỏi, muốn đi nghỉ một hồi, xin ngài dừng bước.”

Đạm Thai Chiêu Vân có hứng thú nhìn hắn: “Sao Nam Sở lại có người như ngươi? Bọn họ mỗi ngày ngay cả bước đi đều lung lay lúc lắc, ngựa cũng rất ít. Ừm, ngựa của ngươi là tuần mã Tây Vực nhỉ, thật sự là tuần mã khó gặp.”

Ninh Giác Phi nghe cô miêu tả người Nam Sở như vậy không khỏi bật cười, vừa đi vừa lắc đầu: “Công chúa, Nam Sở cũng có anh hùng hảo hán, chỉ là phần lớn bách tính không giỏi cưỡi ngựa mà thôi. Bọn họ khác các ngươi, họ làm ruộng, không cần cưỡi ngựa.”

Đạm Thai Chiêu Vân một bước bước ba mà theo sau hắn, hỏi không buông: “Vậy ngươi thấy cưỡi ngựa tốt hay làm ruộng tốt?”

“Đó là hai cách sống khác nhau, không thể nói cái nào tốt hơn được.” Ninh Giác Phi nhàn nhạt trả lời. “Chỉ cần hợp với bản thân là được rồi.”

Đạm Thai Chiêu Vân dường như chưa nghe qua cách nói thế bao giờ, cảm thấy rất mới mẻ, nửa ngày không biết nói thêm gì.

Ninh Giác Phi một cước bước vào phòng mình, sau đó khách khí nói: “Công chúa mời trở về.”

Đạm Thai Chiêu Vân cũng không cố ý vào, cười gật đầu: “Được, vậy ta ngày mai thăm ngươi.” rồi xoay người rời đi.

Lúc này Ninh Giác Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở tại Quốc sư phủ, hắn cảm thấy rất thư thái. Trong phủ có rất một phần cảnh trí giống phía nam, hồ nước, tiểu kiều, hoa viên, rừng cây, là những thứ năm xưa phụ thân y xây nên vì mẫu thân y. Phần lớn

thói quen sinh sống của Vân Thâm đều giống Nam Sở. Tuy rằng Ninh Giác Phi không xoi mói gì đến ăn mặc nhưng thức ăn tinh tế xác thực so với những tảng thịt dê, thịt bò to lớn vẫn ngon hơn nhiều.

Mấy ngày Vân Thâm dưỡng bệnh, y thường cùng Ninh Giác Phi nói chuyện, rất hợp nhau, vui vẻ. Đạm Thai Chiêu Vân hầu như mỗi ngày đều tới, thường thường còn có vài cách cách, vương tử cùng đi. Những người này tuy là hoàng thân quốc thích nhưng đại thể tính tình rộng rãi hào sảng, cũng không nặng quan niệm giai cấp, đối với Ninh Giác Phi rất ngưỡng mộ. Mọi người cùng cười nói vui vẻ, qua một ngày tốt lành.

Bệnh của Vân Thâm đã đỡ thì y mỗi ngày liền vào cung lúc sáng sớm. Lúc Đạm Thai Mục không ở kinh đô, y giám quốc, dạy thái tử, xử lý chính vụ, rất bận rộn. Từ khi y tiến cung, Đạm Thai Chiêu Vân luôn quần quít lấy Ninh Giác Phi hỏi đông hỏi tây cũng ít khi đến phủ.

Ninh Giác Phi liền một người đi dạo trong thành, thỉnh thoảng học tập thị tòng trong phủ các phương ngôn Bắc Kế, thậm chí chạy đến trừu phòng học nấu ăn, rất nhanh đã hòa mình với người trong phủ, hẳn cảm thấy sống rất vui vẻ.

Sáng sớm, hẳn luôn cưỡi ngựa ra khỏi thành, phi ngựa trên thảo nguyên một đoạn rồi xuống ngựa, chạy bộ năm mươi dặm, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Dưới ánh mặt trời, một người một ngựa chạy trên thảo nguyên dần trở thành một phong cảnh ở Kế đô.

Một tháng sau đó, lúc hẳn dừng chân, Đạm Thai Mục xuất hiện trước mặt hẳn.

“Bệ hạ?” Hẳn có chút giật mình.

Đạm Thai Mục mỉm cười xuống ngựa, đi tới trước mặt hẳn. “Ta nghe mọi người nói sáng nào người cũng đi chạy bộ nên đến xem.”

Ninh Giác Phi lập tức lấy khăn lau mồ hôi: “Đúng vậy, là thói quen của ta, không chạy khó chịu.” Hẳn cười nói.

“Thói quen tốt.” Đạm Thai Mục thuận tay lấy áo khoác đưa cho hẳn. “Nếu như người người ở Nam Sở đều có thói quen tốt như người, chỉ sợ Bắc Kế ta cũng không dám đơn giản khai chiến.”

Ninh Giác Phi không thích nói chuyện của mình với người khác, chỉ cười cười, nhận áo khoác.

Đạm Thai Mục cùng hẳn sóng vai đi trên thảo nguyên, hờ hững nói: “Chúng ta đã rút quân khỏi Yên Bắc thất quân rồi?”

“Thế à?” Ninh Giác Phi cho rằng đây là hành động quân sự của Bắc Kế, nên cũng không hỏi nhiều.

Đạm Thai Mục lại nói tiếp: “Võ vương Thuần Vu Càn của Nam Sở rất có đầu óc. Y đưa cho Độc Cô Cặp mười vạn lượng bạc, hai mươi vạn thạch lương thực, đổi lấy hãn xuất binh đông xâm, chiếm biên cảnh tây bộ nước ta. Ta nhất thời trở tay không kịp chỉ đành rút quân khỏi Yên Bắc thất quận, để tám vạn nhân mã trợ giúp tây cương.”

Ninh Giác Phi nghe thế cười: “Quả nhiên hảo mưu kế. Chẳng qua, Độc Cô Cặp có lực lượng đấu cùng bệ hạ à?”

“Quân Tây Vũ dũng mãnh không kém quân đội Bắc Kế ta. Hơn nữa, ngọn lửa ở Kiếm môn quan thiêu hủy một phần thảo nguyên của họ, họ cũng muốn chiếm đồng cỏ màu mỡ tây cương ta. Huống hồ, bọn họ đối với Nam Sở cũng có ý đồ, tự nhiên không để Bắc Kế ta chiếm lợi. Thế nên lần tiến công này, Độc Cô Cặp khuyhnh hết toàn lực, không thể coi thường.”

Ninh Giác Phi vừa nghe vừa gật đầu.

“Ta quay về thăm người.” Đạm Thai Mục mỉm cười nói với hãn: “Thế nào? Ở Kế đô quen rồi chứ?”

“Quen rồi.” Ninh Giác Phi cảm kích cười. “Tạ bệ hạ.”

“Tạ Vân Thâm là được rồi, là y chiếu cố người, cũng không phải ta.” Đạm Thai Mục mỉm cười nói.

“Đúng vậy, Vân Thâm bận rộn như vậy còn không quên chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của ta, làm ta cảm thấy mình đang quấy rầy y.”

“Cần gì khách khí như vậy? Hiếu khách là truyền thống của người Bắc Kế chúng ta. Quý khách như người đến Kế đô chúng ta thì người người đều hoan nghênh cả.”

Hai người chậm rãi bước trên cỏ, bình thản nhàn nhã. Đạm Thai Mục hôm nay không mặc áo giáp mà chỉ mặc y phục bình thường, trên mặt không có chút nào lo nghĩ suy tư, một điểm cũng không nhìn ra vết tích của chiến sự tây cương.

Đi tới gần thành, Vân Thâm đã đến đón.

Y tao nhã cười, kêu một tiếng: “Giác Phi”.

Ninh Giác Phi cũng gật đầu cười: “Vân Thâm, người cũng ra ngoài à, không xử lý công vụ sao?”

“Một hồi về làm cũng không sao.” Vân Thâm cười nói. “Bệ hạ, mới vừa nhận được hai cấp báo. Một là đại vương Độc Cô Cặp của Tây Vũ đăng cơ xưng đế. Hai là thái tử Nam Sở và Tĩnh vương mưu phản đã bị Võ vương bắt.”

24. Quyển 1 - Chương 23

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Đạm Thai Mục nghe xong, sắc mặt có chút ngưng trọng, quay đầu nhìn thảo nguyên xanh ngắt, thở hắt: “Thuần Vu Càn này đích thật là một nhân vật tài giỏi, thủ đoạn thực sự là cao. Y trước tiên thu mua Độc Cô Cập để đối phó ta, sau đó trừ đi thái tử, cục diện chính trị tuy rằng rung chuyển nhưng Tây Vũ cùng Bắc Kê ta đang có chiến sự, không thể làm gì bất lợi với Nam Sở. Hắc hắc, rất giỏi. Tốt tốt lắm, rất thú vị.” Nói đến đây, hắn bật cười ha ha.

Vân Thâm cũng ôn hòa cười: “Lần này động tác của y vừa nhanh vừa chuẩn vừa độc, nhưng có Du gia ủng hộ cho y như một lời cam kết vững chắc. Theo tin mật báo, Võ vương suất lĩnh ngự tiền Kiều Kỳ vệ cùng cấm quân ào vào thái tử phủ, lấy ra một lượng lớn binh khí, chứng thực tội danh thái tử mưu phản, trong vòng một ngày lập tức đem toàn bộ đảng thái tử nhốt vào ngục, ngay cả một người cũng không sót. Sau đó y thay người của y vào các vị trí đó, cả triều văn võ giờ đều là người của Võ vương, ha ha, đều là phái chủ chiến, huyết khí phương cương a.”

Đạm Thai Mục cười gật đầu: “Đúng, thú vị. Nam Sở nếu chỉ toàn bộ một bọn sợ chết thì ta cũng không thấy vui đâu.”

Vân Thâm cố ý vô ý nhìn Ninh Giác Phi, cười nói: “Võ vương còn lật lại bản án xưa, nói là cần bình oan giải tội, trong đó có vụ án Tảo Bắc tướng quân, Kinh Thái Thương thông đồng với địch phản quốc. Con côi của Kinh Thái Thương, Kinh Vô Song cũng được triệu hồi Lâm Truy, vì hiệp trợ Du Hổ trấn thủ Yến Bắc thất quận có công nên được phong làm Hộ Quốc tướng quân, ban thưởng Tướng quân phủ, vinh sủng thù thậm. Du Hổ cũng được phong làm Định Quốc tướng quân, phụ nhân thành nhất phẩm cáo mệnh.”

Đạm Thai Mục đưa tay chậm rãi đảo qua môi, suy tư một lát rồi cười nói: “Giác Phi, ta thấy Võ vương ý không ở trong lời a.”

Vân Thâm cũng nhìn hắn, mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Ninh Giác Phi lại mạn bất kinh tâm cười: “Lúc rời khỏi Yến Bình Quan ta đã tiên liệu đến rồi.”

Đạm Thai Mục ngẩn ra rồi lập tức vương tay nắm vai hắn, vừa vỗ vừa cười: “Tốt tốt lắm, quả nhiên liệu sự như thần.”

“Xem ra Võ vương đã tính sai rồi a.” Vân Thâm nhìn Ninh Giác Phi, trên mặt tiểu ý dịu dàng. “Lần này Võ vương tận lực làm việc, ta xem không chỉ muốn trọng chấn Nam Sở mà còn chí tại thiên hạ nữa.”

“Phải.” Đạm Thai Mục rút tay bá vai Ninh Giác Phi lại, thoáng có chút suy tư. “Lần này Võ vương một lưới bắt hết đảng thái tử, có Thuần vương cùng Cảnh vương trợ giúp cho y, Đức phi trong cung chỉ sợ cũng đứng bên phe hần. Xem ra, hiện tại Võ vương đã độc bá triều chính rồi.”

“Đúng vậy, nhìn hành động của y, Thuần Vu Hoành chỉ sợ đã hết thời rồi.” Vân Thâm cảm khái.

Đạm Thai Mục sang sảng cười: “Giác Phi, nói thật. Triều đình Hán nhân thực sự là phiền phức, lục đục với nhau mãi, làm người ta đau cả đầu, giang sơn tươi tốt lại bị bọn họ làm cho loạn thất bát tao cả.”

Ninh Giác Phi chậm rãi gật đầu. Chính khách mà, từ cổ chí kim đều là như vậy.

Đạm Thai Mục xoay người hướng về phía thành mà đi, Vân Thâm cùng Ninh Giác Phi cũng đi theo. Đạm Thai Mục bỗng nhiên quay đầu hỏi Vân Thâm: “Người nói Độc Cô Cập vì sao lại xưng đế vào lúc này?”

Vân Thâm suy nghĩ một lúc lâu mới lắc đầu: “Rất khó suy đoán. Ta có nghĩ mấy cái lý do nhưng đều không chắc.”

Đạm Thai Mục thật dài rồi cười: “Nếu như thế, vậy không thèm nghĩ nữa, thế nào cũng biết thôi. Aiiii, Giác Phi, qua mấy ngày nữa là lễ đua ngựa của chúng ta, rất náo nhiệt, người cũng chuẩn bị đi, đến lúc đó tham gia thi đấu, đoạt kim chương.”

Ninh Giác Phi cười lắc đầu: “Dũng sĩ Bắc Kế rất nhiều, đâu đến phiên ta?”

Vài ngày gần đây, trong thành Kế đô khắp nơi đều tràn đầy bầu không khí hưng phấn, hần cũng biết lễ đua ngựa sắp diễn ra. Đây là một trong những ngày lễ quan trọng nhất của người Bắc Kế, vô luận nam nữ老少 đều tham gia, có người vì bản tộc nhân phát cờ hò reo, có người xoa tay hăng hái thi đoạt kim chương.

Hần còn thấy vài tiểu cô nương trong phủ vội vàng thêu túi tiền, vừa làm vừa nói chuyện với nhau, ca ca hát hát, cười khanh khách. Hình như lễ đua ngựa còn có vài tiết mục “Truy Cô nương” gì đó nữa, các cô nàng cũng chắc cũng chuẩn bị chọn người trong lòng nhỉ?

Bị bầu không khí sung sướng này tác động, tâm tình mấy ngày nay của hần cũng tốt lên nhiều.

Đạm Thai Mục thấy hần khiêm tốn như thế không khỏi cười nói: “Người cũng là anh hùng số một số hai, các dũng sĩ ở đây của chúng ta đều muốn thi đấu với người một trận.”

“Đúng vậy, Giác Phi đừng từ chối.” Vân Thâm ở một bên thêm vào. “Đến lúc đó người đại diện Vân tộc ta xuất chiến, đoạt lấy kim chương.”

Đạm Thai Mục lập tức kêu lên: “Không được, Giác Phi phải đại diện cho gia tộc Đạm Thai ta chứ, hừ.”

Vân Thâm mặt trầm xuống, giả vờ giận: “Aiii, bệ hạ khi dễ Vân tộc ta thế đơn lực bạc sao? Dững sĩ bộ tộc Đạm Thai có tới trăm người, tộc ta nhân đình điều linh, bệ hạ còn muốn tranh với ta sao?”

“Được được rồi.” Đạm Thai Mục lập tức nhấc tay đầu hàng. “Ta không tranh với người nữa. Aiii, Giác Phi, nếu không người cũng đừng giúp ai cả ha?”

Vân Thâm không khỏi nở nụ cười, bảo Ninh Giác Phi: “Đến lúc đó, Vân tộc chúng ta chỉ biết trông cậy vào người thôi đó.”

Ninh Giác Phi sững sốt một hồi rồi hỏi: “Lễ đua ngựa này thì cái gì để giành kim chương?”

Vân Thâm liền giảng giải cho hẳn những cuộc thi trong lễ đua ngựa, đương nhiên lấy đua ngựa là chính, ngoài ra còn có vật lộn, bắn tên, leo trèo, luận võ,...Chỉ riêng đua ngựa cũng đã mất ba ngày để thi, ngày đầu tiên là chạy nước rút, ngày thứ hai là vượt chướng ngại vật, ngày thứ ba là việt dã đường dài, phải chạy sáu mươi dặm đường. Ba hạng thi đấu cộng lại với nhau mà đứng nhất thì là dững sĩ kim chương năm nay.

Ninh Giác Phi nghe xong cảm thấy không khó lắm, liền cười nói: “Ta có thể đi tham gia, nhưng nếu làm mất mặt Vân gia các người thì người đừng có trách ta.”

“Ha ha ha, ta tin vào khả năng của người.” Vân Thâm cười vang. “Người sẽ thắng.”

Ninh Giác Phi đang muốn khiêm tốn hai câu thì Đạm Thai Chiêu Vân giục ngựa chạy tới, kêu lên: “Hoàng huynh, Vân Thâm, Giác Phi, các người thế nào ra đây chơi mà không gọi ta?”

Đạm Thai Mục cười nói: “Mỗi ngày Giác Phi đều dậy sớm chạy bộ, các người không phải nói cảnh này nhìn rất hay à? Ta cũng tới nhìn một cái, người cũng biết mà đâu cần ta gọi?”

“Ha, ta là nghe nói hoàng huynh đã trở về muốn chạy vào cung thăm rồi trở lại nhìn Giác Phi, ai biết hoàng huynh lại chạy tới đây. Ta biết rồi, người nhất định muốn làm biếng, ném chính vụ cho Vân Thâm còn mình thì trốn đi chơi.” Đạm Thai Chiêu Vân cười nói, có vẻ tính trẻ con vô cùng.

Ba người nghe thế đều cười.

Đạm Thai Mục nhìn thoáng qua Ninh Giác Phi, cười nói: “Chiêu Vân, Giác Phi không bằng lòng thi cho gia tộc Đạm Thai ta, hẳn muốn đại diện Vân tộc xuất chiến nè.”

“Thế sao? Tốt quá.” Chiêu Vân hoan hô. “Giác Phi, người phải giáo huấn hai người ca ca của ta một trận đó. Bọn họ luôn khi dễ ta.”

Đạm Thai Mục than thở: “Người không khi dễ hai người bọn họ là tốt rồi họ còn dám khi dễ người sao?”

Vân Thâm cũng cười hì hì, dường như tán thành câu nói của Đạm Thai Mục.

Đạm Thai Chiêu Vân nhìn thấy y cười, bỗng nhiên đỏ mặt: “Ta không để ý tới các người nữa, huynh đệ các người bao che nhau, còn là hảo hán gì chứ?” Nói xong liền thúc ngựa chạy đi.

Vân Thâm nhìn bóng lưng đã chạy xa của Chiêu Vân, bỗng nhiên thở dài: “Chiêu Vân lớn rồi, biết ngượng rồi.”

Đạm Thai Mục xoa xoa cằm, suy tư nửa ngày đột nhiên hỏi: “Chiêu Vân thích Giác Phi phải không?”

Ninh Giác Phi vừa nghe giật mình cái độp, vội vã xua tay: “Không phải, không phải, Chiêu Vân thích Vân Thâm, ai nhìn không ra chứ?”

Vân Thâm kỳ quái nhìn về phía hắn: “Giác Phi, chắc ngươi nghĩ sai rồi? Ta cùng với Chiêu Vân lớn lên từ nhỏ cùng nhau, tựa như thân huynh muội, cô ấy sao có thể thích ca ca được?”

“Không phải đâu.” Ninh Giác Phi nói như đinh đóng cột. “Ta thấy ngươi nghĩ sai thì đúng hơn. Chiêu Vân với cùng ngươi là thanh mai trúc mã, ngươi trước giờ không suy nghĩ cẩn thận tình cảm giữa các người nên không biết thôi. Ta là người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, cô ấy rõ ràng là thích ngươi.”

Vân Thâm liên tục ho khan, một lát rồi nói: “Giác Phi, nhất định là ngươi lầm rồi. Đây... đây là chuyện tuyệt đối không thể.”

Ninh Giác Phi nhìn dáng dấp cuống cuống của y, không khỏi bưng tỉnh đại ngộ: “À, có phải ngươi không có tình cảm như vậy với Chiêu Vân?”

Vân Thâm lại ho khế vài cái, ánh mắt quét về phía Đạm Thai Mục.

Ninh Giác Phi lúc này mới nhận ra, sợ Đạm Thai Mục mất mặt không xuống đài được, đang nhanh chóng suy nghĩ gỡ rối cho Vân Thâm.

Đạm Thai Mục vẫn tâm bình khí hòa hỏi: “Giác Phi nhiều tuổi rồi?”

Ninh Giác Phi sững sốt, một lát mới nói: “Mười chín.”

“Ừmm, cũng không nhỏ nữa, chắc nên thành thân rồi ha? Ở Kế đô lâu như vậy, có thích cô nương nào không?”

“Không.” Ninh Giác Phi đáp kiên quyết vô cùng, làm cho không ai có thêm liên tưởng gì nữa.

Đạm Thai Mục gật đầu, một lần nữa lộ ra dáng cười hào sảng: “VẬY tới lễ đua ngựa xem thử đi. Đến lúc đó, có rất nhiều nhân vật quan trọng trong các bộ tộc trên thảo nguyên đến, cô nương cũng nhiều, còn có người tham gia thi đấu nữa. Giác Phi nếu như coi trọng cô nương nhà ai thì nói cho ta biết, ta chủ hôn thay người.”

Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiếu: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, cuộc đời này Giác Phi không định cưới vợ.”

Hắn đã sớm quyết định cuộc đời này vĩnh viễn không cưới ai. Hắn không muốn thương tổn cô nương nhà người ta. Trên đời không có tường không lọt gió, cho dù hắn trốn đến đâu, cuối cùng người cưới hắn cũng sẽ biết những chuyện xảy ra với hắn ở Nam Sở. Hắn có thể không ngại, có thể coi như bị một đám chó điên cắn mà thôi nhưng cô nương ấy làm sao chịu nổi? Rồi người đó sẽ làm gì, tự sát, nhẫn nhục, sầu não? Dù là thế nào cũng không phải là kết quả mà hắn muốn. Bởi vậy, từ lâu hắn đã quyết định, cả đời không cưới vợ.

Đạm Thai Mục có chút kinh ngạc nhưng không truy hỏi đành chuyển hướng câu chuyện: “Được rồi, dù sao tuổi người cũng chưa lớn mấy, việc này tạm thời không nghĩ đến cũng được.”

Vân Thâm kéo tay Ninh Giác Phi: “Aiii, người cũng đừng quên, đến lúc đó đại diện Vân tộc chúng ta, cần tăng cường luyện tập.”

Ninh Giác Phi liền gật đầu cười: “Được.”

Vài ngày sau, hắn quả nhiên nói được thì làm được, cả ngày đều luyện tập, thường thường tập đến mặt trời lặn mới về. Vân Thâm cũng tương đối bận rộn, luôn ở trong cung đến tối muộn mới hồi phủ. Thời gian hai người gặp mặt cũng rất ít. Mà Đạm Thai Chiêu Vân thì tuyệt tích ở Quốc sư phủ.

Còn hai ngày nữa là đến lễ đua ngựa, ngoài thành Kế đô là một đại dương trướng bằng, khắp nơi cờ đủ màu bay lượn, trên cờ đều có thêu đồ dạng của gia tộc hay của bộ lạc. Xa xa, từng đoàn từng đoàn ngựa thồ hàng từ bốn phương tám hướng đổ về, đều là tiên y nô mã (quần áo rực rỡ, ngựa đẹp, ngựa tốt), đẹp đẽ mà tự vệ.

Đêm đó, khắp nơi đốt lửa trại, tiếng hoan hô tiếng cười một tiếng to hơn một tiếng, không lúc nào dứt.

Trong thành Kế đô cũng vui vẻ vô cùng, có rất nhiều người có tộc nhân đóng ở ngoài thành, bọn họ thỉnh thoảng ra ngoại thành thăm người thân, ai ai cũng vui sướng.

Ninh Giác Phi cũng bị bọn họ làm cho vui sướng theo nhưng phần lớn thời gian hắn vẫn tập chạy trên thảo nguyên.

Những người này đã quen sống nhiều năm trên thảo nguyên với kiếp sống du mục, cũng không giống người ở Kế đô, nhiều người biết nói tiếng Nam Sở. Phương ngôn của những người đến dự lễ Ninh Giác Phi nghe không hiểu lắm, trong lòng luôn có chút cảm giác phiền muộn, cô độc.

Kỳ thực, đời trước, bởi vì nhiệm vụ, Ninh Giác Phi cũng hiểu được mười một loại ngôn ngữ, trong đó bao quát một ít tiếng Urdu, Pashtu (1), chủ yếu là vì lúc đó tác chiến với phần tử khủng bố ở Trung Á nên mới học để sinh hoạt hay nói chuyện với người bản địa. Nhưng vài loại phương ngôn Bắc Kế lại không giống với ngôn ngữ hân đã biết, nghe không hiểu gì mấy, khiến cho hân có chút hậm hực.

Chẳng qua, tâm tình hân vẫn rất bình tĩnh, tựa như ngày trước ở Mông Cổ, Tây Tạng, nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương nhưng hân vẫn có thể nâng cốc ngôn hoan với người địa phương, trong lòng cũng không hề buồn gì.

Một ngày nọ, hân vẫn phi ngựa trên thảo nguyên như xưa.

‘Liệt Hỏa’ càng chạy càng hăng.

Vài con chim nhỏ bay trên đầu hân, líu ríu mà kêu, bay theo hân.

Ninh Giác Phi không khỏi cười rộ lên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ xa truyền tới một tiếng ngựa hí, nghe tiếng có vẻ là một thần tuấn phi phạm.

‘Liệt Hỏa’ nghe thấy bỗng nhiên cũng hí dài một tiếng, tựa như điên lên, hưng phấn không hiểu mà phi về hướng ấy.

Ninh Giác Phi tưởng ghìm nó lại nhưng không có tác dụng. Hân cũng không muốn dùng lực quá mạnh, thương tổn ‘Liệt Hỏa’, liền để cho nó phi về phía ấy.

Không lâu sau, phía trước lại truyền đến một tiếng ngựa hí như vậy nữa, ‘Liệt Hỏa’ ngày càng kích động, liên tục hí dài, lướt nhanh như gió.

Rất nhanh, Ninh Giác Phi liền thấy được một hồng mã phía xa xa, màu sắc cực kỳ giống ‘Liệt Hỏa’. Ngồi trên lưng ngựa là một người thân mặc hắc y, nghiêng đầu nhìn viễn phương, nhất thời Giác Phi thấy không rõ diện mục của người nọ.

‘Liệt Hỏa’ vui vẻ chạy về phía hồng mã ấy, trong chốc lát đã đứng cạnh nó, sau đó dừng đại.

Hai hồng mã thân đầu chạm nhau, ai ai dụi dụi, có vẻ vui mừng bất tận.

Ninh Giác Phi nhìn con ngựa ấy: “Diii? Con ngựa này... chúng nó là huynh đệ sao?”

Người trên ngựa quay đầu, cười nói: “Không, bọn nó là phụ tử.”

Ninh Giác Phi vừa nhìn, thất kinh: “Người... sao người lại ở đây?”

Người này lông mày rậm mắt to, khô mũi hừng dững, là Tây Vũ hoàng đế vừa tuyên bố đăng cơ xưng đế, Độc Cô Cập.

---

(1) Urdu, Pashtu: là hai trong số những ngôn ngữ được dùng ở Afghanistan

25. Quyển 1 - Chương 24

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Nhìn biểu tình kinh dị của Ninh Giác Phi, Độc Cô Cập cười ha ha: “Người nói xem? Ta tới chỗ này là vì cái gì?”

Ninh Giác Phi không chút nghi ngại liền đáp: “Thâm nhập vào đất của địch nhân, chủ yếu để làm ba việc, dò hỏi cơ mật đối phương, ám sát thủ lĩnh địch quân, hoặc thu mua nhân vật quan trọng của địch.”

“Nói rất hay.” Độc Cô Cập cười ha ha rồi nhảy xuống ngựa. “Giác Phi, vừa nghe xong lời người liền biết người là chuyên gia rồi. Nào, chúng ta cùng đi, để Xích Long ở với con nó.”

Ninh Giác Phi cũng xoay người xuống ngựa, ném dây cương, để hai hồng mã thần tuấn thân thiết một phen.

Hai người sóng vai đi ngược khỏi Kế đô.

Độc Cô Cập cười nói: “Xem ra Đạm Thai Mục còn có chuyện chưa nói cho người biết?”

Ninh Giác Phi lãnh tỉnh hỏi: “Nói cái gì?”

Độc Cô Cập nhìn hắn, cười rất phóng khoáng: “Trên thảo nguyên, cũng có quy củ đời đời truyền xuống, một cái trong đó là khi tổ chức lễ đua ngựa, cam đoan phải thi đấu công bình. Lễ đua ngựa của Bắc Kế là cuối xuân đầu hạ, lễ đua ngựa Tây Vũ ta là cuối hạ đầu thu. Lúc diễn ra lễ đua ngựa, chúng ta thường đình chiến một tháng.”

Ninh Giác Phi cảm thấy quy củ này rất lạ lùng, không khỏi nở nụ cười: “Thực vậy sao?”

“Đúng vậy. Tuy rằng hai nước khai chiến nhưng mười ngày trước khi bắt đầu lễ đua ngựa ta đã đình chiến rồi, để dũng sĩ trong quân Bắc Kế chạy về thay bộ tộc vì bọn họ tranh kim chương.” Độc Cô Cập cười khẽ.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, hiếu kỳ hỏi: “Nếu có người thất tín bội nghĩa, nhân lúc các dũng sĩ trong quân rời đi mà đột nhiên tập kích thì sao?”

“Đó là hành vi của kẻ nhu nhược, trơ trẽn, bị vạn người phỉ nhổ, không thể đặt chân trên thảo nguyên lần nữa.” Độc Cô Cập hào sảng cười nói. “Chúng ta chẳng bao giờ làm những chuyện này, trừ khi là bọn vô sĩ bên Nam Sở. Nhưng ta nghĩ chúng chẳng có can đảm làm vậy.”

Ninh Giác Phi nở nụ cười rồi dùng roi ngựa trong tay gõ gõ giấy, nhìn Độc Cô Cập một cái: “Vậy người tới đây làm gì?”

“Ta tới tham gia lễ đua ngựa nha.” Độc Cô Cập trêu tức hần.

“Thật à?” Hai hàng lông mày Ninh Giác Phi nhướng nhướng lên không tin.

“Đương nhiên là thật.” Độc Cô Cập kiên trì giải thích. “Kỳ thực Bắc Kế và Tây Vũ tuy rằng thường xuyên tranh đấu nhưng rất nhiều bộ lạc đều sống nơi thảo nguyên. Tổ mẫu ta được gả từ Bắc Kế qua, bà xuất thân từ tam đại vọng tộc trứ danh Bắc Kế, gia tộc Tiên Vu. Thế nên, ta lấy tư cách ngoại thích để đại diện gia tộc Tiên Vu tham gia thi đấu.”

Ninh Giác Phi quan sát Độc Cô Cập từ trên xuống dưới rồi lắc đầu: “Người thật dám lộ diện ở Kế đô?”

“Có cái gì không dám? Tám năm trước, Đạm Thai Mục cũng từng làm như vậy.” Độc Cô Cập hì hì cười nói, như một đứa trẻ.

Ninh Giác Phi cảm thấy hứng thú: “Thực ư? Aiiii, nói một chút đi.”

“Cô tổ mẫu Đạm Thai Mục là tiểu mỹ nhân của bộ tộc Ô Cô ở Tây Vũ chúng ta, sau gả cho dũng sĩ gia tộc Đạm Thai, cũng là cô tổ phụ Đạm Thai Mục. Tám năm trước, Đạm Thai Mục vẫn còn là một tiểu vương gia, liền lặng lẽ chạy tới vương đình Minh đô của Tây Vũ đại biểu bộ tộc Ô Cô tham gia lễ đua ngựa chúng ta. Hắc hắc, hần coi như có khả năng, một đường đoạt cờ xông trận, rất được chú ý.”

“Kết quả thì sao?” Ninh Giác Phi như một hài tử nghe chuyện cổ tích, liên thanh truy vấn.

Độc Cô Cập cười to: “Kết quả hả? Rất không sai a, hần vì Ô Cô bộ tộc đoạt được ngân chương. Khi đó Đạm Thai Mục còn trẻ, tự nhiên danh tiếng đại chấn, trở thành dũng sĩ thiếu niên giỏi trong tộc Ô Cô.”

Ninh Giác Phi thấy Độc Cô Cập cười đến đắc ý như vậy không khỏi nói: “Người đừng có nói với ta, năm đó đừng sĩ kim chương là người nha.”

Độc Cô Cập vừa nghe liền đưa tay bắt vai hắn, thân thiết lắc lắc: “Quả nhiên là anh hùng thức anh hùng mà, đúng là ta. Độc Cô Cập ta được người coi là thiếu niên anh hùng từ năm đó. Đạm Thai sao? Chung quy không hơn được Độc Cô ta nha, hơn nữa ta với hắn tuổi cũng xấp xỉ nhau, đâu thể để hắn chiếm tiện nghi được, ha ha ha ha.”

Ninh Giác Phi nhìn dáng cười sang sảng của Độc Cô Cập cũng hiểu được chuyện này rất vui. “Vậy lần này người định dự thi sao?” Ninh Giác Phi chọc. “Muốn học Đạm Thai à?”

Độc Cô Cập lắc đầu liên tục: “Ta biết Đạm Thai Mục cầu còn không được chuyện đó ấy chứ. Nếu ta đi báo danh, hắn nhất định ra đấu, tranh cao thấp với ta. Hắc hắc, ta không để hắn như nguyện đâu, phải để hắn tiếc nuối cả đời mới được.”

Ninh Giác Phi nhìn dáng dấp đắc ý dào dạt của Độc Cô Cập, không khỏi buồn cười: “Vậy người cười con ngựa đáng chú ý như vậy làm gì?”

“Ha ha, là cười cho người đó.”

“Cho ta?” Ninh Giác Phi khó hiểu.

“Đúng vậy. Ta nghe người Bắc Kế và Nam Sở nói rằng ngựa Ninh Giác Phi cười chính là thần tuần hồng mã, có thể phi qua khe núi Ứng Sâu, khiến Đạm Thai Mục phải bó tay. Ta vừa nghe liền cảm thấy nó rất giống với ‘Thiên mã’ Xích Long của ta. Chúng ta đối với việc sinh sản của Xích Long rất cẩn thận, nhưng bốn năm trước, có gian thương Nam Sở nghe tiếng mà đến, dùng số tiền lớn thu mua người chăn ngựa của chúng ta, len lén đưa Xích Long đi ra ngoài phối giống. Con ngựa mẹ đã hoài thai liền bị thương nhân mang về trong Nam Sở. Việc này sau đó bị chúng ta tra ra, liền giết người chăn ngựa đó, nhưng không tra ra ngựa mẹ đã được mang đến nơi nào. Lần này nghe nói người cười thần mã màu đỏ lửa, không chỉ thần tuần phi phạm hơn nữa tính tình cực cao ngạo cương liệt, ta liền chắc là hậu đại Xích Long, thế nên...”

Ninh Giác Phi tiếp lời: “Thế nên người dẫn theo Xích Long tới đây, để khi ta ra khỏi thành cười ngựa thì để nó gọi ‘Liệt Hỏa’ tới, dẫn ta đến.”

“Phải.” Độc Cô Cập lười lười cười nói. “Ta biết người là người thông minh mà.”

“Người tìm ta làm gì?” Ninh Giác Phi nhàn nhạt cười hỏi.

“Thăm người mà thôi.” Độc Cô Cập hào hiệp đáp. “Lúc đầu tại Kiếm môn quan ta đã nói rồi, nguyện cùng người kết làm huynh đệ. Bây giờ, trong lòng ta, cũng xem người như huynh đệ của ta. Người không muốn đến Tây Vực của ta mà lại chạy tới Bắc Kế, làm ta rất đau lòng nha.” Nói tới đây, Độc Cô Cập thở dài.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Ta tới Bắc Kế là để du ngoạn mà thôi. Người muốn ta đi Tây Vù là để ta bán mạng cho người à? Ta không có lý do gì giúp người giết người cả.”

Độc Cô Cập gật đầu nói: “Hiện tại ta xem người như huynh đệ đương nhiên không còn ý niệm đó. Nhưng nếu Bắc Kế muốn người vì bọn họ bày mưu tính kế thì sao?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, trong lòng chỉ cảm thấy một mảnh không minh, mà ngay cả một chút phiền muộn cũng không có: “Ta sẽ không làm. Ta không nghĩ ra có lý do gì mà ta phải làm vậy.”

Độc Cô Cập cao giọng cười to: “Tốt tốt lắm, huynh đệ, lúc đầu người đáp ứng mặc kệ chiến sự Tây Vù ta, ta liền thật là vui mừng rồi. Hôm nay nhớ người nên trong lúc đình chiến lại đây, một là thăm người một cái, hai là mời người đi Tây Vù chơi một lần. Tây Vù ta so với Bắc Kế cũng có rất nhiều phong cảnh đẹp, thảo nguyên cũng không giống bên này. Huynh đệ có thời gian thì qua xem thử. Hay là đợi đến cuối hạ đầu thu đi, tới Minh đô tham gia lễ đua ngựa của Tây Vù, ta với người đấu một trận.” Nói đến đây, Độc Cô Cập đã được được dục thí.

Ninh Giác Phi vừa nghe lòng hiếu thắng cũng vọt lên, gật đầu: “Được, đến lúc đó, ta với người đấu một trận.”

Độc Cô Cập vô cùng vui sướng, từ trong lòng lấy ra một khối thanh ngọc tinh xảo đặc sắc, đưa cho Ninh Giác Phi: “Nè, người cầm cái này, chỉ cần vào đất Tây Vù, người cứ đưa cho quan viên địa phương cái này, họ sẽ hộ tống người tới Minh đô.”

Ninh Giác Phi tiếp nhận khối ngọc, mặt trên có khắc bảy con tuần mã móng hồng, chạm trổ tinh tế, không khỏi khen: “Đẹp thật.”

“Đây chỉ là chút đồ vật, dù có đẹp cũng không giá trị gì nhiều? Còn không bằng một con tuần mã hợp lòng ta.” Độc Cô Cập cười nói. “Huynh đệ thích là được rồi. Ngọc bội này tên là cửu tuần linh lung, toàn bộ Tây Vù đều biết.”

Ninh Giác Phi vừa nghe liền muốn trả lại: “Vật quan trọng như thế, ta không thể nhận. Hơn nữa, ta đến Tây Vù thì tự mình đến Minh đô, cần gì người hộ tống?”

“Ta tự nhiên biết năng lực của người nhưng nếu bị người xâm xâm một đường như vậy ta còn mặt mũi nào nữa chứ?” Độc Cô Cập nhìn hần, trong mắt tràn đầy tiếu ý. “Lẽ nào người muốn ta học Đạm Thai Mục, triệu tập tám vạn thiết kỵ để vây người?”

Ninh Giác Phi không khỏi bật cười, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu: “Được rồi, ta nhận.”

Độc Cô Cập đại hỉ: “Vậy huynh đệ xem ta như ca ca rồi nhỉ?”

Ninh Giác Phi sững sốt: “Nhận lấy ngọc thì coi như kết nghĩa huynh đệ sao?” Hần không rõ phong tục cổ

đại, mà tập tục mỗi nơi lại khác, bởi vậy hấn cũng không dám nhận bừa cái gì, sợ di hậu hoạn.

“Cũng không phải, nhưng ta đã gọi người huynh đệ, người không phản đối, thì coi như nhận ta là ca ca rồi.”

Ninh Giác Phi nghe lời Độc Cô Cập có chút vô lại nhưng hấn không hiểu phong tục Tây Vỹ, không biết cãi lại thế nào, đành nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Lúc đầu, bệ hạ dũng mãnh hào sảng, Giác Phi cũng nguyện cùng ngài kết thành huynh đệ, nhưng ngài thích lạm sát bách tính, đây là điều ta không thích.”

Độc Cô Cập thở dài: “Kỳ thực không phải ta thích lạm sát mà là có đôi khi người Nam Sở cũng làm cho ta đau đầu quá sức. Nếu không giết sạch bọn họ, nói không chừng lúc nào đó sẽ có tên bắn lên từ trong nhà dân ra. Trước đây, khi chúng ta còn chưa tàn sát hàng loạt dân trong thành, có một vài binh sĩ bị lão nhân, phụ nữ thậm chí trẻ con giết. Thế nên, sau đó đi đến đâu liền đơn giản chém tận giết tuyệt. Aiii, người đã không thích thì ta không ra lệnh đồ sát là được.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Đại ca, đặc dân tâm giả đặc thiên hạ (người được lòng dân, được cả thiên hạ). Đại ca tàn sát hàng loạt dân trong thành sẽ thất tận thiên hạ dân tâm. Đại ca muốn san bằng Nam Sở chỉ sợ khó thành.”

Độc Cô Cập nghe hấn gọi một tiếng “Đại ca” thì lòng vui cực kỳ, ngửa mặt lên trời cười dài: “Huynh đệ, đại ca nghe lời đệ.”

Một lát sau liền nghe tiếng vó ngựa dồn dập, chạy về phía bọn họ.

Ninh Giác Phi nhìn qua thì thấy một hán tử mặc trang phục dân du mục Bắc Kế, theo sau là hai con hồng mã.

Độc Cô Cập đi tới nắm dây cương Xích Long, cười với hấn: “Những người này, có một số là người gia tộc Tiên Vu, có vài người là tùy tùng theo huynh từ Tây Vỹ.”

Ninh Giác Phi liền gật đầu mỉm cười với những người mới đến. Những hán tử này cũng dùng ánh mắt thân thiết nhìn hấn.

“Nhớ kỹ, hấn là huynh đệ của ta.” Độc Cô Cập lớn tiếng tuyên bố rồi lập tức xoay người lên ngựa.

Những người đó cùng đáp trả: “Tuân lệnh.”

Ninh Giác Phi kéo Liệt Hỏa, Xích Long hí một tiếng dài, dường như không muốn.

Liệt Hỏa cũng quay đầu nhìn nó, trong mắt tràn đầy không muốn xa rời.

Ninh Giác Phi nghe nói Liệt Hỏa từ nhỏ chưa bao giờ nhìn thấy phụ thân nên lúc này cũng hiểu tình cảm của nó, không khỏi do dự, cũng không đi kéo nó đi.

Độc Cô Cập nhìn hắn: “Huynh đệ, không bằng đến lều lớn của gia tộc Tiên Vu, chúng ta uống vài bát rượu.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi sảng khoái gật đầu: “Được.” Nói xong, hắn liền lên ngựa cùng bọn họ phi đi.

Gia tộc Tiên Vu quả nhiên là một trong tam đại vọng tộc Bắc Kế, đại trưởng của tộc trưởng khí thế hùng vĩ, xung quanh còn có hơn mười tiểu trưởng bối, tuy là mới dựng lên ở thảo nguyên nhưng bên trong như một trại nhỏ, cái gì cũng có, náo nhiệt phi phàm.

Ninh Giác Phi theo Độc Cô Cập đi trước, thấy mọi người ai ai cũng tươi cười, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát biểu tình của mọi người, dường như có rất ít người biết thân phận thật của Độc Cô Cập, chỉ biết hắn là hiền quý ngoại thích trong tộc.

Độc Cô Cập chỉ nói mọi người Ninh Giác Phi là huynh đệ của là hắn. Mọi người cũng không ai hỏi nhiều, chỉ mang rượu ngon ra đãi. Đêm nay, ca vũ say lòng người, hương rượu êm đềm, Ninh Giác Phi cùng hán tử thảo nguyên bỏ chén dùng bát, lại bị vài cô nương hào sảng bắt học bài ca chúc rượu, còn đuổi theo mời rượu, cười cười đùa đùa, uống đến say mềm.

Đến khi mặt trăng treo cao cao, người phần lớn đã say ngã ngửa cả ra, Độc Cô Cập cũng mất say lơ đãng lơ đãng cả lên, nỉ non: “Huynh đệ nghỉ sớm đi” rồi ngã ra thảm trải trong trướng ngủ khò khò.

Ninh Giác Phi lão đảo đứng lên, loạng choạng đi ra khỏi trướng. Vốn đang mót, nhưng vừa đi ra khỏi trướng thì lại bị gió lạnh buổi tối thổi cho một trận, làm hắn cũng quên đi mục đích ban đầu. Hơi rượu xông lên, Ninh Giác Phi cúi đầu ỏi tới mặt xanh mặt vàng. Chờ ỏi hết rượu thịt trong dạ dày ra, hắn mới tỉnh táo đôi chút.

Ninh Giác Phi ngẩng đầu lên, trong đầu trống rỗng, nhất thời không nhớ nổi mình ra đây bằng cách nào.

Liệt Hỏa cúi đầu hí dài bên cạnh.

Mơ mơ màng màng, hắn ngồi lên lưng ngựa.

Liệt Hỏa quen đường, xuyên qua thảo nguyên, trở về Kế đô, rồi lại quen đường chạy về Quốc sư phủ, đứng ở trước phủ.

Ninh Giác Phi gần tới không về, Vân Thâm đã phân phó gia nhân chờ trước cửa, lúc này nhanh chóng chộp lấy thân thể lung lay lúc lắc của hắn, đỡ vào trong phòng.

Vân Thâm lo cho Giác Phi vốn ngủ không được, nay nghe động tĩnh liền khoác vội áo đi ra khỏi phòng. Thấy Ninh Giác Phi say mèm mà về, hai hàng lông mày y không khỏi nhíu chặt, nhanh chóng gọi người chuẩn bị nước nóng, hầu hạ hẩn rửa mặt, tắm rửa.

Đang rối ren, có người bưng tới một ly trà nóng hổi. Ninh Giác Phi đang khát khô cả cổ liền ực một cái uống sạch trơn.

Gia nhân trong nhà đổ đầy nước nóng vào mộc dũng, rồi định giúp hẩn cởi áo.

Cho dù đang say, Ninh Giác Phi vẫn rất cảnh giác với hành động như vậy, lập tức trở tay, cầm tay gia nhân nọ, lăm bắm: “Cút ngay, cút ngay.”

Cổ tay người nọ bị hẩn nắm chặt đau như sắp gãy.

Vân Thâm lập tức tiến lên, hòa nhã khuyên can: “Được được rồi, người buông ra trước đã.”

Nghe được thanh âm dịu dàng của Vân Thâm, Ninh Giác Phi an tĩnh lại nhiều, tay cũng lỏng ra.

Vân Thâm biết người say nặng như ngàn cân nên thẳng thắn gọi người ném cả người Giác Phi vào trong nước.

Ninh Giác Phi cười hì hì: “Bơi hả? Nước nóng? Hồ bơi nước nóng hả? Lâu rồi chưa thấy...” nói nói, hai tay cũng chậm rãi quạt nước.

Vân Thâm nhìn thấy hẩn mặt như hoa đào, mắt lơ lơ sóng sánh ánh nước, bên môi mang theo tiểu ý ngây thơ, đáng yêu như trẻ thơ, không khỏi nở nụ cười.

Y gọi gia nhân ra ngoài cửa đứng, còn mình thì xắn tay áo, thuận thực đến gần mộc dũng, trong miệng đồ dành nhẹ nhàng, đưa tay cởi y phục của Ninh Giác Phi trong nước, sau đó cầm lấy khăn sạch mềm mại lau gương mặt đã ngập trong men say của hẩn, lau cả thân thể cân xứng nhẵn nhụi mà trần ngập vết thương của hẩn, da thịt hẩn săn chắc, óánh nhuận như một con báo săn, đẹp đẽ, tràn đầy sức sống.

Đến khi tắm xong, Vân Thâm dùng hết sức dìu hẩn ra khỏi dục dũng, nhanh chóng dùng khăn khô lau cho hẩn.

Ninh Giác Phi lạnh đến run run, bỗng nhiên khôi phục vài phần thanh tỉnh.

Mở mắt ra chỉ thấy ánh sáng lơ mờ nho nhỏ, mông lung một đôi mắt dịu dàng như nước.

Hẩn kinh ngạc nhìn đôi mắt quen thuộc kia, nhìn sự dịu dàng thân thương ấy, trong lòng bỗng nhiên như

nước ẩm chảy qua rồi lại chưa xốt vô vàn, gọi: “Là em sao? Là em sao?”

Vân Thâm nghe thế, không khỏi sửng sốt, giương mắt nhìn hấn, y nhìn ra đôi mắt ngày thường không một gợn sóng giờ lại tràn đầy ưu thương. Tay y không khỏi ngừng lại, kim lòng không đậu mà muốn vươn tay xóa đi bi thương trong ánh mắt ấy.

Tay y vừa chạm tới khoeo mắt Ninh Giác Phi thì bên hông liền bị ôm khiến y nặng nề ngã lên giường.

Ninh Giác Phi siết chặt thân thể ẩm áp mềm mại ấy, đặt môi mình lên đôi mắt quen thuộc kia, hấn cúi đầu nỉ non: “Là em sao? Là em thật sao ...”

26. Quyển 1 - Chương 25

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi ôm siết lấy thắt lưng Vân Thâm, nằm đè lên người y. Đôi môi nóng rực của hấn nhẹ nhàng hôn lên môi, mắt, mũi, rồi cuối cùng dán lên môi y.

Hô hấp của hấn chứa đầy chất rượu nồng.

Từ khi Giác Phi ôm lấy y, thân thể Vân Thâm có chút cứng lại, lúc này mới chậm rãi thả lỏng ra. Y đưa tay nhẹ nhàng vòng qua thân thể Ninh Giác Phi, hai tay ẩm áp đặt lên tấm lưng vươn hơi lạnh của hấn.

Trên người Vân Thâm mặc trung y bằng lụa tỏa ra mùi thơm mát như cỏ xanh trên thảo nguyên. Ninh Giác Phi nằm lên y, tựa như chính hấn nằm lên thảo nguyên xanh mượt vào mùa xuân, dần dần, hấn say mê.

Hô hấp của hấn càng lúc càng dồn dập, môi lưỡi cả hai giao triền, dây dưa. Đôi môi mềm mại, đầu lưỡi rụt rè, càng dẫn dắt dục vọng của hấn.

Hấn gấp gáp vươn tay, lên vạt áo của người dưới thân.

Y phục trên người Vân Thâm là trường sam nhiều lớp dài tới mắt cá chân, chỗ vạt áo là những chiếc nút tinh xảo như cánh chuồn chuồn, trong lúc gấp gáp hấn không biết cách nào để mở.

Lục lợi một hồi không mở được một chiếc nút nào, trời lại nửa đêm, không khí lạnh lẽo nơi phương bắc

khiến Ninh Giác Phi rùng mình một cái, rớt cuộc, hấn cũng tỉnh lại. Chống người ngồi dậy, hấn nhìn người trước mắt, nhất thời sửng sờ.

Vân Thâm nhìn hấn, trong mắt là một mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Ninh Giác Phi nhìn y một hồi, thở dài một hơi rồi lại nằm sấp lên người y, hai tay lại lần nữa ôm chặt lấy, vùi mặt vào hõm vai y, rầu rĩ xin lỗi: “Xin lỗi, ta... điên mất rồi, người đừng để ý...”

Vân Thâm khẽ cười, kéo kéo chần lại, choàng qua tấm lưng trần của hấn, sau đó ôm lấy Giác Phi, nhẹ giọng hỏi: “Ta là ai?”

Ninh Giác Phi đáp lại rất rõ ràng: “Vân Thâm.”

Vân Thâm nhích lại gần, đem mặt mình chạm nhẹ vào trán hấn, dịu dàng nói: “Tốt rồi, chí ít, người không nhìn ta thành người khác.”

Ninh Giác Phi bỗng nhiên có chút không được tự nhiên, ôm chặt y hơn nữa, gương mặt cũng dần dần nóng lên. Một lát sau, hấn mới hỏi: “Người không giận ta sao?”

Vân Thâm chậm rãi ôm chặt hấn hơn, mỉm cười nói: “Không giận.”

“Thật không giận?”

“Thật.” Vân Thâm nhìn hấn, khẳng định nói.

Ninh Giác Phi có chút sửng sờ, rồi rớt cuộc cũng đem sự xấu hổ của mình quẳng đi xa một chút. Hấn đứng lên, nằm sang bên cạnh Vân Thâm.

Ngọn đèn trong phòng từ lâu đã tắt, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào tận đây, trong phòng vẫn rất yên tĩnh.

Hai người lẳng lặng nhìn ánh trăng một hồi, không ai cất tiếng.

Một lát sau, Vân Thâm đột ngột nói: “Tay của ta.”

Ninh Giác Phi khó hiểu nhìn về phía y.

Vân Thâm giật giạt cánh tay đang đặt dưới người hấn, cười: “Tay của ta, tê rồi.”

Lúc này Ninh Giác Phi mới phát hiện ra, nhanh chóng nâng thắt lưng để y rút tay ra.

Nhìn Vân Thâm chậm rãi xoa xoa cổ tay, Ninh Giác Phi hỏi: “Vân Thâm, người thực sự không tức giận sao? Ta đáng ra... không nên thế...”

Vân Thâm nghiêng đầu nhìn hắn rồi đột ngột xoay người, chậm rãi đè lên người hắn.

Ninh Giác Phi gần như có thể cảm nhận được hương cỏ xanh trên y phục bạch sắc bay ra khi y xoay người, nhìn dung nhan mang tiểu ý của y càng lúc càng sát vào mình, trong lòng không có chút nào chán ghét cũng không có ý muốn cự tuyệt, chỉ có thân thiết, ấm áp.

Vân Thâm đè lên thân thể hắn, lấy tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt hắn rồi hôn lên.

Y học theo động tác Ninh Giác Phi, hôn lên đôi mắt hơi chớp động, cái mũi cao thẳng rồi lướt đến đôi môi mềm mại của hắn. Trên môi, khô mát lại ẩm mềm, mang theo hương rượu ngọt ngào và một chút hương trà nhàn nhạt.

Ninh Giác Phi không dám có một cử động nào, hắn chỉ ngẩn ra mà cảm nhận đầu lưỡi y nhẹ nhàng lướt qua răng mình, tựa như rắn quấn lấy đầu lưỡi mình rồi lại chui ra ngoài.

Vân Thâm ngẩng đầu lên nhìn hắn, mỉm cười hỏi lại: “Giác Phi, ta đối với người như thế, người có giận ta không?”

Ninh Giác Phi lập tức lắc đầu: “Không.”

Vân Thâm cười khê: “Được rồi, giờ chúng ta huê, có phải trong lòng người giờ tốt hơn rồi không?”

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu.

Vân Thâm nhìn hắn bỗng biến thành một cái đầu gỗ thành thật không khỏi buồn cười, cười vỗ vỗ hắn: “Ừm, bé ngoan, thật ngoan, vậy ngủ đi thôi.”

Câu nói đó làm đầu gỗ thành thật trong nháy mắt biến thành chú báo con.

Ninh Giác Phi dùng lực, xốc Vân Thâm xuống dưới, rồi lập tức đè y lên giường, hung hăng nói: “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa? Ai là bé?”

Vân Thâm ngửa đầu cười rất chi phóng khoáng: “Được được rồi, ta sai rồi, người không phải là bé, là người lớn rồi.” Những lời này chẳng khác nào đang dỗ dành một đứa bé đang giận dỗi muốn lớn lên.

Ninh Giác Phi vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn y một lát rồi lại không thể làm gì y, đành bất đắc dĩ lắc đầu, buông y ra.

Nằm xuống một lần nữa, hắn rốt cục cũng cảm thấy mệt mỏi như bài sơn đảo hải kéo tới, cũng không nháo sự nữa, nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Vân Thâm, ta ngủ. Người cũng ngủ đi, ngày mai người còn phải bận rộn công vụ...”

“Ừ.” Vân Thâm thay hắn ghém chăn, chần chờ một hồi, không đứng dậy mà ngủ luôn trong phòng.

Ngày thứ hai, khi Ninh Giác Phi ngủ dậy, mở mắt nhìn chòng chọc trần nhà thì đã là buổi trưa.

Trong phòng sáng sủa vô cùng lại không có một bóng người, nhưng Ninh Giác Phi luôn có cảm giác cái mùi hương cỏ xanh ấy cứ quẩn quanh chớp mũi mình, mãi không tan.

Áo ngủ bằng gấm bọc lấy thân thể xích lôa của hắn, thoải mái vô cùng, làm hắn nhớ tới cảm giác khi y phục của Vân Thâm dán sát lên người mình.

Ngơ ngác thêm một hồi lâu, hắn mới cảm thấy bụng đói kêu vang, vì vậy xoay người rời giường, mặc quần áo, rửa mặt chải đầu, tinh thần sáng láng đi vào nhà ăn.

Không ngờ Vân Thâm cũng đang ngồi bên bàn ăn, nhìn thấy hắn, không khỏi nở nụ cười: “Ngủ ngon không?”

Ninh Giác Phi rất tự nhiên gật đầu: “Ừ, ngủ ngon.” vừa nói vừa đi qua ngồi đối diện y.

Bọn nha hoàn mỉm cười dọn cơm nước.

Hôm nay Vân Thâm không mặc cẩm y như mọi khi, là một bộ bạch y có thêu hoa mai màu hồng nhạt, tao nhã xuất trần.

Hai người đang ăn cơm, Vân Thâm tự nhiên gấp thức ăn cho hắn: “Đây là thịt hươu bào mới săn được do người Vân tộc chúng ta vừa đem đến, người nếm thử.”

Ninh Giác Phi liền gật đầu, bỏ vào miệng chậm rãi nhai, rồi cười: “Ừ, rất ngon.”

Vân Thâm cũng ăn một miếng, gật đầu: “Ừ, ngon, vậy người ăn nhiều một chút.”

“Được.” Ninh Giác Phi đang ăn bỗng nhớ ra một chuyện: “Ta đại diện Vân tộc tham gia thi đấu, mọi người trong Vân tộc đồng ý à? Tộc trưởng có nói gì không?”

Đầu Vân Thâm cũng chẳng thềm ngẩng lên: “Ta chính là tộc trưởng Vân tộc. Ta đã nói, tự nhiên không ai phản đối.”

“Di~~~~! Ngươi là tộc trưởng?” Ninh Giác Phi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thì sao?” Lúc này Vân Thâm mới ngẩng đầu nhìn hắn.

Ninh Giác Phi nhân châu xoay động, không khỏi bật cười: “Ta vẫn cho rằng..... ha ha.... ta vẫn cho rằng tộc trưởng đều là lão nhân, chí ít cũng năm mươi tuổi rồi, không ngờ lại là trẻ vậy?”

Vân Thâm biết hắn trả thù chuyện đêm qua, cố ý hừ nói: “Lão nhân có gì tốt? Ngươi muốn gọi ta thúc thúc sao?”

Ninh Giác Phi hì hì: “Vậy cũng được, kính lão tôn hiền luôn luôn là Trung..., khụ khụ.. luôn luôn là mỹ đức của ta.” Nói thuận miệng, hắn thiếu chút nữa nói ra mấy từ “dân tộc Trung Hoa”.

Vân Thâm trừng hắn: “Nhìn cái gì nhìn, sắc rồi thấy chưa! Ăn cho đàng hoàng đi. Còn nữa, hiện giờ ngươi đã đại diện cho Vân tộc chúng ta, tự nhiên là tộc nhân của chúng ta, mọi việc đều phải nghe theo tộc trưởng đó, biết chưa? Bây giờ tộc trưởng nói cho ngươi, nhiệm vụ hàng đầu là ngươi là đi tham gia thi đấu, đoạt kim chương.”

“Dạ, dạ.” Ninh Giác Phi giả vờ kính cẩn nghe theo, gật đầu, sau một hồi lại cọt nhả như cũ. “Đoạt được kim chương thì có lợi gì không?”

Vân Thâm lại nghiêm trang hơn: “Đoạt kim chương phần thưởng là bãi cỏ tốt nhất phía nam Bắc Kê. Nó bởi sơn thể vững vàng, tứ quý như xuân, cây cối nước non đều đều dồi dào tươi tốt, là bãi cỏ tốt nhất. Hàng năm ai đoạt kim chương, tộc nhân là hắn sẽ được chăn thả trên bãi cỏ đó một năm, cho đến lễ đưa ngựa năm sau mới phải giao lại đất.”

“À, vậy tộc nhân Vân tộc đều là dân du mục?”

“Cũng không phải.” Vân Thâm lắc đầu. “Tộc nhân của ta rất ít, nam nhân phần lớn đều ở trong quân, phụ nữ, trẻ con cùng lão nhân sinh hoạt tại ở đất phong của gia tộc.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế thì không hiểu: “Vậy ta tranh kim chương làm gì? Có tác dụng gì đâu, còn không bằng để người khác đoạt.”

Vân Thâm nghe xong, lườm hắn một cái bén ngót. Vài nha hoàn nhin không được buồn cười. Đại nha hoàn Mai Tâm chuyên hầu hạ Vân Thâm chuyện bút mực không khỏi cười nói: “Ninh công tử, ngươi tranh được kim chương nếu không dùng đất thì có thể cho gia tộc khác thuê.”

“Thuê.” Ninh Giác Phi giống như nghe chuyện lạ, không hiểu ra sao. “Cho thuê thế nào?”

“Thí dụ như, người nhượng cho người khác chăn thả, chờ sang năm, có thể đòi họ đưa một trăm con ngựa tốt, ba trăm con bò, một ngàn con dê, sản vật quý,... gì cũng được, là thế đó.” Mai Tâm xảo tiểu thiện hề (1), dùng tay đếm đếm.

Ninh Giác Phi hít một hơi lạnh: “Muốn nhiều tới vậy sao?”

Mai Tâm sững sốt rồi cười: “Đó là những cái bình thường nhất rồi, đâu nhiều nặng gì? Đồng cỏ đó là Ninh công tử không biết thôi, chứ nếu để người ta chăn thả, một năm không biết nuôi ra bao nhiêu tuần mã bò dê đâu. Những thứ ta nói vẫn chưa được một phần thu nhập của họ đâu.”

Ninh Giác Phi nghe thế, liên tục lắc đầu.

Vân Thâm nhìn hẩn: “Nếu như là người, người muốn bao nhiêu?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút: “Ta không muốn gì cả, để bãi cỏ miễn phí cho mọi người. Ta hy vọng nhà ai cũng có cơm ăn.” Cuộc sống của du mục hẩn cũng biết, có rất nhiều người sống rất khổ, đặc biệt là bắt đầu mùa đông, tuyết rơi xuống, thảo nguyên chết đói không ít ngựa dê.

Mai Tâm cảm thấy ngoài ý muốn cảm động nhìn hẩn: “Tâm địa Ninh công tử quả là tốt.”

Vân Thâm nhìn hẩn một lát rồi nói: “Giác Phi, kỳ thực dựa vào năng lực của người, người dù có nói muốn toàn bộ thiên hạ thì người khác cũng không dám cho rằng người cuồng vọng. Thế nhưng người ngay cả một món đồ cũng không chịu nhận bừa, đây mới là điều đáng quý nhất. Đừng nói người không giống người Nam Sở, người không giống tất cả mọi người.”

Ninh Giác Phi bị y khen như thế, cũng có chút xấu hổ, cười cười: “Ta đâu tốt như người nói vậy. Ta chỉ là tương đối lười, không muốn nghĩ nhiều, hơn nữa, giờ ta ở chỗ người, có ăn có mặc, ta nói những lời như thế hình như có chút đối trá đó chứ.”

Đại tiểu nha hoàn xung quanh nghe thế, đều che miệng cười trộm.

Vân Thâm cũng nhin không được cười ra tiếng: “Người lười? Nếu như người lười thì ta chẳng thấy người nào siêng hơn người nữa.”

“Người mỗi ngày đều tiến cung từ khi trời còn chưa sáng, thường thường bận rộn đến tối mới về, về việc chịu khó, ta có là gì.”

“Ta là không còn cách nào khác, là chức trách, phải làm. Còn người thì sao? Không ai ép người, không ai yêu cầu, nhưng người vẫn kiên trì mỗi ngày đều dậy sớm cưỡi ngựa, chạy bộ, gió mặc gió, mưa mặc mưa,

đó mới là nghị lực chân chính.”

“Ta... chỉ là thói quen thôi, mỗi ngày không làm thấy khó chịu.”

“Thói quen tốt.” Vân Thâm cười cười. Một lát sau, y mạn bất kinh tâm hỏi: “Ngày hôm qua, người đi đâu mà uống nhiều rượu vậy?”

Ninh Giác Phi thuận miệng đáp: “Chỗ gia tộc Tiên Vu.”

Vân Thâm dùng muỗng múc một chút canh, nếm một chút rồi nói: “Canh uyên ương cũng ngon đó, người nếm thử.”

“Ừ.” Ninh Giác Phi cũng múc một muỗng mà uống.

Vân Thâm nhìn hẩn, suy nghĩ thật lâu, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn, qua một lát, y rốt cục cũng không hỏi gì, chỉ ôn hòa nói: “Say rượu hại thân, sau này đừng uống nhiều. Thảo nguyên có bầy thợ săn, có sói, có khi còn cả rắn độc mãnh thú, lâu lâu đột nhiên lại có mưa rào, nguy hiểm rất nhiều. Đêm qua người uống say quá, nếu không phải Liệt Hỏa biết đường về, nói không chừng người đã chết trên thảo nguyên rồi.”

---

(1) Xảo tiểu thiên hê – : cười rất đẹp, đẹp nhất là bên khóe miệng có duyên.

Xuất xứ từ Kinh Thi – Vệ Phong – Thạc Nhân, ca ngợi nàng thê tử của Vệ Trang Công ( ), Trang Khương ( ), toàn bộ thiên có bốn chương, mỗi chương 7 câu, mỗi câu bảy chữ. Chương thứ 3 miêu tả vẻ đẹp thanh tao của nàng Trang Khương

Thạc nhân

Thủ như nhu đề,

Phu như ngưng chi,

Lãnh như tù tề,

Xỉ như hồ tề,

Tần thủ nga my.

Xảo tiểu thiên hề!

Mỹ mục phiến (phán) hề!

Dịch nghĩa:

Tay của nàng trắng và mềm như ngó tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hạt bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tằm, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

27. Quyển 1 - Chương 26

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Buổi sáng đầu tiên của lễ đua ngựa là nghi thức nghênh tiếp Đại Lạt Ma cực kỳ long trọng.

Sáng sớm, mọi người đều đứng ở hai bên đường Lạt Ma sẽ đi qua, trong tay cầm đủ loại kiểu loại vật phẩm hiến tế, thần tình thành kính vô cùng.

Ninh Giác Phi rất hiếu kỳ, nghe Vân Thâm muốn hắt đứng ở bên cạnh y cũng không chối từ.

Mọi người phân theo tộc mà đứng, Vân Thâm mặc trang phục tộc trưởng, sau đó là các tộc nhân được xếp theo danh vọng cao thấp đứng cạnh, Ninh Giác Phi cũng không chú ý nhiều cái này.

Thăm mã lục tục tới báo, nhóm người của Đại Lạt Ma đã đến nơi.

Một canh giờ sau, đội ngũ rốt cục tới nơi, phía trước không ngừng có người rải đầy giấy màu có vẽ đồ án hay phù chú liên quan đến tôn giáo, dưới ánh mặt trời, giấy màu chớp động mọi loại màu sắc rực rỡ.

Rất nhanh, tiếng tụng kinh trong chờ đợi của mọi người vang lên.

Đoàn ngựa hộ tống phi qua, tiếp theo đó là rất nhiều tăng lữ mang các loại mặt nạ quỷ, trong tay cầm vật dụng tôn giáo, hoa chân múa tay đi tới, sau đó là Đại Lạt Ma cưỡi con ngựa trắng chậm rãi đi qua. Đại Lạt Ma mặc áo cà sa kim sắc, râu tóc bạc trắng, trên mặt dung sắc bình tĩnh, trang nghiêm, trên trán ngựa trắng có một mảnh trang sức vàng hình cánh hoa sen tỏa ra khí tức trang nghiêm thần thánh.

Đội ông tới gần, đoàn người tựa như thủy triều rào rào quỳ xuống, mọi loại xướng tụng đều dừng lại. Mọi người thành kính phủ phục trên mặt đất, dâng lên cho Lạt Ma tế phẩm.

Lạt Ma chậm rãi phát tay với mọi người, trên mặt mỉm cười hòa ái.

Ninh Giác Phi lại không quỳ xuống.

Hắn không tin bất kỳ tôn giáo gì.

Trong một biển người phủ phục quỳ xuống, hắn có vẻ bất mắt vô cùng.

Dẫn đường của đoàn ngựa hộ tống rất tức giận, cho rằng hắn đại bất kính với Lạt Ma, gã dùng roi chỉ vào hắn, quát lớn. Ninh Giác Phi nghe không hiểu gã nói gì, suy nghĩ một chút rồi xoay người rời đi.

Vân Thâm quỳ trên mặt đất túm hắn một cái.

Ninh Giác Phi cúi đầu nhìn đôi mắt khẩn cầu của y thì thành khẩn đáp: “Ta không tin vào thần thánh của các người, nếu như ta cũng quỳ bái, đó là lừa dối thần linh của các người, cũng là không tôn trọng chính bản thân ta. Vậy mới thật là khinh nhờn tín ngưỡng các người. Ta rời đi, làm người đứng xem là được rồi.”

Vân Thâm chưa từng nghe một quan niệm lạ lùng như vậy, người chung quanh y cũng kinh hãi giật mình.

Trong một không gian vắng vẻ, thanh âm của hắn rõ ràng vô cùng.

Trong lúc hắn nói, Đại Lạt Ma đã đi đến gần đó, nghe vậy dừng ngựa, nhìn hắn, trong mắt chớp động ánh sáng lạ thường.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi hợp tay thành chữ thập làm lễ với ông, biểu thị kính ý, sau đó có ý muốn đi.

Đại Lạt Ma lại nói: “Tiên sinh vốn không phải người thường, tự có sự phi thường. Bái hay không bái, đều là tự nguyện, không cần miễn cưỡng. Tiên sinh đã trải qua tử vong, cũng biết rõ thống khổ luân hồi. Tiên sinh nếu có thể trì lực độ, bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tiến, thiền định, bàn nhược, liền có thể tinh lọc ngũ uẩn, viên mãn trí tuệ, thoát nổi khổ luân hồi, tới cảnh giới niết bàn bất sinh bất diệt.”

Lúc này người tụ tập ở đây có đến mười vạn người mà lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng gió thổi qua đem những lời nói của Lạt Ma truyền đi xa.

Ninh Giác Phi nghe hiểu nửa phần đầu tiên, nửa phần sau không hiểu lắm, suy nghĩ một chút rồi lễ phép đáp: “Đa tạ đại sư giáo huấn. Từ lúc ta thành niên liền biết ‘ngã mệnh do ngã bắt do thiên’ (1), sau đó trải qua tử vong, qua nỗi khổ địa ngục, hôm nay trở lại làm người tất quý trọng sự sống.”

Từ lúc hắn tòng quân năm mười tám tuổi, phụ thân thân là quân nhân từng nói với hắn: “Tướng tướng bản vô chủng, nam nhi đương tự cường.” (2) hắn ghi nhớ suốt đời, chẳng bao giờ sợ chết, cũng kiên quyết không làm tù binh, không đầu hàng, rất nhiều lần trải qua lần ranh sinh tử, hắn đều dựa vào ý chí mà thoát khỏi khốn cảnh, bởi vậy lập được công huân hiển hách.

Đại Lạt Ma nghe xong, hai tay hợp thành chữ thập, mỉm cười nói: “Tiên sinh đã biết hiểu tiền kiếp, nếu có thể khai ngộ, nhất định có thể đắc đại đạo.”

Ninh Giác Phi cũng mỉm cười: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.”

Đại Lạt Ma khẽ gật đầu với hắn rồi tiếp tục đi về phía trước, đoàn người rất nhanh đi theo vào Pháp Luân tự, ngôi chùa lớn nhất Kế đô.

Nghi thức liền kết thúc tại đây.

Mọi người đều tản ra, chuẩn bị ăn trưa, sau đó là thi đua ngựa và buổi chiều.

Vân Thâm nắm chặt tay Ninh Giác Phi, ngưng thần nhìn hắn, hỏi: “Giác Phi, lời Đại Lạt Ma nói là có ý gì? Người... đã chết qua một lần? Biết nỗi khổ luân hồi?”

Lúc này Ninh Giác Phi cũng tự hiểu, những chuyện mình đã trải qua có thể nói là kinh thế hãi tục nên không giải thích gì, chỉ cười nói: “Thế nhân có ai không chết? Có ai không trải qua luân hồi?”

Vân Thâm không bằng lòng bỏ qua: “Thế nhưng, sao ngươi có thể biết? Sao có thể nhớ kỹ chuyện luân hồi?”

“Ta đã bay qua cầu Nại Hà nhưng không uống Mạnh Bà thang, đại quý tiểu quý cũng đều hết cách với ta.” Ninh Giác Phi nắm tay y, trong mắt là tiểu ý khoái trá. “Thế nên ta có ký ức kiếp trước.”

Vân Thâm cho rằng hắn nói giỡn với mình nên cũng cười cười: “Vậy kiếp trước ngươi là ai?”

Ninh Giác Phi hì hì: “Là đại tướng quân bách chiến bách thắng.”

Vân Thâm nghiêm trang nói: “Ta tin ngươi.”

Hai ngày gần đây, Vân Thâm từ sáng đến tối đều ở cùng hắn, lý do là sợ hắn lười biếng, giám sát hắn huấn luyện. Ninh Giác Phi liền không đi đại trưởng của gia tộc Tiên Vu, cũng không nhìn thấy hồng mã Xích Long kia nữa, nhưng trong lòng cảm thấy bình thường, không lo lắng gì.

Buổi chiều, cuộc thi đua ngựa cự ly ngắn đã chuẩn bị xong, mọi người bắt đầu đứng vào vị trí, vừa thấy người đi thi đấu liền giơ tay kêu to, cười đùa không ngừng.

Ninh Giác Phi cười “Liệt Hỏa” nổi bật trong đoàn người, càng khiến cho những lời xôn xao càng thêm lớn. Người người vừa nhìn liền biết Liệt Hỏa là thân tuấn, chỉ chăm chăm nhìn nó nên cũng không chú ý đến người cười.

Bọn họ không có công cụ tính thời gian, người về đích trước tiên của tổ đua sẽ vào trận chung kết, từ đó định ra thứ hạng.

Ninh Giác Phi được hạng hai, hạng nhất là tam đệ Đạm Thai Đức Thắm của Đạm Thai Mục.

Ninh Giác Phi biết tốc độ khởi động của Liệt Hỏa không phải nhanh nhất mà sở trường là chạy đường trường, hơn nữa phần quan trọng nhất trong thi đấu cũng là cuộc thi chạy đường dài sáu mươi dặm của ngày hôm sau. Thế nên hắn bình chân như vại ôm quyền chúc mừng Đạm Thai Đức Thắm rồi bình thản ra về.

Thi đấu vượt chướng ngại vật này hôm sau cũng có chút giống thi đấu đua ngựa ở Anh quốc, phải phóng qua tường cao dựng bằng cành cây, cọc gỗ thô, bơi nước, chạy qua sườn núi. Lần này Ninh Giác Phi hạng nhất. Hạng hai là tướng quân Tiên Vu Ký của gia tộc Tiên Vu.

Ninh Giác Phi nghe người này họ Tiên Vu không khỏi nhìn nhiều hai cái, sau đó liền cảm thấy quen mặt. Tiên Vu Ký cười nói ha ha: “Ninh huynh đệ, chờ thi đấu xong, chúng ta lại uống một trận cho đã.”

Ninh Giác Phi liền biết vị tướng quân này cũng là một trong số những người điên cuồng ăn uống đêm hôm đó, hắn cũng sang sảng cười nói: “Được.”

Chờ đến khi chia tay ra về, trong lòng hắn lại thầm nghĩ: “Vị tướng nọ chắc chắn ra trận đánh với quân Tây Vũ, sao lại không biết được Độc Cô Cập?” Dù khó hiểu nhưng Ninh Giác Phi cũng không hỏi thăm.

Đời trước, Ninh Giác Phi chỉ là thích cưỡi ngựa, cũng từng cùng nhân viên công tác trong trường đua hỏi một số bí quyết tham gia thi đấu. Trong nhân viên cũng có vài người là vận động viên xuất ngũ, thậm chí có người từng giật dây kêu hắn tham gia thể vận hội Olympic. Những người đó không biết nghề nghiệp hắn là gì, mà hắn tất nhiên chẳng bao giờ tham gia thi đấu lần nào.

Lúc này lại được thi đấu trước vạn người, cảm giác quả thật là kích thích.

Ngày thứ ba thi đấu là chạy đường trường nên không phân tổ, thi một lần là quyết định thắng thua. Trận đua này có tới vạn con ngựa cùng đua, hơn mười vạn khán giả mặc trang phục đẹp đẽ, đứng khắp cả đồi. Cờ của các bộ tộc đón gió lay động, nhuộm đầm bầu không khí vui mừng. Người người ai cũng cười vui, thỉnh thoảng còn huýt sáo, lớn tiếng hô quát.

Ngựa ra thi đấu cũng được trang điểm rực rỡ, có ngựa đuôi được tết thành bím, có bờm ngựa được cắt chải thành răng cưa, có ngựa trên trán điểm đồ án bằng chu sa, hay khoắc hồng trù, phi thường thú vị.

Ninh Giác Phi không trang điểm gì cho Liệt Hỏa, trước nó là cái dạng gì, bây giờ cũng là cái dạng đó. Còn Giác Phi thì mặc trang phục cưỡi ngựa của Vân tộc do Vân Thâm chuẩn bị cho hắn, bạch y thêu đồ đằng Vân tộc, một con thương ưng hắc sắc. Bộ trang phục Bắc Kế này khiến đôi mắt hắn càng thêm sáng sủa, gương mặt tuấn mỹ càng tăng thêm sức mạnh.

Mọi người chuẩn bị một chút, liền có một cây tên lệnh phá không mà lên, vạn tay thi đấu liền giong roi thúc ngựa, phi như bay ra ngoài.

Trên thảo nguyên tiếng hoan hô, như dậy sấm, mọi người liều mạng phát tay, mũ, cờ, cao giọng hò hét.

Còn chưa chạy được nửa đoạn, Ninh Giác Phi liền dẫn đầu.

Liệt Hỏa hưng phấn đến cực điểm, tốc độ không giảm, trái lại còn càng lúc càng nhanh.

Người trên thảo nguyên nhìn thấy hồng sắc tuần mã cùng bạch y thiếu niên thì ai cũng kêu to khen ngợi.

Ninh Giác Phi hết sức chăm chú cùng Liệt Hỏa hòa nhập nhất thể, như ngự phong mà phi, xuyên qua thảo nguyên, chạy về đích đầu tiên.

Tiếng hoan hô như sấm bên tai. Tinh kỳ bay lượn như sóng triều màu sắc. Mọi người nhảy cẫng lên, cao giọng hò reo, trên mặt ai cũng vui vẻ.

Giờ khắc này, máu cả người Ninh Giác Phi đều như sôi trào. Khi Liệt hỏa băng qua sợi dây vàng đánh dấu thì hắn không kiềm được mà nắm tay phải thành quyền, mãnh lực chém xuống, đem lực lượng toàn thân như muốn phá hư bạch y trên người, tỏa ra tinh thần cường đại.

Liệt Hỏa cũng là ngẩng cao đầu, móng trước dựng lên, trong mõm hí dài đặc thắng.

Một bức tranh tràn đầy lực lượng và mỹ cảm đẩy không khí buổi đấu lên đến đỉnh điểm. Hơn mười vạn người điên cuồng mà kêu to, chạy đến bên hắn.

Lúc này, những con ngựa đến sau cũng chạy qua điểm kết thúc, Ninh Giác Phi dẫn Liệt Hỏa tránh sang một bên, nhìn những con ngựa chạy tới, trên mặt ai cũng mang sự hưng phấn.

Vân Thâm chen lại bên hắn, đưa tay cho hắn: “Giác Phi, ngươi thực sự là xuất sắc đến cực điểm.”

Ninh Giác Phi nhảy xuống ngựa, cầm tay y, cười nói: “Là Liệt Hỏa xuất sắc.”

Vân Thâm nhìn hồng mã hưng phấn mà phì phì ra mũi, cười gật đầu: “Đúng vậy, Liệt Hỏa rất ưu tú.”

Toàn bộ cuộc đua kết thúc, có đoạn thời gian để người thi đấu đưa ra khiếu nại, nhưng Ninh Giác Phi không có hành vi nào sai luật, thực sự chiến thắng bằng thực lực nên ai cũng vui lòng nghe theo, không ai tranh chấp.

Buổi chiều, Đạm Thai Mục liền đem tiêu chí kim chương – bộ yên ngựa bằng vàng ròng ban cho Ninh Giác Phi, tuyên bố đồng cỏ tốt nhất năm nay thuộc về Vân tộc.

Toàn Vân tộc không đến vạn người, so với các bộ tộc Đạm Thai, Tiên Vu, Đại Đàn,... có hơn mười vạn người thì quả thật nhỏ tới thương cảm.

Nhưng dù người ít thì cũng cần chúc mừng thắng lợi. Không chỉ như thế, tối nay, toàn bộ người tham gia lễ đua ngựa đều cuồng hoan, vừa múa vừa hát, mọi người bưng bát rượu lôi kéo người khác uống, bất luận là người quen hay không quen, cũng bất luận nam nữ già trẻ, thật là phóng khoáng đến dọa người.

Đêm nay Ninh Giác Phi là tâm điểm của mọi người, bị chuốc rượu đến rối tinh rối mù, chỉ chốc lát sau liền thua không còn manh giáp, lão đảo đi ra ngoài, tìm chỗ mà ới.

Vân Thâm thân là tộc trưởng, nhất thời bị tộc nhân vây quanh không chú ý tới hắn, liền để hắn đi một mình.

Ninh Giác Phi ới xong đang đứng thở dốc thì trong bóng đêm xuất hiện một người đưa túi nước cho hắn, một thanh âm mông lung thân thiết: “Súc miệng đi.”

Ninh Giác Phi nhận lấy túi nước, uống vài hớp rồi nhổ ra, sau đó vốc một chút nước rửa mặt, lúc này mới thanh tỉnh một chút.

Ninh Giác Phi mơ mơ màng màng nói: “Cảm tạ.” Hắn cực lực mở mắt, muốn nhìn rõ người này.

Xa xa là lửa trại hừng hực khiến ở đây càng thêm tối tăm. Hắn chỉ nhìn được một bóng người tối tối, nhưng lại không thấy rõ ai.

Người nọ dường như biết hắn đang nghĩ gì, đưa tay ôm hắn vào lòng.

Ninh Giác Phi theo bản năng muốn tránh ra nhưng đột nhiên dừng lại.

“Đại ca?” Hắn không tin nổi hỏi nhỏ.

Thanh âm Kinh Vô Song truyền đến tai hắn: “Hiền đệ, là huynh.”

Torng lòng Ninh Giác Phi vẫn còn mờ mịt: “Đại ca? Huynh... sao... lại ở đây?”

“Huynh đến nhìn đệ.” Kinh Vô Song nhẹ giọng nói.

“Thế nhưng...” Ninh Giác Phi mặc cho anh ôm, lòng loạn vô cùng. “Quá nguy hiểm.”

Kinh Vô Song cười nhẹ: “Không có gì. Huynh đang đi công vụ, chính đại quang minh mà đến đây.”

“Thế sao?” Ninh Giác Phi vẫn cảm thấy không tin nổi.

“Phải.” Kinh Vô Song cảm thấy người hần vì say mà không chút sức lực, vì vậy đỡ hần ngồi xuống.

Cổ ở đây rất êm, vì vậy Ninh Giác Phi thả lỏng nằm xuống, lúc này mới cảm thấy đầu óc vốn quay vòng vòng giờ đỡ hơn nhiều.

Kinh Vô Song nằm bên cạnh hần, giải thích: “Nam Sở hằng năm đáp ứng quyền cho Bắc Kế mười vạn lượng bạc, mười vạn súc lụa. Năm kia và năm ngoái, nước ta liên tục gặp nạn lũ lụt và châu chấu nên rất nhiều địa phương không có thu hoạch, thuế triều đình không có nên chỉ đưa cho Bắc Kế ba tòa thành, khiến Bắc Kế mượn cơ nam xâm. Lần này, Bắc Kế đáp ứng đình chiến nhưng muốn chúng ta phải cống nạp như mình ước ngày xưa. Thế nên, triều đình phái ta đi sứ, hộ tống cống phẩm đến Kế đô. Từ xưa, quan hệ ngoại giao hai bên đều không tốt thường động binh đao nhưng có quy ước không chém sứ, giờ tất nhiên họ sẽ không làm gì ta. Hiện tại, đệ yên tâm chưa?”

“À, đệ cũng biết đại ca không phải là loại người lỗ mãng mà.” Giờ Ninh Giác Phi mới hiểu được. “Vậy đệ cũng an tâm.”

Kinh Vô Song cười khổ: “Vì những cống phẩm này, triều đình hằng năm đánh thuế cao khiến dân chúng lầm than. Những y phục người mất trên người, còn những đồ dùng của quý tộc Bắc Kế mặc, đều dùng lụa Nam Sở làm ra. Chúng ta thân là võ tướng lại phải nhìn triều đình khúm núm với bọn người Hồ, sống phụ thuộc, thật là nhục mà.”

Ninh Giác Phi không cảm thấy người Hồ có cái gì không tốt nhưng lúc này không biết làm sao khuyên bảo quan niệm đã thâm căn cố đế của Kinh Vô Song, đành hời hợt khuyên: “Quân nhân xem phục tòng mệnh lệnh là thiên chức, triều đình muốn như vậy, đại ca cũng là bất lực.”

Lúc này, có vài người đi tìm hần, vừa đi vừa kêu.

“Ninh đại ca...”

“Ninh huynh đệ...”

“Giác Phi ca ca...”

Ninh Giác Phi ngồi dậy, nhanh chóng nói: “Đại ca, huynh mau đi đi. Huynh là người Nam Sở, để họ thấy thì bất tiện lắm.”

“Huynh biết.” Kinh Vô Song lãnh tĩnh. “Huynh đệ, ta ở Hoàng Gia dịch quán, ngày mai đệ tới thăm huynh đi, chúng ta tụ lại một hồi.”

“Được.” Ninh Giác Phi đồng ý với anh rồi đứng dậy, đi về phía những người tìm hấn, ngăn trở họ thấy Kinh Vô Song.

Mọi người cười cười vây quanh hấn, thất chủ bất thiết hỏi hấn đã đi đâu.

Hấn mỉm cười nói: “Ta say nên đi lạc đường.”

Mọi người cười ha ha, vây quanh hấn trở về đại trưởng Vân tộc.

Vân Thâm đang ngồi ở chủ vị, ánh lửa hắt lên gương mặt khiến nụ cười của y mang theo một loại mê hoặc kỳ lạ. Y nhìn Ninh Giác Phi đang lảo đảo say, bước cao bước thấp mà trở về, không khỏi bật cười: “Giác Phi, lại uống say à? Chưa bị sói ăn thịt sao?”

---

(1) Ngã mệnh do ngã bất do thiên: Mạng ta do ta định, không do trời định.

(2) Tướng tướng bản vô chủng, nam nhi đương tự cường: các vị tướng không phải sinh ra đã thành, kẻ nam nhi phải tự lực tự cường

28. Quyển 1 - Chương 27

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Khi Ninh Giác Phi tỉnh lại trong trường bông thì ánh bình minh đã đỏ rực cả chân trời.

Nhớ mang máng hôm qua hình như ở đây có không ít người, Vân Thâm cũng ngủ bên cạnh hấn, chẳng qua giờ lại chỉ còn một mình hấn.

Nghe được động tĩnh phía bên trong, có hai cô nương đi vào, vừa thấy hấn, trong mắt toát lên sự ái mộ, mặt đỏ bừng.

Ninh Giác Phi không giỏi giao tiếp với phụ nữ nên cũng không nói gì, chỉ cười cười gật đầu, rồi xuất môn.

Hai cô nương khách khí ngăn hấn lại, sau đó kêu bên ngoài một tiếng, lập tức có vài đại hán khiêng dục

dừng tiến vào.

Ninh Giác Phi liền biết đây là do Vân Thâm săn sóc, chiếu cố. Ngày hôm qua thi đấu, hắn đua đến người ướn sững mồ hôi, buổi tối vừa uống rượu vừa cười đùa, đến tận khi không chịu nổi nữa thì lăn ra ngủ. Bây giờ người vừa đầy mùi rượu vừa đầy mùi mồ hôi, thực nhếch nhác không chịu nổi.

Nhìn bọn họ đưa khăn và quần áo để thay vào, hắn liền thanh cảm tạ.

Những người đó dường như đã được Vân Thâm phân phó, biết hắn không thích có người hầu hạ liền khom người rời khỏi, thay hắn hạ màn trường xuống.

Hắn đã tới đây gần hai tháng rồi, Vân Thâm nói người may cho hắn không ít y phục, có kiểu Bắc Kế, có kiểu Nam Sở. Bởi vì thi đấu, hắn luôn mặc loại áo kiểu Bắc Kế gọn gàng mang giày ủng. Lúc này, khi tắm tấp xong rồi, hắn lấy y phục để mặc thì thấy đây là phục sức Nam Sở, trường sam tay áo rộng bằng lụa màu xanh ngọc có thêu từng hạc, thanh tú thoát tục. Phục sức loại này hắn rất quen thuộc, mặc rất lưu loát, dùng dây cột tóc cột lại mái tóc còn đang ướt, hắn cứ vậy đi ra ngoài.

Vân Thâm đang ngồi ở bên ngoài cùng tộc nhân ăn thịt dê, uống trà sữa. Y vẫn đang mặc trường bào màu sắc thanh nhã tú công tinh mỹ. Đó là hình thức dung hợp phong cách Bắc Kế và Nam Sở, giống như là tiêu chí của y, toàn Bắc Kế chỉ có y mặc như thế.

Y nhàn nhã ngồi đó, nhìn Ninh Giác Phi đi ra liền cười cười vẫy vẫy hắn: “Giác Phi, lại đây ăn.”

Rất nhiều người thấy Ninh Giác Phi lộ diện liền sáng cả mắt, xa xa gần gần có vô số ánh mắt kinh diễm phóng về phía hắn, rất ít người như Vân Thâm, cho dù hắn có bộ dạng gì đi chăng nữa, thần tình y vẫn bất biến.

Ninh Giác Phi không quản ánh mắt của người khác, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh y.

Cô nương bên cạnh đưa cho hắn một chén trà sữa, hắn cười cười tiếp nhận rồi hữu lễ mà nói: “Cảm tạ.”

Vân Thâm nói với hắn: “Sáng nay là thi đấu vật, buổi chiều là bắn tên, ở đây hảo thủ tập hợp, rất đặc sắc.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta không đi xem được, phải vào trong thành một chuyến.”

Vân Thâm ôn hòa nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Ninh Giác Phi uống một ngụm trà sữa rồi ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Vân Thâm, người ta thành tâm thành ý tương giao, ta không muốn giấu diếm người, hôm qua ta mới biết được, đại ca ta, Kinh Vô Song đã tới Kế đô, hôm nay ta muốn đi thăm huynh ấy.”

Vân Thâm không nghĩ tới hần sẽ thắng thắn đến thế, không khỏi có chút giật mình, nhìn hần thật sau một hồi rồi cười nói: “Giác Phi, người quả là bằng hữu đáng giá tương giao. Ta không nói cho người chuyện này là vì không muốn người phân tâm. Ta cũng từng phái người mời Kinh tướng quân tới xem thi đấu nhưng Kinh tướng quân không đi. Ta biết Kinh gia hận chúng ta nên cũng không miễn cưỡng. Vốn định chờ lễ đưa ngựa kết thúc sẽ nói với người, người đã biết vậy đi gặp một lần cũng tốt.”

Ninh Giác Phi thoải mái mà cười gật đầu: “Vân Thâm, người không cần giải thích, ta không có ý trách gì người. Đại ca nếu tới, ta tự nhiên phải đi thăm huynh ấy rồi. Ta nói cho người kỳ thực không có ý gì, người không cần đa tâm. Ta với đại ca lâu rồi không gặp nếu như nói chuyện khuya quá, thì chắc sẽ không trở lại, người không cần chờ ta.”

Vân Thâm có chút do dự, nhìn hần: “Giác Phi, đại ca người... hiện tại đã không còn là khâm phạm đang lẫn trốn cũng không phải thảo khấu chiếm núi xưng vương mà là nhất phẩm đại tướng quân, thân phận không như xưa.”

“Ta biết.” Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiếu. “Ta với huynh ấy chỉ ôn chuyện thôi.”

Vân Thâm nhìn hần một lúc lâu rồi rốt cục không nói thêm gì nữa, chỉ dặn hần ăn nhiều một chút, cần cái gì thì cứ nói với người trong phủ là được.

Ninh Giác Phi ăn xong một cách qua loa rồi cùng Vân Thâm nói lời từ biệt, cưỡi ngựa phi nhanh.

Vân Thâm nhìn bóng lưng hần đi xa, không tiếng động thở dài.

Lúc này, Đạm Thai Chiêu Vân ăn vận đẹp dễ cưỡi ngựa chạy vội tới trước trường, tươi cười rạng rỡ kêu “Vân Thâm”, xuống ngựa đến bên cạnh y.

Ninh Giác Phi hài lòng chạy vào Hoàng Gia dịch quán tìm người làm hỏi thì biết sứ giả Nam Sở ở hậu viên dành cho khách quý. Hần sải chân thật mau, trên mặt vui sướng như thấy gặp lại thân nhân.

Vừa đến khu dành cho khách quý đã thấy mấy người mặc trang phục binh lính Nam Sở đánh cầm kiếm đứng thủ ở nơi đó.

Hần thả chậm cước bộ, đang chuẩn bị cầu kiến thì một đại hán đầu đội anh khôi, thân mặc chiến bào liền cười đón: “Ninh huynh đệ, người đã tới.”

Ninh Giác Phi sững sốt, sau đó mới nhận ra đây là trợ thủ Lục Nghiễm của Kinh Vô Song, không khỏi cười ha ha: “Lục đại ca, người đổi trang phục làm ta suýt chút nữa nhận không ra đó. Người đây là làm chức quan gì a?”

Lục Nghiễm hưng phấn mà đầm lên vai hần, sau đó ôm vai hần, vừa lắc lắc vừa đi: “Huynh đệ, người cười ta rồi. Ta vẫn là Thiên Lôi sai đầu đánh đó của Kinh đại ca. Đại ca vào núi làm cướp, bọn ta liền theo làm

thuộc hạ. Đại ca vào triều làm đại tướng quân, danh chính ngôn thuận bảo vệ bách tính, chúng ta đương nhiên cũng phải đi theo. Ta cũng có một danh phó tướng đó ghen, dù sao cũng là làm tùy tùng, theo đại ca giết giặc.”

Ninh Giác Phi cười cười theo Lục Nghiễm mà đi, lính canh cửa đều mỉm cười hành lễ với hắn, Ninh Giác Phi nhanh chóng ôm quyền với họ. Lục Nghiễm đã sớm túm hắn vào cửa, trong miệng còn nói: “Huynh đệ sao cứ khách sáo vậy?”

Ninh Giác Phi buồn cười đang muốn trêu chọc hai câu thì liền thấy Kinh Vô Song.

Anh không mặc giáp trụ, vẫn là một thân màu ngân bạch như trước, chấp tay đứng trong viện, trên mặt vẫn là nụ cười ấm áp như này đó.

Ninh Giác Phi liền ôm quyền với anh: “Đại ca.”

Kinh Vô Song tiến đến kéo tay hắn vào phòng, vừa đi vừa nói với Lục Nghiễm: “Người thủ ở chỗ này, đừng để ai vào.”

Lục Nghiễm lập tức đáp: “Tuân lệnh” rồi đứng ở cửa không xa, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, ngưng thần chú ý động tĩnh xung quanh.

Kinh Vô Song đứng ở trong sảnh, lui ra phía sau hai bước, tỉ mỉ đánh giá Ninh Giác Phi, một lát thì than thở: “Huynh đệ từ khi rời khỏi Yến Bình Quan, các hành động anh hùng của đệ, ngu huynh đều nghe thấy. Ngu huynh có một người huynh đệ như đệ thật sự là tự hào, chỉ hận không thể ở bên đệ, cùng nhìn thấy những gì đệ đã làm.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Đại ca mỗi lần gặp tiểu đệ đều ca ngợi hết lời, kỳ thực đại ca mới là khí khái anh hùng, lòng dạ bao dung, khiến tiểu đệ kính phục.”

Kinh Vô Song cười nói: “Hiền đệ mời ngồi.”

Lúc này có tùy tùng bưng trà lên. Người tùy tùng đó mặc quân phục Nam Sở, hiển nhiên không phải người hầu trong dịch quán.

Kinh Vô Song ngồi một bên, cảm thán: “Huynh biết hiền đệ vì sao nói thế. Đương sơ triều đình giết phụ thân huynh, tru cả nhà huynh, truy rõ nguyên nhân cũng bởi vì kế ly gián của Bắc Kế. Lần này, Võ vương bình loạn, không chỉ giết sạch đảng thái tử, còn đem chuyện dụng công mưu tư hãm hại nhà huynh ra truy xét, bắt gian thần hại phụ thân huynh trăm thủ thị chúng. Phụ thân huynh suốt đời tinh trung báo quốc, hôm nay được bình oan giải tội, dưới cửu tuyền chắc cũng không muốn huynh đối địch với triều đình. Năm đó, ngu huynh gặp phải đại nạn, vinh hoa phú quý trong mắt huynh đều hóa hư vô, nhưng bách tính biên quan thì sao? Ngu huynh tiếp thu sắc phong của triều đình, không phải để rạng rỡ tổ tông Kinh gia mà là vì an nguy của ngàn vạn bách tính.”

Ninh Giác Phi nghe vậy cảm động vô cùng: “Đại ca, đệ biết huynh đã quyết, bởi vậy liền rời đi mà không khuyên can gì huynh. Đại ca không cần giải thích gì với đệ cả, những gì huynh làm, đệ đều hiểu.”

“Phải, huynh đệ chúng ta hiểu rõ nhau, là huynh quá lo lắng.” Kinh Vô Song rộng rãi nở nụ cười.

Lúc này, tùy tùng dâng trà vẫn chưa rời đi, Ninh Giác Phi dù không có khái niệm đẳng cấp nhưng biết quy củ các quốc gia nơi này đều đa phần giống nhau, chủ nhân nói chuyện người hầu đều phải dâng trà rồi lui xuống, cách một đoạn thời gian có thể châm thêm nước hay thu dọn. Vậy người tùy tùng này cũng không phải người quy củ gì, hẳn chưa bao giờ gặp người như vậy nên mới liếc nhìn một cái.

Tùy tùng này tay cầm khay, mi khai nhãn tiếu mà nhìn chăm chăm vào hắn.

Nụ cười trên mặt Ninh Giác Phi dần rút xuống. “Thật không ngờ, lá gan Thuần vương lớn như vậy.” Hắn lạnh nhạt. “Ninh mỗ bội phục.”

Thuần Vu Triều cười hì hì thả cái khay xuống bàn, rồi ngồi xuống, thân thiết nói: “Giác Phi, ta đến thăm ngươi.”

Thật không nghĩ tới, vị vương gia tôn quý văn nhược thư sinh này lại giả trang thành tùy tùng sứ giả, bốn ba thiên lý đến đây chỉ để nói cho hắn một câu như thế: “Ta đến thăm ngươi.”

Lúc này, bên ngoài là dương quang ấm áp, an tĩnh tường cùng, trong phòng sáng sủa, không khí tươi mát.

Ninh Giác Phi nhấp một ngụm trà, bình tĩnh đáp: “Đa tạ vương gia.”

Thuần Vu Triều vẫn mỉm cười với cái vẻ thư sinh mười phần, thân thiết nói: “Giác Phi còn khách khí với ta làm gì? Ta đã sớm coi ngươi như bằng hữu rồi. Có chút chuyện muốn nói, đại ca nhờ ta chuyển cho ngươi. Vốn định để Kinh tướng quân truyền đạt nhưng đại ca lại sợ Giác Phi cho rằng biểu đạt chưa đủ thành ý. Huống hồ gì, ta cũng nhớ Giác Phi, nên liền theo Kinh tướng quân tới đây.”

Ninh Giác Phi lãnh tĩnh hỏi: “Vương gia có chuyện xin cứ nói.”

Thuần Vu Triều thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Không lâu trước đây, thái tử cùng Tĩnh vương có ý đồ mưu phản, đã bị đại ca ta bắt, dư đảng thái tử tất cả đều bị trừ. Một vài triều thần mặc dù lễ nghĩa không đủ nhưng không phải đại ác, vẫn còn có thể sửa đổi, thỉnh Giác Phi chớ trách. Toàn bộ thị vệ Võ vương phủ đã đổi, toàn bộ phái đến chỗ Định Quốc tướng quân. Hiện tại, do Hộ Quốc tướng quân Kinh Vô Song trấn thủ Yên Bắc thất quận, Định Quốc tướng quân Du Hổ về trấn thủ tây bắc. Hôm nay, không khí trong triều đã biến, người người tiết kiệm tu thân, hành sự nghiêm cẩn. Nửa tháng sau, đại ca ta sẽ được sắc lập thành thái tử, phụ hoàng đã nói trước triều, phụ hoàng đã lớn tuổi, không thể để ý chính sự thêm được nữa, hiện tại do đại ca ta giám quốc, nửa năm sau liền truyền ngôi cho đại ca ta, còn bản thân phụ hoàng sẽ lên làm thái thượng hoàng, bảo dưỡng tuổi thọ.”

Ninh Giác Phi chỉ là nghe, không nói một lời.

Kinh Vô Song nhìn hần: “Lần này Võ vương gia mạnh mẽ vang dội, trọng chấn triều cương, khiến rất nhiều người trung nghĩa thấy được hy vọng. Cứ như vậy tiếp tục, Nam Sở sẽ có ngày rạng rỡ.”

Ninh Giác Phi nhìn dương quang ngoài cửa, hững hờ nói: “Vậy thì chúc mừng vương gia, chúc mừng đại ca.”

Kinh Vô Song vẫn nhìn hần, trong mắt dường như có một khe suối chảy xiết, nhất thời không tìm được từ nào để nói.

Thái độ Thuần Vu Triều vẫn thông dong như cũ, chậm rãi: “Được rồi, mấy tháng trước, kếp chính nổi danh của Giang Nguyệt Ban, Ân Tiểu Lâu vừa qua đời, long trọng phát tang, chấn động một thời a. Ngay cả Giang lão bản của Thúy Vân lâu và người trong lâu cũng đưa tiễn hần. Nguyên bản, đại ca ta thấy Thúy Vân lâu long xà hỗn nập vốn muốn diệt trừ nhưng nhất thời không có thời gian xuất thủ. Qua một thời gian, khi chuyện chính yếu đã xong, sẽ không dung chỗ đó nữa.”

Ninh Giác Phi nghe thế bỗng nhiên nhớ đến những loại hành vi thường xưng là ‘bốc hơi khỏi nhân gian’. Đó hoặc là bảo vệ nhân chứng, hoặc là trốn tránh đũa bất, có người phẫu thuật thay đổi nhân dạng, thay đổi thân phận, xóa hết các vết tích đã từng tồn tại, trong lòng cảm thấy rất buồn cười.

Thực sự có thể biến mất sao?

Hần nhìn sự thân thiết trong mắt Kinh Vô Song, liếc qua Thuần Vu Triều mãi vẫn giữ nụ cười thân thiện. Hai người này đại khái là những người duy nhất làm hần có hảo cảm trong quan trường Nam Sở nhỉ. Kinh Vô Song thì không cần phải nói, Thuần Vu Triều khi đó thường tới thăm hần, cũng chưa bao giờ xâm phạm hần. Với thân phận hai bên khi đó, Thuần Vu Triều có thể tự hạn chế hành vi bản thân như vậy, chưa từng trong ngôn hành cử chỉ khinh thường hần, quả thật hiếm có. Lần này Thuần Vu Cần phái hai người đến đây, cũng thực sự là nhọc lòng rồi.

Một lát sau, hần nhẹ giọng nói: “Những người của Thúy Vân lâu, mỗi người đều cơ khổ. Giang lão bản đã cứu ta nhiều lần, vì ta thỉnh y bốc thuốc, lại phái người chiếu cố ta cẩn thận. Nếu không có y, Ninh mỗ sợ sớm đã biến thành một nắm đất rồi. Bọn họ mưu sinh không dễ, đừng nên khó xử bọn họ.”

Thuần Vu Triều lập tức đáp: “Giác Phi đã nói thế, đại ca ta chắc chắn nghe theo. Dù cho bận rộn, ta cũng sẽ chiếu ứng cho Giang Tông Loan, người cứ yên tâm đi.”

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy đa tạ Thuần vương gia.”

Kinh Vô Song tựa như không thể nhịn thêm, trầm giọng: “Giác Phi, chuyện quá khứ, cứ để nói trôi qua đi, đừng để ở trong lòng, đừng nhắc lại.”

Ninh Giác Phi diện vô biểu tình quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, nhàn nhạt đáp lại: “Những chuyện trong quá khứ của Giác Phi, chắc đại ca cũng đã biết, đã hiểu. Giác Phi không muốn nói đến nữa, nhưng lẽ nào trong lòng đại ca nó thật sự không tồn tại sao?”

Kinh Vô Song nghe thế, nhớ tới lúc đầu khiếp sợ, không đành lòng, thương tiếc, đau đớn, phần nộ khi nghe đến rồi tới những hiểu biết thêm khi ở Lâm Truy, trong lòng càng thêm chua xót khổ sở, mắt bỗng nhòe lệ. Anh đứng phắt dậy, kéo Ninh Giác Phi ôm vào lòng, ghé vào tai hắn: “Những chuyện trong quá khứ, chỉ khiến huynh càng thêm kính đệ, thương đệ, vĩnh viễn không thay đổi.”

Kaori: Ngay cả Kinh Vô Song cũng liều xiêu rồi sao?

Mai_kari: Thật ra Kinh Vô Song cũng không tệ, có điều ... ai kêu tự dung kết nghĩa làm chi cho anh Phi mặc định làm anh em lun rồi. Mà anh Phi đời nào có tình cảm với anh em của mình.

29. Quyển 1 - Chương 28

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Ngày hôm nay, Ninh Giác Phi vẫn vui vẻ như cũ. Tâm lý hắn vốn rất mạnh mẽ, đủ sức chịu đựng được những chấn thương về tâm lý thuở trước, nay Kinh Vô Song không nhắc lại những chuyện đó nữa, hắn tự nhiên thần sắc thông dong, càng không nhớ tới nó.

Thuần Vu Triều rất nhiệt tình đối với hắn, hắn cũng lễ phép chu đáo, cũng không làm giá kênh kiệu, càng không châm chọc khiêu khích.

Hiện giờ, Lục Nghiễm và những đại hán theo Kinh Vô Song ở sơn trại trên núi đều được phong quan, là chức danh phó tướng, giáo úy, giờ cũng thân thân thiết thiết với Ninh Giác Phi một phen.

Cả bọn vui vẻ đi ăn trưa, vài người liền vào trong viện uống trà. Nhìn trời cao, bọn họ hàn huyên về lễ đưa ngựa, Kinh Vô Song liền thân thiết hỏi hắn có muốn nghỉ chút không.

Ninh Giác Phi lại như nhớ tới cái gì, trầm tư lắc đầu.

Lúc bọn họ nhắc đến lễ đưa ngựa, hắn liền giật mình, lập tức nhớ ra chuyện đã quên, vì vậy cười nói với Kinh Vô Song: “Đại ca, khi đệ còn ở trên núi, chưa bao giờ đệ thấy huynh luyện thương nha, hôm nay cho

đệ nhìn một chút được không?”

Kinh Vô Song sững sốt nhìn hẩn một cái rồi gật đầu: “Đương nhiên có thể. Lúc đệ còn trên núi, sáng nào cũng dậy sớm chạy bộ, ngu huynh luôn dậy sau đệ, thật xấu hổ a.”

Ninh Giác Phi cười xua tay: “Đại ca sự vụ bận rộn, tự nhiên phải nghỉ ngơi nhiều hơn rồi. Tiểu đệ chỉ chơi bởi lâu lỏng mới thực sự là xấu hổ.”

Hai người nói nói cười cười hai câu, Lục Nghiễm lấy kim thương của Kinh Vô Song đến.

Kinh Vô Song cởi trường sam, nhận trường thương, đứng trong viện cười nói: “Vây ngu huynh đành bêu xấu, còn mong hiền đệ chỉ giáo cho.”

“Đại ca khách khí rồi.” Ninh Giác Phi đứng dậy mỉm cười thối lui đến một bên.

Sắc mặt Kinh Vô Song ngưng trọng, hai tay cầm kim thương, vung lên.

Thương chiêu dài một trượng, nặng vô cùng, mũi thương dùng tinh cương chế tạo, sắc bén vô cùng, thân thương dẻo dai mạnh mẽ, xác thực là binh khí lợi hại.

Thương pháp Kinh Vô Song sử dụng đại khai đại hợp, chiêu chiêu cương mãnh, thỉnh thoảng lại có mang côn pháp, roi pháp cùng giản pháp, khéo léo biến hóa. Bình thường nhìn qua, Kinh Vô Song chỉ là một thư sinh bất ôn bất hỏa, lúc này cước bộ trầm ổn, thể lực hơn người, trường thương nặng nề đảo qua trong không khí vang lên tiếng kêu xé toạc không khí, chấn nhân tâm phách.

Ninh Giác Phi nghiêm túc nhìn, dường như đang bình luận điều gì đó. Bộ thương pháp này vừa nhìn liền biết là dùng để ra trận giết địch, trên đất bằng đã hiển lộ uy thế, như ngồi trên lưng ngựa, uy lực càng cường đại. Kinh Vô Song có thể đem thương cử trọng nhược khinh, xác thực không hổ là danh tướng.

Một bộ thương pháp luyện xong, bốn phía đều vang lên tiếng hăm mộ, mấy người quan quân đứng bên cạnh cùng Thuần Vu Triều đều là vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Ninh Giác Phi cười cười đứng ở một bên không nhúc nhích.

Kinh Vô Song nhìn hẩn bỗng nhiên cười nói: “Hiền đệ, đệ cũng làm vài đường, chúng ta cùng luyện?”

Ninh Giác Phi lắc đầu: “Đại ca, nếu so với loại chiêu số xung phong giữa thiên quân vạn mã, đệ thua xa huynh. Thứ đệ luyện là thuật sát nhân. Hai người chúng ta đường lối không giống nhau.”

Kinh Vô Song không tin: “Hiền đệ, lúc đầu đệ đơn thân cưỡi ngựa xông vào vạn quân của Độc Cô Cập, chẳng lẽ không phải dùng chiêu số xung phong xung trận?”

Ninh Giác Phi cười nói: “Đại ca, ý đệ nói là đệ dùng không phải có chiêu có thức đằng hoàng, không giống một bộ thương pháp hoàn chỉnh như huynh. Thứ đệ luyện là một chiêu giết địch, cùng địch nhân định sinh tử, không phải phân biệt thắng thua. Thế nên, chúng ta không so với nhau được.”

Đừng tưởng chỉ có Kinh Vô Song nghe xong được được dục thí mà ngay cả những người khác nghe xong đều ngửa ngáy trong lòng, ai cũng cổ động hẳn cùng với tỷ thí một phen với Kinh Vô Song.

Ninh Giác Phi chỉ lắc đầu. Từ lúc hấn vào bộ đội đặc chủng đến nay, quan niệm này đã ăn sâu vào người hấn, không được vũ dũng mà đánh, không được xen vào việc của người khác, không được khoe khoang rêu rao,... Quá khứ, ngay cả mẹ và vợ hấn đều không biết hấn làm gì trong bộ đội, đến khi hấn thăng quan hàm hai người rốt cuộc mới có khái niệm một chút, nhưng cũng không biết cụ thể là gì. Cho tới bây giờ, tuy rằng thời đại thay đổi, thân thể thay đổi, quan niệm của hấn vẫn như cũ không thay đổi.

Kinh Vô Song thấy hấn không muốn, cũng không cưỡng cầu nữa nhưng dù trên mặt vẫn cười nhưng đã có chút không vui.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Đại ca, nếu như chính diện tương đối, đệ không phải đối thủ của huynh. Hay là như vậy đi, đệ đánh lên huynh, xem huynh có thể đỡ được không?”

Kinh Vô Song lập tức cười cười gật đầu, mọi người cũng bắt đầu hò reo.

Ninh Giác Phi cũng cởi trường sam trên người ra, chỉ mặt bạch sắc ti y bên trong, eo mang đai lưng ngân sắc, rất chói mắt. Chính hấn cũng cảm thấy buồn cười, một thân y phục này chỉ hợp đánh lén đối phương trong địa vực băng tuyết mà thôi, nếu không, chỉ cần xuất hiện liền bị người ta phát hiện.

Kinh Vô Song nghiêm túc hỏi hấn: “Hiền đệ, ta phải làm như thế nào, để đệ đánh lén?”

Ninh Giác Phi bật cười, chậm quá đi về phía anh: “Kỳ thực cũng không cần làm gì, đánh lén không lúc nào không được, thí dụ như..”

Mọi người thấy hấn chậm rãi giảng giải liền không đề phòng, đi đến chỗ hấn, đột nhiên hấn phi thân nhảy lên, tay phải cầm đao để ngay tim Kinh Vô Song.

Kinh Vô Song căn bản chưa kịp phản ứng, liền bị khống chế. Đao trong tay Ninh Giác Phi vẫn chưa ra khỏi vỏ, bằng không anh phải chết không thể nghi ngờ.

Xung quanh bỗng nhiên lặng ngắt như tờ, nụ cười trên mặt mọi người đều ngưng lại trong nháy mắt.

Ninh Giác Phi thu tay lui ra sau, thanh âm ôn hòa: “Đây chỉ là một loại trong đó. Có thể có người giả làm người một nhà, để huynh không phòng bị.” Lúc nói những lời này, trong đầu hấn bỗng nhớ tới hồng mã Xích Long.

Kinh Vô Song yên lặng nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt có chút kinh ngạc, Ninh Giác Phi quay đầu lại, cười.

Buổi chiều nay, Ninh Giác Phi dùng các phương thức đánh lén Kinh Vô Song hơn mười lần, Kinh Vô Song liền ‘chết’ đủ mười lần. Chẳng qua, vài lần sau, anh đã có thể phản ứng nhanh, cảm thương phản kích, nhưng thân pháp Ninh Giác Phi quá dị, xuất đao cực nhanh, mỗi lần không phải đâm trúng yết hầu thì cũng là trúng tim.

Tối bữa tối, Ninh Giác Phi liền dừng tay. Kinh Vô Song người đầy mồ hôi, đem thương giao cho Lục Nghiễm, vừa dùng khăn lau mồ hôi rồi cùng Ninh Giác Phi vào nhà ăn. Anh cười nói: “Hiền đệ, tốc độ xuất đao của đệ quả thật rất nhanh, ta xưa nay ít thấy, quả thực không giống người thường có thể làm, rốt cuộc đệ làm sao luyện được vậy?”

Ninh Giác Phi hững hờ đáp: “Mỗi ngày tập xuất đao một ngàn lần, một năm sau, ai cũng có thể nhanh như vậy cả.”

“Một ngàn lần?” Kinh Vô Song nhẹ giọng lập lại rồi lại cười gật đầu. “Hiền đệ, nghị lực của đệ, quả thực không người nào sánh bằng.”

Thuần Vu Triều vẫn tránh tại một góc, miễn cưỡng ra dáng tùy tùng, lúc này không kiềm được, chạy đến đồng hành cùng bọn họ. Hắn hiếu kỳ hỏi: “Giác Phi, có được bản lĩnh như người, vậy giết người nhất định rất dễ?”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi nhìn hắn một cái, ôn hòa đáp. “Nếu như ta muốn giết một người, cho dù người đó có trốn ở đâu, ta đều có thể tìm được, cho dù người đó có bao nhiêu người bảo vệ, ta đều có thể giết hắn.”

Thuần Vu Triều nghe hắn dùng vẻ mặt ôn hòa nói những lời như vậy, bỗng nhiên rung mình, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Ninh Giác Phi vẫn như cũ hòa ái cười cười, nhẹ giọng nói: “Thuần vương gia xin yên tâm, chỉ cần bọn họ không gây chuyện với ta, ta sẽ không động sát khí. Hơn nữa, Thuần vương gia đối với ta không sai, đại trượng phu ân oán rõ ràng, ta tuyệt không thương người.”

Thanh âm hắn cực thấp, nhu hòa. Thuần Vu Triều nghe xong, mặt mày lúc này mới có thêm chút màu máu, cười cười với hắn, trong lòng cảm thấy may mắn không ngót. Lúc đầu, Thuần Vu Triều cũng có chút ý niệm với thiếu niên xinh đẹp mà lạnh lùng này, nhưng từ nhỏ luôn chăm học, được sự hun đúc của luân lý đạo đức, không muốn ép buộc đối phương nên lúc ấy mới dĩ lễ tương đãi. Không nghĩ tới, ngày xưa ép buộc bản thân thủ đạo giờ trái lại tránh được một kiếp. Hôm nay đối mặt với Ninh Giác Phi, hắn là người không có khúc mắc gì nhiều so với các huynh đệ khác.

Một hồi cơm ăn khách và chủ tăn hoan, Kinh Vô Song mời Ninh Giác Phi tản bộ. Ninh Giác Phi không chỉ vui vẻ đồng ý còn hằng hái dẫn đường cho anh, dẫn anh đến những địa phương thú vị ở Kế đô.

Hai người họ mặc trang phục Nam Sở, đi đến đâu cũng làm người ta quan tâm. Chẳng qua, họ nhìn thấy gương mặt Ninh Giác Phi thì đều nhận ra đây là dũng sĩ kim chương năm nay, ai cũng vui mừng cười đón, lớn tiếng bắt chuyện. Ninh Giác Phi giới thiệu Kinh Vô Song là đại ca hần nên ai cũng phi thường nhiệt tình với nam tử tao nhã đi cùng Ninh Giác Phi.

Kinh Vô Song một bên khách khí mỉm cười gật đầu với những người đó, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, một bên nhỏ giọng nói với Ninh Giác Phi: “Bắc Kế với cùng huynh có thù giết cha, mối hận diệt môn, huynh và bọn họ không đội trời chung.”

“Ta biết.” Ninh Giác Phi nhẹ giọng đáp lời, rồi đột nhiên cười hì hì chạy đi mua một thanh đoản đao dùng phương thức đặc biệt của Bắc Kế chế tạo, đao cương sắc bén, vỏ đao khảm kim, nhìn qua hoa lệ lại đẹp đẽ. Hần cười trở về, đem đao tặng cho Kinh Vô Song. “Đại ca, tặng cho huynh.”

Kinh Vô Song do dự một chút rồi cũng nhận nhưng nói nhỏ: “Hiện đệ, thứ của Bắc Kế, ta không muốn.”

Ninh Giác Phi vẫn tươi cười: “Đây là đệ tặng huynh, không phải Bắc Kế tặng.”

Kinh Vô Song suy nghĩ một chút, rốt cục cười rộ lên, gật đầu: “Phải, đây là hiện đệ tặng ta.”

Bọn họ chậm rãi đi trên đường phố Kế đô, hoàng hôn dần dần bao phủ.

Ninh Giác Phi nhìn người đi đường ít dần, bỗng nhiên nói với Kinh Vô Song: “Đại ca, lần này huynh tới Bắc Kế quả là không cân nhắc chu toàn. Huynh thân phận đặc biệt, chỉ sợ lần này sẽ dẫn đến bất phương chú mục, nguy cơ tứ phía. Không như vậy, huynh còn dẫn theo Thuần vương, nếu hần có chuyện gì, huynh ăn nói thế nào với triều đình?”

Kinh Vô Song ngẩng đầu lên nhìn về phía viễn phương, nhẹ nhàng thở hắt ra: “Hiện đệ, những gì đệ nói, huynh cũng biết. Nhưng huynh vẫn rất nhớ đệ, muốn nhìn đệ một cái, nguy hiểm cái gì, huynh cũng không sợ. Cũng chỉ có huynh đi, đệ mới có thể suy nghĩ mà theo huynh trở về, người khác thì trăm triệu không thể. Thuần vương theo tới chỉ là biểu thị thêm thành ý mà thôi. Hiện đệ, đệ có thể đồng ý với huynh, theo huynh về Nam Sở không? Lần này huynh đến đây, hoàng thượng, Võ vương đều có khẩu dụ, nếu đệ nguyện trở lại, liền phong đệ làm vương, đây sẽ là tước vương khác họ đầu tiên trong triều ta đó. Tả tướng đại nhân cũng nói, nếu có thể được hiện đệ tương trợ, hiện đệ có ước nguyện gì cứ nói, Nam Sở tất toàn lực thỏa mãn. Hiện đệ, đệ có thể nể mặt huynh, theo huynh về không?”

Tả tướng Nam Sở Tôn Minh Sướng là văn tướng, Ninh Giác Phi chưa thấy qua vị tả tướng này, chỉ nghe tiểu quan trong Thủy Vân lâu nghị luận, có người nói đây là quan viên nghiêm cẩn, giữ nghiêm lễ giáo, đừng nói tới việc hảo nam sắc, nay cả nữ sắc cũng cực kỳ tiết chế, trong phủ chỉ có một thê một thiếp, càng không miên hoa túc liêu ở ngoài, là “lão bảo thủ” trong miệng họ. Nghe vị phu tử đầy óc lễ nghĩa liêm sỉ này không dị nghị gì quá khứ của mình, nói ra những lời đó, Ninh Giác Phi không khỏi cười cười.

Kinh Vô Song rất nghiêm túc nói: “Hữu tướng Chương Kỷ vì liên lụy tới việc thái tử mưu phản nên đã bị cách chức. Lúc ta tới, Binh bộ Thượng thư Du đại nhân cũng ám chỉ, nếu hiện đệ trở lại, ông nguyện để đệ nhậm chức hữu tướng.”

Hữu tướng Nam Sở là võ tướng, có chút giống Bộ trưởng Quốc phòng hiện đại, Binh bộ Thượng thư cùng loại với Tổng Tham mưu trưởng. Ninh Giác Phi nghe bọn hắn đem mũ quan ra ném qua ném lại như thế, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Đại ca.” Hắn thành khẩn nhìn Kinh Vô Song. “Đệ không phải thánh nhân. Huynh đã biết trước đây họ đối xử với ta thế nào, nếu là huynh, huynh có thể bỏ qua cho họ, nâng cốc cười nói sao? Phải, Thuần Vu Càn hiện đã giết hết dư đảng thái tử, năm xưa làm nhục ta nhiều nhất phần lớn là những người đó, y giết bọn họ, tựa hồ là vì ta san bằng đường trở lại. Thế nhưng, những người khác thì sao? Chuyện đó huynh cũng biết, không có khả năng giết hết tất cả.”

Coi như là ở hiện đại, quan viên đi chơi gái cũng không tính là phạm tội, nhiều nhất cũng chỉ là mất chức mà thôi. Hắn nghĩ, cười khổ một chút: “Đại ca, huynh muốn đệ làm quan đồng triều với họ, không sợ ta không chế không được giết họ sao?”

Kinh Vô Song nhìn hắn thật lâu rồi nói: “Hiền đệ, những gì đệ gặp phải, huynh nghe còn khổ sở hơn đệ. Năm đó.... Ân Tiểu Lâu tư thông với thị thiếp Võ vương vốn là không đúng. Võ vương xúc động phần nộ nên xử lý không thích đáng, hiện hối tiếc không kịp. Cũng may, hôm nay Ân Tiểu Lâu đã chết, các loại quá khứ đều đã mai táng theo hắn. Huống hồ, Võ vương vì đệ, không tiếc tẩy máu triều đình, cũng biểu thị áy náy của y. Giác Phi, đệ là nam nhi đường đường, Nam Sở hôm nay quốc nạn lâm đầu, cầu hiền như khát, đệ thân mang tuyệt kỹ, có thể hiện thân thủ, triển đại nghiệp. Ngu huynh đến đây, tự biết sát khí trọng trọng, cũng là mang tâm liệu chết, chỉ hy vọng đệ trở lại.”

Bóng đêm tràn ngập, tinh nguyệt trên trời trải rộng ngân quang nhàn nhạt. Thành thị to lớn yên tĩnh, gió đêm thanh lương chậm rãi phát qua.

Ninh Giác Phi nhìn bầu trời đêm khe khẽ thở dài: “Đại ca, huynh là rường cột nước nhà, dù thế nào cũng không nên xâm thiệp hiểm địa. Tiểu đệ tài gì đức gì mà huynh lại đối xử như vậy? Aiii~, Thuần Vu Càn phái huynh tới đây, tâm kế quá sâu. Kinh gia huynh đời đời đều là danh tướng Nam Sở, thiên hạ đều biết, hiện tại huynh được phong làm Hộ Quốc tướng quân, giết huynh tựa như chặt đi một cánh tay của Nam Sở, vô luận là Bắc Kế hay Tây Vỹ đều sẽ không buông cơ hội này. Thuần Vu Càn muốn huynh đến đây, cho dù huynh có thể thuyết phục được đệ hay không, y cũng bức đệ phải theo huynh trở lại. Y biết đệ nhất định không mất mở trường trường nhìn huynh đi vào tử địa. Aiii~, đại ca, lúc huynh tới cũng đã biết dụng tâm của y rồi phải không?”

“Huynh biết.” Kinh Vô Song bình thản ung dung. “Y dù không nói rõ, lẽ nào huynh lại quên thâm cừu đại hận giữa Bắc Kế và Kinh gia?”

Ninh Giác Phi không thể tránh được mà lắc đầu: “Đại ca, huynh tội gì phải làm vậy?”

Kinh Vô Song nghiêm nghị: “Hiền đệ, Kinh gia đời đời lương tướng, phần lớn đều chết trận sa trường. Ngu huynh ấu ấu thừa gia huấn, đó là liệu mình vì nước, trung quân ái dân. Hôm nay đừng nói chỉ là đi sứ Bắc Kế, cho dù Bắc Kế lấy đệ làm con tin, muốn mạng ngu huynh, huynh cũng sẽ không chút do dự.”

Ninh Giác Phi nghe thế, trong lòng vạn phần khó xử. Nam Sở hắn tuyệt không muốn trở lại, nhưng Kinh Vô Song là bằng hữu đầu tiên của hắn trong kiếp này. Ngoại trừ Vân Thâm, Kinh Vô Song với hắn tình

thâm ý trọng, tựa như lửa rừng trong đêm đen hàn lãnh, một nơi ấm áp, một tia sáng, dần dần cho hấn ý niệm tồn tại. Lúc trước, hấn nhất quyết rời khỏi Yến Bình Quan là hy vọng không ai vì hấn bức bách Kinh Vô Song nhưng hấn lại đánh giá thấp trung thành của Kinh Vô Song với quốc gia rồi.

Hôm nay, Kế đô cách Yến Bình Quan thiên lý, trên đường lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm, mà Kinh Vô Song chỉ dẫn theo ba ngàn binh sĩ hộ vệ, phân nửa là bộ binh. Không chỉ Bắc Kế muốn lấy tính mạng Kinh Vô Song dễ như trở bàn tay mà Độc Cô Cập mang theo hồng mã Xích Long cực kỳ giống Liệt Hỏa cùng rất nhiều tùy tùng nhanh nhẹn dũng mãnh đến đây chỉ sợ cũng không đơn giản như đã nói.

Ninh Giác Phi nghĩ ngợi rất nhiều rồi lại thở dài: “Đại ca, việc này huynh để đệ nghĩ thêm chút đã.”

Kinh Vô Song nở nụ cười hài lòng: “Được, hiền đệ không cần phiền não, có vấn đề gì, chúng ta sẽ thương lượng sau. Sắc trời hôm nay đã tối, hiền đệ ở lại đây đi, đừng về.”

Kaori: Kinh Vô Song nhất định ép Giác Phi về Nam Sở cho bằng được rồi nè! Lấy mạng mình ra uy hiếp nữa chứ.

30. Quyển 1 - Chương 29

Ăn xong bữa sáng, Kinh Vô Song liền tiễn Ninh Giác Phi ra dịch quán, tiệc nuôi mà nói: “Hiền đệ, hôm nay hoàng đế Bắc Kế, Đạm Thai Mục muốn triệu kiến sứ thần Nam Sở, còn muốn ở trong cung ban thưởng yến, ngu huynh không thể đi với đệ được. Ngày mai Bắc Kế đáp lễ muốn cùng ta giao cống phẩm. Qua hai ngày, hiền đệ lại đến thăm ngu huynh nữa nhé?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Đệ sẽ đến.”

Kinh Vô Song đỡ vai hấn, vỗ nhẹ nhẹ: “Hiền đệ, năm ngày sau, ngu huynh sẽ trở về Nam Sở. Hiền đệ hãy nghỉ cho kỹ, đến lúc đó theo huynh trở về.”

Ninh Giác Phi chỉ mỉm cười: “Đại ca, đệ hứa với huynh, nhất định cân nhắc kỹ lưỡng.”

Kinh Vô Song liền cười gật đầu, nhìn hấn đi khỏi.

Ninh Giác Phi cưỡi ngựa, chạy về Quốc sư phủ. Mấy người đại nha hoàn trong phủ biết hấn trở về đều chạy ra đón, lúu rúu hỏi hấn quá trình đoạt kim chương. Hấn liền cùng các nàng khiêm tốn vài câu rồi lại nói đùa một chút, hỏi các nàng sao không đi lễ đua ngựa xem có ai để ý trong lòng không. Tính cách của mấy nha hoàn này cũng mạnh mẽ, không tỏ ra yếu kém hỏi lại hấn đã vừa mắt tiểu mỹ nhân nào chưa. Ninh Giác Phi chỉ nói vài câu liền cam bái hạ phong. Kiếp trước hấn đã nói không lại mấy vị nữ sĩ quan trong quân

đội, ngoại trừ thời gian công tác luôn luôn phục tùng thượng cấp ra, thời gian khác thì ngay cả liên lạc bình, nhân viên vệ sinh đều gọi hắn là “Oa oa tư lệnh”, làm hắn dở khóc dở cười.

Không chịu nổi mấy cô nàng này, hắn liền đánh bài chuồn, chạy về gian phòng mình.

Trong lúc an tĩnh, hắn liền suy nghĩ nghiêm túc.

Ở trong lòng hắn, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc sẽ vì triều đình Nam Sở hiệu lực, nhưng lần này Kinh Vô Song không để ý tính mạng chạy tới đây tìm hắn, hắn thật sự không thể không để ý.

Hắn lấy tay vuốt mặt, làm bản thân mình tỉnh táo đôi chút, tính toán một chút.

Đầu tiên, bằng lực lượng Kinh Vô Song hiện tại có thể trở về Yến Bình Quan an toàn hay không?

Hắn tả hữu nhìn nhìn bốn phía, không kiên nhẫn dùng bút lông, hắn đi thẳng ra viện, nhặt lấy một cành cây trong hoa viên, vẽ vẽ lên mặt đất.

Từ Yến Bình Quan đến Kế đô, địa hình ven đường hắn vẫn còn nhớ rõ trong đầu. Hắn chậm rãi nhớ lại, tìm ra những địa điểm phục kích tốt nhất, chỗ nào là đồng bằng, chỗ nào là thảo nguyên, núi non xung quanh Yến Bình Quan.

Hắn vừa vẽ địa đồ vừa nghĩ, nếu như chính mình muốn phục kích Kinh Vô Song, cần bao nhiêu người, dùng kế hoạch gì. Chờ đến khi nghĩ xong, hắn bụm mặt, không tiếng mà cười. Hắn chỉ cần mười người liền có thể giết chết Kinh Vô Song và Thuần Vu Triều, chẳng hạn như dùng xạ thủ, chỉ sợ năm người là đủ. Đường nhiên, tiền đề là những người này đều là bộ hạ hắn tự tay huấn luyện.

Nếu như là người Bắc Kế hay Tây Vỹ thì sao? Hắn lại bắt đầu lên kế hoạch tiến công. Trong hai quốc gia này, người có khả năng bắn cung tốt quả thực không ít. Nếu phát ra ba trăm xạ thủ, bắn tên như mưa, đánh bất thành thành, ngay sau đó dùng kỵ binh khoát mã trùng kích... thì phải phòng bị thế nào? Nếu trước phái trinh sát, báo cáo tình hình rồi lại lấy xe chở hàng làm thành vật cản che tên, dùng cung tên bắn chết kỵ binh đột kích... Nếu trinh sát bị địch nhân ám sát, không thể cảnh báo, đi vào vòng mai phục của địch nhân thì phải làm sao?... Quy định trinh sát bắn tên lệnh làm tín hiệu mỗi khắc, đứng giờ liên lạc? Vậy có thể kinh động địch nhân, để địch nhân đang mai phục biết được hành tung của trinh sát, từ đó ẩn nấp càng sâu, trinh sát không tìm ra được..

Hắn cứ như vậy một mình công, một mình thủ, không ngừng vẽ trên mặt đất, rồi lại nhặt một đồng đá vụn, bày ra trận thức, qua lại di động, diễn tập các loại khả năng.

Cuối cùng cho ra kết luận, chỉ ít có hai địa phương nếu bị đánh bất ngờ khó có đường đào sinh. Nhóm Kinh Vô Song mấy nghìn người sợ rằng chỉ có một mình anh có năng lực một mình thoát vòng vây, nhưng những người khác không thể may mắn thoát khỏi.

Tiếp theo, Ninh Giác Phi lại ngẫm nghĩ, nếu bị vây công đại quy mô thì sao? Ở chỗ bình nguyên bao vây, lấy trọng kỵ binh kết trận trùng kích, song song bắn tên... Nghĩ đến đây, hắn cười khổ. Nếu thực là vậy, chính hắn cũng không thoát nổi, đừng nói đến người khác.

Cũng may, loại khả năng này rất nhỏ, Tây Vũ nhất định sẽ không làm vậy, dù sao cũng là trên quốc thổ nước khác, có khả năng nhất vẫn chỉ có mai phục và đánh lén. Bắc Kế cũng không có khả năng lấy quân đội công kích sứ thần nước khác vào lãnh thổ, nhưng có thể để quân đội ngụy trang đạo tặc, vây giết bọn họ.

Từ góc độ chiến lược mà nói, Bắc Kế và Tây Vũ đều có đầy đủ lý do giết Kinh Vô Song.

Kinh Vô Song xuất thân danh môn, tổ phụ, phụ thân đều là quân nhân của Nam Sở, một ngày anh nhậm chức tướng quân, tự nhiên là nhất hô bá ứng, lãnh đạo quần hùng. Cho dù Nam Sở quân không được huấn luyện tốt thì cũng sẽ tăng sức chiến đấu lên gấp mấy lần. Mà Kinh Vô Song với Bắc Kế lại có quốc thù gia hận, tuyệt đối không thể hòa giải, cũng không có khả năng chiêu hàng. Bởi vậy Bắc Kế giết anh, là chuyện có khả năng nhất.

Nguyên bản, nếu không có Kinh Vô Song, Du Hổ liền chỉ có thể trấn thủ Yến Bắc thất quận. Hiện tại Kinh Vô Song trấn thủ yến bắc, Du Hổ liền đi Kiếm môn quan, Tây Vũ cũng thêm có áp lực. Nếu không có Du Hổ, biên quan giữa Nam Sở và Tây Vũ chỉ là thùng rỗng kêu to, quân Tây Vũ tùy thời đều có thể tiến quân. Hiện tại, Du Hổ dùng cách trấn thủ Yến Bắc thất quận cải tạo Kiếm môn quan, tạo nên phòng hộ kiên cố cho chư châu tây bắc, sau đó tiến tới ra khỏi quan mà tấn công uy hiếp Tây Vũ. Nếu giết Kinh Vô Song, Du Hổ liền phải quay về Yến Bắc thất quận. Dù sao đối với Nam Sở mà nói, thực lực của một nước Bắc Kế cường thịnh hơn so với Tây Vũ. Hơn nữa, Nam Sở có thù giết hoàng hậu với Bắc Kế, uy hiếp lớn hơn Tây Vũ, cân nhắc lợi hại, kết quả là phải toàn lực chống Bắc Kế. Loại tình thế này cũng là Tây Vũ có lợi hơn.

Nghĩ đến đây, Ninh Giác Phi khe khẽ thở dài. Đại ca ơi là đại ca, huynh cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa mà đến đây thì đệ phải làm gì cho phải bây giờ?

Hắn ngồi chồm hổm dùng cành cây vẽ vẽ vạch vạch đến tận chiều.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, hắn vẫn không trở về phòng, cũng chẳng đổi tư thế, đến tận khi nghe thấy tiếng Vân Thâm.

“Giác Phi, người đang làm gì? Không đói bụng sao?” Vân Thâm ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nhìn mấy đường cong loạn thất bát tao trên mặt đất, mũi tên, vòng tròn, tam giác, hiển nhiên không hiểu gì. “Đây là cái gì?”

Ninh Giác Phi ngẩn ra, nhất thời không biết nên giải thích làm sao, nghĩ một chút rồi nói: “Ta đang chơi cờ.”

Nói đến đây, trong lòng cũng cảm thấy đúng, đây đúng là đang chơi cờ mà, hai phe đều là ta cả, hắc hắc.

“Chơi cờ?” Vân Thâm xem trái nhìn phải, xem thế nào cũng không hiểu. “Đây là cờ gì?”

“Cái này... một loại quân kỳ.” Ninh Giác Phi cười nói ha ha. “Ta đang suy nghĩ.”

Vân Thâm cũng không hỏi thêm, chỉ vỗ vỗ vai hắn: “Đứng lên ăn cơm trước, một hồi rồi nghĩ tiếp.”

“Được.” Ninh Giác Phi đứng lên, dùng chân xóa đi địa đồ tác chiến trên mặt đất.

Hai người nhàn nhã ăn cơm, Ninh Giác Phi lại nhớ ra: “A, không phải hôm nay các người muốn thiết yến khoản đãi sứ thần Nam Sở ở trong cung sao? Sao người lại về?”

Vân Thâm nhìn hắn một cái rồi mỉm cười: “Trong cung có yến nhưng chỉ cần hoàng thượng và mấy vị đại thần là được. Kinh Vô Song thống hận ta cực kỳ, nhìn thấy ta trong mắt liền phun lửa, ta mà ở đó, hắn không ăn nổi đâu, nên ta trở về. Ăn với người, ngon hơn nhiều.”

Ninh Giác Phi có chút xấu hổ, Hắn chẳng biết vì sao Kinh Vô Song hận Vân Thâm như vậy, không phải hận Đạm Thai Mục sao?

Vân Thâm cũng biết hắn nghĩ gì, khẽ cười nói: “Kể phản gián năm đó, là chủ ý phụ thân ta đưa ra, tiên hoàng phái người đến Lâm Truy làm.”

Ninh Giác Phi bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu.

Thì ra đều là ân oán đời trước.

Vân Thâm nhã nhặn ăn uống, y vừa múc một chén canh cầm trong tay, lơ đãng hỏi: “Giác Phi, nếu như Kinh Vô Song và ta đánh nhau, người giúp ai?”

Ninh Giác Phi ngần ra, bỗng cảm thấy tả hữu vi nan, chờ ra một lúc rồi đáp: “Ta khuyên giải.”

Vân Thâm nghe xong, cười ha ha, có vẻ rất khoái trá.

Ninh Giác Phi cũng nở nụ cười.

Vân Thâm uống xong canh, thân thiết nói: “Người cơm nước xong thì nghỉ một lát đi. Ta còn có chút việc, không theo người được.”

“Được.” Ninh Giác Phi cười gật đầu.

Sau giờ trưa, hắn lại ngoài trong hoa viên vui mặt vẽ vẽ, khoa tay múa chân tiến công, lui lại, không ngừng thở dài.

Chuyến này Kinh Vô Song thật sự là không ổn mà.

Mỗi một địa điểm tấn công đều có hơn mười kế hoạch hành động tiến công đường bộ rồi. Hắn nghĩ nhiều đến đầu chóng váng, bỗng nhiên cường liệt nhớ nhung tham mưu trưởng ngày xưa.

Đó là một quân nhân lớn hơn hắn sáu tuổi, là chuyên gia vũ khí, chuyên gia tác chiến quy mô nhỏ, tâm tư tinh tế, lãnh tĩnh vô cùng, hợp tác rất chặt chẽ với Ninh Giác Phi. Người này cũng là một người vô cùng hài hước, mỗi khi Ninh Giác Phi nhiệt huyết sôi trào thì người này sẽ dội nước lạnh cho hắn. Thí dụ như, Ninh Giác Phi hưng phấn mà hỏi: “Lần này cần nên mang vài vũ khí hạng nặng theo, hay nhất mang bom theo luôn.” Người nọ sẽ hỏi: “Có muốn đem theo hai quả bom nguyên tử luôn không?”

Sau khi mình chết đi, hắn là người nọ sẽ là người tốt nhất để tiếp nhận chức vụ của mình. Nghĩ vậy đến đây, Ninh Giác Phi cảm thấy rất yên tâm. Có người nọ dẫn dắt đội ngũ của mình, nhất định rất tốt, họ vẫn sẽ là đội quân thép bách chiến bách thắng.

Hắn nghĩ đến đây, lại cười. Nếu người nọ ở đây, hai người có thương có lượng, mình cũng chẳng đau đầu đến thế.

Chút bất tri bất giác, ánh tà dương đã ngã về tây, ánh chiều tà như rải màu vàng xuống đất khiến Ninh Giác Phi đang ngồi bên bụi hoa càng như người trong một bức tranh, làm cho người khác say lòng. Nhưng chính bản thân hắn thì không hay biết gì, vẫn còn đang trầm tư.

Đang ở đem mấy miếng đá thay cho kỵ binh tiến công đặt vào trận thì bên cạnh hắn có người vươn cành cây, vẽ một vòng cung, dùng khẩu khí thương lượng nói: “Nếu như là ta, ta sẽ từ nơi này tiến công.”

Ninh Giác Phi còn đang đắm chìm trong tư tưởng của bản thân nên đem thanh âm ấy thành thanh âm trong đầu của mình, không chút nghĩ ngợi lắc đầu, chỉ hướng tam giác: “Nơi này có một ngọn núi nhỏ, từ đầu ta sẽ cho một đội cung thủ chặn ở đây.”

Người nọ suy tư chỉ chốc lát rồi từ vòng cung chẻ ra một đường, vòng một vòng: “Vậy ta ở chỗ này đánh nghi binh, phái năm trăm người từ bên kia ra phía sau núi.”

Ninh Giác Phi chỉ chỉ vài miếng đá ở phía sau: “Ngay từ đầu ta đã có bố trí, nơi này có ba trăm người, hợp với cung thủ trên núi thành vòng phòng thủ, bảo vệ cho nhau, trợ giúp cho nhau.”

Người nọ suy nghĩ một chút rồi lại vẽ một vòng cung ở chỗ khác, cười nói: “Ta lại phái ra năm trăm người, bọc đánh.”

Ninh Giác Phi dùng cành cây chỉ chỉ mấy đường vạch ở chính giữa: “Chỗ này có một khe suối sâu, trừ khi

ngựa mọc cánh bay thì mới bay qua nổi.”

Người nọ nghen họng, bắt đầu giở giọng vô lại: “VẬY ta phải năm ngàn người ra, cường công.”

Ninh Giác Phi cười: “Bệ hạ, nếu bệ hạ điều thiên quân vạn mã ra thì không cần đánh, Giác Phi thúc thủ chịu trói.” nói xong, hấn ngẩng đầu lên.

Đạm Thai Mục ngồi xồm bên cạnh, nhìn nụ cười của hấn dưới ánh trời chiều, nhin không được tâm sinh yêu quý, vươn tay vuốt nhẹ tóc hấn, nhẹ giọng hỏi: “Người thật sẽ thúc thủ chịu trói à?”

Ninh Giác Phi dừng một chút rồi cười nói: “Ta thì có thể nhưng sợ Liệt Hỏa không bằng lòng.”

Đạm Thai Mục nghe thế, cười ha ha: “Thực sự là ngựa tốt mà.”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi rất tán thành.

Đạm Thai Mục nhìn một chút đồ hình trên mặt đất, hỏi hấn: “Đang nghĩ gì?”

Ninh Giác Phi gãi gãi đầu, không muốn lừa Đạm Thai Mục mà cũng không thể nói thật, đành lập lờ: “Nhân tản vô sự nên bày trận, chơi chút thôi.”

Đạm Thai Mục nghe xong, ngưng thần nhìn về phía hấn, đột ngột hỏi: “Giác Phi, nói cho ta biết, người đang nghĩ gì? Người muốn cái gì?”

Ninh Giác Phi ôm đầu gối, nhìn mặt đất, trong lòng nói thầm, ta muốn AK-47 (1), MP5 (2), địa lôi (mìn đất), còn muốn Desert Eagle (3) nữa, thêm mười vạn đạn dược, ba ngàn áo chống đạn, thêm trực thăng trợ giúp...

Nghĩ đến đây, hấn cười. Nếu tham mưu trưởng của hấn mà nghe thấy, người nọ nhất định châm chọc: “Có muốn thêm một đội xe tăng hay xe bọc thép qua luôn không?”

Bản thân nghe xong nhất định giả thở dài, thỏa hiệp: “Như vậy phải thêm vài máy bay vận tải quân dụng nữa đi, chở cả bọn về nước cho rồi.”

Hấn vừa nghĩ vừa cười, càng nghĩ càng buồn cười.

Đạm Thai Mục nhìn hấn cười đến dương quang sáng lạng, đến hoa tươi nở rộ phía sau cũng buồn bã thất sắc, không khỏi hiếu kỳ: “Nghĩ đến cái gì mà cười đến vậy? Nói ta nghe một chút.”

Lúc này Ninh Giác Phi mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn: “Không phải, chỉ là nhớ tới, những thứ ta muốn... chỗ này không có.”

Đạm Thai Mục càng hiểu kỳ: “Người muốn cái gì? Cứ nói ra, ta xem chỗ ta có hay không?”

Ninh Giác Phi lại gãi đầu, nghiêm chỉnh một chút: “Bệ hạ, ta nghĩ lung tung thôi, bệ hạ không cần để ý. À, ta đang nghĩ, ta định hộ tống đại ca ta về Yên Bình Quan.”

Đạm Thai Mục dường như có chút không vui, nhưng vẫn rất ôn hòa hỏi: “Người sợ chúng ta giết hắn?”

Ninh Giác Phi nghiêm túc đáp: “Bệ hạ, ta nghĩ đến chuyện trên phương diện chính trị. Theo tình hình, Bắc Kế và Tây Vỹ đều có thể lợi dụng cơ hội lần này giết huynh ấy, bởi vì nếu giết được huynh ấy, đối với quốc gia trăm lợi mà không hại gì, đây không phải điều gì đáng trách. Thế nên, dù bệ hạ có ý này hay không, ta cũng không thể ngăn cản, cũng không thể tìm hiểu. Nhưng ta muốn hộ tống đại ca trở lại cũng chỉ vì tình nghĩa huynh đệ. Các người làm vì công nghị, ta làm vì tư tình.”

Đạm Thai Mục chăm chú nhìn hắn, có chút suy nghĩ rồi hỏi: “Là vì huynh đệ? Không phải vì Nam Sở?”

“Phải.” Ninh Giác Phi không chút do dự gật đầu. “Là vì huynh đệ, không phải vì Nam Sở.”

Đạm Thai Mục nhìn chằm chằm vào mắt hắn, lại hỏi: “Giác Phi, người không muốn quay về Nam Sở sao? Ta biết bọn họ không tiếc bất cứ giá nào, muốn người trở lại.”

“Ta biết.” Ninh Giác Phi lại gật đầu, hai mắt trong suốt nhìn thẳng Đạm Thai Mục, không hề lảng tránh. “Nhưng ta không muốn trở lại.”

Đạm Thai Mục nhìn hắn, trong mắt dần dần toát ra một tia vui mừng, cười nói: “Thật sao? Người thật không muốn quay về Nam Sở?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Đúng vậy.”

Đạm Thai Mục cúi đầu nhìn mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn hắn, dường như hiểu: “Người vì an toàn của đại ca người, rồi sẽ trở về?”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi thở dài. “Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra kế sách vạn toàn giúp huynh ấy bình an quay lại Nam Sở, nên ta phải hộ tống thôi, cũng coi như ra một phần lực vậy.”

Đạm Thai Mục chuyên chú nhìn hắn, đưa tay vén tóc hắn ra sau tai. “Ta hứa với người, tuyệt không tập kích Kinh Vô Song. Ta có thể dùng kế giết hắn, cũng có thể âm thầm đánh lén nhưng đồng dạng, ta cũng có thể đường đường đối địch với hắn trên chiến trường, chính diện giết chết hắn. Ta không sợ hắn.” Thanh âm Đạm Thai Mục nhu hòa mà chân thật đáng tin.

“Ta biết.” Ninh Giác Phi gác cằm lên gối, cụp mắt xuống, khẽ nói. “Người không giết đại ca, nói không chừng có người khác muốn giết đại ca. Bắc Kế không giết, nói không chừng quốc gia khác lại muốn giết. Thế nào ta cũng lo.”

Đạm Thai Mục vừa nghe thế liền rùng mình hiểu ra. Tiểu tử Độc Cô Cập từ tám năm trước đã là kình địch của mình, lần này nói không chừng sẽ ra mưu ra kế gì đó giả họa cho mình, nhất cử lưỡng tiện, giải trừ uy hiếp của Tây Vũ lại kéo được Ninh Giác Phi về Tây Vũ.

Đạm Thai Mục vừa nghĩ thế, nghiêng đầu nhìn Ninh Giác Phi: “Giác Phi, người có thể nhờ ta phái trọng binh hộ tống hần.”

Ninh Giác Phi vẫn không nhìn hần, tay đỡ trán, bình tĩnh nói: “Đi lại thiên lý xa xôi, người cần lương thực, ngựa cần cỏ khô, lương thảo phí dụng cực cao, nếu bị tập kích, nhất định có thương vong. Nhân tình này quá lớn, ta không có gì để báo.”

Đạm Thai Mục nhìn hần.

Ninh Giác Phi ngồi dưới ánh tà dương dần tắt, cả người dường như tỏa ra một loại khí tức nhẹ nhàng khoan khoái tinh thuần, tựa như không thuộc về thế giới này, không hề liên quan đến cảnh vật xung quanh, tạo nên một cảm giác phiêu nhiên xuất trần, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Đạm Thai Mục vẫn ngồi chồm hổm trước mặt hần, khí thế như núi. Hần trầm giọng ra lệnh: “Giác Phi, nhìn ta.”

Ninh Giác Phi giương mắt, nhìn về phía Đạm Thai Mục.

Đạm Thai Mục lại nhấn mạnh ngữ khí, chậm rãi hỏi: “Giác Phi, chúng ta là bằng hữu phải không?”

-
- **AK-47** là một trong những súng trường thông dụng của thế kỷ 20, theo phân loại của khối Xã hội chủ nghĩa, AK-47 thuộc loại tiểu liên, họ súng máy. Theo phân loại của NATO, AK-47 thuộc loại súng trường tấn công, cũng thuộc họ súng máy (machine gun).
  - **MP5** là súng tiểu liên 9 mm do Đức thiết kế, phát triển vào thập niên 1960 bởi nhóm kỹ sư thuộc nhánh công xưởng Tây Đức của Heckler & Koch GmbH (H&K). MP5 lần đầu tiên được giới thiệu năm 1966 với tên HK54. Tên MP5 xuất phát từ Maschinenpistole 5 (súng tiểu liên mẫu số 5).
  - **Desert Eagle** là một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi nhà máy IMI (Israel Military Industries, nay là Israel Weapon Industries) cho công ty Magnum Research. Nhờ đặc điểm là vỏ ngoài mạ kền bóng bẩy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh.

Kaori: Ai cũng muốn buộc chân Giác Phi vào quốc gia của mình, người dùng nhân nghĩa, kẻ dùng thân tình. Trăm phương ngàn kế đều dùng hết chẳng lẽ không sợ phản tác dụng sao? Không sợ dọa Giác Phi chạy luôn sao?

Mai_kari: có thể là Tây Vù, có thể là Bắc Kế, nhưng tuyệt không thể là Nam Sở. Với những chuyện đã xảy ra với Ân Tiểu Lâu, anh Phi sẽ không bao giờ về Nam Sở đâu, chưa đi diệt quốc là hay rồi.

31. Quyển 1 - Chương 30

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

“Chúng ta với bằng hữu phải không?”

Thanh âm Đạm Thai Mục rất nhẹ, chui thẳng vào đại não Ninh Giác Phi.

Đối với cục diện hỗn loạn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt này, hắn có chút trở tay không kịp.

Kiếp trước chẳng bao giờ gặp phải tình huống phức tạp như vậy. Khi đó, địch ta rõ ràng. Người hắn muốn giết đều là những kẻ đáng chết, khi động thủ không chút do dự, không cần suy nghĩ lý do mình phải hy sinh, đó là chuyện rất rõ ràng, vì bảo vệ cho quốc gia cho nhân dân cho hòa bình, vì bảo vệ cuộc sống an bình cho phụ mẫu thê nhi bằng hữu huynh đệ. Quốc gia cần hắn đi đối phó phản tử khùng bố, kẻ phản bội bán đứng quốc gia, hay là đối thủ địch quốc, nói chung không phải bằng hữu của hắn.

Hôm nay, trong cái thế giới lạ lẫm này, ân nghĩa không ngừng đến, khiến đầu hắn như muốn nổ tung.

Nhìn thần tình thành khẩn của Đạm Thai Mục, hắn không biết nên trả lời làm sao.

Lễ hạ vu nhân, tất hữu sở cầu. (1)

Hắn rất muốn hỏi đối phương: “Người muốn cái gì? Người muốn ta làm cái gì?”

Thế nhưng, hỏi vua của một nước muốn cái gì, chẳng phải là truyện nực cười nhất trong thiên hạ sao?

Chính hắn có cái gì mà đối phương không có? Chẳng qua chỉ có một cái mạng mà thôi.

Hắn không ngại đem mạng mình bán cho Vân Thâm, bán cho Đạm Thai Mục, tựa như không ngại bán cho Kinh Vô Song, nhưng thứ gì cũng có giới hạn. Hắn nếu yêu cầu Đạm Thai Mục phải trọng binh hộ tống Kinh Vô Song trở lại, Kinh Vô Song chắc chắn sẽ không chấp nhận, chỉ sợ còn coi đó là nhục nhã, mà hắn nợ một ân tình lớn đến thế, làm sao để trả? Đây không phải là giúp người đoạt một cái kim chương, lấy một mảnh đồng cỏ là xong. Lẽ nào hắn còn có thể dẫn thiết kỵ Bắc Kế đi công Yên Bắc thất quận sao?

Lúc đầu, hần cứu về Thuần Vu Hàn cùng Du Hổ, Kinh Vô Song mặc ngân y, tay cầm kim thương, cười Ngọc Hoa Thông lao ra thành, kích động nghênh đón hần vẫn còn rõ ràng trước mắt. Hần nghĩ, nếu như lần sau, Kinh Vô Song cầm thương ra khỏi thành là để nghênh chiến với hần, vậy tâm tình đó sẽ khổ sở đến mức nào, mà lẽ nào bản thân mình có thể thản nhiên đối mặt, cùng Kinh Vô Song bình đao tương hướng sao?

Hơn nữa, bách tính Yến Bắc thất quận không nợ hần bất cứ thứ gì, ngược lại, hai tháng đó trong sơn trại, quan tâm của đại nương đại thẩm, nhiệt tình của hảo hán, nụ cười của trẻ thơ mừng rỡ hét to “Diễn thúc thúc”, lúc nào cũng làm ấm trái tim hần. Hần có thể tấn công sao?

Kinh Vô Song xây sơn trại trên núi rõ ràng là để chuẩn bị, một ngày thành bị phá sẽ yểm hộ bách tính Yến Bình Quan thoát đi bằng đường nhỏ, sau đó trấn giữ đoạn hậu. Như vậy công phá Yến Bình Quan xong, chuyện thứ nhất chính là tiêu diệt Phục Hổ trại. Hần hạ thủ được sao?

Nghĩ xuôi thì cũng cần nghĩ ngược, Nam Sở lúc nào cũng muốn hần trở lại làm vương làm quan, thế nhưng dù hần không ngại chuyện cũ, làm vương làm quan thì sao? Chính trị hần không có hứng thú, kinh tế hần không hiểu, thứ hần tinh thông cũng chỉ có là chỉ huy, chiến tranh, cứu người, bắt người, giết người. Lẽ nào hần có thể đem binh thượng bắc, suất quân công Kế đô? Hay lẽ nào trấn thủ Yến Bình Quan, cùng Đạm Thai Mục, Vân Thâm dưới thành quyết đấu? Hần có thể giương cung cài tên, bắn về phía những Bắc Kế tướng lĩnh ngày hôm trước còn cùng hần phi ngựa trên thảo nguyên, hát vang bên đống lửa sao?

Không có khả năng.

Tiền tư hậu tướng, cuối cùng hần cũng không có kế sách vạn toàn.

Bởi vậy, hần tình nguyện hộ tống Kinh Vô Song về Yến Bình Quan rồi đi. Coi như là trên đường bị tập kích, có thể dốc sức thoát thân là hay nhất, nếu không thể, đơn giản thì chết mà thôi. Hần đã chết một lần, kiếp trước đã không sợ chết, kiếp này lại càng không sợ.

Hần trầm mặc, mà Đạm Thai Mục vẫn kiên trì mà chờ hần trả lời.

Ninh Giác Phi nhất thời tâm loạn như ma, nghĩ đến cuối cùng mới có chủ ý, mỉm cười nói: “Bệ hạ, người ta thân phận bất đồng, như người nguyện xem Giác Phi này là bằng hữu, Giác Phi tất nhiên là nguyện ý trèo cao. Thế nhưng, đại trượng phu ân oán rõ ràng, ta chú ý tích thủy chi ân, dùng tuyền tương báo (2). Hai tháng tại Kế đô, Vân Thâm và bệ hạ đối với ta thực sự quá tốt, ta không biết nên báo đáp thế nào, nếu bệ hạ lại vì ta làm ra cử động hao tài tổn của nào, ta quả thật đến chết cũng khó báo hết ân.”

Đạm Thai Mục nghe xong, không cho là đúng: “Giác Phi, lời này của người là khách khí rồi, rõ ràng không xem ta và Vân Thâm là bằng hữu của người.”

Ninh Giác Phi nghiêm túc nói: “Bằng hữu là hai bên tương hỗ, không phải nỗ lực một phía, nhận lấy một phía.”

Đạm Thai Mục lại kiên trì: “Tình nghĩa bằng hữu, không phải giao dịch, không thể yêu cầu công bình ngang nhau. Nếu ta làm cho bằng hữu bao nhiêu cũng yêu cầu đối phương hồi báo bấy nhiêu, vậy đâu còn là bằng hữu nữa, là gian thương. Đó chỉ là bản tính của Nam Sở.”

Ninh Giác Phi tự nhiên rất tán thành câu đầu của Đạm Thai Mục, nhưng nghe đến câu cuối, không khỏi cười ha hả.

Lúc này Vân Thâm tìm lại đây, cười tủm tỉm đứng nhìn bọn họ: “Nói lâu như vậy không ăn cơm sao?”

Đạm Thai Mục liền đi tay kéo Ninh Giác Phi: “Tốt, ăn cơm trước, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ninh Giác Phi nương theo Đạm Thai Mục, đứng lên, thuận tiện dùng chân xóa đi bức vẽ trên mặt đất.

Bữa cơm này, Đạm Thai Mục và Vân Thâm đều chỉ nói những chuyện vui vẻ, như là thú sự “Cô nương truy” trong lễ đua ngựa, hay mỗi mỗi huynh đệ cùng mỗi mỗi nữ nhi sắp có chuyện vui, cũng có thể là, mỗi danh mã sắp sinh, ... Ninh Giác Phi cũng đã có chủ ý nên càng dễ dàng tự tại, cười cười nói chen vào một hai câu, thỉnh thoảng còn đùa vui.

Ăn xong cơm, Đạm Thai Mục uống một chén trà rồi cáo từ hồi cung.

Vân Thâm và Ninh Giác Phi đưa Đạm Thai Mục đến đại môn, đến khi Đạm Thai Mục lên ngựa rời đi, mới vào trong.

Ninh Giác Phi thấy Vân Thâm không nói cái gì, liền định quay về phòng mình, Vân Thâm lại theo hần vào cửa, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Ninh Giác Phi thay y rót một chén trà, sau đó ngồi xuống chờ y nói.

Vân Thâm cầm lấy chén trà, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về miệng chén, chậm rãi hỏi: “Giác Phi, người thật muốn hộ tống Kinh Vô Song quay về Nam Sở?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Phải.”

Vân Thâm cúi đầu, nhìn nước trà nhộn nhạo trong chén, nhạt nhạt nói: “Người cùng Kinh Vô Song thực sự là sinh tử chi giao.”

Ninh Giác Phi nghe ra ý trong lời của y: “Kinh Vô Song là đại ca ta, chuyện này tất cả đều là vì ta mà đến, ta biết huynh ấy có nguy hiểm, sao có thể buông tay mặc kệ. Ta nếu để huynh ấy tự mình trở về mà bình an thì không sao, nếu trên đường có bất trắc, vậy ta... ta nhất định hồi hận.”

Vân Thâm buông chén trà, thần tình vẫn nhàn nhạt, chỉ là giương mắt nhìn về phía hắc, ôn hòa mà hỏi: “Vậy người đưa hắc về xong, có trở lại không?”

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu: “Trở về, ta nhất định trở về.” Thái độ kiên quyết vô cùng.

Vân Thâm khẽ cười: “Nam Sở...sẽ thả người về sao?”

Ninh Giác Phi hào hiệp cười: “Nếu ta muốn đi, ai có thể ngăn?”

Vân Thâm lại cúi đầu nhìn về phía chén trà, nhẹ nhàng gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, nếu người muốn đi, ai có thể ngăn được?”

Ninh Giác Phi nhìn y, nói rất thành khẩn: “Vân Thâm, người đối đãi ta tốt thế nào, ta đều biết. Người yên tâm, ta chỉ đưa đại ca tới Yến Bình Quan, ngay cả cổng thành cũng không vào, ta lập tức về ngay.”

“Ừ.” Vân Thâm ngẩng đầu, cười với hắc rồi đứng dậy. “Được rồi, trời cũng tốt, hai ngày nay người chưa nghỉ ngơi cho khỏe, vậy giờ nghỉ sớm thôi.”

Ngày thứ hai, Ninh Giác Phi không thấy Vân Thâm, cũng không phát hiện Đạm Thai Mộc, chắc là công sự bận rộn. Hắc cũng không hỏi người trong phủ, mà vẫn ra khỏi thành cưỡi ngựa, chạy bộ trước sau như một.

Sáng sớm ngày sau, hắc liền đến dịch quán tìm Kinh Vô Song: “Đại ca, đệ đã nghỉ xong, đệ cùng huynh quay về Yến Bình Quan.”

Kinh Vô Song đại hỉ: “Thật tốt quá, hiền đệ, vậy là chúng ta lại bên nhau rồi.”

Ninh Giác Phi xin lỗi mà lắc đầu: “Không, đại ca, đệ muốn ở chỗ này nói rõ cho huynh, huynh ngàn vạn lần đừng nóng giận, cũng đừng trách cứ tiểu đệ. Huynh là đại ca đệ, đệ không muốn huynh vì đệ mạo hiểm nên đưa huynh trở về Yến Bình Quan. Thế nhưng, Nam Sở, đệ tuyệt đối không trở lại.”

Kinh Vô Song vừa nghe thế thì rất thất vọng nhưng cũng nói: “Được rồi, hiền đệ, đệ đã quyết định như vậy, đại ca tất nhiên là sẽ không miễn cưỡng đệ. Nhưng đệ đã tới Yến Bình Quan thì ở lại vài ngày nhé. Người trên Phục Hồ trại rất nhớ đệ. Trước khi huynh đi, Trương thẩm có nói, đệ thích ăn bánh chảo thẩm thẩm làm, chờ đệ trở về, thẩm thẩm nhất định lại làm cho đệ ăn. Mao Mao, Tiểu Hồ tử, mấy hài tử đó đều nói, đệ đã hứa làm cho bọn nó mỗi đứa một tiểu mộc đao, dạy bọn nó luyện đao pháp, lần này nghe nói đệ trở về, vui mừng đến ngủ không được luôn. Trần nãi nãi con mắt vốn đã không tốt, giờ thì đã mù rồi, sau khi đệ đi, nãi nãi cứ nhắc mãi, nói đệ mỗi ngày xoa bóp cho nãi nãi rất tốt, dù trời lạnh cũng không đau chân nữa, ngay cả nhi tử, tôn tử đều kém đệ. Nãi nãi nói đệ là đứa trẻ tốt, tính tình ôn hòa, tâm địa thiện lương, đến khi đệ trở lại sẽ làm mối cho đệ...”

Kinh Vô Song nói tình hình từng người từng người trong Phục Hồ trại ra nói, Ninh Giác Phi càng nghe đầu

càng thấp, trong lòng như lật úp ngũ vị bình, nhất thời chua ngọt cay nồng đều đủ cả, tất cả hòa lại thành một vị đắng đắng, muốn nói nửa lời cũng không được.

“Hiền đệ...”

“Giác Phi...”

Ninh Giác Phi lúc này mới phản ứng lại, ngẩng đầu như hỏi nhìn Kinh Vô Song.

Ánh mắt Kinh Vô Song lấp lánh nhìn hắn, mỉm cười nói: “Hiền đệ, sáng sớm mai chúng ta khởi hành, ngày mai đệ chuẩn bị đi nhé.”

Ninh Giác Phi gật đầu cười nói: “Đệ chẳng có gì để chuẩn bị cả, một người một ngựa cộng thêm một thanh đao là đủ.”

Kinh Vô Song rạng rỡ cười: “Vậy là đủ rồi.”

Ngày hôm nay, hắn vẫn ở trong dịch quán, cùng Kinh Vô Song vừa nói đùa vừa thảo luận chiến thuật công thành thủ thành. Kinh Vô Song nghe hắn nói hắn giỏi dã chiến, không quen công thành thủ thành liên tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn. Nói nói nói, Kinh Vô Song còn mang tranh trên bốn vách tường ra và các vật bày biện ra bày trận thế, giảng giải tỉ mỉ. Ninh Giác Phi ngồi nghe ngon lành, thỉnh thoảng nói xen vào vài câu kỳ tư diệu tưởng, khiến Kinh Vô Song mở rộng nhãn giới, có cảm giác rất mới mẻ.

Nói xong chiến thuật, lại luận đến vũ khí, Ninh Giác Phi hỏi Kinh Vô Song tỉ mỉ về vũ khí thông thường của các quốc gia, nhất là cường cung ngạnh nỏ, máy móc thiết bị, đặc biệt hỏi về có hỏa khí hay không.

Kinh Vô Song không hỏi hắn vì sao thiện chiến như vậy mà lại không biết những điều thường thức cơ bản về quân sự như vậy, anh chỉ kiên trì giảng giải cho hắn nghe.

Thì ra, Nam Sở có một loại liên châu nỏ (nỏ bắn hàng loạt), là phát minh của ông cố Kinh Vô Song, khi phóng ra thì chỉ cần ấn lẫy nỏ, mười mũi tên nhỏ sẽ bắn ra liên tiếp, lực đạo mạnh, tốc độ cực nhanh, là lợi khí phòng thủ.

Bắc Kê thì có trường cung, dây gần một trượng, tên dài bảy thước, muốn phóng ra phải có ba người cùng kéo dây, tầm bắn cực xa, lực đạo xuyên đá, uy hiếp Nam Sở phi thường lớn.

Tây Vù thì chỉ có cường cung bình thường nhưng toàn dân đều là binh, lão ấu phụ nữ đều có thể giương cung bắn tên, thế nên cũng không cần vũ khí đặc biệt để tăng cường uy lực. Tính người Tây Vù thì hào sảng, phóng khoáng nên cũng không kiên nhẫn nghiên cứu mấy thứ này.

Về phần máy móc thiết bị, chủ yếu là xe thang mây, máy phá thành. Mặt khác, Nam Sở còn có máy ném

đá chưa hoàn chỉnh, còn đang nghiên cứu, chưa thể đưa ra sử dụng.

Về hỏa khí, lúc này tự nhiên là không, chỉ có pháo hoa mua vui ngày lễ. “Còn nữa, có tên lệnh tính không?” Nói xong lời cuối cùng, Kinh Vô Song rất nghiêm túc mà hỏi thăm.

Ninh Giác Phi không nói gì, hẳn cũng không biết có tính không.

Vô luận như thế nào, nói tới chiến tranh và vũ khí thì Ninh Giác Phi đều cảm thấy vui vẻ thoải mái. Hôm nay hẳn cảm thấy rất thống khoái, màn đêm buông xuống liền không trở lại.

Trước đây hẳn cũng từng qua đêm ở đây, chẳng qua là ngủ trong một phòng riêng. Hôm nay trò chuyện không ngừng được với Kinh Vô Song, hai người liền ngủ chung một chỗ, nói chuyện suốt đêm. Kinh Vô Song hăng hái bưng bưng giăng cho Ninh Giác Phi những trận đánh điển hình của tiền triều, nhất là những điển sự tổ tiên Kinh gia thống kích Bắc Kế, nói tới mi phi sắc vũ, thống khoái nhể nhại.

Ninh Giác Phi nghe ghiền cực kỳ, còn thỉnh thoảng tham thảo chiến thuật Kinh Vô Song. Hai người vừa nói vừa làm hành động, vui vẻ cả đêm.

Thẳng đến hừng đông, bọn họ mới ủ rũ mà ngủ.

Đợi đến khi Ninh Giác Phi rời khỏi dịch quán trở lại Quốc sư phủ thì đã là buổi chiều.

Vân Thâm nghe nói hẳn đã trở về, lập tức đi vào phòng hẳn.

Bên môi Ninh Giác Phi hàm chứa nụ cười, đang thay quần áo, thấy y đến liền cười nói: “Vân Thâm, hôm nay người rảnh rồi hả, mấy ngày nay đều thấy người bận rộn quá.”

Vân Thâm thấy trong mắt hẳn rạng rỡ sinh huy, trên mặt là tiểu ý khoái trá, y phục hơi nhăn, có chút loạn, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Y đi tới cạnh bàn, ngồi xuống, chậm rãi nói: “Người cứ thay y phục trước đã, coi chừng cảm lạnh.”

Ninh Giác Phi liền cấp tốc đổi y phục, vừa đeo đai lưng vừa ngồi xuống, cười: “Tìm ta có việc gì à?”

Lúc này Vân Thâm đã khôi phục bình tĩnh nhàn nhạt đáp: “Lần này nước ta thu được cống phẩm Nam Sở cống nạp, để biểu đạt lòng cảm ơn, quyết định phái sứ đoàn theo Nam Sở đi Lâm Truy đáp lễ. Để bảo đảm an toàn cho sứ đoàn, chúng ta phái một vạn thiết kỵ hộ tống bọn họ tới Yến Bình Quan.”

Ninh Giác Phi nghe vậy sửng sốt, trong chốc lát đầu không thể nghĩ được điều gì.

Nhìn Vân Thâm, hẳn vừa kinh ngạc vừa cảm động, nhất thời á khẩu.

Bọn họ như vậy chỉ sợ quá nửa là nghĩ cho mình, cố ý lấy công sự làm tư sự. Cần nhắc chu toàn như vậy, sao hấn không cảm kích? Thế nhưng hấn cũng không phải đà điều, vùi đầu vào đồng cát là lừa được bản thân không biết gì.

Ngây người một lát, hấn mới cố gắng nói: “Vân Thâm, người không nên như vậy.”

Vân Thâm hơi hột đáp: “Chuyện này không phải vì đại ca người, cũng không phải vì người, chẳng qua là đúng dịp mà thôi. Thuần Vu Càn trọng chấn Lâm Truy như vậy, cũng nên phái người đến coi xem thế nào, để biết đường suy tính.”

Ninh Giác Phi nhìn y, nửa ngày cũng không biết nói gì mới tốt.

Vân Thâm mỉm cười với hấn: “Cái này, người có thể yên tâm rồi. Có vạn thiết kỵ Bắc Kế hộ vệ, ta thật muốn xem ai có gan chặn giết sứ thần lương quốc.”

Ninh Giác Phi nhìn nụ cười ôn nhuận của y, nhất thời cứng họng.

Vân Thâm nhìn hấn ngây ra như phỗng, thật là chưa gặp bao giờ, đúng là khả ái vô cùng, tiểu ý không khỏi càng đậm.

Ninh Giác Phi lấy hết dũng khí, nặng nề nói ra từng chữ: “Nhưng ta... ngày hôm qua ta đã hứa với đại ca, này.... không thể lật lọng.”

Dáng cười Vân Thâm cứng đờ. Y nắm chặt quyền, không nói gì.

Ninh Giác Phi nhìn y, thành khẩn nói: “Vân Thâm, ta thực sự chỉ đưa đại ca tới Yến Bình Quan rồi sẽ trở lại. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, chuyện ta hứa với người, ta cũng sẽ không nuốt lời.”

“Người....” Vân Thâm lạnh lùng nhìn hấn. “Trong lòng người, ta luôn xếp sau đại ca người sao?”

“Đương nhiên không phải.” Ninh Giác Phi vội nói. “Các người không giống nhau, huynh ấy là đại ca ta, người là... bằng hữu của ta.” Nói đến đây, đầu hấn dần cúi xuống.

“Bằng hữu.” Trên mặt Vân Thâm có một tia cười nhạt. “Bằng hữu gì?”

Ninh Giác Phi lúng túng: “Bằng hữu... tốt nhất.”

Vân Thâm trầm mặc một lát mà Ninh Giác Phi cũng là không dám ngẩng đầu nhìn y.

Rốt cục, Vân Thâm thở dài: “Giác Phi, nếu người muốn theo đại ca người đi thì tùy người.” nói xong, y liền đứng dậy rời đi.

Ninh Giác Phi nghe tiếng bước chân của y dần dần đi xa, nhất thời nằm úp lên bàn, hẩn thầm nghĩ, Vân Thâm, đừng nóng giận, ta nhất định sẽ trở về, đến lúc đó, ta chắc chắn trả lại người phần nhân tình này.

Từ đó về sau, hẩn cũng không thấy Vân Thâm đâu nữa, mà cũng không dám hỏi thăm.

Sáng sớm ngày thứ hai, hẩn liền đến chào từ biệt Vân Thâm, lại nghe thư đồng nói, hừng đông Vân Thâm đã tiến cung. Hẩn suy nghĩ một chút, đành thôi, phân phó thư đồng nói cho Vân Thâm, hẩn đi, nhưng nhất định sẽ trở về.

Thấy hẩn khoái mã chạy tới, Kinh Vô Song chờ ở cửa thành liền cười đến rạng rỡ, bọn Lục Nghiễm và Thuần Vu Triều cải trang tùy tùng đi theo cũng rạng rỡ mặt mày.

Kinh Vô Song vẻ mặt ôn hoà: “Hiện đệ chờ một chút, chúng ta chờ sứ đoàn Bắc Kế đến liền xuất phát.”

Ninh Giác Phi liền gật đầu.

Lúc này, chỉ nghe thấy mặt đất rung động, trên thảo nguyên ngoài thành, một đội kỵ binh Bắc Kế chạy tới, trong nháy mắt liền đến bên cạnh bọn họ, một tiếng lệnh vang, vạn mã nhất tề dừng lại, toàn bộ đội ngũ chỉnh tề trật tự, không nhúc nhích một ly.

Kinh Vô Song thấy quân dung phong mạo của đội ngũ, tựa như cảm khái vô cùng, trên mặt thần tình cực kỳ phức tạp.

Sau một lát, tiếng vó ngựa trong thành cũng vang lên, một đoàn người cũng đi ra.

Phía trước là một người mặc bạch bào, cười bạch sắc tuấn mã, yên cương bằng bạc, tiêu trí cực kỳ, chính thị quốc sư Bắc Kế, Vân Thâm.

Ninh Giác Phi nhất thời ngây người.

Vân Thâm coi không nhìn Ninh Giác Phi một cái, chỉ dẫn đội ngũ đến cạnh Kinh Vô Song, ghìm ngựa lại.

Kinh Vô Song vô cùng kinh ngạc nhìn y một cái rồi khách khí hỏi người đi bên cạnh y: “Tần đại nhân, đây là ý tứ gì?”

Lão nhân quan văn phục sức Bắc Kế hữu lễ giải thích: “Kinh đại nhân, lần này chúng ta đi sứ Nam Sở, chính sứ sửa lại do tể quốc quốc sư, Vân đại nhân nhậm chức, lão phu chuyển sang phó sứ.”

“Cái gì?” Kinh Vô Song trừng Vân Thâm, làm như không ngăn được lửa giận trong lòng.

Vân Thâm liền ôm quyền với anh, lạnh như băng nói: “Kinh tướng quân, thỉnh.”

Trong mắt Kinh Vô Song như phun ra lửa nhưng vẫn ôm quyền hoàn lễ, trầm giọng: “Vân đại nhân, thỉnh.”

---

(1) Lễ hạ vu nhân, tất hữu sở cầu: Dâng lễ cho người, tất có điều cầu

(2) Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: nhận ân huệ nhỏ như giọt nước nhỏ xuống cũng phải báo đáp như suối tuôn.

Kaori: Mạng chậm quá à ToT

“Vân Thâm thấy trong mắt hắn rạng rỡ sinh huy, trên mặt là tiểu ý khoái trá, y phục hơi nhăn, có chút loạn, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Y đi tới cạnh bàn, ngồi xuống, chậm rãi nói: “Người cứ thay y phục trước đã, coi chừng cảm lạnh.””

→ Đoạn này chắc Vân Thâm nghi ngờ Ninh Giác Phi có gian tình với Kinh Vô Song quá!

32. Quyển 1 - Chương 31

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Một đội ngũ thật dài đang đi trên thảo nguyên.

Đội ngũ này cũng thật kỳ lạ, một bên là ba ngàn binh mã cùng một xe ngựa thật dài của Nam Sở, một bên là một vạn trọng trang kỵ binh Bắc Kế, hai bên đều là quân dung nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ.

Phía trước đội ngũ, một bên là Nam Sở tướng quân cười Ngọc Hoa Thông, Kinh Vô Song, một bên là quốc sư Bắc Kế cười Bạch Tuyết, Vân Thâm, một người thân ngân y, một người mặc bạch bào, hai người nhìn qua đều là翩翩 công tử, hết lần này tới lần khác mặt lại xụ ra, không nói một lời.

Ở giữa có một hỏa hồng tuần mã, trên ngựa là mỹ thiếu niên mặc đạm lam sắc trường sam ngậy ra như

phổng.

Đối với Ninh Giác Phi mà nói, ngày này quả thực là dài đằng đặc, vô biên vô hạn. Trái phải hai bên của hắn, một bên là hàn băng, một bên là hỏa diễm. Tình trạng lúc này, tựa như có một thanh cương đao chẻ hắn ra làm hai.

Ngay cả khi ăn cơm trưa, Bắc Kế và Nam Sở đều tự mình ăn cơm, hắn thật không biết phải ngồi bên nào mới tốt.

Kinh Vô Song thân thiết bắt chuyện hắn: “Hiền đệ, lại đây ăn tạm một chút. Đường xá xa xôi, chỉ đành liệu cơm gắp mắm, hiền đệ chớ trách.”

Vân Thâm vẫn lạnh như băng, không thèm quan tâm đến hắn.

Hắn không thể làm gì khác hơn là ngồi vào bên Nam Sở mà ăn. Tướng sĩ bên Bắc Kế và đoàn sứ thần đều nhìn hắn, vạn phần nghi hoặc nhưng lại không ai đặt câu hỏi. Trong lòng hắn thực sự là xấu hổ tột đỉnh.

Thật vất vả cũng chịu được đến tối đóng quân lại giữa đường.

Bây giờ đã cuối xuân, đầu hạ, khí trời ẩm lại, phần lớn binh sĩ đều đóng quân dã ngoại ngay tại chỗ, chỉ có mấy người quan viên Bắc Kế và Nam Sở là dựng trướng bồng.

Kinh Vô Song đang muốn mở miệng, Ninh Giác Phi đứng ở một bên ngậy người lại giành nói trước: “Đại ca, huynh cứ nghỉ tạm đi, một chút nữa đệ sẽ trở lại.”

Không đợi Kinh Vô Song nói gì, hắn đã vọt qua bên kia, chui vào trướng bồng của Vân Thâm.

Bên trong chỉ có một tùy tùng của Vân Thâm đang thay hắn trải chăn, y thì đứng ở một bên, ngơ ngác xuất thần.

Ninh Giác Phi đi tới trước mặt y, nhẹ giọng nói: “Vân Thâm, ta muốn nói chuyện với người.”

Vân Thâm vẫn nhìn chăm chăm chắn, không để ý tới hắn, cũng không hé răng.

Tùy tùng trải giường chiếu xong nhanh chóng nói: “Thiếu gia, ta lui trước.”

Một lát sau, Vân Thâm mới gật đầu.

Tùy tùng mỉm cười với Ninh Giác Phi, rồi ra khỏi trướng bồng, buông rèm cửa.

Trong trường an tĩnh vô cùng.

Hai người đều đứng tại chỗ, không ai nói tiếng nào.

Ninh Giác Phi nhìn y, thành khẩn nói: “Vân Thâm, người đừng đi.”

Vân Thâm nhìn về phía hắn, nhàn nhạt hỏi: “Vì sao?”

“Quá nguy hiểm. Nam Sở với người là long đàm hổ huyệt, người không nên đi.”

Vân Thâm lại thờ ơ: “Ta thân là quốc sư Bắc Kế, sớm đã không để ý sinh tử. Nam nhi Bắc Kế chúng ta không sợ chết, người Vân tộc lại càng không sợ chết, dù là nữ nhi cũng huyết nhiễm chiến trường.”

Ninh Giác Phi nhất thời nghẹn lời, một lát mới cúi đầu: “Thế nhưng lần này rõ ràng không cần người đi, người vì sao muốn đi?”

Vân Thâm trừng hắn: “Vì sao ta không thể đi?”

Ninh Giác Phi thở dài: “Vân Thâm, ta vốn định đến Yến Bình Quan liền trở về, vì sao người nhất định phải bức ta đến Lâm Truy?”

Vân Thâm nghe xong, tự nhiên hiểu ý hắn, thần tình lúc này mới hòa hoãn xuống. Y ngồi xuống đất, vỗ vỗ bên cạnh, ngữ khí nhu hòa đi: “Giác Phi, nào, ngồi.”

Ninh Giác Phi cũng ngồi xếp bằng xuống.

Vân Thâm ôn hòa hỏi: “Giác Phi, người lo lắng cho ta?”

Ninh Giác Phi gật đầu.

Sắc mặt Vân Thâm liền dễ coi hơn một chút, rồi lại hỏi: “Giác Phi, nói cho ta biết, vì sao người không muốn đến Lâm Truy?”

Ninh Giác Phi giương mắt nhìn về phía cửa, nhàn nhạt nói: “Nơi đó có người ta không muốn gặp.”

Vân Thâm hiểu lầm, dừng một chút rồi ướm hỏi: “Là... ái nhân?”

Ninh Giác Phi không khỏi bật cười, quay đầu nhìn Vân Thâm, lắc đầu: “Không phải, ta không có ái nhân.”

Vân Thâm cũng cười, thái độ trở nên dễ chịu hơn: “Vậy là ai? Chẳng lẽ là cừu nhân?”

Ninh Giác Phi nghiêm túc suy nghĩ rồi qua loa đáp: “Có lẽ.”

Vân Thâm nghe xong, thần tình trên mặt trở nên có chút kỳ lạ, khó hiểu hỏi: “Với thân thủ của ngươi, nếu là cừu nhân, giết là được, cần gì do dự như thế? Cần gì tránh? Lẽ nào người nọ còn lợi hại hơn ngươi?”

Ninh Giác Phi không muốn nhiều lời, chỉ là lắc đầu, thản nhiên nói: “Ta chưa nghĩ ra.”

“Là sao?” Vân Thâm không hiểu.

Ninh Giác Phi thở dài: “Vân Thâm, tuy rằng ta tinh thông nhất chuyện giết người, nhưng ta không phải tội phạm giết người.”

Vân Thâm vẫn không rõ: “Có gì khác nhau?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ thật lâu mới tìm ra lời thích hợp: “Trước đây, ta giết rất nhiều người nhưng không có lần nào giết cho mình.”

Lúc này Vân Thâm mới hiểu ra, gật đầu rồi chuyển đề tài: “Ngươi đối với Kinh Vô Song thực sự rất tốt a, rõ ràng là không muốn quay về Nam Sở, vì hắn mà có thể miễn cưỡng bản thân.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng mà đáp: “Huynh ấy... kỳ thực rất giống... ta... Phụ thân ta cũng như phụ thân huynh ấy, là nhất đại danh tướng, ta với huynh ấy coi như là tướng môn hổ tử, phụ thân ta từ nhỏ liền bức ta khổ luyện bản lĩnh, giáo dục ta lớn lên phải bảo vệ quốc gia, phải có nghĩa khí, phải có cốt khí, phụ thân ta.... rất truyền thống... Nếu ông ở chỗ này, gặp được đại ca ta, nhất định cũng rất thích huynh ấy...”

Vân Thâm nghe thế lãnh tinh đáp: “Toàn bộ quốc gia đương đại đều chưa từng có danh tướng họ Ninh.”

Ninh Giác Phi mạnh mẽ gật đầu nhìn y, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vân Thâm lại nói: “Tiền triều bị Nam Sở tiêu diệt, truyền quốc bốn trăm năm hơn, ta đều tra sử sách, chưa từng có tướng lĩnh họ Ninh. Giác Phi, tên của ngươi là thật sao?”

“Thật.” Ninh Giác Phi cũng tỉnh táo lại, khẳng định gật đầu. “Tên của ta là thật.”

Vân Thâm yên lặng nhìn hắn.

Ninh Giác Phi thản nhiên nhìn thẳng y, con mắt trong trẻo hữu thần, tuyệt không nao núng nửa phần.

Vân Thâm nở nụ cười: “Được, ta tin ngươi.”

Ninh Giác Phi cũng cười, nụ cười lại chứa chút cay đắng.

Kiếp trước của hắn nhiều lần nghe được vài ‘tầng lớp có học’ cảm thán, nói là khoa học kỹ thuật tuy rằng càng ngày càng phát đạt, nhưng tư tưởng con người thì lại càng ngày càng giản đơn, thực sự là một đời không bằng một đời.

Lúc hắn xem ‘Tam Quốc Diễn Nghĩa’ xác thực cũng cảm thấy người cổ đại thực sự là trí mưu chồng chất. Tới khi học lên cao trung, học tới lịch sử Trung Quốc, xem đến chương nói về thời Xuân Thu chiến quốc thì càng cảm thấy quả thực người càng cổ càng狡 hoạt, gian trá.

Lúc này, hắn bỗng nhiên có cảm giác lao lực quá độ.

Những người này thông minh như thế, sao lại cứ tỏ ra không có hắn thì không thành được, mà có phải hắn quá tự mình đa tình hay không, có phải hắn cũng quá đề cao mình hay không?

Hắn đang ngây ra thì Vân Thâm lại nói: “Giác Phi, đêm nay ngươi ngủ ở nơi nào?”

Ninh Giác Phi mới phát giác ra các trưởng đã bắt đầu lên đèn, hiển nhiên sắc trời đã tối. Vì vậy hắn vừa đứng dậy vừa nói: “Ngươi sớm đi nghỉ ngơi đi, ta tìm chỗ khác ngủ.”

Vân Thâm còn nghĩ hắn sẽ đi chỗ Kinh Vô Song nên không giữ lại, chỉ là đứng dậy tiễn hắn ra khỏi trưởng, vén rèm đợi hắn đi ra ngoài rồi lại buông rèm xuống.

Vài trưởng bỗng xung quanh, ngựa đang đứng cuối đầu ăn cỏ, thỉnh thoảng còn phun phì phì từ trong mũi. Một đám binh sĩ ngồi hoặc nằm vây quanh đồng lửa, chuyện trò vui vẻ, còn có người vui vẻ ca hát, dễ dàng khoái trá. Tuy rằng thái độ quan binh và văn thần hai quốc vẫn phân biệt rõ ràng nhưng hôm nay phải ở chung một chỗ nên cũng không có xích mích gì lớn.

Ninh Giác Phi nhìn bầu trời đêm đầy tinh tú, bỗng nhiên lòng yên tĩnh như nước.

Hắn vì sao phải ở chỗ này? Hắn tại sao lại bị kẹt trong giữa hai nước như thế này?

Đúng, Kinh Vô Song vì hắn mà đến, Vân Thâm cũng vì hắn mà đi. Thế nhưng, hắn có thể cho họ cái gì?

Rốt cục, Ninh Giác Phi làm một chuyện vô liêm sỉ nhất trên đời hắn, chạy trốn.

Thậm chí ngay cả lời cáo biệt hần cũng không dám.

Trên thảo nguyên, ba danh mã thân thân nhiệt nhiệt tụ lại một chỗ ăn cỏ, hồn nhiên không giống chủ nhân bọn họ. Trong bóng đêm Ninh Giác Phi chậm rãi đi qua, tìm Liệt Hỏa. Hần đưa tay vỗ vỗ Bạch Tuyết cùng Ngọc Hoa Thông, dường như muốn dùng phương thức như vậy nói lời từ biệt với chủ nhân của chúng, sau đó liền cười ngựa, lén lút rời đi.

Đêm lạnh như nước.

Liệt Hỏa nhanh nhẹn phi trên thảo nguyên.

Ninh Giác Phi tâm loạn như ma, căn bản không không biết phương hướng gì, tùy Liệt Hỏa chạy loạn, hần thậm nghĩ cách xa những người đó càng xa càng tốt.

Càng chạy càng xa, rồi xa phân tranh, nhưng cũng rời xa ấm áp. Khuôn mặt tươi cười của Kinh Vô Song với đôi mắt dịu dàng của Vân Thâm cứ lần lượt hiện lên trong đầu hần, lòng dần dần đau.

Hần quát mạnh roi, để Liệt Hỏa tùy ý phi về phía trước còn mình thì nằm sấp trên lưng nó, nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn gì đường đi phía trước. Vô luận là cái gì, hiện tại, hần đều không muốn biết.

Xa xa dường như có người la lên nhưng hần lại mất ngơ tai điếc.

Bỗng nhiên, có thanh âm tên cắt không khí nổi gót rít lên, tên dài mạnh mẽ mang theo hỏa diễm liên tiếp phóng tới, chiếu sáng thân ảnh hần cùng với ngựa.

Ninh Giác Phi lại không thềm để ý.

Liệt Hỏa cũng không giảm bớt tốc độ, phi về phía trước.

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết hí dài một tiếng, Liệt Hỏa chấn động, tốc độ có chút chậm lại.

Thân thể Ninh Giác Phi vẫn nằm rạp trên thân ngựa, giờ mới tỉnh lại, thẳng người lên.

Lúc này, chỉ nghe xa xa có người cuồng hô: “Vân đại nhân, ngài bị thương...”

Ninh Giác Phi nghe xong không khỏi ngẩn ra rồi lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy rất xa những bó đuốc vây thành một vòng, tựa hồ có người ngã trên mặt đất.

Tiếp theo là tiếng kinh hô của vài hán tử hào phóng: “Vân đại nhân, ngài đừng đứng lên...”

Trong lòng Ninh Giác Phi rùng mình, không chút nghĩ ngợi, quay ngược đầu ngựa mà chạy.

Hắn chạy đến gần thì thấy Vân Thâm té trên mặt đất mà vẫn gáp gáp kêu: “Các người đừng lo cho ta, mau đuổi theo hắn.”

Trong lòng Ninh Giác Phi thở dài, ra roi thúc ngựa chạy lại, lập tức nhảy xuống, chạy tới ngồi xổm cạnh Vân Thâm, cầm tay y.

Vân Thâm thấy hắn, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nói không ra lời.

Mười mấy tên binh sĩ Bắc Kế hai bên đều thở dài một hơi, trong đó có một người thân thiết nói: “Ninh huynh đệ, phía trước đó là Đoạn Hồn Cốc, nguy hiểm lắm, Vân đại nhân rất lo lắng, nhất định phải bảo chúng ta nhắc người trở về.”

Ninh Giác Phi ở Kế đô liền nghe bọn họ có nói qua Đoạn Hồn Cốc nổi danh. Đó là một khe nứt rất lớn, chiều rộng mười trượng, sâu tới mấy trượng, một ngày ngã xuống thì khó sống.

Vân Thâm nghe xong, nhất thời buồn bực: “Giác Phi, người muốn đi thì thôi, muốn không từ mà biệt thì cũng tùy người, nhưng người không thể không nhìn đường, tùy ý chạy loạn. Ta không phải đã nói thảo nguyên khắp chốn đều là nguy hiểm, kêu người phải cẩn thận sao? Sao một câu người cũng không chịu nghe ta nói vậy?”

Ninh Giác Phi nghe y trách cứ, không nói được một lời, chỉ là kiểm tra thương thế cho y.

Vân Thâm từ lúc ngã xuống, vai trái trật khớp, đau đến cau mày.

Ninh Giác Phi sờ soạn chỗ bị thương, nói với y: “Kiên nhẫn một chút” rồi dùng lực bẻ lại, trả khớp về đúng chỗ.

Vân Thâm đau đến hừ một tiếng, sau đó thở hắt ra một hơi dài, rồi nằm ngã xuống.

Ninh Giác Phi đưa tay muốn ôm y đứng lên.

Vân Thâm lại nói: “Để ta nằm một chút trước đã.”

Ninh Giác Phi liền thu hồi tay, ngơ ngác nhìn y, trong lòng không khỏi trăm mối ngổn ngang.

Những người vây quanh bọn họ cũng lén lút rời đi.

Trong lúc nhất thời, xung quanh yên tĩnh một mảnh.

Dưới ánh sao trời, thảo nguyên mệnh mang vô hạn. Giữa thiên địa to lớn bỗng chỉ còn hai người bọn họ.

Vân Thâm từ từ nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, rất an tĩnh.

Ninh Giác Phi ngồi xổm bên người y, cúi đầu nhìn y, trong lòng cũng rất bình tĩnh.

Một hồi lâu, Vân Thâm nhẹ giọng gọi: “Giác Phi, đừng đi.”

Ninh Giác Phi nhìn lộn tóc phát phơ trước gió đêm trên trán y, cúi đầu nói: “Ta không muốn bị kẹp giữa hai người các ngươi mà khó xử.”

Vân Thâm lại nói: “Giác Phi, xin lỗi, ta sẽ không để ngươi khó xử như vậy nữa.”

Ninh Giác Phi nghe xong, trong lòng bỗng ấm lên, nhin không được vươn tay nhẹ nhàng vén lên lộn tóc đen mượt chôn như hồ điệp của y.

Vân Thâm nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn, kéo hắn ngồi xuống.

Không đợi Ninh Giác Phi phản ứng lại, y đã xoay người đè lên người hắn, mỉm cười mở mắt.

Ninh Giác Phi nhìn đôi mắt sáng sủa của hắn, nửa ngày không hiểu gì.

Vân Thâm cười khê: “Giác Phi, ngươi rất sợ đụng vào ta, tại sao?”

“Ta không...” Theo bản năng, Ninh Giác Phi phủ nhận, nhưng lời vừa thốt ra liền sững sốt. Phải, hắn xác thực rất sợ chạm vào y, hắn sợ chạm vào bất kỳ ai. “Ta... ta chỉ sợ ngươi hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Vân Thâm cười cười hỏi lại.

Đúng vậy, hiểu lầm cái gì? Ninh Giác Phi kinh ngạc mà nhìn y nhưng thế nào cũng không nói nên lời. Người khác cùng hắn vỗ vai, nắm tay, hắn sẽ không nghĩ nhiều, thế nhưng khi hắn vươn tay ra thì luôn sợ người khác nghĩ rằng hắn có ý quá phận gì đó. Trước đây, hắn chỉ cần chú ý với phụ nữ, hiện tại, dù là nam nhân, hắn cũng phải cẩn thận vạn phần.

Vân Thâm dáng cười khả cúc nhìn hấn, hỏi: “Sợ ta hiểu lầm cái gì?”

Ninh Giác Phi nhìn khuôn mặt tươi cười của y, cảm thụ được sức nặng của y trên người mình, bỗng nhiên đỏ mặt.

“Có phải là...” Vân Thâm cười cười, chậm rãi cuối người, hôn lên môi hấn.

Môi y lành lạnh, chạm vào môi Ninh Giác Phi mà dịu dàng quán quýt, đầu lưỡi như linh xà, từng chút từng chút luồn vào trong miệng hấn, càng ngày càng thâm nhập, càng ngày càng thâm nhập....

Ninh Giác Phi bỗng nhiên vươn tay, vòng qua lưng y, cầm lấy hai vai, đẩy y ra khỏi mình.

Vân Thâm nhìn hấn, dáng cười trên mặt vẫn như cũ dương quang ấm áp.

Ninh Giác Phi nghiêm mặt nói: “Vân Thâm, ngươi sẽ hối hận đó.”

Đôi mắt trong trẻo của Vân Thâm lóe ra tinh quang rạng rỡ. Y chậm rãi đáp: “Thanh thanh tử câ, du du ngã tâm. Dẫn vi quân cố, trầm ngâm chí kim (1).”

---

(1) Đoản ca hành kỳ 2 – Tào Tháo:

Đối tửu đương ca,

Nhân sinh kỷ hà:

Thí như triêu lộ,

Khứ nhật khổ đa.

Khái đương dĩ kháng,

Ưu tư nan vong.

Hà dĩ giải ưu:

Duy hữu Đổ Khang.

Thanh thanh tử khâm,

Du du ngã tâm.

Đãn vị quân cố,

Trầm ngâm chí kim.

U u lộc minh,

Thực dã chi bình.

Ngã hữu gia tân,

Cổ sắt xuy sinh.

Hạo hạo như nguyệt,

Hà thời khả chuyết?

Ưu tòng trung lai,

Bất khả đoạn tuyết.

Việt mạch độ thiên,

Uổng dụng tương tồn.

Khế khoát đàm yển,

Tâm niệm cự ân.

Nguyệt minh tinh hy,

Ô thước nam phi,

Nhiều thụ tam tạp,

Vô chi khả y.

Sơn bất yếm cao,

Thủy bất yếm thâm.

Chu Công thổ bộ,

Thiên hạ quy tâm.

Dịch thơ:

Trước rượu ta hát

Đời người thấm thoát

Khác gì sương mai,

Hỏi ai không buồn?

Đứng dậy, khẳng khái

Nhưng buồn theo mãi

Giải sầu âu là

Theo nhà Đỗ Khang?

Áo xanh cổ cứng

Lòng sầu hôm mai

Thôi đừng nhắc mãi

Tuổi xanh thêm buồn

Hương kêu đồng vắng

Cỏ mềm ngẩn ngơ

Nhà đông khách quý

Đàn sáo thâu đêm

Mảnh trăng trên trời

Bao giờ hết sáng?

Nỗi buồn ai hay

Vương vấn vơi đầy

Một đời gió bụi

Phí hoài cân đai

Ly hợp một đời

Mong người tri kỷ

Trăng sao thừa thốt

Quạ thẳng thốt kêu

Liệng tìm quanh cây

Một cảnh nương náu

Không ngại núi cao

Không ngại biển sâu

Nghiền ngẫm Chu công

Thu lòng thiên hạ.

33. Quyển 1 - Chương 32

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi nhìn vào đôi mắt y, không nói một lời.

Phía sau hắn là trời đêm thâm thúy. Những ngôi sao sáng rực đều là những ngôi sao hắn quen thuộc, cỏ xanh bốn phía cũng là mùi hương kiếp trước hắn từng ngửi. Giờ khắc này, một loại cảm giác nho nhỏ không biết tên như cây kim rất nhỏ rất nhẹ đâm vào phần mềm mại nhất trong đáy lòng hắn, làm tay hắn mềm nhũn mà thả vai Vân Thâm ra.

Vân Thâm không ngờ hắn đột nhiên buông tay, thân thể nặng nề mà ngã xuống, đè lên người hắn, cổ họng như tắc lại, khẽ hừ một tiếng.

Ninh Giác Phi ôm cổ y, xoay thắt lưng, trở mình, nằm lên người y.

Hắn nghiêm túc mà nhìn Vân Thâm, nói một lần nữa: “Vân Thâm, ngươi sẽ hối hận đó.”

Vân Thâm nhìn hắn, ánh mắt rất nhu hòa mà nghiêm túc: “Giác Phi, ngươi sẽ hối hận sao?”

Ninh Giác Phi nhìn khuôn mặt của y, nhin không được bỗng nhiên vươn tay khẽ vuốt qua đôi lông mày ấy, khẳng định đáp: “Ta sẽ không hối hận.”

Tiểu ý trên mặt Vân Thâm càng đậm, vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Ninh Giác Phi bỗng đem mặt vui vào hõm vai hắn, khẽ khàng nói: “Vân Thâm, ngươi có hiểu mọi chuyện không?”

Vân Thâm cười nói: “Giác Phi, người thực sự là bà mụ mà, ta nghĩ để ta làm thì hơn.”

Những lời này vừa nói ra, Ninh Giác Phi ngẩng phắt đầu dậy, hung hăng hôn lên môi y.

Nhất thời, bên tai cả hai đều ‘oanh’ lên một tiếng, dường như có hỏa diễm hùng hực nổi lên trong người, thiêu đốt cả hai.

Ninh Giác Phi ôm siết lấy y, đôi môi mạnh mẽ quần lấy môi y, đầu lưỡi theo bản năng vươn ra, quần lấy đầu lưỡi y.

Vân Thâm nghe tiếng hô hấp của hắn càng ngày càng gấp gáp, y vốn đang bị động lúc này không khỏi nhiệt tình hơn. Y từ từ nhắm hai mắt, đáp trả, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến đêm đó, y chạm vào một làn da nhẵn nhụi, trong lòng bỗng nhiên hiện ra một cảm giác xa lạ, dường như... hơi ngứa...

Lúc này, người kia trên người y đã biến thành một con báo.

Cho dù hai người cách nhau tầng tầng y phục, nhiệt độ cơ thể Ninh Giác Phi nóng rực từng đợt từng đợt phả lên người dưới thân. Hắn nhiệt liệt hôn lên môi y, từ đôi môi mềm mại đến gương mặt lành lạnh, sau đó trượt xuống tai. Hắn khẽ cắn y, rồi lại dùng đầu lưỡi liếm qua.

Vân Thâm nhin không được toàn thân như run lên. Y cắn răng, gắt gao nắm lấy thắt lưng con báo ấy, toàn thân đều căng ra, nỗ lực ức chế rên rỉ trong cổ họng.

Hai tay Ninh Giác Phi bắt tri bắt giác đã chuyển đến trước người y, lần tìm cách mở vạt áo y.

Vân Thâm thân là sứ thần Bắc Kê, mặc dù đã là buổi tối nghỉ ngơi, cũng không mặc phục sức Nam Sở. Ninh Giác Phi cũng không cần tranh đấu quá lâu với các nút áo, hắn rất thuận lợi cởi từng tầng từng tầng y phục của y.

Vân Thâm cũng chỉ nắm lấy y phục hắn, có chút không biết làm sao mà mở miệng thở hổn hển.

Môi Ninh Giác Phi dời khỏi vành tai y, lần thứ hai gặm lấy môi y.

Môi lưỡi hai người chậm rãi ma sát vào nhau, chạm vào, đầu lưỡi như hai chú rắn nhỏ, truy truy đuổi đuổi nhau, dây dưa thật sâu.

Càng hôn càng sâu, cả hai đều đã quên bản thân đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy bản thân như ngã vào hỏa diễm.

Ninh Giác Phi không kiên nhẫn thẳng người ra, ba hai nhát cởi đai lưng của mình, nhanh nhẹn cởi ngoại y,

trung y ném xuống mặt đất rồi lập tức cuỗi xuống, sít sao dán vào lồng ngực xích lô của Vân Thâm.

“A—” Hắn thở thật sâu, nhịn không được rên rỉ một tiếng, hai tay từ vạt áo mở rộng luồn vào ôm lấy cơ thể Vân Thâm, mạnh mẽ siết lấy, không bao giờ buông ra lần nữa.

Đây là lần đầu tiên da thịt hai người dán sát vào nhau đến thế. Trong lúc nhất thời không ai muốn nhúc nhích, họ chỉ chờ đợi, cảm nhận thân thể của đối phương, thở dốc từng đợt.

Ninh Giác Phi ngừng chốc lát rồi lại mãnh mẽ ôm y lên, một tay nắm lấy thân thể y, một tay xả y phục y.

Vân Thâm hoàn toàn không động đậy được, bị hắn vây trong lòng ngực rắn rỏi, chỉ cảm thấy hắn đem y phục của mình trải ra trên mặt cỏ, sau đó mới thả bản thân xuống, rồi lập tức nằm đè lên.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy bên hông tê dại, một dòng hỏa diễm từ cột sống xông thẳng lên đại não. Con dê trong lòng đã tan vỡ, dục vọng bị trọng trọng cấm cố lập tức như mãnh hổ nhảy vọt ra, đánh về phía hắn rồi đánh về phía Vân Thâm.

Hắn mạnh mẽ găm cắn lấy đôi môi Vân Thâm, mút lấy đầu lưỡi y. Hai bàn tay nóng hổi, tay trái ôm thắt lưng y, tay phải lướt qua tiểu phúc y.

Vân Thâm có chút kinh hãi, theo bản năng định đưa tay cầm tay y, dường như muốn ngăn cản.

Cánh tay Ninh Giác Phi thon dài cân xứng, hữu lực vô cùng, căn bản không xem chút trở lực nhỏ yếu ấy là gì, hắn tiếp tục lần tìm, rồi lập tức cầm lấy dục vọng vẫn chưa có động tĩnh của y.

Vân Thâm chấn động, nỗ lực thoát khỏi môi hắn, cố sức nói: “Không...”

Ninh Giác Phi căn bản không nghe gì, nương theo lực đạo, rời môi y rồi thuận thế hôn xuống dưới.

Vân Thâm cảm giác được những nụ hôn đầy đặc nhẹ nhàng chạm vào da thịt của mình, đi xuống dưới, thỉnh thoảng hắn còn dùng răng nhẹ nhàng hỗ trợ, như một con thú nhỏ gặm gặm cắn cắn cắn, hầu kết, xương quai xanh rồi liếm tới nhũ tiêm của y.

Thân thể hắn tựa như lá cây trước gió, run lên không ngừng. Triều dâng xa lạ cuộn trào mãnh liệt trong lòng, kinh đào phách nặng, khiến y không làm chủ được bản thân, bị cuốn vào trong.

Tay Ninh Giác Phi khô ráo hữu lực, đầu ngón tay và hồ khẩu mang theo những vết chai nắm lấy dục vọng của y, nhịp nhàng lên xuống.

Vân Thâm đã vô kế khả thi, chỉ còn cách ngửa đầu mà thở. Trời đêm đầy những sao, càng lúc càng nhiều,

tinh vân xoay tròn xoay tròn trước mắt y, càng chuyển càng nhanh, tựa như có một lực hấp dẫn mạnh mẽ, kéo y lên trên. Y chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, tựa như sắp bay lên cùng các tinh không, lưu tinh như mưa hầu như muốn rơi xuống thân thể lỏng lẻo trong không khí của y.

Động tác Ninh Giác Phi trong nháy mắt đình chỉ.

Hai người nặng nề mà thở hổn hển, lòng ngực phập phồng, thân mật khăng khít không một kẽ hở.

Môi Ninh Giác Phi nhấc lên khỏi ngực y, một lần nữa mở rộng thân thể, như một chiếc chăn ấm áp trùm lấy y. Tay trái hẩn vẫn ôm lấy y, tay phải đã gần nắm thành quyền, chuyển thân, nằm lên cổ.

Vân Thâm chỉ cảm thấy toàn thân đầy trở nên cay cay nồng nồng, mắt sao bay loạn đành phải nhắm lại.

Ninh Giác Phi dịu dàng nhìn y, nhẹ nhàng mà chạm vào môi y: “Tốt chứ?”

Vân Thâm gật đầu, thuận miệng hỏi ngược lại: “Còn người?”

Ninh Giác Phi cười khê: “Ta cũng rất tốt.”

“À.” Vân Thâm từ từ nhắm hai mắt, hô hấp chậm rãi chậm lại, dường như sắp ngủ.

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, liền muốn đứng dậy.

Hẩn khê động, Vân Thâm liền mở mắt, phản ứng lại: “Này, người cũng không có.... cũng không có....” không thể nói tiếp được, gương mặt y cứ vậy đỏ rực lên.

Ninh Giác Phi không trêu chọc y, chỉ là nhìn mà mỉm cười hỏi: “Người là lần đầu tiên?”

Vân Thâm đỏ mặt, nửa ngày mới gật đầu.

Ninh Giác Phi cười, lại hỏi: “Vân Thâm, rốt cuộc người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi tư.”

Ninh Giác Phi không chút nghĩ ngợi nói: “Nhỏ hơn ta...”

Vân Thâm trừng hẩn: “Người nói cái gì?”

Ninh Giác Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vã cười hì hì: “Ta nói là ở phương diện này, người nhỏ hơn ta?”

“Hừ, ai như người? Nhân tiểu quỷ đại.” Vân Thâm vừa đỏ mặt, vừa nói. “Vì sao người.... vì sao không...”

Ninh Giác Phi chạm nhẹ vào môi y, khê khàng nói: “Ta không muốn làm người bị thương.”

Nhân thần Vân Thâm như ngưng lại, nhìn hắn thật sâu, bỗng nhiên cố sức ôm lấy hắn. Y đưa tay ra sau cổ Ninh Giác Phi, đè đầu hắn xuống, ghé vào tai hắn nỉ non: “Giác Phi, nào, tới đi...”

Dục niệm Ninh Giác Phi dùng khí lực toàn thân ngăn chặn đã không thể ngăn được nữa.

Trong gió đêm, một trận quần quýt nữa bắt đầu.

Vân Thâm chủ động hôn hắn, vươn đầu lưỡi triền miên, hơi thở ấm áp phả lên mặt hắn, hai tay mơn trớn tấm lưng rộng của hắn.

Ninh Giác Phi và y hôn nhau thật sâu, tay phải cũng tìm tòi xuống dưới, đem dục dịch phun trào của y xoa xuống hậu đình của y.

Theo bản năng ngưng ngừng, Vân Thâm có chút giật mình.

Ninh Giác Phi liền ngừng động tác.

Chỉ một lát, Vân Thâm liền trầm tĩnh lại, thư giãn thân thể của mình, như một lời mời không tiếng động.

Ninh Giác Phi có thể cảm thấy được điều đó. Hắn an ủi mà hôn lên môi Vân Thâm, thùy tai, vai, cổ, như tiêm, trên tay cũng không dừng xoa nắn da thịt y, khiến thân thể y càng thêm thả lỏng, mềm mại.

Vân Thâm cảm thấy được thân thể nóng rực của hắn, dục vọng nam tính cứ rần rần sát chân y, mà lại cực lực ức chế, thân thể hắn căng ra như run rẩy, một chuỗi hôn nồng nhiệt như châm lên ngọn lửa trong lòng y. Y nhẹ giọng nỉ non: “Giác Phi, nào, mau tới...”

Nghe lời hô hoán dịu dàng ấy, nhiệt huyết toàn thân Ninh Giác Phi như sôi trào. Hắn một tay chuyển người Vân Thâm lại, xòe rộng thân thể hắn, nhẹ nhàng nằm lên.

Vân Thâm cảm giác được dục vọng cực đại của hắn chậm rãi tiến vào, sau đó liền rút ra ngoài rồi lại chậm rãi tiến vào, rồi lại lùi ra, cứ nhiều lần như vậy, thẳng đến khi y dần dần thích ứng mới cắm vào đến cùng.

Y cảm thấy có chút đau đớn, trộn lẫn tê dại kỳ dị sấm tạt khiến y lên tiếng rên rỉ.

Ninh Giác Phi chống đỡ trọng lượng bản thân, nỗ lực nắm giữ lực đạo, chậm rãi luật động, dịu dàng hỏi y: “Vân Thâm, đau không?”

Hai tay Vân Thâm vô ý thức siết lấy y phục lót dưới thân, đem gương mặt vùi vào sau cánh tay, hơi hơi lắc đầu.

Ninh Giác Phi cảm nhận được sự nóng chặt bên trong y vây lấy lửa nóng của hắn, khiến thân thể vốn đã cảm dục lâu ngày càng thêm xung động không ngớt. Hắn nặng nề mà thở hổn hển, từ từ tăng thêm lực đạo, tiết tấu cũng thêm nhanh, mạnh mẽ đi vào, dùng sức đẩy nhanh, tựa như một con báo săn, quặp lấy con mồi của mình, dùng răng nhọn cắn vào bộ vị mềm mại nhất của con mồi, hưởng dụng bộ phận ngon nhất trong thân thể nó.

Vân Thâm cảm thấy lửa nóng như thiết mãnh liệt xông vào thân thể mình, mỗi một lần va chạm đều xung phá vào xương sống của mình, chút chút tê dại dọc theo mạch máu cấp tốc chảy khắp toàn thân, tựa như gió nơi thảo nguyên, khiến y bèo dạt mây trôi, sau đó biến thành một cơn lốc cuồng dã lướt khắp tứ chi bách hài, cuốn y vào không trung, từng khối từng khối xé nát, rồi lại thả từng mảnh từng mảnh vút lên bãi cỏ mềm mại. Hoa tươi nường theo hỏa diễm, không ngừng mà liếm lấy thân thể y. Trùng kích từng đợt từng đợt càng thêm kịch liệt, lực như bài sơn đảo hải, rốt cục đưa y đến đỉnh vui sướng. Vân Thâm như đặt mình trong lò luyện sắt, toàn thân như sắt nung đỏ được ngâm trong nước, phun trào ầm ầm.

Một cơn co rút nhanh mãnh liệt ập vào người Ninh Giác Phi, khiến hắn cúi đầu mà tê rống lên. Hắn cúi người, ôm chặt lấy Vân Thâm, hung hăng mà đè ép, nhanh chóng ra vào. Thiên địa thất sắc, Càn Khôn đảo ngược, Ninh Giác Phi bị dòng chảy mạnh mẽ cuốn lấy, sau đó là sóng triều lớn hơn nữa quăng cả người hắn đi thật xa.

Trong đỉnh kích tình, Ninh Giác Phi hung hăng, kịch liệt tiến vào chỗ sâu nhất, mê người nhất của y, như hỏa sơn bùng nổ, dung nham nóng hổi phun ra.

“A——”

Hai người gọi ra thành tiếng. Khoái cảm vô hạn triệt để bao phủ lấy họ.

Ninh Giác Phi ôm Vân Thâm, thân thể khẽ nhay mồ hôi dán sát vào nhau, cả hai đều thở gấp, thất thần đến choáng váng, sung sướng mà run rẩy.

Một lúc lâu, hai người mới hồi phục tinh thần lại.

Ninh Giác Phi cẩn thận rời khỏi thân thể Vân Thâm, thoáng kiểm tra một chút, biết mình cũng không có làm y bị thương mới yên lòng. Hắn thò tay quơ lấy y phục của mình, sau đó cẩn thận chuyển người Vân Thâm lại, ôm lấy y lẫn áo vào trong lòng mình.

Vân Thâm chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, thở hổn hển, tựa vào đầu vai hắn.

Hai người cứ thế nằm ở thảo nguyên mênh mang, nhìn bầu trời đầy sao trên đầu.

Đột nhiên, vô số ánh sao xẹt qua trên trời đêm, như yên hoa trán phóng, chiếu khắp tự nhiên vạn vật, rơi xuống đất bằng.

Hai người bị cảnh tượng mỹ lệ ấy cuốn hút không rời mắt, không ai nói câu nào cho đến khi ngôi sao băng cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Vân Thâm thì thào: “Thật đẹp... ta chẳng bao giờ thấy....” Thanh âm của y khàn khàn lại mang một mệnh lực dẫn người khác.

Gương mặt Ninh Giác Phi dính sát vào thái dương y, không nói gì.

Tri thức thiên văn học thời đại này chỉ sợ còn chưa ghi chép được hiện tượng mưa sao băng như thế này nhỉ?

Đây là hiện tượng cách bốn trăm mười lăm năm mới có một lần, mưa sao băng ở chòm sao Thiên Cầm.

Vân Thâm xuất thần nói: “Bọn họ nói nếu nhìn lên sao băng mà ước thì nguyện vọng sẽ được thực hiện. Giác Phi, ngươi có nguyện vọng gì không?”

Ninh Giác Phi hôn hôn y, hỏi: “Vậy Vân Thâm, nguyện vọng của ngươi là gì?”

Thanh âm hần thuần hậu mềm nhẹ, Vân Thâm tựa như ma ám, bỗng thốt ra: “Quốc phú dân cường, thủ thổ khai cương.”

Ninh Giác Phi nhìn tinh không vô ngần trước mặt, càng thêm ra sức siết y vào lòng, thanh âm cũng rất mềm rất nhẹ: “Nguyện vọng của ngươi chắc chắn thành thực hiện...”

34. Quyển 1 - Chương 33

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Đến khi nửa đêm bọn họ mới trở lại doanh địa, binh sĩ tuần tra hai nước đều thấy họ ăn mặc chỉnh tề, đều tự ngồi trên lưng ngựa, nhìn không ra dị dạng gì.

Tùy tùng Vân Thâm vẫn cố thức đợi y và luôn nấu sẵn nước nóng. Y vừa về tới là có nước nóng bưng lên, hầu hạ y rửa mặt.

Ninh Giác Phi lại bảo tùy tùng cứ đi nghỉ, không cần phải làm thế.

Vân Thâm không phản đối, Ninh Giác Phi cũng không phân trần mà cởi y phục y ra, tỉ mỉ thay y thanh lý thân thể cả cả trong lẫn ngoài, khiến cho Vân Thâm đỏ rần cả mặt, nhưng nửa chữ cũng không nói.

Trong trướng bông ấm áp, hai người chỉ vừa ôm nhau ngủ một canh giờ, trời liền tảng sáng.

Trong mắt những người khác, ngày thứ hai và ngày thứ nhất không có gì bất đồng.

Buổi trưa, Ninh Giác Phi vẫn cùng Kinh Vô Song ăn chung, dưới vạt ánh mắt theo dõi của Bắc Kế, thần sắc hẳn vẫn thản nhiên như thường, cùng Kinh Vô Song, Lục Nghiễm chuyện trò vui vẻ.

Thần sắc Vân Thâm cũng nhàn nhạt, không còn băng lãnh như ngày đầu.

Buổi tối, dưới ba ngàn có dư ánh mắt Nam Sở, Ninh Giác Phi đi vào trướng bông của Vân Thâm.

Sắc mặt Kinh Vô Song khẽ biến nhưng không nói gì.

Thuần Vu Triều nương thân phận tùy tùng mà ở trong trướng của Kinh Vô Song, từ khe rèm nhìn thấy Ninh Giác Phi vén rèm trướng Vân Thâm mà vào, nhẹ giọng hỏi Kinh Vô Song: “Người nghĩ giữa bọn họ rốt cuộc là có chuyện gì?”

Kinh Vô Song nhìn hẳn một cái, trầm giọng nói: “Vương gia lo lắng nhiều rồi, Giác Phi cũng từng cùng ta cùng ăn cùng ngủ.”

Thuần Vu Triều liền cười nói: “Ta chỉ hỏi thôi, không suy nghĩ gì nhiều.”

Sắc mặt Kinh Vô Song âm trầm vô cùng, xoay người sang chỗ khác, không hề để ý tới hẳn nữa.

Lúc này ngày đi đêm nghỉ, tốc độ không chậm, trên đường cũng không có bất ngờ gì, mười lăm ngày sau liền tới ngoài Yến Bình Quan.

Mặc dù Ninh Giác Phi hàng đêm đều cùng ngủ với Vân Thâm nhưng luôn lo y ban ngày phải cưỡi ngựa, nên không cùng y triền miên, chỉ thỉnh thoảng khẽ hôn, hành vi cực kỳ khác chế.

Vân Thâm biết hẳn sẵn sóc mình, ngoài miệng không nói gì nhưng trong mắt tràn đầy tiếu ý.

Khi cách Yến Bình Quan chỉ còn trăm dặm, Kinh Vô Song chính thức bái phỏng Vân Thâm.

Tuy nói là hội đàm chính thức của sứ thần hai nước nhưng vì là ban ngày nên cũng không dựng trường bồng, mọi người đứng trên đất, trao đổi công việc.

Kinh Vô Song khách khí ôm quyền với Vân Thâm, đơn giản rõ ràng mà nói: “Vân đại nhân, hiện tại đã đến Yến Bình Quan, thỉnh đại nhân đem đội ngũ hộ tống quay về, để tránh khỏi phát sinh hiểu lầm không tất yếu.”

“Kinh tướng quân, sứ đoàn quý quốc dẫn theo ba ngàn người tiến nhập nước ta.” Vân Thâm mỉm cười. “Lễ thượng vãng lai, ta cũng mang ba ngàn người vào Lâm Truy, những người khác liền đóng quân ở đây, chờ ta trở lại.”

Kinh Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta mang ba ngàn nhân mã là vì hộ tống mười vạn lượng bạc và các phẩm vật tới quý quốc. Mà nay Vân đại nhân muốn mang ba ngàn thiết kỵ vào Lâm Truy thì không biết vì sao phải thế?”

Vân Thâm nhàn nhạt cười nói: “Người nói là vì sao? Lẽ nào ta còn có thể san bằng Lâm Truy sao?”

Kinh Vô Song vừa nghe, nhất thời giận dữ: “Câm miệng, Vân Thâm, người đừng có ý vào miệng lưỡi lợi hại của mình mà hạ nhục thể diện nước ta.”

Vân Thâm cười ha ha: “Được, ta liền nghe lời người, vậy người nói ta có thể mang bao nhiêu người vào quý quốc?”

Ở trong lòng Kinh Vô Song đã có kế: “Chuẩn người mang ba trăm người.”

Vân Thâm cũng không nói nhiều, gật đầu: “Được, ta chỉ mang ba trăm, những người khác toàn bộ chờ ở chỗ này.”

Kinh Vô Song nhìn y, trong mắt tất cả đều là không yên lòng, lại ngại thân phận y, không thể thất lễ. Lục Nghiễm bên cạnh thì lại khác, kiềm chế không được liền chất vấn: “Người để một vạn trọng binh ở chỗ này là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Vân Thâm mỉm cười. “Nơi này là quốc thổ tề quốc, ta nghĩ làm thế nào thì làm thế đó, không cần giải thích cho các người.”

Lục Nghiễm xuất thân binh nghiệp, thiếu kiên nhẫn, đang muốn tiến lên lý luận. Kinh Vô Song đã đưa tay ngăn lại.

Anh nhìn Vân Thâm vẫn ung dung bình thản, trên mặt cũng không lộ thanh sắc, lễ phép đáp: “Vân đại

nhân nói có lý, chúng ta cũng là muốn làm gì cũng được. Như vậy, thỉnh Vân đại nhân nhập quan.”

Vân Thâm tiêu sái ôm quyền hoàn lễ: “Kính tướng quân, thỉnh.”

Trong lúc hai bên đang đối chọi gay gắt, Ninh Giác Phi tự thấy mình không tiện nhúng tay vào sự vụ hai nước nên chỉ phải bỏ đi xa xa. Mặc dù nhìn qua cũng thấy bầu không khí hay bên giường cung bật kiếm thế nào, nhưng hẳn biết bọn họ không phải đang thảo luận về quân sự, mà là ngoại giao, thế nên cũng không đến nghe.

Vân Thâm xoay người đi cùng tướng quân hộ sứ thương nghị việc lưu thủ, Kinh Vô Song liền đến tìm Ninh Giác Phi.

“Hiền đệ.” Kinh Vô Song mỉm cười ôn hòa. “Một hồi vào Yến Bình Quan, huynh không thể đi trước. Nơi này có một vạn thiết kỵ của Bắc Kế, huynh thật sự lo lắng, phải thủ ở chỗ này. Đệ cũng lưu lại đi, nếu được thì về trại ở mấy ngày.”

Ninh Giác Phi vừa cười vừa nói: “Đại ca, ta theo Vân Thâm đi Lâm Truy rồi sẽ trở về.”

Kinh Vô Song nghe hẳn nhắc tới Vân Thâm thì ngữ khí thân thiết như vậy, trong lòng trầm xuống, sau đó lại thấy hẳn nói muốn đi Lâm Truy thì lại vui vẻ, nhất thời ngữ vị tạp trần, một lát sau đành thở dài: “Hiền đệ, người xưa có câu: ‘Khác máu tanh lòng’. Gã Vân Thâm đó là quốc sư Bắc Kế, quỷ kế đa đoan, đừng xem y biểu hiện tao nhã, tri thư thức lễ, kỳ thực trong xương cốt vẫn là người man tộc. Man tộc phần lớn tâm tính lang sói. Lòng của đệ quá mức thiện lương, chỉ sợ sẽ bị y tính toán, hay âm thầm hãm hại, đệ cần phải cẩn thận một chút.”

Ninh Giác Phi ôn hòa gật đầu: “Đa tạ đại ca quan tâm, đệ biết mà.”

Kinh Vô Song vẫn nhìn hẳn, thở dài: “Hiền đệ, đệ còn trẻ quá, thật làm người ta lo.”

Ninh Giác Phi chỉ là cười cười: “Đại ca, huynh đừng xem đệ là trẻ con nữa, bằng thân thủ của đệ ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Kinh Vô Song nghe xong, không khỏi nở nụ cười: “Phải, suýt nữa huynh quên đệ có mang tuyệt kỹ.”

Vân Thâm ăn nói hoàn tất, mang theo sứ đoàn lên ngựa, phía sau là ba trăm kỵ binh Bắc Kế. Tuy chỉ ba trăm người nhưng mỗi người đều y giáp sáng rõ, cao to nhanh nhẹn dũng mãnh, cưỡi ngựa tốt, quả thực quân Nam Sở không sánh nổi.

Vốn lần này Bắc Kế phái trọng trang kỵ binh tới nhưng ba trăm người này lại đem giáp cho ngựa bằng kim loại đỡ xuống, trở thành khinh kỵ binh hành động mau lẹ, nhanh nhẹn.

Vân Thâm đi tới bên cạnh hai người, cười cười nhìn Ninh Giác Phi một cái rồi lễ phép nói với Kinh Vô Song: “Kinh tướng quân, chúng ta đi thôi.”

Kinh Vô Song liền cùng Ninh Giác Phi lên ngựa, theo họ về Yến Bình Quan.

Trong khoảng thời gian dừng lại, Thuần Vu Triều đã bị Kinh Vô Song hộ tống vào quan trước. Hắn đổi một thân phục sức vương gia, đứng chờ ở quan khẩu, nghiêm mặt nói: “Vân đại nhân, bản vương phụng chỉ nghênh tiếp, hoan nghênh sứ đoàn quý quốc đến Nam Sở.”

Vân Thâm xuống ngựa, ôm quyền với hắn, cúi người hành lễ, khách khí vô cùng: “Thuần vương thiên lý tới đón, Vân Thâm không dám nhận.”

Thuần Vu Triều cũng là lễ nghi chu đáo: “Nào có? Vân đại nhân là quý khách tể quốc, tự nhiên phải cung nghênh.”

Hai người khách khí qua khách khí lại một hồi mới vào cổng thành. Thuần Vu Triều thân thiết đưa Vân Thâm tới quán trọ bình dân đã an bài, sau đó là an bài tiệc tối khoản đãi.

Ninh Giác Phi lại không muốn bị trộn vào trong đó. Kinh Vô Song vừa nhìn thần tình của hắn liền hiểu ngay ý hắn, am hiểu mà phân phó Lục Nghiễm đưa hắn về Phục Hổ trại nhìn một cái, còn mình thì ở lại tiếp khách.

Vừa đến chân núi, Ninh Giác Phi liền nghe được tiếng hoan hô.

Nam nữ già trẻ trong trại đã đứng chờ ở ngoài, vừa thấy hắn liền ào ào ra đón.

Ninh Giác Phi nhìn từng gương mặt rạng rỡ quen thuộc ấy, tâm tình thật sự thư sướng, bị một đám trẻ con giật giật y phục, bám vào cánh tay hắn mà đi lên núi.

Trong trại cũng mở tiệc, náo nhiệt không thua ngày Tết.

Các nam nhân hào sảng nâng bát với hắn, các nữ nhân thất chủ bát thiết hỏi hắn hai tháng nay ở đâu, bọn nhỏ cãi nhau âm ỉ trên đất, xoay xoay quanh bàn hắn, các lão nhân hiền lành hỏi han, từ thân thể cho đến việc hôn nhân, hỏi rõ ràng vô cùng. Ninh Giác Phi rất kiên trì mỉm cười, nhất nhất đáp lại, thân thể rất tốt, việc hôn nhân không vội....

Bỗng nhiên, một cậu nhóc mới mười hai tuổi gọi là Mao Mao khờ dại hỏi: “Ninh thúc thúc, sao thúc lại ở Bắc Kê? Bọn họ là đồ khốn nha, bọn họ giết rất nhiều người của chúng ta đó.”

Nhất thời, toàn bộ phòng khách trầm lại, người người đều nhìn hắn, tựa như ai cũng có nghi hoặc.

Ninh Giác Phi cũng không biết trả lời nên như thế nào, nhất thời có chút đau đầu.

Đôi mắt trong veo của bọn trẻ nháy cũng không nháy mà nhìn hắn, đôi mắt trông mong như muốn nghe câu trả lời của hắn.

Ninh Giác Phi suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Trước đây thúc thúc chưa tới đó bao giờ nên giờ đi nhìn một cái, ngắm phong cảnh.”

“À.” Bọn nhỏ rất dễ dàng chấp nhận lời giải thích này, nhưng lại có vấn đề mới phát sinh. “Vậy thúc thúc là người Nam Sở, bọn họ sao không giết thúc thúc?”

Ninh Giác Phi sững sốt, không biết nói sao.

Tiểu Hồ Tử mới chín tuổi, nghiêm túc ngửa đầu hỏi hắn: “Nãi nãi nói người Bắc Kế đều là ác ma ăn thịt người, Ninh thúc thúc, bọn họ sao không ăn thúc vậy?”

Ninh Giác Phi biết trong trại có không ít người mất thân nhân trong việc binh đao với Bắc Kế, nhất thời không biết nói sao cho tốt, đành nhấp nhấp ngậm trà, rồi nói: “Bọn họ cũng là người, bọn họ không ăn thịt người đâu.”

Vấn đề của bọn nhỏ đã có đáp án, cả bọn liền thỏa mãn mà đi chơi.

Nhưng ánh mắt của những người lớn thì lại khác. Một vị đại thẩm bên cạnh hỏi hắn: “Giác Phi, lần này người trở về rồi có đi nữa không?”

Ninh Giác Phi quay đầu cười với bà: “Lý thẩm, ta muốn đi Lâm Truy.”

“À.” Mọi người nghe hắn muốn đến đô thành, không đi Bắc Kế nữa nên cũng không có ý kiến, liền thanh nói: “Sau này nhất định phải thường đến thăm mọi người đó.”

Bầu không khí lại náo nhiệt lên một lần nữa.

Ninh Giác Phi ngoài miệng thì ưng thuận, nhưng trong lòng hứng thú đã tiêu hết.

Hắn vốn dự định ngủ một ngày trong núi, nhưng bây giờ ăn xong liền đòi hạ sơn, chạy về Yên Bình Quan.

Đêm nay, hắn ở tại Tướng quân phủ của Kinh Vô Song, hắn nói với anh giờ đã mệt mỏi nên sớm về nghỉ.

Sáng hôm sau, Kinh Vô Song đưa tiền sứ đoàn Bắc Kế, Ninh Giác Phi cũng cười ngựa nhất tề cùng anh

đứng ở cửa nam.

Vân Thâm thấy hần, cười: “Giác Phi, ngủ ngon không?”

Ninh Giác Phi mỉm cười gật đầu: “Rất tốt.”

Vân Thâm cười: “Vây đi thôi.”

Thuần Vu Triều quan sát trên dưới Ninh Giác Phi một cái rồi khó hiểu mà hỏi: “Vân đại nhân, vị tiên sinh này xem hình dáng tướng mạo hần là người Nam Sở chúng ta, lẽ nào cũng là thành viên của sứ đoàn quý quốc sao?”

Vân Thâm giải thích: “Hần là dũng sĩ kim chương nước ta năm nay, Ninh Giác Phi, cũng là bằng hữu của ta, mặc dù không phải thành viên sứ đoàn, nhưng cũng theo ta đến Lâm Truy.”

Thuần Vu Triều tao nhã nhìn về phía Ninh Giác Phi, cười nói: “Thì ra là Ninh tráng sĩ lúc đầu trợ đại quân Nam Sở ta ở Kiếm môn quan, hoan nghênh người trở về.”

Ninh Giác Phi thấy họ tiểu lí tàng đao mà khẩu chiến, bản thân cũng không dự định thêm vào, nghe vậy chỉ khom người, lễ phép đáp: “Vương gia nói quá lời, Ninh mờ bắt quá là một tên thảo dân, nào gánh nổi vương gia hoan nghênh?”

Thuần Vu Triều vẫn tốt tính cười nói: “Ninh tiên sinh vừa vào biên giới liền không phải thảo dân nữa rồi, chính là quý nhân của Nam Sở ta.”

“Vốn cũng không phải thảo dân gì cả, Giác Phi trời sinh khiêm tốn mà thôi.” Vân Thâm ở cạnh cũng ôn hòa cười cười. “Hần là dũng sĩ kim chương của Bắc Kế ta, thân phận quý trọng, thanh danh truyền xa, nào có phải thảo dân?”

Thuần Vu Triều bình tĩnh đại ngộ: “À, thì ra dũng sĩ kim chương năm nay của quý quốc là do người Nam Sở ta đoạt được, thực sự là đáng mừng a.”

Dáng cười Vân Thâm khả cú: “Đúng vậy, là hoàng đế nước ta tài đức sáng suốt, dẫn tới tứ hải quy thuận, thật đáng mừng.”

Thuần Vu Triều tấm tắc khen: “Vân đại nhân nhìn xa trông rộng, già mồm át lễ phải, khiến người khâm phục.”

Vân Thâm tán thán: “Thuần vương mưu tính sâu xa, xảo ngôn hoa ngữ, làm cho người ta thán phục.”

...

Hai người ai cũng nở nụ cười nhưng môi thương lưỡi tiễn, mặt không đối sắc châm chích nhau, tuyệt không buồn bực, có vẻ khí độ mười phần.

Ninh Giác Phi thấy bọn họ lấy mình mà nói, hết lần này tới lần khác mình lại chẳng giải thích được gì, hơn nữa đây là quan lớn hai nước cử hành “Cao phong diễn đàn”, một tên thảo dân thật đúng là bất tiện xen vào, hắn cũng đơn giản không nói gì, mặt mỉm cười chăm chú lắng nghe.

Thuần Vu Triều ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi nói với Vân Thâm: “Vân đại nhân, giờ chúng ta đi thôi.”

“Được.” Vân Thâm gật đầu. “Thuần vương gia, thỉnh.”

Hai người liền giục ngựa đồng hành, nhất tề xuất quan.

Ninh Giác Phi đi theo phía sau bọn họ, đang muốn đi ra ngoài, Kinh Vô Song lại kêu lên: “Hiền đệ, đệ nhớ bảo trọng.”

Ninh Giác Phi chấp tay: “Đại ca yên tâm, huynh cũng bảo trọng.”

Kinh Vô Song vẻ mặt sầu lo, dừng ngựa trước cửa thành, nhìn theo bọn họ.

Vì phòng bị vạn thiết kỵ Bắc Kế ở ngoài quan làm khó dễ, Kinh Vô Song bắt buộc phải để lại ba ngàn binh sĩ, sửa thành đem mười tên ngự tiền Kiêu Kỵ vệ và mười thị vệ hộ tống trong Thuần vương phủ hộ tống Thuần Vu Triều đi Lâm Truy.

Đội ngũ đã được thu nhỏ, quả thực làm người ta thở phào nhẹ nhõm.

Dọc theo đường đi, Thuần Vu Triều và Vân Thâm chỉ điểm sơn xuyên phong cảnh, đấu học văn một phen. Hai người họ đều là người đọc sách, thật sự không sách nào không xem, mặc dù cứ đánh đố nhau nhưng chưa từng thất thế trước đối phương, trong lòng cũng âm thầm bội phục lẫn nhau.

Ninh Giác Phi nhìn cảnh sắc ven đường, trên mặt rất lạnh nhạt, không nói gì, chỉ có đôi khi Vân Thâm thỉnh thoảng quay đầu lại mỉm cười với hắn thì hắn mới cười đáp lại.

Buổi tối, bọn họ liền ở tại trạm dịch quan phủ. Để tránh người nhàn thoại, hắn luôn luôn cùng Vân Thâm phân phòng mà ngủ.

Mười hai ngày cứ nhàn nhã thong dong như vậy, bọn họ cuối cùng cũng tới đô thành Lâm Truy của Nam Sở.

Tường thành xám xám là thứ đầu tiên đập vào mắt, sau đó là một loạt dương liễu ngoài thành, có rất nhiều hoa tươi không biết tên nở đầy bên đường, dưới ánh mặt trời muôn hồng nghìn tía, đủ loại người như con thoi qua lại không ngớt, náo nhiệt mười phần.

Ninh Giác Phi theo đội ngũ chậm rãi đi về phía trước. Hắn yên lặng mà nhìn cảnh tượng phồn hoa vẫn y như trước nhưng cảm giác tựa đã qua mấy đời.

Kaori: Vừa nghe tin, đoạn cáp quang cũ chưa sửa xong, lại đứt thêm một đoạn cáp khác. Thời gian sửa cáp sẽ kéo dài thêm TToTT Chán quá!!

35. Quyển 1 - Chương 34

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Cửa nam Lâm Truy là cửa chính, ở đây đã có mấy quan viên cùng rất nhiều thị vệ chờ sẵn để đón tiếp sứ đoàn.

Thuần Vu Triều và Vân Thâm đều dừng lại, xoay người xuống ngựa.

Những người khác cũng xuống ngựa theo, nhìn đoàn đón sứ.

Đi đầu là một văn thần tóc đã hoa rậm, ôn văn nho nhã mà bất cầu ngôn tiểu, rất có khí độ. Lúc này ông chấp tay thi lễ với Vân Thâm, trầm ổn mở lời: “Quốc sư đại nhân đường xa mà đến, vinh hạnh của Nam Sở. Bồn tướng ở đây đáp lễ quý quốc.”

Phó sứ Tàn Hân đi sau Vân Thâm lập tức nhẹ giọng nhắc: “Vân đại nhân, vị này chính là tả tướng Nam Sở, Tôn Minh Sưởng, Tôn đại nhân.”

Vân Thâm lập tức dùng tay đặt lên ngực, khom người, dùng đại lễ Bắc Kế trả lễ, cười nói: “Làm phiên tả tướng đại nhân đợi lâu, Vân Thâm không đương nổi vinh hạnh này.”

Tôn Minh Sưởng khiêm tốn mỉm cười: “Sớm nghe quốc sư Bắc Kế, Vân đại nhân là kỳ tài thiếu niên, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Nào dám? Nào dám?” Vân Thâm liên thanh khiêm tốn. “Tả tướng Tôn đại nhân văn chương phong lưu, từ lâu vang danh thiên hạ, nhiều năm giúp đỡ triều chính, thống trị quốc gia, phong độ khí chất, đều khiến Vân Thâm kính nể.”

Hai người cứ khiêm nhường ca ngợi nhau, những người bên cạnh Tôn Minh Sưởng vẫn nhìn mãi về phía Ninh Giác Phi.

Người này hai hàng tóc mai đã bạc trắng, long hành hổ bộ, khí thế uy mãnh, chính thị Binh bộ Thượng thư Du Huyền Chi của Nam Sở.

Ninh Giác Phi chỉ liếc ông một cái rồi dạm mạc đem ánh mắt đảo ra những quan viên phía sau. Ngoại trừ Lễ bộ Thượng thư, Trương Vu Điền đang tươi cười, tất cả, hần đều chưa thấy bao giờ.

Trên mặt hần một tia biểu tình cũng không có, phẳng phất như hần không nhận ra hai người đó. Lần này tới Lâm Truy, hần đã khác nửa năm trước, lòng cũng tĩnh như nước. Lễ nào chủ nợ còn sợ người mắc nợ sao?

Chỉ là, lần này Nam Sở trên dưới một lòng muốn tiêu hủy đi sự kiện năm đó về Ân Tiểu Lâu, chỉ còn biết đến hần từng bang trợ Nam Sở, là người Nam Sở, Ninh Giác Phi mà thôi.

Sau khi Tôn Minh Sưởng và Vân Thâm hàn huyên một hồi lâu, Thuần Vu Triều lập tức dẫn kiến cho Ninh Giác Phi.

“Giác Phi, vị này chính là tả tướng Tôn đại nhân.” Thuần Vu Triều thân thiết cười nói. “Ngay khi ông nghe sự tích anh hùng của người ở Kiếm môn quan liền nhất tâm muốn gặp người, sau lại nghe nói người đơn độc tiến vào địch doanh, cứu Cảnh vương gia và Du tướng quân bị vây khốn, càng kính phục không ngớt với người. Tôn đại nhân, vị này chính là Ninh Giác Phi tiên sinh, lần này tiên sinh trong lễ đưa ngựa ở Bắc Kế còn lực áp quần hùng, đoạt được kim chương nữa.”

Tôn Minh Sưởng vừa nghe, vừa mừng vừa sợ, vội vã chấp tay hành lễ, nhiệt tình vô cùng: “Thì ra là Ninh tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Ninh tiên sinh ở Kiếm môn quan hay Yến Bắc thất quận đều từng tương trợ quân ta chống đỡ xâm lược, thực làm trong triều ta cảm phục không ngớt, khiến Nam Sở ta nhân tâm đại chấn. Lão phu nghe nói hành động vĩ đại của Ninh tiên sinh thì hưng phấn đến đêm không ngủ được, phải dùng đến thi từ ca phú mới có thể biểu đạt sự kính yêu của lão phu đối với tiên sinh. Hôm nay tiên sinh tới Lâm Truy, thực là vạn hạnh cho Nam Sở ta a.”

Ninh Giác Phi nhìn vị lão tiên sinh vốn nổi danh cổ hủ này, thấy ông nhiệt tình tán tụng mình như vậy thật khiến hần dở khóc dở cười, nhưng không tiện bất kính, rốt cuộc cũng là lão nhân gia có tuổi rồi. Vì vậy hần ôm quyền hoàn lễ, đáp lại: “Tôn đại nhân nói quá lời, Ninh mạo không dám nhận.”

Lúc này, Du Huyền Chi ngưng trọng mà tiến lên đây, ôm quyền với hần, trang trọng nói: “Ninh tiên sinh thiếu niên anh hùng, trí dũng song toàn, khiến Du mạo bội phục muôn phần, vẫn mong được gặp. Tại Yến Bình Quan, tiên sinh trượng nghĩa tương trợ, cứu trở về khuyến tử cùng Cảnh vương, Du mạo thật sự là cảm kích vạn phần. Hôm nay rốt cục nhìn thấy tiên sinh, thực là tam sinh hữu hạnh.”

Dáng cười Vân Thâm khả cú đứng ở một bên xem bọn họ cùng Ninh Giác Phi lễ thượng vãng lai, thần tình dễ dàng như thường. Tần Hân bên cạnh y nhẹ giọng nhắc: “Vị này là Binh bộ Thượng thư Nam Sở, Du Huyền Chi.”

Vân Thâm nhìn từ trên xuống dưới vị danh tướng Nam Sở kia, chậm rãi gật đầu.

Thần tình Ninh Giác Phi lại lạnh đi hai phần nhưng vẫn chấp tay hoàn lễ, đạm nhiên nói: “Ra chút sức mọn, nào dám kể công. Du đại nhân không cần đa lễ.”

Du Huyền Chi còn muốn nói thêm gì nhưng Trương Vu Điền từng ăn một chưởng của Ninh Giác Phi lại gấp gáp đi lên, hòa ái dễ gần cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, lần này Ninh tiên sinh đến đây, ngày sau mọi người đều là làm quan đồng triều, tất nhiên là không cần phải đa lễ.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng nhìn gã một cái: “Ninh mỗ trời sinh tính chây lười, không muốn làm quan, hôm nay đã tới Lâm Truy thì vẫn là bình dân, thỉnh các vị đại nhân không cần tốn tâm tư trên người Ninh mỗ.”

Vài vị đại nhân vừa nghe thấy thế, có chút sửng sốt. Thần sắc Thuần Vu Triều bất biến, cười nói ha ha: “Giác Phi đừng bực, bọn họ cũng chỉ là quý người quá mức, vừa nghe người đến, nhất thời quên mất thận trọng mà thôi. Được rồi, còn nhiều thời gian, thỉnh Vân đại nhân vào thành a.”

Trương Vu Điền lập tức nói: “Đúng đúng, Vân đại nhân, thỉnh. Vân đại nhân nghỉ tạm tại Quốc Tân Quán, buổi tối, thái tử điện hạ sẽ thiết yến ở trong phủ, khoản đãi sứ đoàn Bắc Kế...” vừa nói, gã vừa cùng Vân Thâm tiến vào nhập Lâm Truy từ cửa chính.

Thuần Vu Triều cùng Du Huyền Chi đều đi ở phía sau, không đi theo sứ đoàn Bắc Kế mà là thủ bên Ninh Giác Phi.

Thuần Vu Triều mỉm cười: “Giác Phi, người hãy ở lại trong phủ ta đi, mọi việc trong khách điểm đều không tiện, cũng không có người hầu hạ chu đáo.”

Trên mặt Du Huyền Chi cũng có vài phần tiểu ý khách khí: “Đúng vậy, nếu không ở tạm trong phủ ta vài ngày cũng được. Tệ phủ tuy là đơn sơ nhưng vẫn hơn khách điểm.”

Ninh Giác Phi đạm nhiên cười: “Ninh mỗ nhân văn đã hạc, tính thích tự do, ngủ lại khách điểm vẫn hơn, không dám quấy rầy hai vị đại nhân.”

Thuần Vu Triều lại nói tiếp: “Giác Phi nói vậy không đúng rồi, tại Kế đô người không phải vẫn ở tại Quốc sư phủ sao?”

Ninh Giác Phi không thèm nhìn bọn họ, lãnh đạm đáp: “Vân Thâm là bằng hữu ta.”

Thuần Vu Triều lập tức hỏi: “Lẽ nào ta không là bằng hữu của Giác Phi sao?”

Ninh Giác Phi tự tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái: “Vương gia thân phận quý trọng, Ninh mỗ không dám trèo cao.”

“Cái gì trèo cao trèo thấp?” Thuần Vu Triều không cho là đúng. “Giác Phi, lòng ta đối đãi người thế nào, nhật nguyệt đều rõ, từ khi thấy ngươi lần đầu tiên tới nay, ta chưa từng thay đổi.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế, cảm thấy lời này của hắn thật là khó cãi lại, nghĩ sơ mới cười nói: “Thuần vương gia, ngươi đối đãi ta, xem ta như một con người mà tôn trọng, ta đối đãi ngươi, cũng tôn trọng mười phần, đồng thời kính người thân phận vương gia. Nhưng, tục ngữ có câu, đạo bất đồng bất tương vi mưu, thỉnh vương gia không muốn ép buộc.”

Thuần Vu Triều nghe xong, sắc mặt hơi đổi, lập tức có trán định xuống, cười gật đầu: “Tốt tốt tốt, ta không làm khó ngươi nữa. Vậy Giác Phi muốn ở cùng một chỗ với sứ đoàn Bắc Kế?”

Ninh Giác Phi không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tốt lắm, ta mang ngươi tới Quốc Tân Quán.” Thuần Vu Triều lại tươi cười rạng rỡ trở lại. “Nhưng mà Giác Phi, đêm nay ở trong phủ ta có mở tiệc cho ngươi đón gió tẩy trần, ngươi chí ít cũng cho ta ít thể diện chứ.”

Ninh Giác Phi chần chờ chốc lát rồi nói: “Tâm ý Vương gia, Ninh mỗ tâm lĩnh, về phần yến hội khoản đãi, ta nghĩ không cần thiết đâu.”

Thuần Vu Triều dù sao cũng còn trẻ, chỉ sợ đây là lần đầu tiên trong đời bị người cự tuyệt, nhất thời có chút hạ không được đài, mặt có chút xấu hổ.

Du Huyền Chi lập tức giải vây: “Thuần vương gia, hôm nay Ninh tiên sinh vừa đến, hơn phân nửa là có chút mệt mỏi, không ngại chờ Ninh tiên sinh nghỉ tạm cho khỏe, ngày mai hãy nói tiếp.”

Thuần Vu Triều vừa nghe, lập tức gật đầu: “Được, Giác Phi, vậy ngươi hôm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

Thật vất vả Ninh Giác Phi mới tới được Quốc Tân Quán mà Vân Thâm ngủ lại. Sau đó vất vả đem Thuần Vu Triều lải nhải nhải đuổi đi, lúc này mới an tĩnh đôi chút.

Lần này cũng là an bài cho hắn một tiểu viện riêng biệt, trong viện có hồ nước nho nhỏ, phía trên đầy những lá sen xanh ngắt, hoa sen nở rộ từng đóa từng đóa, cảnh sắc mỹ lệ vô cùng.

Vân Thâm hoàn xong lễ tiết, tiễn Tôn Minh Sưởng và Trương Vu Điền đi xong, mới quay lại nhìn hắn, cười nói: “Giác Phi, đãi ngộ bọn họ đưa cho ngươi thật đúng là cao a, giống như ta.”

Ninh Giác Phi đang đứng bên cạnh ao nhìn hoa sen, lúc này ngẩng đầu nhìn y, lắc đầu: “Ta đâu để ý mấy thứ này?”

Vân Thâm cười đến hải lòng: “Thứ bọn họ có thể cho cũng không phải chỉ có thế này. Ta thấy họ nhất định phải có được người.”

Ninh Giác Phi bật cười: “Vân Thâm, ta tới Lâm Truy, căn bản không vì họ. Ta nghĩ người nên lo cho người thì hơn.”

Vân Thâm đi tới bên người hắn, liếc một chút hoa sen trong ao, khẽ thở dài: “Nam Sở sơn xuyên tú lệ, sản vật phong phú, công nghệ máy móc, lâm viên kiến trúc, đều xảo đoạt thiên công, chẳng biết bao thuở Bắc Kế ta mới có thể phen hoa cẩm tú như vậy?”

Ninh Giác Phi an ủi y: “Thành sự do nhân, Bắc Kế có lương tướng như người, ta xem ngày đó cũng sẽ tới thôi.”

Vân Thâm nghe xong, lông mày cũng dần ra. Một lát sau, y hỏi: “Đêm nay ta đến chỗ Thuần Vu Càn dự tiệc, người thì sao? Có đi không?”

Ninh Giác Phi lắc đầu: “Là quốc yến sao? Ta không đi đâu.”

Vân Thâm ngưng mắt nhìn hắn chốc lát, cười nói: “Vậy tối nay người ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức đi.”

Ninh Giác Phi ách nhiên thất tiểu: “Sao ai cũng bảo ta nghỉ ngơi dưỡng sức hết vậy, ta cũng không phải làm bằng giấy. Người yên tâm đi thôi, bản thân cẩn thận một chút.”

Vân Thâm gật đầu: “Người yên tâm, bọn họ là dạng người gì, trong lòng ta rõ cả.”

Ninh Giác Phi ‘Ừm’ Một tiếng, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời: “Sắp tới giờ rồi.”

Vân Thâm cười: “Được, ta đi thay y phục.” Nói xong, lập tức rời đi.

Ninh Giác Phi cự tuyệt nha hoàn hầu hạ, im lặng ăn cơm tối trong phòng mình. Đại khái là vì có sự chăm sóc đặc biệt, món ăn cho hắn cực kỳ phong phú, hơn nữa tinh xảo phi thường. Một mình hắn cứ từ từ mà ăn, nhìn mặt trời chiều dần dần mờ nhạt, hoàng hôn chậm rãi buông xuống.

Trong viện phi thường an tĩnh chỉ còn nghe thấy vài ba tiếng chiêm chiếp nho nhỏ tạo thành một phen phong tình khác.

Đợi đến khi nha hoàn vào thu dọn, hắn dựa vào gốc cây bên ao, nhìn bóng đêm phủ xuống, đèn lên rục rỏ,

tiền trần văng sự, dâng đầy trong lòng.

Hắn xoay người vào nhà, thay một trường sam màu xám đậm, mang đao, ra đại môn Quốc Tân Quán.

Mới vừa đi vài bước, hắn liền nhạy cảm phát hiện có người theo dõi bản thân.

Kỳ thực dù ở Kế đô, hắn cũng biết có người luôn luôn chú ý hành tung của mình, chỉ là trong lòng hắn lúc đó rất vô tư, cũng hiểu hành động của họ. Dù sao thân phận mình bất minh, địch hữu chưa phân, tự nhiên phải theo dõi. Ở chỗ này cũng vậy, hắn sẽ không vì thế đặc biệt căm hận ai. Nhưng lần này chỗ hắn muốn đi cũng không muốn để người khác biết, vì vậy cước bộ liền nhanh hơn.

Quốc Tân Quán ở bên trong thành, người tạp nham không vào được nên tương đối quanh quệ, hắn chỉ là bước nhanh vài bước, không có hành động gì khác.

Vừa đến ngoại thành, thanh âm ồn ào cùng màu sắc rực rỡ liền đập vào mắt.

Lâm Truy ban đêm luôn luôn vô cùng náo nhiệt, người đi đường nhốn nháo, chen vai thích cánh, qua lại không ngớt. Ninh Giác Phi mặc y phục màu tối, rất dễ ẩn trong cảnh đêm hôn ám.

Hắn quẹo qua một hai con phố, rồi đột nhiên thay đổi mấy lần liền cắt được ‘đuôi’ đi theo. Hắn cười cười, lúc này mới thông dong đi về phía trước.

Càng tiếp cận mục đích, diễm cảnh sinh ca càng thêm rõ ràng, đủ loại hương khí phiêu đảng trong không khí, hơn nữa có đèn đường rực rỡ hai bên làm nổi bật khiến cả con đường càng thêm xa xỉ, mê người.

Trước cửa các lâu đã có đủ loại nhân vật thủ sẵn ở ngoài, là tư khách hay tú bà, hoặc là các cô nương ăn diện diễm lệ, cả những tiểu quan quyền rũ đều đem hết thủ đoạn mời chào khách nhân.

Ninh Giác Phi tướng mạo tuấn mỹ, khí chất sạch sẽ, lại tuổi trẻ, bản thân hắn cũng biết, một ngày xuất hiện tại con đường này, lập tức sẽ trở thành đối tượng cho mọi người nhìn ngó. Hắn rất nhanh vòng qua đường hoa này, đi về hướng Lưu Hoa hồ phía sau Thúy Vân lâu, ẩn trong rừng cây hắc ám, lúc này mới phóng tầm mắt nhìn ra.

Căn lầu rường cột chạm trổ ấy vẫn đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ các gian phòng mở rộng, hiển lộ ra trang sức bên trong, hoa lệ hoặc thanh nhã, chẳng qua cũng là chiều ý khách nhân, để cho bọn họ xem đây như ở nhà mà thôi.

Ninh Giác Phi lạnh lùng nhìn nơi đó, có chút buồn bực. Với tâm tính và thủ đoạn của Thuần Vu Càn, chỉ sợ đã đem toàn người ở đây diệt khẩu mất rồi, từ Giang Tòng Loan đến những tiểu quan trong này, bao quát cả người phục vụ, chỉ sợ Nhất Tỷ cũng sẽ không may mắn tránh khỏi, sau đó phóng một ngọn lửa thiêu nơi này thành đất trống, giả như tai nạn, đem chuyện xưa chôn vùi sạch sẽ.

Vì sao nơi ấy vẫn còn ở đây?

Hắn mới không tin mấy thứ “Nhất thời sự vụ bận rộn, không rảnh để ý.” của Thuần Vu Triều nói, Thuần Vu Càn làm như thế, nhất định có dụng tâm kín đáo gì khác.

Là dụng ý gì đây? Hắn khổ não suy tư.

Tả hữu vô sự, hắn liền miễn tiện trèo lên đại thụ, đứng trên cành cây, nhàn nhã chờ thời gian trôi qua.

Tới tận nửa đêm, trong lâu mới có khách nhân viếng thăm, tiểu quan hầu hạ trong phòng, trong lâu an tĩnh.

Ninh Giác Phi trèo xuống cây, dễ dàng phóng qua tường Thúy Vân lâu, lặng yên không một tiếng động mà vào cửa sổ phòng Giang Tòng Loan.

Đã vào đầu hạ, cửa sổ phòng mở rộng, bên trong có người nói chuyện, thanh âm rõ ràng truyền vào tai Ninh Giác Phi.

“Ta nói cho người, từ hôm nay, người phải tỉnh táo lại. Nếu là một công tử tuần tú trẻ tuổi đến đây gây sự, đập quán, hoặc phóng hỏa đốt lâu này, người cũng phải để hắn làm, nghe hắn, không được ngăn cản.” Thanh âm nghiêm khắc mà ngoan độc. “Cho dù muốn đánh muốn giết, người cũng phải mặc hắn biết chưa?”

Một một thanh âm mềm mại khác cười: “Thất gia, cái này ngài yên tâm, ta lập tức phân phó, nhất định sẽ không làm hỏng chuyện của ngài.”

Ninh Giác Phi nao nao, thanh âm này rất xa lạ, không phải là Giang Tòng Loan.

Người nọ “Ừm” một tiếng, ngữ khí hòa hoãn đi rất nhiều: “Được rồi, những tiểu tử ở đây, người đã xử lý sạch sẽ chưa?”

Thanh âm kia luôn luôn mang theo ý cười: “Ngài yên tâm, đã sớm làm thỏa đáng rồi.”

Người nọ lại nói tiếp: “Vậy thì tốt, ngàn vạn lần không thể ra sơ sót, bằng không người ta khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Người nọ vẫn chuyển uyển: “Thất gia, ngài yên tâm, nếu là vị công tử đó tới, cam đoan nhìn không ra kẻ hở gì đâu. Ta cùng với Giang Tòng Loan vốn có chút giống nhau, ta nói mình là đệ đệ y, cam đoan công tử kia không thể không tin. Người trong Thúy Vân lâu xưa đã không còn, công tử đó muốn phá quán, thiêu phòng cho hả giận hay đánh người, ta đều tùy theo hắn cả, cam đoan dỗ hắn vui vẻ. Dù là tức giận cỡ nào cũng tiêu tan thành mây khói.” Nghe người nọ nói năng nhẹ nhàng, vừa nói vừa cười, không cần nhìn người

cũng cảm thấy đặc biệt mát lòng.

Thất gia rất cục nử nự cười: “Tiểu yêu tinh nhà ngươi, thật đúng là động lòng người.”

“Thất gia...”

Sau đó, hai người càng ngày càng nhiệt tình.

Muốn biết đều đã biết, Ninh Giác Phi cũng không dự định nghe chi nữa, liền rời khỏi đó, trèo tường ra ngoài.

Hắn ở trong thành vòng qua vòng lại nửa vòng, sau đó mới không hề ẩn dấu hành tung, thoải mái mà vào nội thành, trở về Quốc Tân Quán.

Tiểu viện hắn ở vẫn an tĩnh như cũ, trong phòng đã có ánh nến.

Hắn đứng ở trước cửa viện, nhìn gian phòng có đèn sáng, ngưng thần cảm nhận một hồi rồi lúc này mới yên tâm mà tiến vào, mở cửa.

Vân Thâm đang ngồi ở trước bàn, nương ánh nến đọc sách. Nghe được tiếng cửa mở, y ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Giác Phi, ngươi đã về rồi à?”

Kaori: Post trễ nữa rồi, xin lỗi mọi người nha T^T. Hôm qua, mạng nhà lên không nổi WP.

36. Quyển 1 - Chương 35

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhuận của Vân Thâm, hắn bèn tiến lên ôm lấy y. Hắn ôm rất chặt, đến nỗi thân thể cũng phải run lên.

Vân Thâm vô cùng kinh ngạc, ghé vào tai hắn nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Ninh Giác Phi vô pháp nói cho y, hấn cảm thấy cô đơn vô cùng. Đó là một loại cô đơn thâm nhập vào tận cốt tủy. Đến bây giờ hấn vẫn không rõ, sao chính mình lại có thể sống thêm được một đời nữa, sao lại đến đây làm gì? Nếu như bây giờ không suy nghĩ cẩn thận được, phải chăng bây giờ cứ bước trên con đường mà mình cho là đúng nhất?

Hấn chăm chú ôm Vân Thâm, rồi nói: “Người chừng nào thì đi?”

Vân Thâm đáp: “Đại khái khoảng mười ngày nữa.”

“Ừ.” Ninh Giác Phi tựa đầu vào vai y, thân thiết nói. “Người phải cẩn thận.”

Vân Thâm buông sách, vươn tay ôm lấy eo hấn, khẽ cười: “Người cũng vậy.”

Trong lòng Ninh Giác Phi như nước thủy triều cuộn cuộn, cảm giác cô đơn lạ thường kia cũng từ từ rút đi. Hấn buông tay, ôn hòa cười: “Trời tối rồi, mau đi ngủ thôi.”

Vân Thâm “ừm” một tiếng rồi đứng dậy bỏ ngoại y, thẳng thẳng ngủ lại trên giường hấn.

Đây là một chiếc giường khắc hoa cỡ lớn, áo ngủ bằng gấm, sàng đan bằng tơ, thư thích mềm mại.

Ninh Giác Phi thấy hôm nay Vân Thâm chủ động ở lại, trong lòng có chút nao nao, nhưng vẫn nở nụ cười. Hấn thổi tắt nến, cùng y nằm xuống.

Vân Thâm nghiêng thân, đưa tay ôm lấy hấn. Đối với Vân Thâm mà nói, chuyện này cũng xem như là chủ động cầu hoan rồi nhĩ. Ninh Giác Phi cười cười, lấy tay ôm lấy vai y, hôn hôn y, nói khẽ: “Ngủ đi, ở Lâm Truy không thể làm, phải tùy cơ ứng biến.”

Vân Thâm nghe được chữ ‘làm’ thì xoay mình đỏ mặt nhưng nghe được bốn chữ ‘tùy cơ ứng biến’ thì lập tức tỉnh táo lại. Y mỉm cười, ‘ừm’ một tiếng rồi dựa vào Ninh Giác Phi mà ngủ.

Lúc này ánh bình minh đã lên, có tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài viện, tiếp theo là tiếng có người đẩy cửa phòng đã bị hấn gài then, sau đó có tiếng chân nhè nhẹ lui xuống.

Thanh âm nữ tính mềm nhẹ vang lên.

“Công tử còn chưa dậy?”

“Dạ, chưa dậy.”

“À, vậy để hấn nghỉ thêm một lát.”

“Dạ.”

Ngay khi tiếng nói đầu tiên vang lên thì Ninh Giác Phi đã mở mắt nhưng hấn vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, chỉ là ngưng thần lắng nghe. Đợi đến khi thanh âm dần dần biến mất ở ngoài viện thì hấn mới một lần nữa nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đến khi sắc trời đã sáng tỏ, Vân Thâm tỉnh lại. Ninh Giác Phi vẫn ôm y, nhiệt độ cơ thể nóng rực làm y có cảm giác đổ mồ hôi, y không khỏi nhẹ nhàng xoay người, lẳng lặng mà nhìn hấn.

Đây là một gương mặt thiếu niên hoàn mỹ, lúc ngủ thì đặc biệt an tĩnh.

Kỳ thực, thiếu niên xinh đẹp này tuy rằng làm cho người ta cảm thấy giống như một con báo săn đang du dương giữa sơn lâm hùng vĩ, chuẩn bị tùy thời xuất kích, nhưng cả người hấn lại khiến người ta cảm thấy an tĩnh vô cùng. Trên người hấn, hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ vết tích gì của dục vọng. Bằng tướng mạo, thân thủ của hấn, muốn công danh lợi lộc quả thực dễ như trở bàn tay, thế nhưng hấn chẳng hứng thú với bất cứ thứ gì, mỹ nữ, tiền tài, quyền thế, trong mắt hấn, đều là vật ngoài thân mà thôi, ngay cả quốc gia, biên giới, ở trong lòng hấn, dường như không tồn tại. Tất cả các loại mê hoặc đều không thể buộc được hấn, chỉ có hai chữ tình nghĩa lại khiến hấn quan tâm vô cùng.

Thực sự là một người kỳ lạ.

Người như vậy, trước đây Vân Thâm chẳng bao giờ gặp qua, cũng chỉ có thể ngoại cao nhân trong truyền thuyết mới có thể làm được như vậy, thế nhưng hấn chẳng qua chỉ là một thiếu niên chưa tới 20 tuổi mà thôi.

Vân Thâm khẽ vuốt gương mặt trước mặt, nhẹ như lông hồng phất qua, ngón tay chậm rãi lướt nhẹ trên da thịt màu mật ong của hấn, cảm nhận được đường cong trên gương mặt, mũi, môi, cằm.

Ninh Giác Phi lẳng lặng mở mắt, nhìn về phía y, trong mắt chớp động tiểu ý khoái trá.

Khóe miệng Vân Thâm cũng cong lên thành một nụ cười.

“Ta phải đi.” Y ôn hòa nói. “Hôm nay phải vào cung, trình lên lễ vật cho hoàng đế Nam Sở.”

Ninh Giác Phi gật đầu, buông lỏng tay.

Vân Thâm xuống giường, phủ thêm ngoại y rồi mở cửa, dự định về chỗ mình thay y phục. Vừa giật then cửa liền có người lỗ mãng đụng vào y.

“Giác Phi, Giác Phi, người dậy rồi à?” Người nọ vui mừng kêu, đẩy mạnh cửa. “Ta đến thăm người...”

Thiếu niên đụng vào người Vân Thâm khiến y không khỏi lui hai bước. Vân Thâm quan sát cậu, người trước mắt đầu đội ngọc quan, mặc cẩm y, mặt mày thanh tú, tính trẻ con chưa thoát, lại có ba phần giống Thuần Vu Triều.

Thiếu niên vừa thấy người trước mặt không phải Ninh Giác Phi cũng ngẩn ra rồi lập tức không khách khí mà hỏi vặn: “Người là người nào?”

Vân Thâm cũng không giận, chỉ hỏi ngược lại: “Người xông loạn vào gian phòng người khác vậy là người nào?”

“Rõ ràng đây là gian phòng của Giác Phi, người rốt cuộc là ai?” Thiếu niên nọ sốt ruột.

Ninh Giác Phi đã ngồi dậy, lúc này trầm giọng quát: “Cảnh vương gia, thỉnh người không chế chính mình.”

Vân Thâm thấy thái độ của Ninh Giác Phi đối với người này bất thiện liền nở nụ cười: “A~~, thì ra là Cảnh vương điện hạ, thất kính thất kính.”

Thuần Vu Hàn thấy Ninh Giác Phi mặc trung ngồi trên giường còn Vân Thâm cũng chỉ khoác ngoại y, tình hình ám muội không gì sánh được nhất thời trong lòng không biết sao bỗng chua chua chát chát, trừng cái người xa lạ làm cậu không ưa này, chát vặn: “Người rốt cuộc là người nào?”

Dáng cười Vân Thâm khả cúc mà nhìn cậu, ôn hòa nói: “Ta là quốc sư Bắc Kế, Vân Thâm. Cảnh vương gia, lúc trước ở Yên Bình Quan, chúng ta thế nhưng rất có thành ý muốn mời ngài đến Kế đô làm khách, đáng tiếc Giác Phi không muốn, đành phải buông tha ngài. Lần sau nếu ngài còn lỗ mãng như thế, trên đời sợ là không có Ninh Giác Phi thứ hai đâu.” nói đến đây, y cười vang, tiêu sái đi ra cửa.

“Người...” Thuần Vu Hàn giận dữ, trong lòng lại nhớ lúc này Nam Sở không dám đắc tội Bắc Kế, nên đành nén giận, trừng bóng lưng y ngoài cửa, sau đó mới chạy vào giường Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi nhìn tiểu vương gia trước mắt có chút bất đắc dĩ thở dài. Người này tính cách giống hệt mấy vị ‘Nhị thế tử’ thời hiện đại, hẳn luôn luôn lười dong dài với loại người như thế nhưng người này thì dai như da trâu, không dứt ra được.

Vừa nghĩ đến đó thì Thuần Vu Hàn đã bò lên trên sàng, ngồi trước mặt hắn. Cậu nhìn Ninh Giác Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ: “Giác Phi, người đã trở về rồi, ta vui quá.”

Ninh Giác Phi đạm đạm đáp lại: “Ta làm gì có liên quan gì đến người, người vui làm gì?”

Thuần Vu Hàn tự động quên sự lãnh đạm của hắn, nói một mạch: “Ta mặc kệ, người là ân nhân cứu mạng

của ta, phụ hoàng mẫu phi ta đều muốn nhìn thấy người.”

“Ta không đi.” Ninh Giác Phi thẳng thắn xin miễn, lập tức nhảy xuống giường, thay y phục rửa mặt.

Thuần Vu Hàn lại quanh ra trước sau, nghiêm túc thuyết giảng: “Vì sao không đi? Phụ hoàng mẫu phi ta chỉ muốn cảm tạ người thôi, còn có nhiều thứ tốt định ban cho người, người không cần sợ.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế, thực sự là không biết nên khóc hay cười, đảo mắt nhìn khuôn mặt tươi cười hưng phấn của Thuần Vu Hàn, bỗng nhiên giật mình, cười nói: “Ta sẽ không quỳ xuống dập đầu trước người ta, thế nên tiến cung gì đó miễn đi. Người nếu thích, chúng ta có thể đi ngao du một chút.”

Thuần Vu Hàn tất nhiên là gật đầu liên tục: “Ta đương nhiên thích. Giác Phi, ta vẫn luôn thích người, người biết mà.” Nói xong lời này, cậu rất nghiêm túc nhìn hắn.

Ninh Giác Phi chẳng thèm để ý lời của cậu, chỉ nhanh chóng thay y phục, buộc lại tóc, xuất môn, đi ra ngoài.

Thuần Vu Hàn rất hài lòng, đi theo bên người hắn lú lú rú rú, giới thiệu cho hắn tham quan hoàng thành.

Ninh Giác Phi coi bên này một chút bên kia một chút, đem địa hình và tình hình thủ vệ đại thể ở Nam Sở khắc ghi thanh thanh sở sở.

Rất nhanh trời liền đến trưa, Thuần Vu Hàn mệt tới đi không nổi nữa, kéo kéo cánh tay hắn: “Giác Phi, ta mệt quá, người có đói bụng không?”

Ninh Giác Phi lúc này mới cảm thấy đói, vì vậy hòa ái cười: “Đúng vậy, đi ăn thôi. Vậy người trở về đi, ta cũng quay về khách điểm đây.”

“Không không không.” Thuần Vu Hàn ôm lấy cánh tay hắn không buông. “Người đi với ta, đến phủ ta mà ăn.”

Ninh Giác Phi nhìn cậu, nhãn châu xoay động rồi sang sảng cười: “Được được rồi, người buông ra đi, ta đi tới phủ của người.”

Thuần Vu Hàn vui vẻ hoan hô buông tay hắn ra mà đổi thành kéo tay hắn, bước nhanh về phủ.

Ninh Giác Phi nhàn nhạt cười, trong lòng lại suy nghĩ, không biết bọn bám đuôi họ có lo cuống lên hay không nữa.

Cảnh vương phủ chiếm một khoảng đất rộng, quy mô to, tương xứng với phủ đệ mấy người huynh trưởng

của cậu, từ cửa chính đi tới chính sảnh mà phải đi tới một khắc mới tới.

Từ lúc họ xuất hiện từ đầu con phố, thị vệ tôi tớ mắt sắc đã ào ào mà vây quanh, liên thanh vấn an, hầu hạ bọn họ vào phủ.

Ngồi trong chính sảnh, Thuần Vu Hàn phân phó lập tức quản gia: “Giác Phi là ân nhân cứu mạng của ta, người tới trừ phòng dân cho bọn họ, đem hết sở trường mà nấu, nếu có chút sai lầm thì cẩn thận cái mạng chó của họ.”

“Dạ dạ.” Quản gia liên thanh đáp lời rồi định đi ra ngoài.

Ninh Giác Phi vừa nghe liền nhú mày, quát: “Trở lại.”

Vị quản gia vừa cúi người định lui ra lập tức ngừng chân, quay đầu xin chỉ thị: “Chẳng hay tiên sinh còn có gì phân phó?”

“Bốn món một canh là được rồi, không cần cầu nệ quá, không cho phép uy hiếp, đầu bếp cũng là người.”

Thuần Vu Hàn lại không cho là đúng: “Giác Phi, người khách khí với bọn họ làm gì? Bọn họ chẳng qua chỉ là nô tài mà thôi.”

Mặt Ninh Giác Phi trầm xuống, lạnh lùng nhìn cậu một cái, đứng dậy muốn đi.

Thuần Vu Hàn nhảy dựng lên, vọt tới kéo hần lại, liên thanh: “Được được rồi, Giác Phi, đều nghe lời người cả.”

Cổ tay Ninh Giác Phi vừa chuyển liền thoát khỏi tay cậu, mắt lạnh mà nhìn.

Thuần Vu Hàn liền nhìn về phía quản gia: “Theo lời Giác Phi phân phó mà làm.”

Quản gia lập tức cúi đầu xưng “Dạ.”, khom người bước nhanh ra ngoài.

Ninh Giác Phi lúc này mới ngồi xuống một lần nữa: “Cảnh vương, mời ngồi.”

Thuần Vu Hàn vẫn chưa phản ứng kịp, một lát mới “a” một tiếng, ngồi xuống.

Ninh Giác Phi đưa mắt nhìn chung quanh, thấy tranh chữ trên bốn vách tường, thuận miệng hỏi: “Nghe nói đại hoàng tử làm thái tử rồi?”

Thuần Vu Hàn chỉ lo si ngốc mà nhìn hấn, nghe hấn hỏi liền đáp: “Đúng vậy, qua mấy tháng phụ hoàng liền truyền ngôi cho huynh ấy?”

“Vậy thái tử trước đây?”

Thuần Vu Hàn có chút bất an nhưng cũng nói: “Nhị ca mưu đồ làm loạn, then với phụ hoàng, đã tự sát. Tứ ca cũng vậy....” nói tới đây, giọng cậu lí nhí như muỗi.

Ninh Giác Phi cười cười, không hỏi lại.

Thuần Vu Hàn nhìn hấn, lúng túng: “Giác Phi, bọn họ đều chết, ngươi đừng giận nữa.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế, đảo mắt nhìn cậu.

Thuần Vu Hàn nhìn cặp mắt đẹp của hấn hướng về phía mình, không khỏi trong lòng nóng lên, đỏ mặt, lại lí nhí nói: “Ta không giống họ, ta cũng không... cũng không... khi dễ người, lần đó... lần đó... cũng không phải ta... là tứ ca đưa ngươi đến... ta lần đó.... lần đầu tiên... không hiểu rõ... không rõ lắm....” Cậu càng nói càng lộn xộn, càng che đậy càng lộ tẩy, gương mặt không khỏi đỏ bừng.

Ninh Giác Phi chỉ là tự tiếu phi tiếu nhìn cậu, không nói gì.

Thuần Vu Hàn nói mãi rồi bỗng nhiên bưng tỉnh: “Xin lỗi, Giác Phi, ta nói sai rồi. Ngươi là Giác Phi, không phải là.... là... người kia, chúng ta không... không... chúng ta chẳng có gì xảy ra cả...”

Ninh Giác Phi cong khóe miệng, có chút châm chọc mà nở nụ cười, thầm nghĩ Thuần Vu Hàn sao lại không giáo huấn vị tiểu đệ thuần khiết vô tri này một chút?

Thuần Vu Hàn nhìn nụ cười trên môi hấn, rốt cục cố lấy dũng khí, thơ ngây nói tiếp: “Giác Phi, ta thực sự rất thích ngươi, sau này chúng ta cùng một chỗ đi?”

Ninh Giác Phi khẽ cười: “Phụ hoàng mẫu phi ngươi đồng ý sao? Còn có thái tử hoàng huynh của ngươi cũng đồng ý sao?”

Thuần Vu Hàn nghe vậy ngẩn ra, không khỏi cúi đầu, chỉ chốc lát sau lại kiên quyết ngẩng đầu: “Bọn họ nếu không đồng ý, ta liền theo ngươi đi.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế thì sửng sốt, lúc này phải nghiêm túc quan sát cậu một phen, cười lắc đầu: “Vương gia kim chi ngọc diệp, đâu chịu được khổ lưu lạc giang hồ? Chẳng qua là nói đùa thôi.”

Thuần Vu Hàn nghiêm túc: “Ta không sợ khổ. Nhưng, Giác Phi, ngươi ở lại đây đi? Phụ hoàng muốn

phong người làm vương, đối với người là chuyện tốt mà? Người cũng không phải chịu khổ trên giang hồ nữa.”

Ninh Giác Phi cười khê: “Tại triều đình làm quan với ta mà nói, mới gọi là khổ.”

“Vì sao?” Thuần Vu Hàn khó hiểu. “Người người đều nói ‘Học thành văn võ nghệ, bán cho đế vương gia’, trên đời bao nhiêu người gian khổ học tập cũng chỉ để đề tên bằng vàng, thăng quan phát tài. Người nếu được phụ hoàng phong công phong hầu, liền đứng trên vạn người, chỉ có sướng làm gì có khổ?”

Ninh Giác Phi cười cười rồi lảng sang chuyện khác: “Hiện tại triều đình thay máu, là dự định nỗ lực trọng chấn triều cương sao?”

Thuần Vu Hàn vừa nghe lời này lập tức hưng phấn: “Đúng vậy, từ khi hoàng huynh làm thái tử, liền mạnh mẽ vang dội, chinh đồn triều cương, cả nước trên dưới đều vui mừng khôn xiết. Giác Phi, người lưu lại đi, có thể hoàn thành nghiệp lớn.”

Ninh Giác Phi lại nhìn về phía ngoài cửa, lãnh đạm đáp: “Việc này sau này hãy nói đã.”

Thuần Vu Hàn thấy mắt hắn nhìn ra phía sắc trời, bỗng nhiên oán hận mắng: “Lũ nô tài này, sao giờ còn chưa mang đồ lên? Muốn ta chết đói sao?”

Hai nha hoàn đứng hầu bên cạnh liền thưa: “Vương gia bớt giận, nô tỳ lập tức đi truyền.”

Đúng lúc này, quần gia mang theo mấy nô tỳ lớn tuổi mang theo thực hộp, nhanh tay nhanh chân bày ra bàn.

Lúc này Thuần Vu Hàn mới vui vẻ, đứng dậy kéo Ninh Giác Phi qua: “Nào, chúng ta đi ăn. Người cũng đói bụng lắm rồi ha?”

“Cũng tạm.” Ninh Giác Phi lạnh nhạt tránh khỏi tay cậu, thong dong ngồi vào bàn.

Trên bàn bày tám món một canh, là yến bảo hải sâm, vật liệu trân quý, tinh mỹ tuyệt luân, sắc hương vị hình khí, mọi thứ tuyệt không thể tả, xác thực hiển khí phái vương.

Ninh Giác Phi nói cái gì, chỉ là lưng dựa cửa sổ, mặt đối diện cửa, ngồi xuống.

Thuần Vu Hàn dường như lại cảm thấy mắt mũi lăm lăm: “Giác Phi không phải nói chỉ cần bốn món thôi sao? Sao hơn bốn món thế này? Gan chó của các người thật lớn, dám tự chủ trương.”

Quần gia nghe vậy cúi đầu: “Dạ dạ phải, vốn chỉ có bốn món nhưng vương gia lại có khách nhân, nên phân

phó làm thêm bốn món nữa.”

“Khách nhân nào? Sao ta không biết?” Thuần Vu Hàn giận dữ.

Ninh Giác Phi lại không nói gì chỉ nhìn ra cửa.

Thuần Vu Càn mặc áo bào nhị long hí châu tơ vàng, đầu đội bát long bách bảo tử vân quan, lẳng lẳng đứng ở gần đó.

37. Quyển 1 - Chương 36

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi không nói một tiếng, trong mắt che giấu tâm tình, tựa như không muốn nhìn thấy người này.

Lúc này Thuần Vu Hàn đã thấy Thuần Vu Càn đứng ở cửa, nhất thời có chút xấu hổ rồi lại lập tức hơn hớn: “Đại ca, ca cũng tới rồi? Ca đã ăn chưa? Ăn với bọn đệ nhé, Giác Phi cũng ở đây nè.”

Cậu nói có chút lắp bắp, Thuần Vu Càn lại như chưa nghe gì cả, trầm ổn tiến đến, ngồi xuống đối diện Ninh Giác Phi.

Chén ly trên bàn đã bày ra cả, Thuần Vu Càn đảo chủ thành khách, vung tay lên, quản gia hiểu ý, vội vàng mang gia nhân ra ngoài.

Thuần Vu Hàn nhìn Thuần Vu Càn, cũng ngồi xuống nhưng nhất thời không dám nhúc nhích.

Ninh Giác Phi thoải mái mà cầm lấy đũa, cười nói với Thuần Vu Hàn: “Cảnh vương gia, ngươi là chủ nhân, ngươi không động đũa, ta cũng không tiện động trước.”

Thuần Vu Hàn cười phì một cái rồi lại nhìn thoáng qua Thuần Vu Càn, thấy y không có vẻ phật lòng, cậu đưa tay cầm đũa tùy tiện gấp một món, nhiệt tình giới thiệu: “Giác Phi, ngươi ném thử xem, tay nghề đầu bếp trong phủ ta như thế nào? Đại ca, ca cũng ăn một chút.”

Thuần Vu Càn liền cầm lấy đũa.

Ninh Giác Phi không nhanh không chậm mà ăn, thi thoảng khi Thuần Vu Hàn hỏi “Món ăn thế nào” thì nói một tiếng “Cũng ngon”, hầu hết thời gian hẳn đều trầm mặc.

Thuần Vu Hàn cảm thấy bữa cơm này ăn quả thật cực khổ cho cậu, một lòng định cùng Ninh Giác Phi kể lể tâm sự, lại bị đại ca chạy tới phá đám. Trước giờ, cậu luôn kính phục đại ca mình, cũng thường bị đại ca quở trách nhắc nhở nên cũng không dám nhiều lời.

Bất động thanh sắc mà ăn xong cơm nước, Thuần Vu Càn bình tĩnh cùng Ninh Giác Phi trở lại chính sảnh, sau đó mới nói: “Ngũ đệ, đệ về nghỉ ngơi trước, đại ca có chuyện muốn nói với Ninh tiên sinh.”

Thuần Vu Hàn có chút không muốn, nhìn Ninh Giác Phi một chút, rồi lại nhìn Thuần Vu Càn một chút mà không nhích ra cửa một phân nào.

Thuần Vu Càn mỉm cười với cậu: “Ngũ đệ, đệ với Giác Phi không có chuyện gì quan trọng cả, để sau này hãy nói.”

Lời này cũng là lời y đồng ý cho Thuần Vu Hàn và Ninh Giác Phi gặp gỡ nhau nên Thuần Vu Hàn nhất thời đại hỉ, dạ một tiếng rồi vui sướng tốt ra cửa.

Thuần Vu Càn nhìn bóng lưng cậu biến mất ngoài cửa, lúc này y mới nâng chung trà lên nhấp một ngụm, ho nhẹ.

Ninh Giác Phi ngồi ở một bên, thần tình nhàn nhạt, thủy chung bất động thanh sắc.

Thuần Vu Càn rót cực nhìn về phía hắn, nói nhẹ nhàng: “Ninh tiên sinh, kỳ hạn ba tháng đã qua, việc lúc đầu tiên sinh yêu cầu, bản vương nay đã làm được, mong tiên sinh giữ chữ tín.”

Ninh Giác Phi bình thản đáp lại: “Đúng vậy, kỳ hạn ba tháng đã qua, Võ vương chỉ là thái tử, vẫn chưa đăng cơ, trở thành hoàng thượng.”

Thuần Vu Càn tâm bình khí hòa: “Thực chất vẫn như nhau thôi. Hiện tại là ta lâm triều giám quốc, toàn bộ sự vụ triều chính đều do ta xử lý. Phụ hoàng đã không để ý chính sự nữa, chỉ lo bảo dưỡng tuổi thọ, cuối năm nay sẽ nhường ngôi cho ta.”

Ninh Giác Phi chỉ đạm nhiên cười: “Nhưng mà thái tử điện hạ hiện tại vẫn là thái tử điện hạ, cũng không phải hoàng thượng. Ninh Giác Phi hiện tại cũng chỉ là Ninh Giác Phi, mà không cần vào triều làm quan.”

Thuần Vu Càn lãnh tĩnh nhìn hắn: “Thực sự chỉ là Ninh Giác Phi sao?” Trên mặt y vẫn bình tĩnh như nước, mơ hồ mang theo uy nghiêm không gì sánh được. Hoàng quyền trên tay y, tạo cho y thêm nhiều uy thế, không cần cố kỵ như xưa.

Ninh Giác Phi vẫn mỉm cười, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng y: “Đương nhiên, lẽ nào thái tử điện hạ có gì nghi hoặc?”

Thuần Vu Càn vững vàng đáp: “Tiên sinh nếu vẫn kiên trì làm người ngoài cuộc vậy xin cùng Bắc Kế phân rõ giới hạn.”

Ninh Giác Phi nặng nề cười: “Nếu tránh không khỏi, ta sẽ làm người chơi cờ, không làm quân cờ.”

“Nhìn cờ mà không nói mới là người quân tử.” Ánh mắt Thuần Vu Càn như điện, nhìn Ninh Giác Phi. “Bản vương phí hết tâm huyết, nỗ lực đại giới, vì tiên sinh trải rộng đường, thành ý trong đó, mọi người đều biết, đã đủ cảm động hiền tài thiên hạ. Nếu tiên sinh cố ý không muốn làm quan, ta cũng không dám ép, chỉ thỉnh tiên sinh khoan tay đứng nhìn. Hôm nay bản vương đã thoái nhượng, mong tiên sinh suy xét.”

“Thỉnh thái tử điện hạ yên tâm, ta chắc chắn sẽ suy xét, ra quyết định đúng đắn.” Ninh Giác Phi tiểu ý tiếm nùng, khẳng định đáp lại. “Ra quyết định, tuyệt sẽ không hối hận.”

“Được. Mong rằng tiên sinh chớ để cô phụ một mảnh tâm ý của ta.” Sắc mặt Thuần Vu Càn dần ra. “Ta liền tĩnh tọa chờ tin lành.”

Ninh Giác Phi cười cười, đột nhiên hỏi: “Giang Tòng Loan còn ở Thúy Vân lâu không?”

Thuần Vu Càn nao nao, rồi mạn bất kinh tâm cười nói: “Tiên sinh nếu là muốn làm người chơi cờ, liền đừng cảm mà chơi, đừng tiếc quân cờ, không thể lòng dạ đàn bà. Từ trước những ai không dứt khoát, người lo trước lo sau, đều là kẻ thua.”

Ninh Giác Phi nghe xong, không khỏi cười to: “Nói rất hay. Thái tử điện hạ, nếu có thể cùng người đấu một ván, nhất định rất tuyệt.”

Dáng cười Thuần Vu Càn khả cú: “Tiểu vương nhất định cam bái hạ phong.”

“Thái tử điện hạ quá khiêm nhượng. Chẳng biết hươu chết về tay ai đâu.”

Sắc mặt Thuần Vu Càn nghiêm nghị, chấp tay: “Ninh tiên sinh, tiểu vương tự có hùng tâm tráng chí, mong rằng tiên sinh không chê, tương trợ tả hữu, tiểu vương liền như hổ thêm cánh, không còn sợ người Hồ uy hiếp, từ nay về sau bách tính Nam Sở an cư lạc nghiệp, tiên sinh cũng không uổng công đến với thế giới này một chuyến. Hôm nay tiên sinh đại danh đã truyền khắp Nam Sở, khiến người trong nước vui mừng khôn xiết, nếu tiên sinh bằng lòng phụ tá tiểu vương, thật là vạn hạnh cho lê dân bách tính Nam Sở.”

Ninh Giác Phi nghe y thao thao bất tuyệt mà nói thì lãnh đạm: “Thành ý Thái tử điện hạ cùng cả triều văn võ, Giác Phi đều lĩnh, quả thật cảm phục. Nhưng chuyện riêng chưa quyết, ta cần cân nhắc mới có thể quyết định.”

Thuần Vu Càn lập tức gật đầu: “Được, vậy thỉnh tiên sinh suy xét.” Nói đến đây, y buông chén trà, đứng dậy.

Ninh Giác Phi biết y phải đi, lại ngồi không nhúc nhích.

Thuần Vu Càn tiến lên hai bước, nhìn hẩn thật sâu.

Ninh Giác Phi hờ hững bất động.

Thuần Vu Càn bỗng nhiên nói khẽ: “Giác Phi, ta vẫn nhớ đến ngươi.”

Ninh Giác Phi lẳng lặng mà nhìn y: “Đa tạ thái tử nhớ thương.”

Thuần Vu Càn mỉm cười: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Việc quá khứ là do hiểu lầm. Thánh hiền có câu: ‘Hữu tâm vi thiện, tuy thiện bất thưởng; vô tâm vi ác, tuy ác bất phạt’ (1). Bản vương vô tâm làm lỗi, từ đó đến nay toàn lực bù đắp, Giác Phi đừng trách cứ nữa. Đợi đến khi ngươi cùng bản vương ở chung một thời gian sẽ tự nhiên hiểu bản vương là người như thế nào.”

Ninh Giác Phi chuyển đường nhìn, không nhìn y mà lãnh đạm nói: “Bất luận hữu tâm hay vô tâm, chuyện của quá khứ, ngươi không phải đã mai táng rồi sao?”

“Đúng vậy.” Thuần Vu Càn như đã định liệu trước mà cười. “Xác thực đã mai táng cả rồi, từ đó ta vĩnh viễn không hề nhắc tới. Giác Phi, ngươi nghỉ ngơi trước, ta còn có việc, đi trước.”

Ninh Giác Phi nhìn bóng lưng cao to của y đi ra khỏi thính môn, sải bước mà đi qua con đường rợp bóng cây, thẳng tắp đi về phía đại môn. Dáng người đó, động tác đó, tất cả đều là sự kiên định như nắm rõ mọi sự trong tay.

Khi y đi không lâu, Thuần Vu Hàn liền chạy trở về. Đang vui vẻ, Thuần Vu Triều lại mang theo một bang văn thần võ tướng tuổi trẻ vào phủ, nhiệt tình vây quanh Ninh Giác Phi. Thuần Vu Hàn tức giận đến giậm chân nhưng không làm gì được.

Ninh Giác Phi nhìn những khuôn mặt xa lạ ấy lại có thể cảm nhận được nội tâm kích động cùng hùng tâm của họ. Hẩn an tĩnh mà ngưng thần nghe bọn họ chuyện trò vui vẻ, cảm nhận được trong từng lời nói của họ không hề có sợ hãi nào đối với Tây Vực và Bắc Kê mà sự nóng lòng muốn kiến công lập nghiệp, hưng sư hưng quốc. Hẩn hiểu ra bọn họ đều là người mới được bồi dưỡng, mới ra đời, không hề sợ cường quốc, đối với bản thân cũng là kính nể đơn thuần, hưng phấn vì nghĩ rằng sẽ đồng triều làm quan với bản thân.

Có một vị tiểu tướng hỏi hẩn: “Ninh công tử, nghe nói lần này công tử theo sứ đoàn Bắc Kê đến đây, sao công tử lại theo bọn họ?”

Ninh Giác Phi không muốn nhiều lời, nhàn nhạt cười nói: “Tiện đường.”

Những người khác liền bưng tỉnh đại ngộ, có một vị thanh niên nhân hào hoa phong nhã hăng hái bưng bưng nói: “Nghe nói lần này Ninh tiên sinh ở lễ đua ngựa Bắc Kế dũng đoạt kim chương, thực sự là biểu dương chí khí Nam Sở ta a.”

Đại gia đang uống trà, nghe thế, có người thì thầm: “Sao ta lại nghe nói trước đây hần ở Quốc sư phủ của Bắc Kế?”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Lập tức có người quát bảo: “Bắc Kế tuy rằng thế đại nhưng Ninh công tử cũng không phải phường nịnh nọt.”

Ninh Giác Phi cứ giả như không nghe thấy, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, không nói gì.

Náo nhiệt đến tận tối, trong Cảnh vương phủ mở yến hội, những văn võ đại thần huyết khí phương cương này uống qua ba tuần rượu rồi cao đàm khoát luận, chẳng có nội dung gì nhưng đều biểu đạt chung một mối thù, muốn phản kích Bắc Kế. Có người nhắc tới hôm nay lâm triều, đáng vẽ sứ thần Bắc Kế, Văn Thâm vênh váo tự đắc, tâm trạng cực kỳ không cam lòng.

Ninh Giác Phi cũng uống hai chén rồi kiên quyết chối từ rượu họ mời, chậm rãi ăn, thỉnh thoảng lại cười một cái.

Thuần Vu Triều nhìn thấy hần như vậy, tựa hồ như đang nỗ lực dung nhập bầu không khí này, tâm trạng không khỏi vui mừng.

Thuần Vu Hàn thấy hần không hề lạnh lùng, thần tình hòa ái hơn thì cũng hân hoan quá đổi.

Thẳng đến khi lên đèn, mọi người mới cáo từ.

Ninh Giác Phi chờ bọn họ đi rồi mới đứng dậy, cáo từ: “Ta cũng phải về thôi.”

Thuần Vu Hàn lập tức cản lại: “Không, Giác Phi, hôm nay ngươi ở đây đi, đừng đi.”

Thuần Vu Triều liếc đệ đệ một cái rồi cũng khuyên Giác Phi: “Đúng vậy, Giác Phi, chúng ta còn có thật nhiều chuyện chưa nói nữa mà, không bằng đêm nay ngươi ở đây đây.”

Ninh Giác Phi lắc đầu cười nói: “Vương phủ nhiều quy củ, ta không quen.”

Thuần Vu Hàn lập tức ồn ào: “Ta không có quy củ gì cả, ngươi muốn làm gì thì làm.”

Ninh Giác Phi vẫn đi ra ngoài: “Cảnh vương, ngày mai chúng ta lại đi chơi.”

Hai người thấy hấn đã quyết ý đi, không dám cản nữa chỉ theo phía sau, tiễn hấn đến Quốc Tân Quán.

Đêm nay, Vân Thâm vẫn ở trong phòng chờ hấn, nhìn hấn đẩy cửa phòng vào, không khỏi cười: “Xem ra người thật xem đây như ở nhà.”

Ninh Giác Phi lại cảm thấy buồn cười: “Cái gì xem như ở nhà? Bị quần lấy dữ dội, đau hết đầu. Đang rãnh rồi, ta cũng đi xem tình hình ở đây ra sao.”

Vân Thâm buông sách, ngưng thần nhìn hấn: “Thế nào rồi?”

Ninh Giác Phi đi tới trước mặt y, nhẹ giọng nói: “Người không nên tới Lâm Truy.”

Vân Thâm xuất thần rồi cũng thở dài: “Thuần Vu Càn nhân trung chi long, thực sự là lợi hại. Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, y như đã thay đổi cả triều đình. Lần này y khoe mẽ, phái người vạn lý nghênh đón, danh chiêu hiền đãi sĩ vang khắp thiên hạ, các nơi đều ra sức đền đáp, thật là một nước cờ cao, một hòn đá hạ ba con chim. Y đại khái không ngờ tới ta sẽ mạo hiểm đi sứ, đây cũng điều ta tính sai, rốt cuộc rơi xuống hạ phong. Nhưng ta xem y cũng không dám tùy tiện làm gì ta trên Nam Sở, bằng không đại quân Bắc Ké tiếp cận, y cũng không dám nổi. Thuần Vu Càn tuy rằng bắt đầu chăm lo việc nước, nhưng giờ nội loạn chỉ mới ngưng, cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Ninh Giác Phi ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Nếu như người không đến, ta cũng không đến, đâu ra những phức tạp thế này.”

Vân Thâm đáp: “Vô luận là cái gì rồi cũng có lúc phải đối mặt thôi. Trốn tránh thế nào cũng không thoát. Lần này người trở về, làm rõ mọi việc, vậy chẳng tốt sao?”

Ninh Giác Phi biết y hiểu lầm mình vì tình bị nhục, vì vậy không muốn trở về, mà mình thì không tiện giải thích nên đành đánh trống lảng: “Ngựa của chúng ta, không có vấn đề chứ?”

“Không sao cả.” Vân Thâm lập tức bảo. “Bọn họ từng nhóm từng nhóm thay phiên canh giữ ở chuồng, một tắc cũng không rời.”

“Vậy là tốt rồi.”

Vân Thâm nghĩ một hồi rồi cười: “Ngay từ đầu bọn họ còn muốn bắt sứ đoàn chúng ta và ba trăm hộ vệ ở riêng, nói là không đủ chỗ. Ta nói nếu không đủ chỗ, ta cùng mọi người đáp trưởng bông ở ngoài thành, bọn họ rốt cuộc mới buông tha ý đồ đó. Nhân công và triển công của văn thần Nam Sở quả là nhất lưu.”

“Mặc dù như vậy, rốt cuộc cũng là xưa nay bất đồng, Thuần Vu Càn không phải là người nhẫn nhục mà

sống bình an đâu.” Ninh Giác Phi than nhẹ. “Hiện tại Nam Sở mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, ta khuyên người sớm rời khỏi đây cho thỏa đáng.”

Vân Thâm đáp: “Được, nghe người. Vốn định ở mười ngày, chẳng qua là đi khắp nơi bái phỏng đại thần, tâu lễ tiết mà thôi. Nếu như thế, ba ngày sau chúng ta khởi hành rời khỏi đây.”

Lúc này Ninh Giác Phi mới gật đầu: “Đêm qua người ngủ rất ít, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.”

Vân Thâm nghe xong liền đứng dậy định đi.

Ninh Giác Phi gọi y lại: “Vân Thâm, đừng đi. Ở chỗ này luôn đi, người ở một mình, ta lo.”

Vân Thâm đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn hắn, một lát sau, y nở nụ cười: “Được.”

Nửa đêm, trong Quốc Tân Quán bỗng nhiên vang lên ba tiếng chim kêu, dừng lại rồi lại kêu hai tiếng, dừng một chút, lại kêu hai tiếng, sau đó im lặng. Đầu hạ, ở đây vốn điệu ngữ hoa hương, vài tiếng chim trong đêm khuya an tĩnh đặc biệt thanh thúy, nhưng không khiến người ta phải chú ý. Đêm càng sâu, thanh âm trong không khí an tĩnh truyền càng xa, mờ ảo khó phân biệt, nếu không phải người có tâm chú ý, nghe thế khó phát hiện nơi phát ra tiếng động.

Tiếng chim hót dừng lại, Vân Thâm ngủ ở trên giường mở mắt. Y cẩn thận mở vòng tay Ninh Giác Phi ôm y ra, lẳng lẽ đứng dậy ra cửa.

Cửa vừa đóng, Ninh Giác Phi liền nhẹ nhàng xoay người xuống đất, ẩn bên cửa sổ quan sát một hồi, lại không thấy được trong viện có người. Hắn do dự một hồi, nhưng do không muốn dò hỏi hành động của Vân Thâm nên đành lên giường tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lúc lâu, có người lẳng yên không một tiếng động đẩy cửa phòng hắn ra.

---

(1) Hữu tâm vi thiện, tuy thiện bất thưởng; vô tâm vi ác, tuy ác bất phạt: Có ý làm việc thiện, tuy làm thiện nhưng không đáng được thưởng, vô tâm làm việc ác, tuy làm ác cũng không đáng bị xử phạt.

38. Quyển 1 - Chương 37

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi còn tưởng rằng là Vân Thâm nhưng người này vừa bước vào hai bước hần liền phát hiện ra không phải. Tuy rằng hành động người này rất nhẹ nhàng nhưng nhĩ lực đã được huấn luyện nghiêm ngặt của hần vẫn nhạy cảm nghe ra, người này không phải Vân Thâm, cũng không phải ai trong sứ đoàn Bắc Kế, lại càng không là người hầu trong Quốc Tân Quán.

Tâm niệm chuyển như thiểm điện, hần quyết định lấy tĩnh chế động. Vì vậy Ninh Giác Phi vẫn giả bộ ngủ, hai mắt hí một chút, nhìn người nọ.

Tối nay không trăng, nhưng sao trời sáng lạn, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào từ cửa sổ đủ cho hần thấy động tĩnh trong phòng.

Người này mặc hắc y, đội mũ bảo hộ, dáng tương đối thấp, nhưng vóc người khỏe mạnh.

Thân ảnh này, đã có một tháng, ngày nào hần cũng gặp người này trong đêm tối.

Ông ta là tiền hữu tướng Chương Kỷ của Nam Sở.

Sự nhạy cảm vượt qua người thường của Ninh Giác Phi cảm nhận ra ông không có sát khí trên người, hiển nhiên, ông ta không đến giết hần mà là có ý khác. Mặc dù vậy, toàn thân hần vẫn căng thẳng, đề phòng nghiêm mật, tùy thời xuất thủ.

Chương Kỷ đứng trước người hần, yên lặng nhìn hần chốc lát, có chút do dự nhưng vẫn kêu: “Ninh công tử, Ninh công tử.”

Ninh Giác Phi liền mở mắt, chậm rãi ngồi dậy.

Chương Kỷ cúi bỏ mặt nạ trên đầu, ánh mắt nhìn hần: “Ninh công tử.”

Thanh âm Ninh Giác Phi cũng rất nhẹ, nhưng rất lạnh: “Chương đại nhân, nếu ngài muốn gặp Ninh mỗ, kêu người truyền lời là được, tự tiện lên vào lúc đêm khuya như vậy, hình như có chút không phải.”

Chương Kỷ cười khổ: “Ninh công tử đừng pha trò Chương mỗ nữa, hôm nay lão phu sớm đã bị cách chức, xưng cái gì đại nhân nữa.”

Ninh Giác Phi bất vi sở động, nhàn nhạt đáp: “Vậy nên gọi là Chương lão gia nhỉ?”

Chương Kỷ thở dài: “Ninh công tử, lão phu đến đây là vì có chuyện muốn thương lượng với công tử. Việc này đối với hai ta đều có lợi, càng liên quan đến sống còn của sứ đoàn Bắc Kế.”

Ninh Giác Phi nghĩ sơ một chốc rồi khoác áo xuống giường: “Nếu như thế, Chương đại nhân mời ngồi rồi nói.”

Chương Kỷ thấy hần thần tình bình tĩnh, không chút tức giận, lòng cũng nhẹ xuống, liền cùng hần ngồi vào bàn.

Ninh Giác Phi khó hiểu mà hỏi thăm: “Chương đại nhân, sứ đoàn Bắc Kế vừa đến, Quốc Tân Quán này chẳng biết có bao nhiêu cơ sở ngầm, ngài vì sao lại mạo hiểm như vậy?”

Chương Kỷ mỉm cười: “Gia mẫu cùng mẫu thân của Hoàng hậu nương nương là thân tử muội, tổ tiên đại đại là danh môn vọng tộc đệ nhất đẳng Nam Sở, thụ đại căn thâm, sao có thể dễ dàng hủy diệt trong một sớm một chiều? Lão phu tuy rằng bị Võ vương và Du Huyền Chi làm hại, bị bãi chức quan nhưng thế lực ở trong triều vẫn còn không nhỏ. Người phụ trách giám thị tối nay ở đây là người trước đây ta phải nằm vùng chỗ Võ Vương, muốn chuyển những người khác đi, đưa ta đến đây, cũng không phải khó.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Thì ra là thế, trách không được ta nghe nói Chương đại nhân đã bị cách chức, giờ lại êm đẹp ở chỗ này.”

Chương Kỷ cười lạnh một tiếng: “Cách chức thì có nhưng cũng chỉ giam vài ngày cho có mà thôi. Thân sinh nhi tử của Hoàng hậu nương nương không chỉ có một mình thái tử, còn có Thuần vương gia kia mà. Bộ tộc Hoàng hậu mặc dù bị phiền hà nhưng uy thế vẫn còn, sao có thể dễ dàng thanh tiếu.”

Ninh Giác Phi cũng hiểu ra, nhìn ông: “Vậy lần này Chương đại nhân tới đây tìm ta, là vì chuyện gì?”

Ánh mắt Chương Kỷ thâm u, nhìn hần một hồi, nhẹ giọng cảm thán: “Tiểu Lâu, một năm rồi không gặp, ngươi thành đại nhân rồi.”

Thần sắc Ninh Giác Phi chưa đổi, lạnh nhạt đáp lại: “Đúng vậy, lúc đó không bị lão thái thái của đại nhân độc chết, rốt cuộc cũng sống tới bây giờ.”

Chương Kỷ vừa nghe thế liền căng thẳng, vội vã giải thích: “Tiểu Lâu, đó không phải là ý của ta, là mẫu thân ta thừa dịp ta xuất chinh mà bày ra. Bà ấy ... aiii, cũng là vì người khác khiêu khích, nhất thời cấp nộ công tâm, mới làm như vậy. Mấy người thê thiếp trong nhà ta... đều là những phu nhân chỉ biết gây phiền hà cả, không hiểu chuyện. Gia mẫu tuổi già, chỉ có một mình ta là con trai, nhất thời yêu con mà sốt ruột, thống sát, cũng là thiên tính cho phép. Chẳng qua, sau đó bà đã thu tay, đưa người trở về, cũng không đến nỗi tổn thương người. Mong Tiểu Lâu không để bụng.”

Ninh Giác Phi bình tĩnh nói: “Phải, Chương lão thái thái xác thực là bởi vì yêu ngài, bảo vệ ngài nên mới giết ta. Từ đó về sau không trí ta vào chỗ tử lân nào, chỉ tống ta rời phủ. So với những người khác, ta còn phải cảm ơn bà.”

Chương Kỷ nghe đến đó, thở dài một hơi, cảm thán: “Tiểu Lâu, ngươi thực sự là đại nhân đại lượng. Kỳ thực, sau khi ta khải hoàn trở về, nghe nói việc này, liền bỏ mấy người thị thiếp tác quái, tìm người nhưng

người đã rời khỏi Thúy Vân lâu. Mấy ngày nay, trong lòng ta.... kỳ thực vẫn nhớ thương người.”

Ninh Giác Phi an tĩnh mà ngồi, thần tình trên mặt lặng yên như mặt giếng: “Chương đại nhân, ngài không phải đến ôn chuyện chứ nhỉ?”

“Đương nhiên không phải ôn chuyện.” Trong mắt Chương Kỷ hiện lên một loại tình cảm kỳ lạ. “Tiểu Lâu, năm ngoái đại quân đón đánh Tây Vũ trở về, bọn thị vệ trong Võ vương phủ lên đồn đại, nói người ở Kiếm môn quan đại triển thần uy, sát lui quân địch là người, làm ta không thể tin được. Sau đó, Võ vương mượn cớ đuổi bắt Giang Nguyệt Ban, bịa đặt sự thực, giống trống kua chiêu dán bố cáo toàn quốc, ta liền biết người nọ chính thật là người, Võ vương làm vậy vì muốn bức người ra mặt. Tiểu Lâu, lần đầu tiên ta thấy người đã biết người khí chất cao hoa, không giống như là kép hát bình thường. Người đã cải danh hoá họ phải không? Chẳng biết người là hậu nhân của vị danh tướng nào?”

Ninh Giác Phi trầm mặc, trong lòng lại tính toán, sau này câu hỏi như thế chắc chắn sẽ gặp không ít, xem ra cần viết cho bản thân một phần gia phổ rồi.

Chương Kỷ cho rằng hắn không muốn nói cho mình nghe, cũng không tiện truy vấn, đành lảng sang chuyện khác: “Ninh công tử, lão phu nhất thời kích động, đã quên hiện tại công tử là Ninh Giác Phi, thỉnh công tử chớ trách.”

Ninh Giác Phi đáp rõ: “Chương đại nhân, ngài cứ dài dòng như thế, e là Vân Thâm sắp trở về. Ngài nếu không ngại Vân Thâm thấy, bản thân ta cũng không có vấn đề gì.”

Chương Kỷ hiểu rõ cười cười: “Ninh công tử, Vân Thâm đó trí kế thâm trầm, nhưng cũng to gan lớn mật. Tối nay chỉ sợ là gian tế Bắc Kế bọn họ phải đến nơi đây tìm y, nhất thời nửa khắc không về đâu.”

Ninh Giác Phi thấy ông thần tình chắc chắn, lòng cũng bội phục, hơi gật đầu, không nói gì thêm.

“Ta vẫn ngờ Bắc Kế và Tây Vũ nhất định có phái thám tử đến nước ta, nhất là thám tử ở Lâm Truy, mấy năm gần đây mình tra ngẫm hỏi cũng biết chút ít về số lượng nhưng không tìm ra danh tính.” Chương Kỷ than thở. “Quốc sư Bắc Kế, Vân Thâm tuổi còn nhỏ, hoàng đế Đạm Thai Mục cũng còn trẻ nhưng hành sự cẩn thận, đa mưu túc trí, khiến lão phu bội phục.”

“Chương đại nhân hùng tài đại lược, thiện chiến vô cùng, không hề kém hơn họ.” Ninh Giác Phi rất cực mồm cười. “Nhớ rõ năm kia, đại nhân đang ở Yên Bình Quan bắn chết hoàng hậu Bắc Kế, khiến đại quân lui binh, Nam Sở cả nước vui mừng, tất cả đều ca tụng anh danh đại nhân.”

“Xấu hổ rồi.” Chương Kỷ khiêm tốn. “May mắn mà thôi.”

“Chương đại nhân quá khiêm nhượng.” Ninh Giác Phi lại cười nói. “Đáng tiếc Chương đại nhân hiện tại lại bị chính trị phiền hà, nhân rồi tại gia. Nam Sở coi như đã tự hủy trường thành của mình.”

Chương Kỷ từ khi bị cách chức, chẳng biết đã nghe qua bao lời ngọt nhạt, bị chọc giận cũng không ít nhưng tới giờ vẫn chưa nghe qua lời nào ấm lòng, nhất thời ông cảm thấy mình đã tìm ra tri kỷ: “Tiểu Lâu... khụ khụ, không, Ninh công tử quả nhiên là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê a. Hôm nay cường địch sẵn rình, Thuần Vu Càn lại mưu cầu danh lợi diệt trừ dị kỷ, vì bản thân mưu hướng thượng vị mà diệt trừ cản trở, cứ thế mà xem, Nam Sở tất phải vong, họa diệt vong ngay trước mắt.”

Ninh Giác Phi gật đầu, hỏi: “Vậy Chương đại nhân muốn ngăn cơn sóng dữ như thế nào?”

Thần sắc Chương Kỷ biến đổi, vẻ mặt nghiêm nghị: “Ninh công tử, ngày xưa lão phu tiếp công tử vào phủ, để cho công tử ở trong Trúc Phong hiên, không để ai quấy rối, lại không để cho phường tiểu nhân vũ nhục khi dễ công tử, chặn đứng... sở thích bất lương của tiền thái tử. Khi đó, trong lòng lão phu, thực thích công tử, cũng rất yêu quý công tử. Hiện tại, Ninh công tử đã thoát thai hoá cốt, chuyện quá khứ ta cũng không nhắc lại. Nhưng tìm căn nguyên nguồn gốc, làm hại Ninh công tử thảm thống như vậy đều là thái tử hiện giờ, Thuần Vu Càn. Đời có câu, đại trượng phu ân oán rõ ràng. Ninh công tử như muốn báo thâm cừu đại hận, lão phu nguyện trợ giúp một tay.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế, nhất thời trong lòng sáng như tuyết, miệng lại đậm nhiên: “Ta nếu giết Thuần Vu Càn, thành Lâm Truy lập tức đóng chặt bốn cổng, đuổi bắt hung thủ, sứ đoàn Bắc Kế sẽ bị vu oan giá họa, một người cũng thoát không được.”

Chương Kỷ mỉm cười như đã định liệu trước: “Ninh công tử quả nhiên mưu tính sâu xa, việc này rất có thể.”

Ninh Giác Phi bình tĩnh gật đầu: “Thế nên, nếu muốn giết, cũng phải chờ sứ đoàn Bắc Kế rời khỏi Lâm Truy, ta mới có thể làm.”

Trong lòng Chương Kỷ mừng thầm, trên mặt hiện lên một tia kính phục: “Ninh công tử nghĩ rất chu toàn, tất cả đều y như Ninh công tử nói, như cần lão phu hỗ trợ, xin cứ nói rõ.”

Ninh Giác Phi nghĩ sơ rồi nói: “Nếu chúng ta bị Thuần Vu Càn vây ở Lâm Truy, thỉnh Chương đại nhân âm thầm xuất thủ tương trợ, chẳng biết có được không?”

“Đương nhiên được.” Chương Kỷ thống khoái mà nhận lời. “Kỳ thực, lần này ta tới còn có một chuyện muốn nhờ. Ta biết Ninh công tử cùng quốc sư Bắc Kế giao tình phi thường, thỉnh Ninh công tử vì lão phu và Vân đại nhân mà giết dây bắc cầu, giúp lão phu nói chuyện với y?”

“Tối nay không được sao?” Ninh Giác Phi nhìn ông. “Vân Thâm có lẽ sẽ trở về ngay thôi.”

Chương Kỷ lắc đầu: “Tối nay có chuyện, phản ứng Vân đại nhân khó có thể dự liệu. Xin Ninh công tử vì lão phu truyền lời, nói với y, Thuần Vu Càn và Tây Vũ giao hảo, đối địch với Bắc Kế, lão phu muốn cùng Bắc Kế kết làm minh hữu.”

Ninh Giác Phi không chút do dự đáp: “Được, ta nhất định chuyển lời.”

“Vậy làm phiền Ninh công tử.” Chương Kỷ đứng dậy. “Ngày mai ta sẽ phái người nghe câu trả lời của công tử.”

Ninh Giác Phi không nói lại lời nào, chỉ gật đầu. Hắn ngồi ở trên ghế, tự nhiên mà thẳng sống lưng, dung nhan trong bóng đêm vẫn như ngọc như ngà mà mang theo khí thế bất nộ tự uy.

Chương Kỷ lưu luyến nhìn hắn chốc lát rồi mang mặt nạ, lặng lẽ xuất môn.

Ninh Giác Phi đóng chặt cửa, rồi thông dong nằm trên giường, một lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Vân Thâm mới khinh thủ khinh cước trở về.

Y cởi y phục, cẩn thận ngủ lại bên cạnh Ninh Giác Phi, nương ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào mà nhìn người bên cạnh, thấy hắn vẫn ngủ an tĩnh như thế, y đưa tay vòng qua thắt lưng hắn, ôm lấy hắn mà ngủ.

Sau đó, không có chuyện gì xảy ra nữa, Vân Thâm vẫn dậy sớm như thường, đi ra ngoài bận rộn viếng thăm khắp nơi. Ninh Giác Phi cũng không có thói quen nằm nướng, cũng theo y đứng dậy rửa mặt.

Vừa mới đánh răng rửa mặt xong, Thuần Vu Hàn liền rào rục chạy vào, nói liên thanh: “Giác Phi, Giác Phi, người gọi ta tới chơi, chúng ta đi chơi đi.”

Thấy cảm y thiếu niên bị kích động kia, Ninh Giác Phi cũng chỉ mỉm cười, lôi kéo cậu cùng đi ăn sáng.

Thuần Vu Hàn hưng phấn khó hiểu, sáng sớm đã chạy lại đây nói dài nói ngắn, đem hết những hiểu biết của mình về thành Lâm Truy ra mà thao thao bất tuyệt, bao quát danh hoa nhà ai tốt cục nỏ, gánh hát nhà ai có kép đẹp, ai cùng ai vì tranh giành tình nhân mà đánh nhau, nói mãi nói miết tới nửa ngày.

Trong tay Ninh Giác Phi vẫn bưng chén trà, mặt vẫn tươi cười, thỉnh thoảng gật đầu, biểu thị đang nghe, trong lòng vẫn đánh giá tình thế.

Thuần Vu Hàn nhìn thấy hắn mỉm cười, trong lòng lại nóng lên, ấm áp vô cùng. Tuy nói ở Yến Bình Quan từng bị Ninh Giác Phi hung hăng giáo huấn một lần, còn chút lo sợ nhưng hai ngày qua thấy hắn ôn hòa như thế, cậu đã quên ngay chuyện bị giáo huấn, nhiệt tình dính sát lại.

Ninh Giác Phi coi cũng không coi, đưa tay nắm vai cậu, đẩy cậu ra một chút nhưng không dùng nhiều lực.

Thuần Vu Hàn giật mình, thử thăm dò mà vươn tay, cầm cổ tay hắn, có chút sợ: “Giác Phi, ta thực sự rất thích người, người cũng thích ta, có phải không?”

Ninh Giác Phi buông tay, đứng dậy đi ra cửa.

Thuần Vu Hàn vội vã đi theo, liên thanh: “Giác Phi, người nói chuyện đi nha.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Hôm nay chúng ta ra ngoại thành ngao du.”

“Được a.” Thuần Vu Hàn lập tức nhảy nhót không ngớt.

Ninh Giác Phi đột nhiên hỏi: “Trên người người có mang tiền không?”

Thuần Vu Hàn nghe vậy ngẩn ra, lập tức đưa tay vào ngực sờ sờ nửa ngày, sau đó xấu hổ nói: “Không.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Thuần Vu Hàn lại nói: “Ta không mang, nhưng bọn họ có mang nha.” Nói xong, cậu hùng hổ chạy đến bên cạnh viện, đưa tay vẫy vẫy mấy người tùy tùng.

Ninh Giác Phi nhanh chóng đến gần bọn họ, chợt nghe một người trong số đó nói: “Vương gia, Trần tổng quản phân phó chúng ta phải một tắc cũng không rời, theo sát ngài. Ngài cùng Ninh công tử muốn mua cái gì cũng được, chúng ta sẽ trả tiền. Nếu ngài không cho chúng ta theo, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, Du đại nhân muốn đầu chúng ta là chuyện thường nhưng hoàng thượng cùng Đức nương nương nhất định rất thương tâm.”

Thuần Vu Hàn nghe tùy tùng nói đến phụ hoàng mẫu phi ngoại công thì không nói gì thêm nữa, chỉ quay đầu nhìn Ninh Giác Phi, lúng túng: “Giác Phi, bọn họ đòi theo ta.”

Ninh Giác Phi cũng nhạt nhạt đáp: “Vậy để họ theo là được.”

Thuần Vu Hàn lập tức mừng rỡ, quay đầu nói với tùy tùng: “Vậy các người cứ theo, nhưng phải lui ra sau một chút, đừng quấy rối chúng ta.”

“Tuân lệnh.” Mấy người tùy tùng lập tức khom người đáp lời.

Thần tình Ninh Giác Phi bình thản, thủy chung nhàn nhạt, tựa như tản bộ mà đi ra nội thành, cảnh tượng phố phường phồn hoa liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tuy rằng trước đây hắn từng ở trong Lâm Truy mấy tháng nhưng căn bản chưa từng quen đất nơi này, lúc này nghe Thuần Vu Hàn giới thiệu, đi dạo chung quanh, sau đó lại leo lên Phi Hoa lầu cao chín tầng bên Lưu Hoa hồ. Đây là nơi cao nhất trong nội thành Lâm Truy, hắn đưa mắt nhìn chung quanh liền thấy hết rõ ràng tổng thể đường bốn phía đông tây nam bắc trong thành.

Chút bất tri bất giác, buổi trưa đã qua. Thuần Vu Hàn mệt tới đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển như trâu, rốt cục nhịn không được, kéo Ninh Giác Phi: “Nghỉ một chút đi nha? Ta đi hết nổi rồi.”

Ninh Giác Phi khí định thần nhàn nhìn về phía cậu cười: “Là ta không chú ý thời gian, làm ngươi mệt rồi. Giờ chúng ta nghỉ ngơi vậy, thuận tiện ăn một chút gì đó đi.”

Thuần Vu Hàn dựa vào tường, ngay cả thân thể đều mệt đến không đứng thẳng nổi, hữu khí vô lực nói: “Thôi đi, không đi đâu nữa, ăn ở đây luôn đi.”

Ninh Giác Phi chấp nhận gật đầu: “Được.”

39. Quyển 1 - Chương 38

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Phi Hoa lâu được xây dựng bên Lưu Hoa hồ là sản nghiệp buôn bán tư nhân, lầu một, lầu hai, lầu ba là lầu lầu, lầu tư, lầu năm là trà lầu kiêm kỳ xã, lầu sáu, lầu bảy là nơi ở tư nhân, không mở cho người ngoài vào, lầu tám và lầu chín là đài ngắm cảnh, du khách tự do lui tới nhưng người có thể đi lên lầu chín thì thật không có bao người.

Mỗi tầng lầu ở đây đều là đầu củng mái cong, rường cột chạm trổ, xây dựng xa hoa, đã có trên ba trăm năm lịch sử, hầu như trở thành kiến trúc tiêu ký của Lâm Truy, chứng kiến từ khi Nam Sở phồn vinh hưng thịnh cùng suy bại mục nát đến nay.

Ninh Giác Phi nhìn Thuần Vu Hàn gian nan lên lầu cũng không vươn tay. Mấy người tùy tùng hầu như phải vừa nâng vừa ôm mới đưa cậu vào phòng được.

Trước đây Thuần Vu Hàn cũng từng vào đây ăn rồi nên rõ ràng kiến trúc trong này, cậu đi tới lầu ba thì ngừng lại. Tầng này được bố trí thành cách nhà gian nhỏ, là nơi thanh tịnh cung cấp cho người giàu có.

Cậu vênh mặt hất hàm sai khiến tiểu nhị nhanh chóng chuẩn bị một nhà gian gần hồ rồi sai dọn thức ăn lên.

Ninh Giác Phi hững hờ ngồi trong gian phòng trang hoàng cổ kính, ngồi sát bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là hồng hoa lục liễu, sóng bích bông bênh, gió nhẹ hiu hiu, hơi nước mang theo mùi hoa thơm nhàn nhạt phát qua mũi, rung động tinh thần con người, khiến cho con người cảm thấy thoải mái vô cùng.

Thuần Vu Hàn ngồi xuống, thở ra một hơi thật dài, lúc này mới coi như hồi phục một phần nguyên khí, cười nói: “Giác Phi, người thấy nơi này thế nào?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Tửu lâu số một thành Lâm Truy, đương nhiên tốt.”

Thuần Vu Hàn vừa nghe liền vui mừng vô cùng: “Giác Phi, nếu ngươi thích, sau này, mỗi ngày chúng ta đều lại đây.”

Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiếu, im lặng không nói gì.

Thuần Vu Hàn ngồi ở bên cạnh hắn, chớp chớp mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Cách một mặt hồ, xa xa là Thúy Vân lâu.

Cậu sững sốt, đột nhiên nhớ tới trước kia, khi ngồi trong gian phòng của Ân Tiểu Lâu thì cậu ngỡ ngợ có thể nhìn thấy chỗ này của tòa Phi Hoa lâu. Không biết nói gì, Thuần Vu Hàn đành im lặng, có chút khiếp đảm mà nhìn Ninh Giác Phi một cái.

Ánh mắt Ninh Giác Phi thâm trầm, làm như không ngờ chỗ này có thể nhìn thấy được Thúy Vân lâu.

Thức ăn tinh xảo được đưa lên, Thuần Vu Hàn từ lâu đã đói tới thoát lực giờ vội vã cầm đũa, vui vẻ nói: “Giác Phi, mau, mau ăn đi.”

Ninh Giác Phi gật đầu, bắt đầu cầm đũa.

Hắn rất ít nói chuyện, Thuần Vu Hàn thì lại đơn thân độc mã, dần dần không khí có chút cứng ngắc. Cậu không chống đỡ nổi nữa, đành nháy mắt nhìn Ninh Giác Phi, lấy lòng mà hỏi: “Mấy món này thế nào?”

“Rất ngon.” Ninh Giác Phi cười cười. “Nói bọn họ đừng mang lên nữa, nhiều quá, lãng phí lắm.”

“Ta có bạc mà, không sao đâu.” Thuần Vu Hàn chẳng hề để ý.

Ninh Giác Phi cảm thấy bản thân hắn với cậu tiểu vương gia từ nhỏ được nuông chiều chẳng biết nhân tình thế thái này quả là người của hai thế giới khác nhau, hắn đành khẽ thở dài: “Ta nói lãng phí không phải chỉ là tiền của người, nếu mua mà không ăn cho hết mới là lãng phí. Bằng không, gọi tùy tùng người ngồi cùng ăn luôn vậy.”

Thuần Vu Hàn nghe xong miệng há ra có thể nuốt trọn quả trứng, một lát sau mới gọi mấy người tùy tùng: “Nè, các người, ngồi đây đi, cùng ăn.”

Người dẫn đầu lập tức khom người nói: “Vậy sao được? Chẳng phải là rối loạn quy củ sao ạ?”

Thuần Vu Hàn có chút hoảng loạn nhìn Ninh Giác Phi: “Đó... đó... Giác Phi, ta kêu rồi mà họ không dám.”

Ninh Giác Phi đành nói: “Gian phòng này cũng rộng, để cho bọn họ bày một bàn. Bọn họ theo chúng ta cả buổi sáng, giờ nhất định đói rồi.”

Thuần Vu Hàn lập tức gật đầu: “Được, các người đi gọi chủ quán mang theo cái bàn lại đây, các người cũng ngồi xuống ăn đi.”

Hai tùy tùng tuân lệnh, lập tức ra ngoài kêu người.

Đang bận rộn, Ninh Giác Phi đứng dậy đi ra ngoài.

Thuần Vu Hàn vội hỏi: “Giác Phi, người đi đâu vậy?”

Ninh Giác Phi có chút buồn cười đáp: “Ta đi rửa tay một chút.”

“À.” Thuần Vu Hàn vẫn còn lo: “Giác Phi, người sẽ không đi về bỏ ta lại chứ.”

“Yên tâm đi, ta không thể.”

Ninh Giác Phi ra khỏi phòng, hỏi tiểu nhị thủ ở bên ngoài: “Xin hỏi, chỗ rửa tay ở đâu?”

Tiểu nhị nghe hắn nói ‘xin hỏi’ thì có chút thụ sủng nhược kinh, vội vã cúi đầu khom lưng: “Mời khách quan đi bên này, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Kết quả tiểu nhị lại mang hắn lên lầu sáu, trong lòng hắn có chút nghi hoặc, bản thân thì sao cũng được, lên lầu xuống lầu không thấy mệt, không thấy phiền gì nhưng khách nhân khác thì sao, nhất là mấy kẻ phú quý ngồi không mà hưởng, thể lực gầy yếu, chỉ sợ lúc này họ đã mắng âm âm lên ấy nhỉ?

Lầu sáu thanh tĩnh vô cùng, một người cũng không có, tiểu nhị không dẫn hắn đi cầu thang ngoài dành cho khách nhân mà dùng cầu thang trong của tiểu nhị. Đưa hắn vào một gian phòng, tiểu nhị khom người nói: “Mời ngài.”

Ninh Giác Phi liền đi vào trong.

Phòng này xác thực là chỗ rửa tay, bố trí mĩ thuật cảm thú, góc phòng còn có đàn hương, đồ đựng dụng cụ đều là đồ sứ, đồ bạc tốt nhất, gian phòng rửa tay của vương công quý tộc cũng chỉ đến thế là cùng.

Tiểu nhị chờ Ninh Giác Phi đi ra thì ân cần cười: “Khách quan, thỉnh rửa tay bên này.”

Ninh Giác Phi trấn định thông dong theo tiểu nhị vào bên kia phòng, nơi này cũng bố trí rất tinh tế. Trong phòng không có ai, trên bàn đã để sẵn một chậu nước nóng và xà phòng, bên cạnh là khăn vải bông sạch sẽ.

Hắn tiến về phía trước, tự mình chà xà phòng, rửa tay, tiểu nhị nhanh chóng đưa khăn sạch, lau khô.

Ninh Giác Phi lau xong tay, bỏ khăn xuống, lại hỏi tiểu nhị: “Còn chuyện gì sao?”

Tiểu nhị sửng sốt, vội vàng khom người cười bù: “Khách quan, lão bản chúng ta muốn gặp mặt ngài, ngàn vạn lần mời khách quan nể mặt một chút.”

Vẻ mặt của Ninh Giác Phi vẫn tự nhiên, bình tĩnh: “Gặp ở đâu?”

Tiểu nhị lập tức thấp giọng nói: “Ở chỗ này, mời khách quan chờ một lát.” Nói xong, tiểu nhị thu dọn đồ đạc, bưng chậu nước lui ra ngoài.

Ninh Giác Phi thẳng thẳng ngồi vào ghế.

Bàn ghế kế bên cửa sổ vừa lúc nhìn ra cảnh hồ êm ả bên ngoài. Bên hồ xanh ngắt bóng cây, ngàn hoa khoe sắc, thấp thoáng còn có thể thấy các lầu cao mỹ lệ xa xa, tựa như tiên cảnh.

Hắn đang nhìn ra ngoài, gần cửa liền vang lên thanh âm nhiệt tình: “Ninh công tử, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Ninh Giác Phi quay đầu, đầu mày nhướng lên. Người này mặc hoa phục, tóc mai đã bạc, ôn văn nho nhã, mặt nở nụ cười, là hội trưởng hội được thương Nam Sở, Tiền Sâm.

Ông khách khí chấp tay thi lễ, chậm rãi đi về phía hắn, cười: “Ninh công tử, đa tạ đại giá quang lâm.”

Ninh Giác Phi tự nhiên chuyên nghiệp ôm quyền thi lễ: “Tiền lão bản khách khí. Ninh mạo chỉ là một tên phạm phu, sao dám để Tiền lão bản hành lễ.”

Tiền Sâm cười xua tay: “Ninh công tử anh danh khắp thiên hạ, thế nhân ai cũng kính ngưỡng, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một thương nhân tục tũn, sao dám đánh đồng với công tử?”

Ninh Giác Phi mỉm cười nói: “Tiền lão bản quá khiêm nhượng rồi, chỉ sợ ngài cũng không phải một thương nhân bình thường nhỉ?”

Tiền Sâm sang sảng cười: “Ninh công tử quả nhiên mắt sáng như đuốc, nói vậy năm xưa ngài đã nhìn ra?”

Ninh Giác Phi khẽ gật đầu: “Chẳng biết Tiền lão bản là anh hùng nước nào?”

Lúc này, tiểu nhị bèn mang trà lên. Tiền Sâm vươn tay: “Ninh công tử mời ngồi.”

“Tiền lão bản, thỉnh.” Ninh Giác Phi khách khí hạ thấp người rồi ngồi xuống.

Đến khi tiểu nhị buồng ấm trà, lui ra cửa. Tiền Sâm mới thản nhiên nói: “Quốc sư tể quốc, Vân đại nhân đối với Ninh công tử coi trọng vô cùng, phân phó tại hạ cần phải chú ý nhiều hơn đến an toàn của công tử.”

“Thì ra là thế.” Ninh Giác Phi hiểu ngay, mỉm cười. “Là Vân Thâm nói ông tiếp xúc ta à?”

“Cũng không hẳn.” Tiền Sâm ôn hòa cười nói. “Ngài ấy chỉ nói, có thể tiết lộ cho Ninh công tử tất cả, không dấu thứ gì.”

“À.” Ninh Giác Phi gật đầu, lòng sáng như tuyết. Tiền Sâm thân là hội trưởng hội được thương, hai nước nếu có chiến tranh, tự nhiên cần mua sắm một số lượng lớn dược phẩm, đặc biệt là thuốc trị thương, từ đó biết hướng đi của quân đội Nam Sở quả thật dễ như trở bàn tay. Nghĩ thế, mặt hắn lại lộ ra nụ cười lễ phép: “Tiền lão bản tìm ta, chẳng biết là vì chuyện gì?”

Tiền Sâm trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi nói: “Ninh công tử, trong lòng ta có một chuyện không rõ, để ở trong lòng đã hơn một năm qua, vẫn luôn muốn thỉnh giáo công tử, mong công tử nghe xong không giận ta.”

“Tiền lão bản không cần khách khí, xin chỉ giáo.” Ninh Giác Phi hào hiệp đáp. “Ninh mỗ cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, tức giận làm gì?”

“Công tử khách khí rồi, chỉ giáo thì ta không dám nhận đâu.” Tiền Sâm cười, hiển nhiên đang tìm từ để nói. “Ta chỉ cảm thấy, với thực lực Ninh công tử, lúc ấy hoàn toàn không cần ở Thúy Vân lâu nhận những đản vật tàn nhẫn đó, không biết vì sao công tử lại làm vậy?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi lạnh nhạt nói: “Lúc đó cơ thể của ta bị thương nặng, hành động bất tiện, Thuần Vu Càn lại phái người theo dõi ta thường xuyên, rất khó chạy trốn. Ngoài trừ không thể không làm, bằng không ta luôn lên kế hoạch chu đáo, chưa nắm chắc phần thắng chưa thực hiện.”

“Giỏi. Ninh công tử thực sự là kiên nhẫn trác tuyệt, kẻ khác kính nể.” Tiền Sâm gõ nhịp tán thưởng. “Vây ta đã hiểu. Nhưng, thân thủ Ninh công tử cao tuyệt, sao khi xưa lại ỷ thân gánh hát? Lén vào Võ vương tư thông với thị thiếp sợ là có điều gì khác?”

Ninh Giác Phi biết ý của ông, hắn rất phóng khoáng đáp lại: “Vô luận làm cái gì, chẳng qua chỉ để mưu sinh mà thôi, ta không ngại gì. Về phần lén vào Võ vương, là do sư huynh của ta hy vọng người có tình sẽ thành thân thuộc. Lúc đó, Ninh mỗ còn trẻ khí thịnh, việc này thật ra đã lỗ mãng.”

Tiền Sâm hình như còn chưa tin nhưng không hỏi thêm nữa, chỉ thờ dài: “Lần này Vân đại nhân vì Ninh công tử, cam nguyện mạo hiểm đến Lâm Truy, khiến tại hạ giật mình không ngớt. Dù sao, Vân đại nhân

có ý nói thật với Ninh công tử, định cùng sinh cùng tử, tại hạ cũng không tiện ngăn cản. Thằng thần mà nói, lời nói và việc làm trước sau của công tử khác nhau một trời một vực, tựa như hai người khác nhau, thực khiến kẻ khác nghi hoặc. Tiền mỗ mạo muội hỏi, thỉnh công tử chớ trách.”

“Ta hiểu lo lắng của Tiền lão bản.” Ninh Giác Phi bình thần mỉm cười. “Vân Thâm đối đãi ta, tình nghĩa sâu nặng, ta tất nhiên hiểu, đối với y, ta cũng không lừa gạt điều gì. Chỉ là, Ninh mỗ cảnh ngộ kỳ lạ, sợ người khác khó hiểu, cho dù nói ra cũng chỉ sợ người khác cho là đặt điều lấy cớ, không thuyết phục được ai, bởi vậy ta không muốn nhiều lời. Nói chung, Ninh mỗ không liên quan với bất kỳ quốc gia nào, hiện tại nhập Bắc Kế, nguyện trợ Vân Thâm một tay. Ninh mỗ xuất thân quân nhân, suốt đời quang minh, nói là làm được, Tiền lão bản không cần nghi ngờ.”

Tiền Sâm nhìn hắn, thấy hắn hai mắt thấy hắn trong trẻo như nước, không khỏi vui mừng: “Vậy thì tốt quá. Xem ra, là Tiền mỗ lấy lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.”

“Nào dám?” Ninh Giác Phi mỉm cười lắc đầu. “Tiền lão bản khách khí rồi.”

Tiền Sâm nhấp một ngụm trà, hít một hơi thật sâu: “Từ lúc Ninh công tử chạy khỏi Lâm Truy, một năm sau liền dương oai ở biên quan, khi đó công tử hẳn đã có năng lực báo thù rửa hận, lại vì sao không giết kẻ hại mình?”

“Vốn cũng muốn giết.” Ninh Giác Phi an tĩnh ngồi, chậm rãi nói: “Khi ấy chạy ra biên quan, dọc theo đường đi đều nghe người ta mong đợi, tin tưởng Thuần Vu Càn thế nào, cho rằng chỉ có y có thể bảo vệ Nam Sở trước thiết kỵ ngoại tộc giày xéo. Sau đó, thấy Tây Vũ tàn sát dân thành ở biên quan, lạm sát kẻ vô tội, thật sự là tội ác không thể tha thứ. Ta nghĩ rất lâu, nếu như giết Thuần Vu Càn, Nam Sở sẽ diệt vong, vậy thiên hạ chẳng phải máu chảy thành sông ư?”

Tiền Sâm mỉm cười: “Ninh công tử, công tử là người thông minh. Y như những gì đã trải qua trong quá khứ này, một triều đình Nam Sở như vậy còn có lý do để tồn tại sao?”

“Vậy bách tính thì sao?” Ninh Giác Phi nhìn ông, hai mắt sáng như sao, thần sắc lại ủ dột. “Ta chẳng biết vì sao Tây Vũ và Bắc Kế muốn xâm phạm Nam Sở, hay chỉ vì thấy Nam Sở suy nhược lâu ngày nên muốn xâm chiếm vạn lý giang sơn dồi dào, phong phú này. Trước đây ta tuổi trẻ khí thịnh, cũng không phản đối chiến tranh, chỉ một lòng hy vọng kiến công lập nghiệp, tận trung vì nước, hiệu lực vì dân, sau đó... trải qua một phen sinh tử, nhìn thấy sự tình càng thêm toàn diện càng thêm lý trí. Kỳ thực trong chiến tranh chỉ có binh dân bách tính là chịu khổ sở nhiều nhất, trăm nghìn vạn người chết trận sa trường, trăm nghìn vạn người trôi giạt khắp nơi chỉ để hoàn thành dã tâm của một số ít người. Ta không ủng hộ một cuộc chiến như vậy.”

Thần sắc Tiền Sâm như ngưng lại, ôm quyền vái hắn: “Ninh công tử trạch tâm nhân hậu, không vì bản thân liên lụy bách tính vô tội, thực khiến người kính ngưỡng. Nhưng, Bắc Kế phát động chiến tranh cũng là muốn cho nhân dân của mình có thể sống tốt hơn mà thôi.”

“Làm quân nhân quan tâm nhân dân khó khăn, tất nhiên là không có gì đáng trách.” Ninh Giác Phi bình tĩnh. “Nhưng không nên đem vui sướng của nhân dân quốc gia mình tạo dựng trên thống khổ của nhân dân quốc gia khác.”

Tiền Sâm nghiêm túc trả lời: “Thế nhưng lê dân Nam Sở sống cũng không vui sướng gì. Ninh công tử từng đi qua quốc thổ phương bắc Nam Sở, chắc cũng biết tham quan ô lại trải rộng các nơi, năm được mùa bách tính không sống dễ dàng, gặp phải thiên tai nhân họa thì những bình dân bách tính này còn đường nào để sống? Bán mình làm nô, rồi quê lưu lạc, chết nơi tha hương. Chính công tử ở Lâm Truy cũng thấy, người trong triều đình cũng chỉ lo xa hoa dâm dật, ai xem bình dân bách tính là người? Lại nói đến Thuần Vu Càn, y tựa hồ là trọng chấn triều cương nhưng hẳn tất cả hành động của y đều lập trên nền sưu cao thuế nặng của bách tính. Toàn quốc Nam Sở vẫn dân chúng lầm than như xưa, ở nơi xa xôi một chút không biết có bao nhiêu bần dân phát động bạo loạn bị quân đội Nam Sở trấn áp bằng máu tanh. Quốc gia như vậy, người người oán trách, kết quả tất yếu cũng chỉ là diệt vong mà thôi. Bắc Kế phát binh nam công, một là vì nhân dân bốn quốc cơm no áo ấm, hai là vì cứu bách tính Nam Sở trong cảnh dầu sôi lửa bỏng. Đến lúc đó nam bắc nhất thống, bù đắp cho nhau, tứ hải thái bình, cảnh tượng phồn vinh, đây chẳng phải là lý tưởng của Ninh công tử sao?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ chốc lát rồi nở nụ cười nhàn nhạt: “Ta chẳng biết hoàng thượng Bắc Kế và Vân Thâm có chuẩn bị cho tốt hay không nữa, trên thực tế nam bắc nhất thống tự nhiên không sai nhưng đối với người trị quốc thì không thoải mái như đã nói đâu. Phương bắc mùa đông bão tuyết, phía nam mùa hạ lũ lụt, năm mất mùa thì ôn dịch đạo tặc hoành hành, năm được mùa thì tham quan ô lại hại nước hại dân. Cho dù quốc thổ nhất thống, mâu thuẫn dân tộc vẫn tồn tại, muốn dung hợp được đâu phải dễ? Nếu muốn tứ hải thái bình, chỉ sợ người ngồi cao lo lắng hết lòng, ăn không ngon, ngủ không yên ấy chứ.”

Tiền Sâm càng nghe càng kinh hãi, nghe đến cuối cùng, ông kích động đứng dậy, lay dài dưới đất: “Ninh công tử suy nghĩ sâu xa, ánh mắt trông rộng, thật là vượt quá thường nhân, quả nhiên Vân đại nhân tuệ nhãn thức anh hùng. Ninh công tử, trước đây nếu Tiền mỗ có điều bất kính, mong công tử bao dung.”

Kaori: Nói ra những lời đó thì đã hiểu giữa ba nước, cán cân của Giác Phi đã nghiêng về nước nào rồi ha.

Lại quên thời gian post bài nữa rồi. Xin lỗi mọi người TT0TT

40. Quyển 1 - Chương 39

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi không nghĩ tới Tiền Sâm bỗng nhiên hưng phấn đến thế, vội vã đứng dậy hoàn lễ: “Tiền lão bản chớ đa lễ, Ninh mỗ cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi.”

Lúc này Tiền Sâm mới ngồi xuống, dường như ông đã an tâm, vui mừng thở dài: “Ninh công tử, nước ta tướng sĩ anh dũng, dù là hoàng đế hoàng hậu cũng ra chiến trường làm gương cho binh sĩ, thế nhưng người văn thao vũ lược không nhiều, quá khứ người biết Hán văn có đọc binh thư của người Hán, nhưng kinh

nghiệm thực tế lại không nhiều, đến nỗi Yến Bắc thất quận dù công thành bao nhiêu lần cũng không công được. Hôm nay Ninh công tử bằng lòng tương trợ nước ta thực là vạn hạnh cho lê dân Bắc Ké.”

Ninh Giác Phi cảm thấy lời này không dễ nói lại bèn lảng sang chuyện khác: “Tiền lão bản đã ở Lâm Truy bao lâu rồi?”

“Đã hơn mười năm rồi.” Tiền Sâm cười khẽ. “Ở tại Nam Sở thì đã hai mươi năm, từ tiểu học đồ được thương mà làm, từng bước từng bước đặt chân ở Lâm Truy.”

Ninh Giác Phi kính phục vô cùng: “Thật đáng khâm phục.”

“Nào dám? Vì quốc gia, lý nên như vậy.” Tiền Sâm mỉm cười. “Ninh công tử, thái tử Thuần Vu Càn mượn dịp đầy tháng tân ni tử, ngày mai thiết yến trong phủ có mời Vân đại nhân, Tiền mỗ sợ Thuần Vu Càn có âm mưu gì, thỉnh Ninh công tử cùng đi với Vân đại nhân.”

“Được, ta đi.” Ninh Giác Phi nhận lời, nhưng có nhiều khó hiểu. “Lẽ nào Thuần Vu Càn dám công nhiên động thủ sát hại sứ đoàn Bắc Ké tại Lâm Truy?”

“Thuần Vu Càn một đời kiêu hùng, quả thật bất phàm. Lần này Vân đại nhân tùy tiện đến đây, thực có chút lỗ mãng. Trước đây ta không biết bằng không nhất định phái người ngăn cản.” Tiền Sâm vừa nói, sắc mặt dần dần tệ đi. “Khi ta được tin, Thuần Vu Càn liền có những hành động lạ, ta nhất thời không nhìn ra đầu mối, vẫn còn đang tận lực điều tra, dù sao cẩn thận vẫn hơn.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Nếu Tiền lão bản đã không còn chuyện để bàn, ta phải đi đây, để Cảnh vương gia một mình lâu như thế chắc cậu ta cũng sắp quấy phá rồi.”

“Cũng không hẳn.” Tiền Sâm định liệu trước cười nói. “Ta đã phái vài người vào nhả gian, phỏng chừng Cảnh vương gia đang vui sướng ấy chứ.”

Ninh Giác Phi ngẩn ra rồi lập tức nở nụ cười. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, cách hồ chính thị Thúy Vân lâu, đột ngột hỏi: “Tiền lão bản có biết Giang Tông Loan, Giang lão bản ở đâu không?”

Tiền Sâm sững sốt rồi lắc đầu: “Việc này ta xác thực chẳng biết. Lúc đầu Võ vương phát động truy bắt thái tử và Tĩnh vương ở Lâm Truy, Thúy Vân lâu trong một đêm đã vườn không nhà trống, qua mấy ngày thì đổi chủ, thực quý dị, ta đã đi xem qua, tân lão bản có chút giống Tông Loan, tự xưng là đệ đệ y nhưng ta xem chừng không phải vậy.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi thảo luận: “Tiền lão bản có nghĩ là Thuần Vu Càn giả trò quý hay không? Đem những người biết ta ở Thúy Vân lâu giết sạch?”

“Không phải. Thuần Vu Càn vốn muốn như thế nhưng người trong lâu đã biến mất trước một bước, không biết là họ tự rời khỏi hay bị người bắt đi.”

“Kỳ quái.” Ninh Giác Phi vẫn chưa nghĩ ra. “Ta thật không hy vọng vì ta mà phiền tới họ.”

“Ninh công tử thực sự là hảo tâm.” Tiền Sâm cười nói. “Kỳ thực như vậy cũng tốt, lúc đầu công tử thân vùi trong bùn đất, gặp những chuyện người khác không đành lòng nhìn, hôm nay người biết những chuyện ấy càng ít càng tốt, bọn họ tự mai danh ẩn tích là điều tốt nhất, bằng không người muốn giết bọn họ chỉ sợ không phải chỉ một người mà thôi.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Ân Tiểu Lâu không phải đã mai táng rồi sao? Cần gì phải sát nhân diệt khẩu?”

“Phải, Ân Tiểu Lâu đích thật là đã sớm bị mai táng rồi.” Nét mặt Tiền Sâm trở nên cung kính. “Ninh công tử, việc đã qua trở thành quá khứ, ta nhất định sẽ không nhắc lại với Vân đại nhân, công tử xin cứ yên tâm.”

“Nói hay không nói, toàn bộ đều do Tiền lão bản quyết định. Quá khứ của Ninh mỗ, nếu bị người khác tính toán, cũng là chuyện của người đó. Ta không quan tâm.” Thần sắc Ninh Giác Phi rất phóng khoáng. “Có vài thứ, được là vận hạnh của ta, không được là do mệnh của ta, như vậy mà thôi, cần gì cưỡng ép?”

Trong lòng Tiền Sâm bỗng nảy ra một cảm giác kỳ lạ, như sùng kính, như bái phục, như thương tiếc, như mừng rỡ, sảm tạp nghi hoặc. Ông cảm thấy người thanh niên này dù tuổi còn rất trẻ nhưng đã thông rõ nhân tình thế thái, lòng dạ sáng tỏ, tựa như đã đạt đến cảnh giới không vì vật hỷ, không vì mình bi, thực khiến người khác khó tin.

Ninh Giác Phi thấy ông sững sờ ngơ ngác, tưởng rằng mình đã nói điều gì khiến ông xấu hổ bèn vội lãng sang chuyện khác: “Tiền lão bản vốn họ Tiền sao?”

Tiền Sâm ngẩn ra, dường như chưa bắt kịp mạch chuyện.

Ninh Giác Phi lập tức nói: “A, nếu không tiện thì thôi, coi như ta chưa nói.”

Tiền Sâm chỉ cười: “Có gì không tiện chứ? Tại họ nguyên bản họ Đại Đàn.”

“À, thì ra là là một trong tam đại vọng tộc Bắc Kinh a. Ta từng nghe Vân Thâm nói, Đàm Thai là vương tộc, Tiền Vu xuất võ tướng, Đại Đàn xuất mưu sĩ, quả nhiên danh bất hư truyền.” Ninh Giác Phi thoải mái mà cười nói. “Đại Đàn đại nhân, hôm nay hạnh ngộ, chẳng qua giờ ta phải đi rồi, bằng không những người theo dõi ta sẽ hoài nghi đến đại nhân.”

Tiền Sâm cười to: “Đúng vậy, người theo công tử không chỉ có một người, đến vài người ấy chứ.”

Ninh Giác Phi cũng cười đứng dậy: “Bọn họ mang ý xấu, tự kiềm hãm lẫn nhau. Hôm nay vốn là đi dạo mà thôi, ta cũng kệ bọn họ, nếu có chuyện, cần quảng thì phải quảng thôi.”

“Đó là đương nhiên.” Tiền Sâm khách khí tiễn hần ra cửa. “Thân thủ của Ninh công tử làm sao bọn họ so được.”

Trở về nhĩ gian ở lầu ba, Ninh Giác Phi thấy vài thiếu nữ xinh đẹp đang thanh ca mạn vũ ở trong phòng, hai thiếu niên tiêu trí ngồi bên bàn hầu rượu. Thuần Vu Hàn và mấy người tùy tùng của cậu đang vừa uống rượu vừa xem ca xem múa, thực là vui vẻ, hồn nhiên quên cả thời gian.

Ninh Giác Phi thấy một màn như thế, không khỏi mỉm cười đi vào.

Thuần Vu Hàn thấy hần, hai mắt sáng rỡ, lúc này mới nhớ tới hần: “Giác Phi, sao ngươi đi lâu vậy?”

“Đâu có bao lâu? Chỉ đi một lát thôi.” Ninh Giác Phi bịp cậu, cười cười ngồi bên cạnh cậu.

Thuần Vu Hàn vừa thấy khuôn mặt tươi cười của hần nhất thời liền quên ngay nghi vấn trong lòng, hăng hái bưng bưng nói: “Bọn họ do người gọi tới phải không?”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi gật đầu. “Lúc ta ra ngoài thì gặp họ, thấy họ ca hay múa giỏi sợ người buồn chán nên gọi họ tới.”

Nhất thời Thuần Vu Hàn mi phi sắc vũ: “Thực à? Giác Phi, người gọi cho ta à?”

Ninh Giác Phi nhìn cậu đã chéch choáng say, cười nói: “Người đã ăn no chưa?”

Lúc này Thuần Vu Hàn mới cảm thấy bụng có chút chướng, đã ăn không nổi nữa, cậu nhanh chóng thả đĩa ra: “Ta ăn no rồi, thế nhưng người chưa ăn được bao nhiêu a.”

Ninh Giác Phi cười cười, nhanh chóng ăn một đĩa bánh nhỏ, uống một chén canh rồi nói: “Người trả tiền đi. Những người này cũng rất khổ, người cũng nên thưởng cho họ một hai phần.”

Thuần Vu Hàn tự nhiên đối với hần nói gì nghe nấy, phát tay cho tùy tùng trả tiền.

Trả tiền xong, bọn họ chậm rãi đi khỏi Phi Hoa lâu.

Ninh Giác Phi lại nhìn một chút địa hình chung quanh rồi chậm rãi trở vào nội thành.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, Ninh Giác Phi nói với Thuần Vu Hàn: “Vương gia, hôm nay chơi cả ngày rồi, người cũng về đi.”

Thuần Vu Hàn không muốn: “Giác Phi. hay là người đến phủ ta ăn cơm chiều đi.”

Ninh Giác Phi cười lắc đầu: “Thôi khỏi đi, nếu ta cứ đến phủ người mãi, chỉ sợ phụ mẫu, huynh trưởng, ngoại công, cữu cữu,... của người lại đứng ngồi không yên nữa cho xem.”

Thuần Vu Hàn khựng lại, cậu cũng biết hắn nói thật. Ninh Giác Phi chỉ tới phủ của cậu hai lần, lần đầu tiên ngoại công Du Huyền Chi liền giáo huấn cậu một chập, phái người đuổi hắn về Thúy Vân lâu, lần thứ hai đại ca chạy tới làm rối rồi tam ca dẫn theo một đám người chạy tới ồn ào, ai cũng không để cho hai người họ được yên ổn. Cậu cũng không muốn lần này lại có người tới phá rối, bản thân cậu uể oải là chuyện nhỏ, chọc giận Ninh Giác Phi thì không phải chuyện đùa đâu.

Nghĩ tới đó, cậu liền gật đầu: “Được rồi, vậy Giác Phi nghỉ ngơi đi, mai ta lại tìm người chơi.”

Ninh Giác Phi có chút kỳ quái: “Vương gia, bình thường người không học bài sao? Sao mỗi ngày đều đi chơi thế?”

Thuần Vu Hàn vừa nghe liền cúi đầu, có chút xấu hổ: “Cũng có học bài, nhưng ta lớn rồi, cũng không cần phụ tử nhìn chăm chăm mỗi ngày.”

Ninh Giác Phi buồn cười: “Ừ, thế được rồi, chúng ta tạm biệt ở đây thôi.”

“Aiiiiii.” Thuần Vu Hàn vội la lên. “Ngày mai ta sẽ tới sớm đón người.”

Ninh Giác Phi quay đầu lại hỏi: “Ngày mai không phải đại ca người mở tiệc đầy tháng cho nhi tử sao? Người không đi à?”

Lúc này Thuần Vu Hàn mới nhớ tới việc này, trên mặt lập tức khó xử: “Y lễ tiết thì phải đi, nhưng Giác Phi, ta muốn thấy người.”

Ninh Giác Phi ôn hòa bảo: “Ta có lẽ cũng đi đấy.”

Thuần Vu Hàn lập tức vui mừng hơn hớn: “Thế à? Giác Phi người cũng muốn đi?”

“Có thể.”

Thuần Vu Hàn vui vẻ nói: ‘Vậy tốt quá rồi, mai chúng ta gặp ở phủ đại ca ta.’

Ninh Giác Phi gật đầu, rồi vào đại môn Quốc Tân Quán.

Sứ đoàn Bắc Kế ở đây hai đại viện, họ ngày đêm cho người canh giữ ở cửa viện nên vừa xa xa thấy hắn trở về liền có người vào trong bẩm báo. Một lát sau, Vân Thâm liền xuất hiện ở cửa viện, đón hắn.

“Hôm nay trở về sớm quá nha.” Vân Thâm trêu chọc. “Sao hôm nay tiểu vương gia kia tha cho ngươi vậy?”

“Vân Thâm, ngươi đừng chọc ta nữa.” Ninh Giác Phi lắc đầu cười. “Được rồi, sao hôm nay ngươi trở về sớm thế?”

“Sớm cái gì? Mỗi ngày ta đều trở về lúc này cả, là ngươi mỗi ngày tới tới mịt mịt về.”

Ninh Giác Phi vừa nghĩ cũng cảm thấy y nói đúng, hắn không khỏi bật cười.

Vân Thâm cùng hắn đi vào tiểu viện: “Hôm nay hiếm khi ngươi trở về ăn, chúng ta cùng ăn đi.”

“Được.”

Hai người bọn họ ngồi xuống trong phòng Giác Phi, hai người Bắc Kế ở xa xa làm bảo tiêu, phòng người nghe trộm.

Vân Thâm dễ dàng tự tại cười hỏi hắn: “Tiền Sâm gặp ngươi rồi?”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi gật đầu. “Ta thật không ngờ tới, người Bắc Kế các ngươi lại cảm rãnh sâu như vậy.”

“Hết cách.” Vân Thâm mỉm cười. “Trước kia Bắc Kế chúng ta nhỏ yếu, luôn bị các nước khác khi dễ, nếu không có vô số dũng sĩ người trước ngã xuống, người sau tiến lên, chịu nhục, Bắc Kế sao có thể nhanh chóng cường đại như bây giờ.”

Ninh Giác Phi tự nhiên hiểu cách nói của y. Suy tư một hồi, hắn đột nhiên nói: “Tiền hữu tướng Chương Kỷ muốn gặp, hình như là muốn liên thủ với Bắc Kế, ngươi có muốn gặp mặt nói chuyện một lần với ông ta?”

Vân Thâm có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền đáp: “Đương nhiên, nếu thật Chương Kỷ có ý đó, chúng ta tự nhiên cầu còn không được ấy chứ.”

Ninh Giác Phi qua loa nói: “Vậy ta sẽ báo cho ông ta, các ngươi hẹn một nơi nào đó để gặp mặt.”

Vân Thâm nhìn chăm chú vào hắn, mỉm cười: “Giác Phi, ngươi hình như quen biết với khá nhiều vương công quý tộc thượng tầng Nam Sở, cho dù là tiền thái tử hay tân thái tử đều có quan hệ với ngươi.”

Ninh Giác Phi đậm đậm hỏi: “Vân Thâm, ngươi có gì muốn nói với ta sao?”

Vân Thâm nhìn nét mặt của hấn, bỗng nói: “Ta thì không muốn nói gì, nếu người không muốn nói ta cũng không hỏi, chỉ có một chuyện làm ta cảm thấy rất buồn bực, muốn hỏi người một chút.”

Ninh Giác Phi cảm khái nhận lời: “Người hỏi đi. Chỉ cần người hỏi, ta sẽ nói.”

Vân Thâm nghe xong, cười hài lòng vô cùng:: “Giác Phi, khi người nói chuyện với ta, luôn dùng từ ‘các người’, khi nhắc tới Nam Sở hay Tây Vỹ thì dùng ‘bọn họ’, nghe giống như người không phải người Nam Sở cũng không phải người Tây Vỹ, lại càng không phải người Bắc Ké. Người rốt cuộc là người ở đâu ta không muốn hỏi nhiều. Nếu như người muốn nói thì hãy nói với ta. Ta chỉ muốn hỏi người, hiện giờ, ngay tại lúc này, trong lòng người, rốt cuộc người là người ở đâu?”

Ninh Giác Phi nhìn y, gương mặt nở một nụ cười thật ôn hòa: “Được rồi, hiện tại ta là người Bắc Ké.”

Nhất thời Vân Thâm tươi cười rạng rỡ gật đầu, không nói thêm gì.

Trong phòng rất an tĩnh, không gian chỉ còn nghe thấy âm thanh chiêm chiếp của chim non nho nhỏ truyền đến tai mọi người, thật êm tai.

Qua hơn nửa ngày, liền có người hầu đưa cơm lại đây. Vân Thâm cùng Ninh Giác Phi không nói gì, chỉ nhìn người hầu dọn mâm, bưng cơm.

Có một tiểu nha hoàn bưng một chậu nước nóng đi tới góc phòng, đặt ở đó: “Hai vị đại nhân, thỉnh.”

Vân Thâm liền đi trước rửa tay, sau đó ngồi vào bàn.

Ninh Giác Phi chờ y rửa xong rồi mới đi lại rửa tay. Tiểu nha hoàn đưa xà phòng cho hấn, thanh âm cực nhẹ: “Chương đại nhân hỏi, công tử có thể đáp lời chưa?”

Nét mặt Ninh Giác Phi chưa từng thay đổi, đáp lại thật nhẹ: “Bằng lòng gặp, để ông ấy chọn nơi.”

Nha hoàn nói: “Chương đại nhân nói, nếu như tiện, canh ba tối nay, gặp trong phòng công tử.”

“Được.” Ninh Giác Phi rửa xong tay, nhận lấy khăn lau khô rồi ngồi vào bàn.

Lúc đang ăn, có mấy người tiểu tỳ hầu hạ bọn họ nên hấn không tiện nói chuyện này mà chỉ nói những chuyện đơn giản như phong cảnh Lâm Truy, mỹ thực nơi nào ngon. Một lát sau, Vân Thâm bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Giác Phi, ngày mai phủ thái tử có chuyện vui. Thái tử điện hạ nói đây là đây tháng của nhi tử mới sinh của y, là tiệc nhà, không phải quốc sự, thế nên mời người với ta cùng đi.”

Ninh Giác Phi nhìn y một cái, thấy y tha thiết như thế, liền cười: “Được, ta cùng người đi.”

41. Quyển 1 - Chương 40

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Phủ thái tử Thuần Vu Càn chính là phủ của nguyên thái tử Thuần Vu Kích năm xưa, khi Giác Phi theo Vân Thâm và Tần Hân cưỡi ngựa đi tới trước cửa phủ thì bên trong đã náo nhiệt từ lâu. Những đại thần mặc quan phục chính thức từ trên xe ngựa bình ổn bước xuống, ôm quyền thi lễ với nhau và nhiệt tình bắt chuyện, cùng nhau vào phủ.

Ba người Vân Thâm cũng xuống xe, cùng kỵ binh Bắc Kế mang theo ngựa vào, người nhà phủ thái tử định đi lại dắt ngựa cho họ nhưng bị họ giả vờ không nghe hiểu tiếng Nam Sở mà cự tuyệt.

Một trong những quân sự phủ thái tử đã nhìn thấy họ nên cười cười chạy đến, khách khí nói ngưỡng mộ mấy câu rồi nghênh đón họ vào phủ.

Trong phủ khắp nơi giăng đèn kết hoa, ồn ào sôi nổi, hành lang gấp khúc tinh xảo, xuyên qua mặt nước, trong hồ nước to lớn, sen đang nở rộ, bên bờ dương liễu xanh mướt, ngoại trừ hoàng cung ra, ở đây chỉ sợ là phủ đệ phú quý nhất thiên hạ chứ không chơi.

Sắc mặt Ninh Giác Phi có chút âm trầm. Con đường này hắn đã từng đi qua vài lần, mỗi lần đều đi mà vào, khiêng mà ra. Nhìn cảnh sắc nơi này, mũi hắn dường như nghe được mùi máu tươi trên người mình vào lúc ấy. Hắn hít một hơi thật sâu, không chế tình cảm bản thân, trong mắt hàn quang không ngừng chớp lóe.

Đi qua hành lang gấp khúc, đi qua hoa kính, họ đến chính sảnh.

Thuần Vu Càn đang ở cửa đón khách, nhìn thấy bọn họ nhất thời vui mừng cười cười, chấp tay thi lễ: “Vân đại nhân, Tần đại nhân, Giác Phi, đa tạ, hân hạnh được đón tiếp các vị, đa tạ.”

Hai tùy tùng đi theo sau Vân Thâm lập tức dâng danh sách quà tặng.

Thuần Vu Càn chiếu theo quy củ tiếp nhận rồi nhìn sơ một chút, sau đó đưa cho tổng quản phía sau, cười ha ha: “Vân đại nhân đa lễ như vậy. Thật là khách khí quá.”

Vân Thâm thành khẩn ôm quyền hành lễ: “Thái tử điện hạ, một ít lễ mọn, xin vui lòng nhận cho.”

“Nào dám? Nào dám? Lễ vật như thế quả thật quá nhiều rồi, tiểu khuyển nào nhận nổi?” Thuần Vu Càn một bên cười khiêm tốn một bên theo bọn họ vào.

Trong viện vốn mở rộng dựng một sân khấu, có mấy thiếu niên nhìn qua còn rất nhỏ tuổi đang diễn tuồng.

Phía dưới là bàn gỗ tử đàn đã ngồi gần đầy người.

Đợi đến khi các thiếu niên lui xuống sau hậu trường, một vai hề liền xuất hiện, nói chêm chọc cười rồi ca một đoạn mua vui cho quan khách.

Khi bọn người Vân Thâm vừa vào, vai hề đang đắc ý ca đến phần cuối: “Ta là kẻ chường không hư, nấu không nát, đập không bẹp, xào không hỏng, là miếng đậu phụ một đồng một miếng nổi danh. Thế hệ sau cứ ai kêu người bới chẳng tới, bới chẳng xong, cới chẳng ra, đốn chẳng rụng, chỉ chậm rãi khoác lên người hần tầng tầng lớp lớp. Ta xem là nguyệt Lương Viên (1), uống là rượu Đông Kinh (2), thích là hoa Lâm Truy, leo là liễu Chương Đài (3). Ta cũng biết cờ vây, đá cầu, đuổi bắt, biết ca múa, biết thổi sáo, biết ngâm thơ. Người dù là đá rụng răng ta, vật méo miệng ta, đá què chân ta, đánh gãy tay ta, hoặc trời giáng bệnh nặng cho ta, thì ta vẫn không chịu hư người. Trừ khi là Diêm vương tự mình tới gọi, thần quỷ đến dẫn đường, tam hồn quy địa phủ, thất phách tang minh u, thiên chứng giám, trong lúc đó ta vẫn không bôn đào yên hoa lộ (4).”

Nhìn vai hề dáng dấp lười biếng ca xong, bên dưới cười vang một mảnh.

Vân Thâm quay đầu cười nói với Tần Hân: “Tiết mục ngắn này có chút thú vị.”

Thấy ba người bọn họ tiến đến, giữa sân khấu náo nhiệt bỗng lặng đi. Những quan viên vừa mới được đề bạt tròng Vân Thâm và Tần Hân, mặt lộ vẻ không vui. Cựu thần thì có nhiều người nhìn về phía Ninh Giác Phi, nét mặt bất đồng, xem thường, chẳng đáng rồi lại cố nhiên, kiềm chế không được rồi lại không dám lỗ mãng, nhãn thần phiêu hốt không dám nhìn thẳng, giả bộ lơ đãng không thềm chú ý, nhất thời, bầu không khí có chút xấu hổ. Trên mặt Thuần Vu Hân vẫn vui vẻ cười cười, định đứng dậy qua bắt chuyện nhưng bị Thuần Vu Triều ở bên cạnh túm lại, đành cố nén không nhúc nhích mà ánh mắt lại không rời khỏi Ninh Giác Phi một lần nào.

Ninh Giác Phi chậm rãi đi tới, ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả. Hắn nhìn thấy ngoại trừ Tôn Minh Sưởng, Du Huyền Chi, Trương Vu Điền ra, chỉ ít còn có mười tám người quen mặt nữa. Về mặt hắn vẫn đậm mạc, bất động thanh sắc, theo Vân Thâm đi.

Thuần Vu Càn tựa như không phát hiện điều gì cổ quái ở đây, cười cười dẫn bọn họ tới vị trí rồi thỉnh họ an tọa.

Vân Thâm khách sáo hai câu thì cũng tự nhiên ngồi xuống.

Ninh Giác Phi cũng ngồi xuống.

So sánh với bàn khác, chỗ họ rất quạnh quẽ, ngoại trừ lễ bộ thượng binh Trương Vu Điền theo lễ tiết mà nói đôi câu ra, những người khác không thềm bắt chuyện với họ. Ba người họ cũng bình chân như vại, uống trà, xem kịch.

Qua một lúc lâu, tổng quản báo khách nhân đều đã đến đông đủ, Thuần Vu Càn liền ra lệnh cho gánh hát bắt đầu diễn.

Tiết mục mở đầu là diễn võ, chỉ thấy người trên đài liên tục bay qua bay lại hoa cả mắt còn dưới đài thì vỗ tay gọi hay vang trời.

Sau đó không biết là ai mở lời: “Thế có gì là hay? Ngày xưa kép võ Ân Tiểu Lâu nổi danh đại giang nam bắc từng ở trên đài một hơi nâng cả trăm cân, không chỉ vậy hắn còn có thể lộn nhào trên một cái ghế đầu nhỏ đặt trên một cái ghế khác để trên một cái bàn, nâng cả trăm cân xong mà nhảy từ ghế cao xuống đất, mặt không đỏ, hơi không hụt, thật là kinh hãi bốn phương, đến nay không người sánh được.”

Gã kia ở một chỗ nói sinh động như thật, người bên cạnh tấm tắc khen: “Thật vậy sao? Aiii, đáng tiếc, đáng tiếc, hắn chết trẻ quá, chúng ta thật không có phúc nhìn rồi.”

“Đúng vậy, tiếc thật...”

Trương Vu Điền có chút bất an mà liếc Ninh Giác Phi, nhưng không dám mở miệng nói gì.

Ninh Giác Phi đưa tay bóc một hạt dưa trong đĩa, ngón tay dùng sức một chút, vỏ dưa nứt ra một khe nhỏ. Hắn lấy phần ruột, bỏ vỏ, ung dung đưa vào trong miệng, ánh mắt từ đó đến giờ chỉ nhìn trên sân khấu.

Tiết mục mở đầu kết thúc, một đào hát uyển chuyển đi ra, vung tay áo cất tiếng ca: “Hoa Giang Nam, nguyệt Lương Viên. Hoa chờ người mua, trăng chờ người xa. Hoa ỷ lan nở rộ tuyệt diệu, trăng nâng cốc hỏi phút đoàn viên. Trăng có tròn có khuyết, hoa có nở có tàn, nhân sinh ly biệt là tối khổ. Hoa tàn xuân ba tháng lại nở, trăng khuyết đêm Trung thu lại tròn, người chẳng biết thuở nào về?”

“Hay.” Dưới sân khấu tung hô.

Có người không có hảo ý cười: “Tiểu cô nương này ngon mắt nha.”

Người bên cạnh gã cũng ha ha cười, thanh âm tràn ngập ý dâm loạn.

Dần dần, thanh âm trêu chọc đào hát càng ngày càng nhiều.

Nghe mấy ngôn từ không sạch sẽ này, Vân Thâm nhấp một ngụm trà, bất động thanh sắc liếc Ninh Giác Phi một cái, trong mắt là một tia khinh miệt dành cho bọn kia.

Ninh Giác Phi từ lâu đã quen với những biểu hiện này của bọn vương công đại thần, nét mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Hai tiết mục nữa trôi qua, có vài quý tộc thích hát vài câu cũng lên hát góp vui, người phía dưới càng trầm trồ khen ngợi.

Ninh Giác Phi chán đến chết nên đứng dậy ra ngoài hít thở chút không khí.

Đi qua sân, tiếng ồn ào cũng nhỏ lại. Ninh Giác Phi thông thả dạo hoa viên, phía sau liền truyền đến một tiếng gọi: “Tiểu Lâu.”

Ninh Giác Phi dừng lại nhưng không xoay người.

Rất nhanh, thanh âm nọ liền tới gần: “Tiểu Lâu, thật là người? Ta biết ngay là người không chết mà, thật là nhớ chết ta rồi...”

Ninh Giác Phi nghe thấy âm thanh đang hưng phấn đến biến điệu ấy lần nữa thì tay trái như sấm chớp vươn qua, nắm ngay yết hầu gã nọ.

Gã nọ chỉ kịp “ư” lên nửa tiếng rồi không nói được gì.

Lúc này, Ninh Giác Phi mới quay lại, ánh mắt như dao, tràn ngập sát khí.

Gã nọ là một nam nhân trung niên mặc phục sức quan văn nhị phẩm, mũ vương cánh to, Ninh Giác Phi cũng không nhớ ra chức quan hay tên của gã nữa, chỉ nhớ rõ gương mặt gã, nhất là cặp mắt bùng bùng thú tính trong đêm khuya.

Người nọ hai tay gắng mở bàn tay đang nắm cổ mình ra nhưng lực của gã chỉ như châu chấu đá xe mà thôi. Bàn tay như gọng sắt kẹp chặt cổ họng, chỉ cần thêm chút sức, gã chắc chắn sẽ chết.

Ninh Giác Phi nhìn thân thể càng lúc càng rũ liệt của gã, đột nhiên thả tay.

Gã nọ thống thiết mà ho, ngã trên mặt đất.

Ninh Giác Phi hơi cúi người, gằn giọng: “Đại nhân, đây chỉ là cảnh cáo, nếu người còn dám xuất hiện trong vòng ba thước xung quanh ta, ta sẽ thiến người.”

Nói xong, hắn vươn tay phải, nắm lấy cành cây bên cạnh, dùng lực, ‘rắc’, cành cây to gấp đôi cổ họng gã nọ liền đứt đoạn khỏi thân.

Ninh Giác Phi nắm cành cây còn nguyên lá quăng vào người trước mặt, xoay người đi khỏi.

Sau một lát, Thuần Vu Càn ra khỏi viện, mắng gã đang nằm bẹp trên mặt đất: “Ngu xuẩn, thật mắt mặt. Ân Tiểu Lâu đã chết từ lâu, hẳn là Ninh Giác Phi, đâu phải người người có thể chọc vào? Thực sự là ngu xuẩn hết chỗ nói.”

Gã nọ run run mà ho: “Dạ... dạ... thái tử điện hạ.... hạ quan ngu xuẩn... hạ quan hồ đồ...”

Thuần Vu Càn hừ lạnh: “Ta thấy người thân thể không khỏe rồi, về phủ mà tĩnh dưỡng đi.” Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Mặt gã nọ mặt xám như tro tàn, định cầu xin thêm vài lời nữa nhưng người phủ thái tử đã vực gã dậy, vừa đỡ vừa vác gã đi về phía cửa phủ.

Ninh Giác Phi đứng bên hồ một hồi liền cảm thấy có người đến gần, khí thế quen thuộc vô cùng, hẳn bình tĩnh xoay người lại.

Thuần Vu Càn nhìn hẩn chốc lát rồi nói: “Xin lỗi, gã đó điên rồi, như chó dại thôi, người đừng để trong lòng.”

Ninh Giác Phi lạnh lùng nói: “Người như vậy, hôm nay, trong quý phủ của người cũng không chỉ một hai người.”

Thuần Vu Càn có chút giật mình rồi lại khe khẽ thở dài: “Giác Phi, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, cho dù có kẻ đui mù nhìn lầm người, chắc cũng không đến nỗi trở ngại đại cục chứ?”

Ninh Giác Phi nghiêng đầu nhìn mặt nước phẳng lặng trong hồ rồi đột nhiên cười lên: “Hiện tại, ta tin tưởng Giang Tòng Loan không ở trong tay người rồi. Bằng không chắc chắn người sẽ bắt y viết ra một cái danh sách, những người cần giết, những người cần bãi chức, chỉ ít, cũng không để cho những người như vậy xuất hiện trước mặt ta, tránh ta tức giận mà thay đổi ý định không?”

Thuần Vu Càn cũng nở nụ cười, gật đầu: “Phải, Giang Tòng Loan không ở trong tay ta, y biến mất rất kỳ hoặc. Ta nghĩ y biết thời biết thế, chạy vô tung vô ảnh, dù sao cũng coi như là đã đạt được mục đích, ta cũng không truy tra tường tận. Chỉ cần y không xuất hiện ở Lâm Truy, muốn ở chỗ nào mở cửa buôn bán, ta đều không quản.”

Ninh Giác Phi gật đầu, nụ cười lui tắt, nhất thời trầm mặc.

Thuần Vu Càn nhẹ giọng: “Giác Phi, những chuyện xảy ra trong quá khứ của người là do ta dựng nên nhưng dù sao cũng có tiền căn hậu quả. Huống hồ người rút cuộc cũng đã báo được thù. Người cũng từng nhục ta, trong lòng ta chưa từng có ý niệm trách tội người. Người ta coi như đã huê nhau, từ đó bắt đầu lại, được không?”

Ninh Giác Phi lãnh đạm hỏi lại: “Từ đó bắt đầu? Từ lúc nào bắt đầu? Từ lúc ở quý phủ của người hay từ

lúc ở Thúy Vân lâu?”

Thuần Vu Càn ho nhẹ hai tiếng, thành khẩn nói: “Giác Phi, người cần gì cố chấp như thế? Những chuyện quá khứ đã theo Ân Tiểu Lâu táng xuống mồ rồi. Ninh Giác Phi ở Kiếm môn quan đánh một trận thành danh, là anh hùng danh dương thiên hạ. Người đã trải qua luân hồi, trong lòng đã vô trần, cần gì nhớ mãi đoạn thời gian ấy?”

Ninh Giác Phi cười khê: “Phải, trong lòng ta chẳng còn bận tâm nào nữa, vậy cần gì vào Nam Sở làm quan, bị lợi danh quán thân, để tiểu nhân chọc tức?”

Thuần Vu Càn bị hấn phản vấn cứng họng nhưng vẫn cố nói: “Người đã sống trên đời, sao có thể tránh được vận trượng hồng trần? Sao không xuất thế vào đời, cứu dân khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, tạo thành nghiệp lớn, danh lưu sử xanh.”

“Danh lưu sử xanh?” Ninh Giác Phi nhìn y, lắc đầu cười: “Có lẽ một ngàn năm sau, đoạn lịch sử này đã sớm mai một rồi, ngay cả sách sử đều không tìm ra vết tích.”

Thuần Vu Càn nghe vậy cả kinh: “Thật sao?”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Chỉ ít trong trí nhớ của ta, trong ba ngàn năm lịch sử còn ghi lại không hề có thời đại này.”

Thuần Vu Càn nghe xong, ngửa đầu nhìn về phía mây trắng trên bầu trời, nhất thời mờ mịt thất vọng. Một lát sau, y thở dài: “Có thể, lịch sử về thời đại này rồi cũng tiêu tan trong chiến hỏa.”

“Có lẽ vậy.” Ninh Giác Phi than nhẹ. “Các đời các triều, chuyện như vậy nhiều lắm.”

Thuần Vu Càn có chút bùi ngùi: “Đại trượng phu sinh ra trên đời, chung quy cũng nên làm gì đó, về phần hậu thế bình luận ra sao, có ghi chép hay không, đâu không phải chuyện ta có thể điều khiển được.”

Ninh Giác Phi nghe thế, trong lòng cũng có chút ý tán thưởng. Người này nếu không phải ngay từ đầu dùng những hành động tra tấn tàn nhẫn với hắn, tạo thành một đường ranh giới không thể vượt qua giữa cả hai thì chắc hẳn đã chấp nhận nhập bọn với y, giúp y triển khai đại nghiệp, chinh phục sơn hà. Đáng tiếc, số phận đã là như vậy, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không trở thành bạn y được. Thế nhưng, làm địch thủ của người này, nhất định cũng rất kích thích nhỉ?

Thuần Vu Càn nhìn gương mặt trầm tư của hắn, trong lòng một mực nỗ lực ức chế xung động cuộn trào mãnh liệt trong lòng mình. Y thật sự rất muốn vươn tay qua, ôm lấy thiếu niên mỹ lệ mang đôi mắt trong trẻo mà u sầu này vào trong lòng.

Ninh Giác Phi lẳng lặng đứng bên hồ nước, trường sam thiên thanh sắc thêu từng trúc mai, vạt áo nhẹ nhàng bay trong gió càng làm tôn thêm vẻ phiêu dật xuất trần của hắn, khiến kẻ khác tâm động.

Thuần Vu Càn trầm trầm cất tiếng: “Giác Phi, Phật gia có nói, nhân sinh tứ khổ, tham sân si, sở cầu bất đắc, oán tăng hội, ái biệt ly (5). Trong tứ đại khổ đó, ta không muốn phải trải nghiệm bất kì cái nào.”

Ninh Giác Phi biết y đang nói cái gì, nghiêng đầu tránh ánh mắt nhiệt tình của y, hần đạm đạm nói: “Không tham thì không si, vậy sẽ không còn khổ.”

Thuần Vu Càn tiến lên một bước, nhẹ giọng kêu: “Giác Phi...”

Đúng lúc này, tiếng kêu sung sướng của Thuần Vu Hàn cách đó không xa truyền đến: “Giác Phi, Giác Phi, sao ngươi lại chạy tới đây rồi? Ta tìm ngươi khắp nơi đó.”

Thuần Vu Càn ngừng bước, có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn vị ngũ đệ vô tư này của y.

Thuần Vu Hàn chạy lại đó, ôm lấy cánh tay Ninh Giác Phi vô cùng thân thiết kêu: “Ta tìm ngươi nửa ngày rồi, thì ra ngươi ở đây nói chuyện với đại ca.”

Ninh Giác Phi cũng không né tay cậu, chỉ nói: “Ừ, đã nói xong rồi, chúng ta đi xem kịch đi.”

“Được nha.” Thuần Vu Hàn lập tức gật đầu. “A~~~ phải rồi, quốc sư Bắc Kế mới tới cũng hiểu biết kịch đó, Tôn đại nhân thỉnh y viết một đoạn kịch hát ngay tại chỗ, y chấp nhận rồi. Giờ đang viết đó, chắc sắp hát rồi. Tối lúc chúng ta qua chắc còn kịp nghe.”

Ninh Giác Phi vừa nghe thế thì nổi lên hiếu kỳ, mỉm cười chấp tay với Thuần Vu Càn rồi bỏ đi theo Thuần Vu Hàn.

Thuần Vu Càn nhìn bóng lưng của hần, sắc mặt âm trầm vô cùng, trong mắt lóe ra quang mang khốc liệt, quyết tuyệt.

Du Huyền Chi nguyên bản ở xa xa nhìn, đi lại chỗ y, hỏi: “Thái tử điện hạ, như thế nào?”

Thuần Vu Càn chậm rãi lắc đầu: “Chỉ sợ hần không nhận tình của chúng ta.”

Du Huyền Chi nhìn bóng lưng Ninh Giác Phi và Thuần Vu Hàn biến mất trong cửa viện, mặt banh như dây đàn, trầm giọng nói: “Thực sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, không biết điều. Điện hạ thấy chúng ta chừng nào động thủ thì được?”

Thuần Vu Càn suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bọn họ không phải vẫn còn ở đây mấy ngày sao? Mai ngươi bắt đầu bố trí, muốn bắt người cũng phải bí mật mà bắt, đừng dả thảo kinh xà. Chờ đến khi sứ đoàn Bắc Kế khởi hành, nếu Ninh Giác Phi cũng muốn đi theo thì động thủ cũng không muộn.”

“Tuân lệnh.” Du Huyền Chi khom người, sau đó theo Thuần Vu Càn vào viện nghe hát.

Ninh Giác Phi thông dong bước đến gần chỗ náo nhiệt trong viện, ai ai cũng hào hứng hí hửng.

Thuần Vu Hàn lóc chóc, vội vàng tìm người hỏi chuyện gì.

Thanh niên nhân kia đại khái cũng là nhị thế tử, ánh mắt rất trực tiếp, vô tâm cười hì hì: “Bọn họ ồn ào đòi quốc sư Bắc Kế kia tự mình hát, y cũng đã nhận lời rồi. Yaaa, ngài xem, còn đòi trống với hồ cầm nữa, sắp hát rồi.”

Thuần Vu Hàn ‘diiii’ một tiếng: “Không ngờ mọi rợ bắc địa cũng biết hát kịch của chúng ta nữa?”

Ninh Giác Phi nghe những lời này quả thật quá chói tai, nhưng không tiện phản bác, liền trở về chỗ cũ mà ngồi.

Tần Hàn cười với hắn: “Vân đại nhân sắp lên sân khấu hát một khúc, ta cũng là lần đầu tiên nghe đại nhân hát nha, hôm nay quả thật có phúc.”

Ninh Giác Phi cười gật đầu, đem ánh mắt nhìn về phía sân khấu.

Hôm nay Vân Thâm mặc trường sam nam bắc kết hợp do tự ý thiết kế càng làm tôn thêm vẻ phong lưu phóng khoáng, nhất cử nhất động như thường. Y tay cầm một chiếc quạt giấy, khoan thai bước lên sân khấu, đọc vài câu bạch, tựa như “Diễn viên tốt, nhân nhĩ sống”, thanh âm y thanh thuần, ý nhị mười phần. Sau đó trống nổi ba tiếng, tiếng đàn cất lên.

Vân Thâm mỉm cười cất tiếng: “Thời gian trăm năm như mộng điệp, quay đầu lại chuyện cũ sao nén tiếng thở than. Hôm nay xuân đến, minh triều hoa tàn, phật chén rượu trong đêm khuya nến tắt. Nhớ tiền triều bao chuyện khuyết đầy, giờ đã thành bùn đất ở nơi nao. Không người ngư tiều thôi tán chuyện, mộ hoang giờ không đoạn bi thương, chẳng kể sang hèn. Lăn theo chân hồ và hang thỏ, biết bao hào kiệt sinh ra. Vạc ba chân nếu mất một thì sao? Mệnh ư? Trời dạy giàu đừng xa xỉ, không có ai ngàn ngày đều tốt cả. Thấy người trước mặt tâm ngạnh như sắt, lại phụ lòng cảnh sắc gấm hoa. Trước mắt mặt trời đỏ lại ngã về tây, bệnh tật như xe xuống núi. Hừng đông thanh trần như tuyết trắng, giường trên và hài cũng biệt ly. Đùng cười chim gáy xây ổ vụng, hồ lô đầy bồ vẫn giả bộ ngây ngô.

Lợi danh tận, thị phi tận, hồng trần không đến tận bên nhà, cây che sân, núi xanh đắp thêm đầu tường thiếu, rào trúc nhà tranh.

Dế cất tiếng trong cảnh lặng yên, gà gáy vạn sự không bao giờ ngơi nghỉ. Tranh danh lợi năm nào mới hết? Bài binh chi chít, bố trận trùng trùng, tranh đoạt liên miên.

Đồng cỏ xanh Bùi Lục, gấm sứ Bạch Liên, chào mùa thu hoạch: trên đường hái hoa cúc, lấy sương nấu cua tím, ủ rượu đốt lá đỏ, đời người thì hữu hạn, mấy người đến ngôi cao.

Ngoan đồng kia hãy nhớ cho kỹ: Bắc Hải chờ người đến, xa Đạo Đông mà say.” Hát đến đây, y nhẹ nhàng vẽ một đường cong bằng cánh quạt, cười nhìn về phía Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi cũng cười, cao giọng kêu một tiếng “Hay”, rồi lập tức vỗ tay.

---

(1) Lương Viên nguyệt: Trăng ở Lương Viên, Lương Viên (Trung văn giản thể: 凉园; bính âm: Liángyuán Qū) hiện tại là một khu thuộc địa cấp thị Thương Khâu, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

(2) **Đông Kinh** ( ) là một từ Hán-Việt có nghĩa là “kinh đô tại phía Đông” và thường được dùng cho:

Khai Phong (Trung Quốc): Thời kỳ Bắc Tống là Đông Kinh. Năm 1153 nhà Kim đổi thành Nam Kinh.

Phủ Hưng Khánh (Trung Quốc) là Đông Kinh của nhà Tây Hạ. Nay là Ngân Xuyên, Ninh Hạ.

Đông Kinh (Hậu Kim): Đông Kinh của Hậu Kim (thời kỳ Nỗ Nhĩ Cáp Xích).

Liêu Dương (Trung Quốc): Đông Kinh của nhà Liêu, đầu thời nhà Kim gọi là Nam Kinh, năm 1153 lại đổi thành Đông Kinh.

(3) Chương Đài: Tên một con đường ở thành Trường An (Trung Quốc) thời Đường, nơi có nhiều lầu xanh.

(4) Yên hoa lộ: con đường ngày đầu xuân, hoa vừa nở rộ, có nghĩa sẽ con đường mới rộng mở và tốt đẹp hơn.

(5) Tham sân si: tam độc, là nguyên nhân chính gây nên cái khổ của con người.

Sở cầu bất đắc khổ, Oán tăng hội khổ, Ái biệt ly khổ, Ngũ thụ uẩn khổ: mong muốn mà không đạt được là khổ, ghét thù nhau mà phải sống gần nhau là khổ, yêu thương nhau mà phải xa lìa là khổ, nắm giữ quan bị vật chất che mờ và mê muội theo nó là khổ.

Kaori: Có ai thích Thuần Vu Càn không? Ta thấy Thuần Vu Càn cũng được lắm đó chứ. Tiếc là ....

Mai_kari: T không có thích TVC, cũng chẳng thích nổi ai trong cái nước Nam Sở đó. Cảm thú đội lột quân tử không.

Kaori: Ở một khía cạnh nào đó, tính cách của Thuần Vu Càn cũng rất được mà o_o

P/s: Mấy cái phần hát hò kịch cột trong chương này kinh dị quá ToT.

42. Quyển 1 - Chương 41

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Sáng sớm thức dậy, Vân Thâm đã nói: “Giác Phi, sáng nay ta phải đi Lễ bộ từ biệt. Bọn họ chẳng biết việc này, phỏng chừng lần này chúng ta đột nhiên cải biến hành trình sẽ bị bọn họ úp mớ mà phê bình, đại khái có thể chậm một chút mới khởi hành được. Dù sao buổi chiều là đã có thể ra khỏi thành, người cũng thu xếp một chút đi.”

“Ừ.” Ninh Giác Phi gật đầu. “Bọn họ sẽ không gây khó dễ cho người chứ?”

“Hẳn là sẽ không.” Vân Thâm thoải mái mà cười nói. “Bắc Kế uy thế còn đang mạnh, Nam Sở có lòng phản kích theo lẽ thường cũng sẽ không tùy tiện làm khó dễ. Ta nói trong nước có chuyện quan trọng, cần phải về gấp, bọn họ cũng không thể phản đối được. Nhưng, hôm qua chúng ta tận hứng mà về, một chút vết tích cũng không lộ ra có chuyện gì, hôm nay liền đột nhiên yêu cầu rời khỏi, chắc sẽ làm rối kế hoạch của Thuần Vu Càn, trong lòng y nhất định rất khó chịu.”

“Kế hoạch của Thuần Vu Càn?” Ninh Giác Phi nhướng mày, hồ nghi nhìn về phía y.

“Đúng vậy.” Vân Thâm nghiêng người, nhẹ nhàng cắn một cái lên môi hắn, cười nói: “Cụ thể ta cũng không rõ lắm nhưng chỉ sợ là có liên quan đến người.”

Ninh Giác Phi mỉm cười, một tay lấy ôm lấy y, mạnh mẽ siết lấy thắt lưng y, thanh âm rất mềm nhẹ: “Người cũng cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Vân Thâm cười gật đầu.

Một lát sau, Ninh Giác Phi buông y ra, Vân Thâm cười cười liền đi khỏi.

Y rời khỏi không lâu sau, khuôn mặt tươi cười của Thuần Vu Hàn liền xuất hiện trước cửa.

Ninh Giác Phi bình thản nhìn cậu một cái: “Cảnh vương gia, hôm nay ngồi uống trà một chút đi.”

Thuần Vu Hàn lập tức vui sướng ngồi xuống, cầm lấy tách trà Ninh Giác Phi đưa cho cậu, vui vẻ uống.

Bọn họ ở ru rú trong phòng cả buổi sáng. Ninh Giác Phi cảm thấy tâm thần không yên, chỉ nhìn hoa sen trong ao mà ngây người.

Thuần Vu Hàn một mực ríu ra ríu rít nói, hắn lại không yên lòng, vẫn đang cố suy nghĩ. Nếu như bây giờ bị vây ở đây, bằng vào ba trăm kỵ binh tinh nhuệ, làm sao thuận lợi yểm hộ hơn hai mươi vạn chức đại thần rút lui. Tuy nói Nam Sở không có khả năng động thủ mạnh lúc này nhưng rèn luyện suy nghĩ một chút thì vẫn nên làm.

Thuần Vu Hàn tha thiết khẩn cầu: “Giác Phi, người ở lại đây đi được không? Ta thật sự rất thích người. Sau này chúng ta cùng sống với nhau, được không?”

Ninh Giác Phi không đáp lại cậu, đẩy cửa ra ngoài.

Thuần Vu Hàn vội vã đuổi theo, gọi vang: “Giác Phi, người nói chuyện đi nha.”

Ninh Giác Phi chậm rãi đi ra ngoài ngưỡng thềm lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Thuần Vu Hàn nhắm mắt theo đuôi, khó hiểu hỏi: “Giác Phi, người muốn đi đâu?”

Ninh Giác Phi đi ra đại môn Quốc Tân Quán nhìn con đường an tĩnh trước mắt. Thành mãi vẫn không có bao nhiêu người xuất hiện, luôn luôn thanh tĩnh. Hắn đứng lặng ở đó.

Thuần Vu Hàn kỳ quái nhìn một chút trái phải hai bên rồi lại nhìn hắn: “Giác Phi, người dự định làm cái gì vậy?”

Ninh Giác Phi nhìn cậu một cái, mỉm cười hỏi: “Cảnh vương gia đã mười tám rồi phải không?”

Thuần Vu Hàn sững sốt rồi vui vẻ đáp: “Phải, tháng trước ta đã đủ mười tám, phụ hoàng mẫu phi đều nói ta đã trưởng thành rồi.”

Ninh Giác Phi mạn bất kinh tâm hỏi: “Sắp cưới vương phi cho người rồi phải không?”

Thuần Vu Hàn vừa nghe thế đỏ cả mặt: “Dường như mẫu phi có ý này, ta cũng không gấp. Giác Phi, ta chỉ thích một mình người thôi.”

Ninh Giác Phi cảnh giác đánh giá mọi nơi nhưng hắn luôn có một cảm giác mơ hồ nào đó, trong lúc nhất thời không tìm ra manh mối. Thuần Vu Hàn thấy hắn không đáp thì có chút nóng nảy: “Giác Phi, ta nói thật đó, người phải tin nha.”

Ninh Giác Phi thuận miệng chọc cậu: “Thế à? Chỉ thích một mình ta? Vậy gả cho ta đi.”

Thuần Vu Hàn thất kinh, cứng cả họng, nửa này không biết phải nói làm sao.

Ninh Giác Phi cảm thấy buồn cười, tính trẻ con chợt nổi, được một tắc lại muốn tiến một thước mà nói: “Thế nào? Người nghĩ một chút đi, ta nhất định cưới hỏi đằng hoàng kiệu hoa đỏ thắm nâng người vào cửa.”

Gương mặt Thuần Vu Hàn đỏ đến sắp rỉ máu: “Nhưng... nhưng... nhưng sao có thể? Ta... ta... ta là nam nhân.”

Ninh Giác Phi cười khê: “Không lẽ ta là nữ nhân?”

Thuần Vu Hàn nghẹn lời, lắp bắp nửa ngày, cậu muốn nói “Người gả vào phủ ta đi” nhưng không dám, cậu đã lĩnh giáo qua sự cường ngạnh của thiếu niên mỹ lệ này rồi.

Đúng lúc này, một bóng người lão đảo xuất hiện tại đầu phố, phục sức Bắc Kê.

Ninh Giác Phi rùng mình, lập tức chạy vội đỡ lấy người nọ.

Người nọ cả người đầy máu, gắng gượng ngẩng đầu, là một trong ba trăm kỵ binh lần này đến đây.

“Xảy ra chuyện gì?” Ninh Giác Phi lớn tiếng hỏi.

Người nọ thở hổn hển: “Ninh... đại nhân, Vân đại nhân và ... Tần đại nhân... Bọn họ... bị vây rồi... chúng ta hợp lực thoát ra... thỉnh người... cứu... cứu...”

Ninh Giác Phi cắt ngang lời: “Ở đâu?”

“Lẽ bộ... Lẽ bộ... nha môn... định đến đây... đến đây... đột...”

Ninh Giác Phi thấy thân thể người nọ rũ xuống, máu tươi tuôn ồ ạt như lũ, như nước nhỏ trên mặt đất, lúc này hắn muốn ôm lấy người nọ: “Ta mang người trở lại.”

Người nọ nỗ lực tránh, thanh âm càng ngày càng yếu ớt: “Ninh... đại nhân... nhờ... ngài... đừng quan tâm ta... nhanh đi... cứu... cứu...” Nói đến đây, người nọ đã ngất đi.

Không lâu sau, tiếng binh khí tấn công vang đến đây, có người quát: “Đừng để gian tế Bắc Kê chạy.”

Ninh Giác Phi suy tư nhanh như chớp liền nhận ra thế cục trước mắt. Nghĩ đến đây, hắn thả người trong tay ra rồi nhìn lại, Thuần Vu Hàn cũng đi tới đây, đang ở phía sau hắn thò đầu ra nhìn, mặt mơ hồ “Đây... đây... đây là chuyện gì vậy? Ai dám động thủ đả thương người bên trong hoàng thành? Lá gan lớn thật.”

Ninh Giác Phi không nói hai lời, ôm ngang eo cậu vác lên vai, nhẹ giọng nói: “Cảnh vương, người theo ta đi một chuyến.”

Thuần Vu Hàn cảm thấy khó chịu, kêu lên: “Người thả ta xuống. Giác Phi, người muốn đi đâu, ta đều đi theo người, nhưng đừng có ôm như vậy.”

Ninh Giác Phi căn bản không để ý tới cậu mà chạy vội vào Quốc Tân Quán, vọt tới chuồng ngựa. Chuồng rất lớn, chứa hơn ba trăm con ngựa Bắc Kế mà vẫn không chật, hai mươi binh sĩ Bắc Kế trong coi ở đây, phòng ngừa Nam Sở giở trò, độc chết ngựa của họ.

Thấy Ninh Giác Phi chạy vội vào, bọn họ giật mình, vội vã hỏi: “Làm sao vậy?”

Ninh Giác Phi cưỡi dây cương Liệt Hỏa, phi thân lên ngựa, gấp gáp nói với họ: “Các người lập tức mang toàn bộ ngựa, theo ta đi cứu Vân đại nhân.”

Binh sĩ vừa nghe thế, lập tức có người lấy ra một cái tù và mà thổi, những người khác vội vàng nắm lấy cương ngựa.

Tiếng tù và trầm thấp kéo dài vang vọng đi xa, hai trăm binh sĩ Bắc Kế vũ trang hạng nặng chạy tới.

Bọn họ vừa hỏi tình huống vừa xoay người lên lưng ngựa.

Ninh Giác Phi dẫn đầu xông ra ngoài.

Ngoài cửa cũng đã bị vây đặc.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, Vân Thâm cùng Tần Hân được hộ vệ ôm trong tay, cả áo ướt đầm máu. Mười mấy binh sĩ Bắc Kế theo ra ngoài, giờ chỉ còn hơn mười người, phần lớn đã thụ thương nhưng thần sắc nghiêm trang không hề sợ hãi, trong tay cầm đao hay nắm trường kiếm, hiển nhiên đều là từ binh sĩ Nam Sở vây công đoạt được.

Ninh Giác Phi tay trái nắm chặt Thuần Vu Hàn, tay phải rút ra đoản đao bên hông, trấn định tự nhiên nhìn cấm quân Nam Sở ở ngoài cửa, hỏi Vân Thâm: “Vân Thâm, người sao rồi?”

Thanh âm Vân Thâm có chút yếu ớt nhưng bình tĩnh: “Ta không sao, còn sống.”

Ánh mắt Ninh Giác Phi đã tìm thấy chỉ huy cuộc bao vây.

Du Huyền Chi ngồi trên lưng ngựa, thân mặc quan phục, tay cầm trường kiếm, cầm tức nhìn hẩn.

Ninh Giác Phi nở nụ cười.

Thuần Vu Hàn nhìn trợn thố như vậy, cảm thấy kinh cụ bất an, cậu dùng sức giãy giụa: “Thả ta xuống.”

Ninh Giác Phi âm thầm đem mũi đao chỉ vào thắt lưng cậu, nói nhỏ: “Cảnh vương điện hạ, bình tĩnh một chút.”

Thuần Vu Hàn sợ đến cứng đờ, nhất thời không dám động đậy nữa.

Sau đó, tiếng vó ngựa thanh thúy vang lên, một tiểu đội nhân mã chạy vào.

Cấm quân Nam Sở vây quanh bọn họ hơi giật mình, có người nhìn lại.

Trước là Thuần Vu Càn mặc phục sức thái tử, phía sau là Thuần Vu Triều mặc triều phục còn có vài võ tướng tuổi trẻ, sau nữa là vài chiếc xe ngựa, từ trên xe nhảy xuống vài vị văn thần và hoạn quan. Những người này sắc mặt tái mét, trong mắt phun hỏa, hiển nhiên lòng đầy căm phẫn.

Thuần Vu Càn kéo cương ngựa, nhìn Ninh Giác Phi, trầm giọng nói: “Ninh tiên sinh, quốc sư Bắc Kế Vân Thâm mước có đi sứ, liên hệ với gian tế mai phục trong triều ta đã lâu, đánh cắp cơ mật quan trọng của ta. Vân Thâm gian xảo như hồ, việc này ta nghĩ người còn chưa biết, cho nên không liên quan đến người. Thỉnh người lui sang một bên, đừng can thiệp vào sự vụ trong triều.”

Ninh Giác Phi lạnh nhạt cười nói: “Vân Thâm là bằng hữu của ta, việc này là việc tư của ta, ta phải quản.”

Thuần Vu Càn cười nhạt: “Ngày hôm trước người nói sẽ không làm quân cờ, hôm nay lại chủ động nhảy lên bàn cờ. Thật sự là ngu không ai bằng, xem ra ta đánh giá cao người rồi.”

Ninh Giác Phi đạm nhiên cười: “Hôm nay ở đây mọi người, có ai mà không phải quân cờ? Tất cả mọi người đều ở trong bàn cờ, chỉ là có người thanh tỉnh có người ngây ngô thôi.”

Thuần Vu Càn biến sắc, nghiêm mặt hỏi: “Xin hỏi Ninh tiên sinh thanh tỉnh sao?”

Ninh Giác Phi ý vị thâm trường nhìn y: “Ta thanh tỉnh hay không chỉ sợ thái tử điện hạ rõ ràng nhất.”

Thuần Vu Càn thành khẩn khuyên nhủ: “Tiên sinh như phi long trên trời, sao không tiếp tục làm người ngoài cuộc?”

Ninh Giác Phi hào sảng cười: “Ta vốn muốn tiêu dao hồng trần, là thái tử điện hạ không bằng lòng bỏ qua, ba bốn lần kéo ta vào phiền phức đó chứ.”

Thuần Vu Càn kinh ngạc một lúc rồi liên thanh cười nhạt: “Tiên sinh vốn là người Nam Sở, ta cầu hiền như khát, thành ý trong đó, thiên nhân cộng giám, sở tác sở vi, không có gì quá đáng. Nhưng Vân Thâm là trọng thần Bắc Kê, lại làm mọi cách dụ dỗ người, người tự đưa mình vào tròng mà không biết, thật buồn cười mà cũng thật đáng tiếc.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Ta tự nguyện, người có thể làm gì ta?”

Lời này vừa nói ra. Mấy người văn tuổi trẻ đã chỉ vào hần tức giận mắng: “Nghịch tặc vô sỉ, không vì nước tận trung thì thôi, người còn tương trợ địch quốc, thực là đại nghịch bất đạo.”

Trong lúc nhất thời, bọn họ quát mắng hần “Gian tặc”, “Tiểu nhân”, “Vô sỉ”, “Đê tiện”,... gì cũng mắng.

Ninh Giác Phi cười nhạt không đáp.

Thuần Vu Càn vung tay lên, vài tên ngự tiền thị vệ dùng mãnh gan dạ tha ra một hoạn quan trung niên bị trói, đưa ra giữ vòng vây, ném tới chân người Bắc Kê. Người nọ toàn thân mang đầy thương tích cực hình, đã bắt thành nhân dạng nhưng vẫn còn sống.

Ninh Giác Phi chỉ liếc mắt nhìn người nọ một cái, nhãn thần lạnh lẽo, không khỏi nhớ tới dằn vặt thảm của bản thân năm xưa, sát khí bỗng sinh.

Thuần Vu Càn nhìn Vân Thâm, âm u cười: “Vân Thâm, ngày xưa người co đầu rút cổ ở trong Kê đô, dĩ nhiên bày mưu nghĩ kế có thể thắng tất thấy, quả nhiên hảo mưu kế, phái người tịnh thân vào cung, mười năm liền trở thành tổng quản thái giám trong cung, lên vào trọng địa của ta, thật khiến bản vương bội phục vạn phần. Buồn cười là người của người không dẫn nổi lòng, hai ngày sau lại lên gặp người, người khi Nam Sở ta không có ai sao?”

Vân Thâm mặt không đổi sắc, cười nhạt hai tiếng: “Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ (1)?”

Thuần Vu Càn hừ lạnh: “Vân Thâm, tâm trí người như biển lớn, thiết xán liên hoa (2), hôm nay ta xem người trốn bằng cách nào.”

Văn chức trong sứ đoàn Bắc Kê có vài người bị thương nhẹ nhưng dù chưa thụ thương tinh thần cũng đã kiệt sức, lúc này đều nỗ lực đứng thẳng. Lời này vừa nói ra, văn sĩ bên cạnh hộ vệ Vân Thâm bỗng nhiên ra tay, một tay lấy đoạt lấy Vân Thâm ném ra ngoài.

Chuyển biến quá nhanh, chỉ nghe vài tiếng kêu đau đớn và tiếng kinh hô vang lên. Sau đó, Ngự tiền Kiêu Kỵ vệ bắt được Vân Thâm mà hộ vệ cho Vân Thâm bắt được văn sĩ kia, kiểm gác trên cổ gã. Văn sĩ ấy tuổi còn rất trẻ, đứng thẳng dưới kiếm, nghiêm nghị không sợ hãi.

Tần Hân kinh hãi hỏi: “Kiêu Nghĩa, người... vì sao? Thuở nhỏ người cơ khổ, là Văn tướng quân thu lưu người, dạy người đọc sách viết chữ, người mới có hôm nay, người sao lại vong ân phụ nghĩa?”

Kiều Nghĩa thê lương cười: “Thuở nhỏ ta cơ khổ toàn bộ đều do Vân tộc ban tặng. Vân Thâm, mười bảy năm trước, phụ thân người dạ tập Yến Hành quan, một lần đánh vào trong thành, lạm sát kẻ vô tội, sau đó, dân quân ở Yến Hành Quan liên thủ với sáu quận còn lại tấn công, phụ thân người mới phải thoái lui. Binh sĩ của phụ thân người tại trong thành giết toàn gia của phụ thân ta hơn hai mươi mấy người, bao quát tổ mẫu bị liệt trên giường và đường đệ hầy còn nằm trong tã lót. Lúc đó, đúng lúc ngoại công ta bệnh nặng, mẫu thân và ta đến thăm ở Yến Bình Quan mới may mắn thoát được một kiếp. Mấy ngày sau trở về Yến Hành quan, chỉ thấy trong nhà xác nằm đầy đất, máu chảy thành sông. Vân Thâm, ta cùng với người thù sâu như biển, hận không thể băm thây Vân tộc người vạn đoạn. Là ta cầu mãi Tảo Bắc tướng quân, Kinh đại nhân, ta muốn tông quân giết địch, Kinh tướng quân thấy ta tuổi hầy còn nhỏ, đương nhiên không đồng ý. Sau đó, ta lặng lẽ xuất quan, nguy trang ăn xin, lẫn vào bên người phụ thân người, được phụ thân người thu lưu. Đến khi lẫn vào triều Bắc Kế, ta liền truyền tin cho thái tử điện hạ, nguyện vì nước hiệu lực. Vân Thâm, hôm nay mệnh người đến đây, ta rút cục cũng báo được cừu, chết cũng không tiếc.” Nói xong, gã cất tiếng cười to, hiển nhiên hải lòng vô cùng.

Ninh Giác Phi nghe gã nói thế, nhìn gương mặt tràn đầy thù hận ấy, không khỏi trong lòng thở than.

Vân Thâm cũng không đáp, cất cao giọng nói: “Mọi người Bắc Kế nghe, không cần lo cho ta, lập tức theo Ninh đại nhân đột phá vòng vây. Nếu không đột phá được, liền chỉ giết địch, chí tử mới thôi.”

Hai trăm chiến sĩ Bắc Kế đồng thanh đáp: “Tuân lệnh.” Thanh âm kiên định vang tận mây xanh.

Thuần Vu Càn mặt trầm như nước, đem ánh mắt hướng về Ninh Giác Phi: “Ninh tiên sinh, hiện tại người bỏ gian tà theo chính nghĩa, bản vương liền không truy xét chuyện xưa, vẫn đối đãi người như khách quý. Người lại tiếp tục làm người ngoài cuộc, nhìn chờ không nói.”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Đa tạ thái tử điện hạ, thế nhưng Ninh mỗ đã vào bàn cờ, lạc tử vô hồi.”

Sắc mặt Thuần Vu Càn càng thêm âm trầm: “Ninh Giác Phi, người không nên ép ta.”

Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiếu: “Thuần Vu Càn, là người đang ép ta.”

“Làm càn.” Du Huyền Chi giận dữ. “Người chẳng qua chỉ là một tên áo rách, thái tử điện hạ dĩ lễ tương đãi, thiên hạ đều biết. Người lại lấy oán trả ơn, không biết tốt xấu, tiểu nhân đê tiện như vậy, kẻ khác cười chê.”

Ninh Giác Phi tà tà liếc ông, cười lạnh: “Làm càn? Ta làm càn đâu chỉ có chuyện này?”

Thuần Vu Càn không đợi hắn nhiều lời, lập tức giơ tay lên.

Một hoạn quan tuổi còn trẻ bên người y động tác nhanh nhẹn, mở thánh chỉ.

“Hoàng thượng có chỉ.” Trung khí mười phần, cao giọng đọc. “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Ninh Giác Phi là con dân Nam Sở ta nay lại thông đồng với địch bán nước, cầu kết với Bắc Kề, tương trợ quốc sư Bắc Kề, Vân Thâm tới Lâm Truy đạo cơ mật, ý muốn vong Nam Sở ta, khiến giang sơn ta vào tay người khác, khiến bách tính tang dưới gót sắt của địch, thực là tội ác tày trời. Vốn nên xử trảm cả nhà, tru di cửu tộc, nhưng niệm tình hần có công đẩy lui địch ở Kiếm môn quan, Yên Bình Quan cứu người, có đại công cho nước, đặc xá cho thân hữu người nhà, chỉ định tội một người. Nghe chỉ, tức khắc bắt Ninh Giác Phi, làm theo quốc pháp. Khâm thủ.”

Ninh Giác Phi cất tiếng cười to: “Nói rất hay, chuyển cáo cho hoàng thượng người, không cần khoan hồng độ lượng như vậy. Ta chính là cửu tộc, người tới tru đi.”

“Vi thần linh chỉ.” Du Huyền Chi tựa như không nghe thấy lời hần nói, lập tức khom người tiếp chỉ, sau đó chỉ hướng hần, quát lớn: “Bắt nghịch tặc kia cho ta.”

Cung tiễn lập tức chỉ hướng hần.

Ninh Giác Phi vẫn siết chặt Thuần Vu Hàn, lúc này đem đao để ở yết hầu cậu, nhẹ giọng cười: “Cảnh vương gia, lúc đầu ta từng cứu người một mạng, hôm nay mượn mạng của người dùng một lát, người không cần cảm tạ ta, ta cũng sẽ không tạ người, từ nay về sau chúng ta ân oán song phẳng.”

Thuần Vu Hàn cứng cả người, dường như không thể tin được, run rẩy nói: “Giác Phi, người...”

Ninh Giác Phi lạnh lùng nhìn về phía Du Huyền Chi, trong miệng nói lớn: “Thái tử điện hạ, người lập tức hạ lệnh, buông Vân Thâm, để chúng ta rời khỏi đây, bằng không ta liền giết Cảnh vương, sau đó huyết tẩy Lâm Truy, mọi người ngọc thạch câu phần, cá chết lưới rách.”

~~

(1) Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do.

(2) Thiệt xán liên hoa: chỉ tài ăn nói biết lấy lòng người.

Mai_kari:

Cho tới tận thời điểm này, Mai càng nghĩ NGP lựa chọn Bắc Kề là đúng đắn.

NGP quyết tiết ngày hôm nay cũng do người Nam Sở tạo ra. Họ quá tàn nhẫn, quá vô đạo, 1 lần sai còn được tha thứ, 1 người sai còn có thể bỏ qua, nhưng họ hết lần này tới lần khác đầy dọa hần, hết người này tới người khác lăng nhục hần, ép hần phải cúi đầu, ép hần phải bỏ đi.

Họ luôn nói “cầu hiền như khát, thành ý trong đó, chỉ cần NGP chịu quay về Nam Sở hỗ trợ, tuyệt không từ bất kỳ điều gì”, nhưng họ lại luôn bỏ qua những mong muốn của GP.

NGP luôn nói mình không phải là người Nam Sở, không chỉ vì muốn đoạn tuyệt với đoạn quá khứ bị thương kia, cũng mong muốn có thể tự do tự tại với thân thể xa lạ trong một thế giới xa lạ. Nhưng dù NGP nói biết bao lần, họ vẫn cứ nhất quyết mở miệng bảo NGP là người Nam Sở, 1 câu dân Nam Sở, hai câu dân Nam Sở. Vì là người Nam Sở nên phải có trách nhiệm với Nam Sở, nhưng chính bọn họ có ai có trách nhiệm với nước mình đâu.

Họ muốn NGP bỏ qua quá khứ, nhưng chính họ lại luôn ghi nhớ NGP chính là ATL, vị anh hùng tài năng trước mặt họ trước đây là một tiểu quan ngàn người áp; họ không nói bằng lời, mà họ khắc vào tim, ghi vào óc rõ ràng quá khứ của NGP. Nếu vậy làm sao NGP có thể ở lại Nam Sở phụ trợ?

Họ là tội nhân, nhưng lại làm như mình là thánh nhân, sai là có thể sửa, không nên chấp nhất với quá khứ. Bỏ qua quá khứ? Chôn vùi ký ức? Họ nói vậy càng chứng tỏ họ không nghĩ tới NGP, nếu thật sự một thời điểm nào đó họ có chút tôn trọng dành cho hắn, họ sẽ đặt mình vào vị trí của hắn mà suy nghĩ, nếu họ chính là NGP, đã từng trải qua cùng 1 khoảng thời gian như ATL đã trải, họ có thể bỏ qua hay không, rồi từ đó đưa ra được câu trả lời cho sự quyết liệt hiện tại của NGP? Trừ khi nào họ gặp đúng y những gì mà ATL đã chịu đựng, mới có tư cách nói NGP nên bỏ qua hay không mà thôi.

Cho tới tận thời điểm hiện tại, khi NGP lựa chọn đứng về phe Bắc Kế, do chính Nam Sở đã ép NGP tới đường cùng phải đi về phía địch, ép NGP hết lần này tới lần khác đối mặt với quá khứ đau đớn, ép NGP khui dậy vết thương lòng chưa khép lại. Nếu họ biết câu “thời gian sẽ chữa lành vết thương”, cho NGP thời gian để lắng đi hết những đau buồn, để chữa lành những tổn thương, từng chút một bồi đắp cho hắn, có lẽ sẽ không đến mức đường này.

Chút tự sự vậy thôi, vì bức xúc quá chịu không nổi!!!

43. Quyển 1 - Chương 42

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi chăm chú nhìn vào Du Huyền Chi, ánh mắt kiên định nhấn nhủ quyết tâm của hắn. Trên tay hắn còn có một bùa hộ mệnh là cánh cửa phú quý của Du thị.

Từ khi hắn ra khỏi cửa đến nay, Du Huyền Chi luôn nhìn vào Thuần Vu Hàn trong tay hắn, trong lòng ông luôn chuyển biết bao ý nghĩ nhưng không ý nào có thể bình an đoạt lại ngoại tôn của ông. Ngay từ đầu còn ôm một đường hy vọng, chờ Ninh Giác Phi dưới áp lực vây công mà thoái lui, nhưng chính ông cũng biết đó là khả năng này không lớn. Hiện tại, ông không muốn hi sinh Thuần Vu Hàn, điều đó đối với Du gia mà nói, xác thực là cái giá quá đắt. Nhưng ông cũng không dám tự ra quyết định, ông chờ Thuần Vu Càn ra lệnh.

Thuần Vu Càn nhìn Ninh Giác Phi, nhãn thần phức tạp. Đến tận bây giờ, y vẫn còn mong một tia hy vọng, y không muốn giết người trước mặt này. Thế nhưng, người này đã tỏ thái độ rõ ràng, đối địch với y. Đó là

thêm cánh cho cọp, hẳn muốn giết cọp, buộc phải hủy đôi cánh đó.

Để cho Vân Thâm cùng Ninh Giác Phi chạy, hay để cho Thuần Vu Hàn “Vì nước hy sinh thân mình”, trong hai lựa chọn đó, y không chút do dự lựa chọn điều sau. Thế nhưng, phụ hoàng còn chưa truyền ngôi cho y, thế lực Du gia tuyệt đối không thể khinh thường, thế lực tiền thái tử tuy rằng đã bị đập chết nhưng cũng có thể chỉ tạm ẩn núp, nếu y không để ý tính mạng Thuần Vu Hàn, hạ lệnh tiến công, như vậy sau này chỉ sợ có người vu hãm, nói y diệt trừ huynh đệ, sợ Du gia bảo Cảnh vương tranh vị với y, nên y mới mượn đao giết người. Phụ hoàng lúc đó mà làm căng, mượn lực Du gia, phế đi chức thái tử của y, truyền ngôi cho Thuần Vu Triều. Thuần vương là con của hoàng hậu, so với y càng danh chính ngôn thuận hơn.

Thế nhưng, muốn y bỏ qua cơ hội trời khó cho này thì sao đành, nhất là Vân Thâm cùng Ninh Giác Phi, y thật sự không cam lòng.

Đang do dự, hậu viện Quốc Tân Quán bỗng nhiên bốc khói đen. Điều này thật kỳ lạ, nhất là khi khói thổi thẳng tắp bay lên, bay thẳng trời cao, gió thổi không tan.

Trong đám người Nam Sở chỉ có người trấn thủ biên quan như Du Huyền Chi nhìn thấy mới biết, thần sắc ông đại biến: “Khói báo động.”

Lúc này, Ngự tiền Kiêu Kỵ vệ đã đem Vân Thâm kéo dài tới trước ngựa Thuần Vu Càn, để lại một đường máu đỏ tươi trên mặt đất. Thuần Vu Càn trừng y, bên môi Vân Thâm tuôn ra một dòng máu đỏ tươi nhưng mặt lại mang nụ cười rất khoái trá.

Sau một lát, trong ngoài thành song song có khói đen bay lên.

Có người cả kinh: “Trong cung hỏa họa rồi.”

“Ngoại thành cũng có người phóng hỏa.”

“Thuần Vu Càn, thực sự là hảo mưu kế a.” Vân Thâm cười to. “Thừa cơ khởi sự trong cung, thừa loạn giết phụ hoàng người, thuận tiện giết hoàng hậu, Đức phi, sau đó đổ lên người chúng ta, người có thể thuận lý thành chương mà sớm đăng cơ rồi nhỉ?”

Lời vừa nói ra, không ít ánh mắt nghi hoặc âm thầm nhìn về phía Thuần Vu Càn.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Thuần Vu Càn bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh run: “Du đại nhân, ở đây giao cho người, ta lập tức dẫn Ngự tiền Kiêu Kỵ vệ tiến cung. Trác Kiên, người đi truyền thống lĩnh cấm quân Tôn Đình, để hắn lập tức dẫn người tiến cung, cần vương hộ giá.”

Võ tướng to lớn bên cạnh y lớn tiếng đáp: “Tuân lệnh.” sau đó, quất roi, chạy vội.

Vân Thâm cười nói: “Đúng vậy, động tác cần phải mau, ngàn vạn lần đừng cho người nào đó lấy cái tên hộ giá mà bức vua thoái vị nha.”

Kiều Kỳ vệ đang giữ y giãn dữ, nện một quyền vào bụng y.

Vân Thâm kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng cong người lại, phun ra một búng máu, trên mặt vẫn mang tiểu ý như trước.

Ninh Giác Phi vừa nhìn thấy vậy, cánh tay siết lại. Thuần Vu Hàn lập tức kêu đau thật to.

Sắc mặt Du Huyền Chi đại biến, không chút nghĩ ngợi liền cả giận nói: “Ninh Giác Phi, ngươi dừng tay.”

Thuần Vu Càn thấy phương hướng hoàng cung khói đặc cuộn cuộn lòng nóng như lửa đốt, lớn tiếng: “Du đại nhân, ở đây do ngươi toàn quyền chỉ huy, ngươi có thể tùy cơ ứng biến, không cần thỉnh chỉ.” Nói xong, phóng ngựa liền đi.

Binh sĩ Nam Sở vây xung quanh họ, có hơn phân nửa đi theo phía sau Thuần Vu Càn.

Theo tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân dần dần đi xa, ở đây ở đây khôi phục bình tĩnh kỳ lạ.

Du Huyền Chi nhìn chăm chú Thuần Vu Hàn đau đến chảy cả nước mắt, trong lòng mâu thuẫn trọng trọng.

Lúc này, trong quân Bắc Kế bỗng nhiên nổi lên luồng khói báo động thứ hai.

Khói đen đặc bay lên trời, bên trong thành Lâm Truy, Phi Hoa lầu cao chín tầng lầu cũng hỏa diễm vút cao.

Vân Thâm nhàn nhạt nói: “Du Huyền Chi, ở đây ta lại dùng khói báo động một lần nữa, dũng sĩ Bắc Kế từ lâu mai phục tại bên trong thành Lâm Truy sẽ lập tức phát động tập kích, huyết tẩy Lâm Truy.”

Không chỉ Du Huyền Chi, tất cả mọi người ở đây thần sắc đại biến. Phần lớn bọn họ đều có người nhà, thân hữu ở trong thành, nghe thế không khỏi lo lắng.

Tần Hân cũng nói: “Chiến sĩ Bắc Kế của ta đều có thể lấy một chọi mười, lấy một chọi trăm, nếu tử chiến, thế nào cũng giết được ngàn người vạn người của các ngươi, chết cũng không tiếc.”

Kỳ sĩ Bắc Kế kết thành chiến trận, mặc dù không nói chuyện, nhưng khí thế như hồng.

Ninh Giác Phi chỉ nhìn Du Huyền Chi, lạnh lùng thốt: “Du đại nhân, ta biết Du gia ngươi trung liệt, tất

nhiên là lấy quốc sự làm trọng. Người có thể không để ý sinh tử Cảnh vương gia, hạ lệnh tiến công. Thế nhưng, nếu không giết được ta, cừu nhân của ta phần lớn đều ở trong thành, vương công quý tộc đều là mục tiêu của ta. Người nên nghĩ lại đi. Kiên trì của ta hữu hạn, ta chỉ đếm đến năm. Năm tiếng vừa dứt, nếu người khư khư cố chấp, hôm nay Lâm Truy liền máu chảy thành sông.”

Nói xong, hắn thẳng thắn lưu loát hô: “Một.”

Du Huyền Chi do dự mà nhìn Thuần Vu Hàn.

Tiểu vương gia luôn luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa nước mắt, khóc rống: “Ngoại công, cứu ta.”

Ninh Giác Phi lại đếm tiếp: “Hai.”

Du Huyền Chi có chút mờ mịt mà nhìn mọi người. Nhiều quan lại lảng tránh ánh mắt của ông, bộ hạ ông thì tâm ý nhất trí, ám chỉ ông “thả người, cứu Cảnh vương.”

Ninh Giác Phi lại đếm: “Ba.”

Thanh âm hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như một mũi tên, đâm thẳng vào lòng người Nam Sở.

Vân Thâm uể oải trên mặt đất, không ngừng ho ra máu nhưng tiểu ý càng lúc càng đậm.

Trong mắt Ninh Giác Phi tất cả đều là sát khí, lãnh liệt: “Bốn.”

Du Huyền Chi cắn răng một cái: “Được, ta thả Vân Thâm, tha cho bọn người. Người phải cam đoan, gian tế Bắc Kế bên trong thành Lâm Truy không được thương tổn Nam Sở ta, vừa ra thành Lâm Truy liền thả Cảnh vương.”

Ninh Giác Phi nghiêm mặt, đáp: “Chỉ cần các người thả Vân Thâm để chúng ta đi, ta cam đoan họ sẽ không làm gì Lâm Truy. Về phần Cảnh vương, ta phải mang đi, đến Yến Bình Quan giao cho Hộ Quốc tướng quân, Kinh Vô Song của các người. Người yên tâm, ta cam đoan tuyệt không tổn thương cậu ta.”

“Không được.” Du Huyền Chi trách mắng. “Loại tiểu nhân vô sỉ như người, cả nước cũng bán, ta lấy gì tin.”

Ninh Giác Phi đậm đậm nhất tiểu: “Người chỉ có thể tin ta. Ninh mô tuy là một tên bình dân nhưng nói là làm, một lời nói một gói vàng.”

Du Huyền Chi tức giận nhìn hắn, trong lòng suy nghĩ rất nhanh nhưng vô kế khả thi.

Ninh Giác Phi đem mũi đao nhấn xuống, một đường máu chảy từ cổ Thuần Vu Hàn.

Thuần Vu Hàn chỉ cảm thấy yết hầu bén nhọn đau đớn, không khỏi hồn phi phách tán, lớn tiếng kêu la: “Không, không, không, ta không muốn chết, ngoại công, cứu ta.”

Du Huyền Chi thở dài một tiếng, rốt cục thỏa hiệp. ông nhìn về phía ngự tiền Kiêu Kỵ vệ đang nắm giữ Vân Thâm, trầm giọng ra lệnh: “Thả y.”

Tên Kiêu Kỵ vệ kia rất không cam lòng, thô lỗ ném Vân Thâm xuống đất.

Một kỵ binh Bắc Kế xông lên cúi người ôm lấy Vân Thâm.

Ninh Giác Phi không chậm một giây, lớn tiếng nói: “Lên ngựa, đi.”

Nói xong hắn lại nhớ tới Kiều Nghĩa, vội vã nói với binh sĩ đang giữ gã: “Thả ra.”

Binh sĩ Bắc Kế kính phục Ninh Giác Phi vô cùng, lập tức nghe lệnh thả người, đẩy gã ra phía trước, xoay người lên ngựa của mình.

Mọi người đang lên ngựa thì mắt Kiều Nghĩa như muốn nứt ra, nhào lại: “Tặc tử, ta muốn giết ngươi.”

Ninh Giác Phi quả đoán ra một cước, đá gã ra ngoài nhưng không làm tổn thương gã. Hắn trịnh trọng nói: “Kiều tiên sinh, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Tâm tính ngươi cương nghị, Ninh mỗ bội phục. Hôm nay, xung động của ngươi có thể dẫn đến tử vong của mấy ngàn người, xin ngươi hãy nghĩ lại. Nếu có duyên, tương lai chúng ta gặp trên chiến trường.”

Lúc này, người Bắc Kế đã lên ngựa.

Du Huyền Chi hạ lệnh binh sĩ Nam Sở thu hồi binh khí, tránh đường.

Ninh Giác Phi hét lớn một tiếng: “Đi.”

Ba trăm con ngựa liền cùng nhau xông ra ngoài.

Du Huyền Chi giục ngựa đuổi theo. Những người cưỡi ngựa khác cũng đuổi theo.

Kỵ binh Bắc Kế ôm Vân Thâm ngồi trên lưng ngựa cùng Ninh Giác Phi sóng vai mà đi để bọn họ nói chuyện với nhau.

Vân Thâm giãy giụa: “Giác Phi, phải nhanh, đi mau, trên đường đừng có ngừng, chạy đến biên quan.” Thanh âm y rất thấp, có vẻ khẩn cấp vô cùng.

Ninh Giác Phi lại nói: “Người cứ gửi thư cho người của người trước, đừng thương tổn bách tính thành Lâm Truy.”

Vân Thâm lập tức thấp giọng phân phó hai câu với binh sĩ Bắc Kế nọ. Người này lại lớn tiếng dùng tiếng Bắc Kế hô vài tiếng. Tiếp theo, một binh sĩ Bắc Kế khác lấy tù và thổi. Tiếng u u có tiết tấu lan khắp nơi, trầm thấp vắn điệu, tựa như gió nơi đồng quê.

Rất nhanh, bọn họ chạy ra khỏi nội thành, gót sắt giẫm trên đường ngoại thành rộng lớn, như gió dữ mưa rào. Dọc theo đường đi, mọi người không ngừng kinh hô tránh ra. Người Bắc Kế cưỡi ngựa cao siêu, mặc dù tại phố xá sầm uất vẫn tránh được người như thường.

Bọn họ như gió lao ra cửa tây gần nhất, chạy ra đường lớn, khí thế không giảm, thẳng hướng bắc.

Du Huyền Chi suất lĩnh quân cũng không dừng lại, mau chóng đuổi theo. Thế nhưng, ngoại trừ số ít mấy người tướng lĩnh có ngựa tương đối tốt ra, ngựa của những người khác đã theo không được, dần dần rơi lại phía sau.

Ninh Giác Phi đem đao cắt vào bên hông, một tay cầm cương, một tay nắm thất lựng Thuần Vu Hàn. Hắn hỏi Vân Thâm: “Nam Sở có cái gì phương thức thông tin như bồ câu đưa thư không? Bọn họ có thể thông tri quân đội phía trước chặn chúng ta không?”

Vân Thâm thở hổn hển: “Nội địa không nhưng có thể thông tri biên quan bằng bồ câu đưa tin.”

“Được, nội địa không là được.” Tinh thần Ninh Giác Phi đại chấn, phóng ngựa rất nhanh.

Thuần Vu Hàn tựa ở trong lòng Ninh Giác Phi, im lặng rơi lệ không nháo.

Quan đạo Nam Sở sửa chữa rất tốt, rộng mở, bằng phẳng, thẳng đến biên quan. Bọn họ không nghỉ ngơi, dùng tốc độ cao nhất chạy về phía trước. Đi qua một thành lại một thành, lướt qua một thôn lại một thôn, dọc theo đường đi bỏ lại những ánh mắt kinh dị, hiếu kỳ ở phía sau.

Từ buổi tối chạy đến thẳng hừng đông, phía sau cũng không nhìn thấy truy binh nữa.

Từ giờ tỵ Du Huyền Chi đã kiệt sức, xuống ngựa nghỉ ngơi.

Lúc này, bọn họ đi vào núi, Ninh Giác Phi nói: “Chúng ta tìm chỗ nào bí mật, nghỉ ngơi một lát.”

Binh sĩ Bắc Kế đáp: “Tuân lệnh.” Quân Bắc Kế như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Ninh Giác Phi nhìn một chút xung quanh, rồi cỡi ngựa ra khỏi đường lớn, chậm rãi vòng vào núi, vào một rừng cây rồi xoay người xuống ngựa.

Người phía sau cũng ghìm ngựa.

Quân đội Bắc Kế cắm trại dã ngoại đã quen, luôn luôn huấn luyện tốt, lập tức phái ra trạm gác, người tìm nước, người lấy thuốc trị thương trị liệu cho người bị thương, người đi tìm thức ăn.

Vân Thâm đã hôn mê bất tỉnh, vô thanh vô tức nằm trên mặt đất.

Thuần Vu Hàn thì đang ngủ, khuôn mặt dưới ánh sao trong thật an tĩnh.

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng thả cậu trên đất, rồi nhanh như bay đến bên Vân Thâm, coi thương thế của y.

Vân Thâm có mấy chỗ ngoại thương nhưng cũng không sâu, chỉ mất quá nhiều máu, chẳng qua, một quyền của Ngự tiền Kiêu Kỵ vệ kia lại rất mạnh, y gãy một cái xương sườn.

Sứ đoàn Bắc Kế có thầy thuốc đi theo, đặc biệt am hiểu trị liệu ngoại thương, lúc này đã đem xương nối lại, sau đó băng bó cho y, động tác lưu loát.

Ninh Giác Phi cùng thầy thuốc nói đôi ba câu, xác thực Vân Thâm không có nguy hiểm sinh mệnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thuần Vu Hàn bị động tĩnh xung quanh làm giật mình tỉnh giấc, có chút mơ hồ ngồi dậy.

Ninh Giác Phi lập tức đến bên bảo vệ cho cậu.

Thuần Vu Hàn yên lặng nhìn gương mặt tuần mỹ của hắn, bỗng nhiên rơi lệ. Cậu đưa tay ra, thấp giọng nghẹn ngào: “Giác Phi, Giác Phi, vì sao người lại đối với ta như vậy?”

Lần này Ninh Giác Phi không tránh, để tay cậu xoa lên mặt mình. Trước đây hắn luôn là người nghĩ cách cứu con tin, đời này lần đầu tiên bắt cóc con tin, không chỉ thế còn là một thiếu niên nữa. Hắn nhìn vết máu đã khô trên cổ cậu, trong lòng có chút không đành lòng.

Thuần Vu Hàn thấy hắn không tức giận, bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa, nhào vào lòng hắn, siết chặt lấy hắn: “Giác Phi, Giác Phi, ta thích người, người dẫn ta đi đi.”

Ninh Giác Phi ôm cậu, nghe tiếng khóc của cậu trong lòng mình, rốt cục thở dài: “Cảnh vương gia, ta thật không biết người sao lại thích ta nữa.”

Thuần Vu Hàn rầu rĩ: “Lần đầu tiên ta ... thấy người... thì thích rồi...”

Thanh âm Ninh Giác Phi rất nhẹ rất nhẹ: “Cảnh vương gia ... cậu còn trẻ lắm, người ta làm xong rồi thì liều mạng phủ nhận, còn cậu thì đem ra nói bô bô. Sau này đừng thế nữa, cẩn thận họa là từ ở miệng mà ra.”

Thuần Vu Hàn ngẩng đầu lên nhìn hắn, kinh ngạc hỏi: “Người quan tâm ta?”

Ninh Giác Phi khẳng định gật đầu. Đối với người trước mắt này, hắn thật sự không hận được.

Cho dù thế nào đi nữa, cậu ấy vẫn là đứa trẻ mà thôi.

Thuần Vu Hàn dường như sắp tan vỡ, khóc tới mờ mịt.

Ninh Giác Phi nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Cảnh vương gia, cậu cũng đừng khổ sở, chúng ta vốn không phải người một đường. Chỉ cần chúng ta bình an ra khỏi quan, ta sẽ không tổn thương cậu, tới Yên Bình Quan sẽ đem cậu giao cho Kinh Vô Song. Huynh ấy sẽ hộ tống cậu về Lâm Truy. Sau đó, cậu đừng mạo hiểm ra ngoài, tốt nhất ở Lâm Truy. Lần sau gặp lại, chúng ta chính là địch nhân, cậu nếu không hạ được quyết tâm giết ta, thì cũng đừng vì thế mà làm khó chính mình. Về phần thích, đó cũng chỉ như cậu thích chó con mèo con mà thôi. Qua một thời gian, chờ có người mới mà cậu thích, cậu sẽ quên ta thôi.”

Đối với chuyện này, Thuần Vu Hàn lại rất cố chấp. Cậu quật cường lắc đầu: “Không, ta vĩnh viễn không quên người.”

“Cậu không phải thích mà đó là muốn chiếm hữu.” Ninh Giác Phi ách nhiên thất tiểu, nhẹ giọng nói: “Yêu không phải như thế. Yêu một người là vì hắn suy nghĩ, chỉ hy vọng hắn có thể vui sướng, mà không phải nghĩ đến chiếm hữu hắn cho mình. Nếu có một mũi tên bắn tới trước mặt hắn, cậu sẽ không chút nghĩ ngợi che cho hắn. Nếu rời khỏi cậu, hắn càng thêm vui sướng, cậu sẽ thả hắn đi. Đó mới là yêu. Cậu có thể làm được không?”

“Yêu?” Thuần Vu Hàn nghi hoặc nhìn hắn. “Loại yêu mà người nói... ta không hiểu.”

Ninh Giác Phi nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thuần Vu Hàn ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên nói: “Giác Phi, người cười lên rất đẹp.”

Ninh Giác Phi lần thứ hai lắc đầu: “Nam Sở sơn thanh thủy tú, người đẹp hơn ta còn rất nhiều.”

Bọn họ đang nói chuyện, có kỵ binh Bắc Kế đem túi nước cùng thịt khô lại đưa cho hắn. Hắn mỉm cười nhận lấy, đưa cho Thuần Vu Hàn: “Nào, ăn chút gì đó, uống nước đi.”

Thuần Vu Hàn vừa khát vừa đói, cũng không khách khí, nhận lấy hộp một ngum lớn sau đó cố sức nhai thịt khô, cũng không oán giận gì.

Kỵ binh Bắc Kế thấp giọng nói: “Ninh đại nhân, Vân đại nhân tỉnh lại rồi, thỉnh ngài qua xem.”

Ninh Giác Phi lập tức đứng dậy, nói với Thuần Vu Hàn: “Cậu ở chỗ này, đừng đi đâu.”

Thuần Vu Hàn nhìn nhìn kỵ binh Bắc Kế mặt lạnh băng nghiêm nghị đứng canh, nhỏ giọng nói: “Giác Phi, người mau trở lại nha.”

Ninh Giác Phi cũng không quay đầu lại thẳng tới trước mặt Vân Thâm.

Sắc mặt Vân Thâm trắng bệch, nằm trên mặt đất, đầu gối trên y phục, trên người đắp một cái áo ngắn của kỵ binh Bắc Kế cởi ra, suy yếu vô cùng.

Ninh Giác Phi ngồi xổm xuống, thân thiết mà hỏi thăm: “Người thế nào rồi?”

“Ta còn tốt.” Thanh âm Vân Thâm rất nhẹ. “Giác Phi, đi ngay, một khắc cũng không thể dừng.”

Ninh Giác Phi bình tĩnh đáp: “Ngựa mệt rồi, phải nghỉ thôi, bằng không không ra nổi biên quan.”

Vân Thâm lẳng lẳng nhìn hắn, rõ ràng mà nói: “Giác Phi, ta đang giữ một vật, đặt ở chỗ người. Người phải đồng ý với ta, nếu lần này chúng ta không thể ra khỏi quan toàn bộ thì người phải đi trước. Một mình người tuyệt đối có năng lực đột phá vòng vây. Tới lúc cần thiết, chúng ta ngăn chặn địch, yểm hộ người đi ra ngoài. Một ngày người xuất quan thì lập tức ra roi thúc ngựa, chạy tới Kế đô, giúp ta đem vật này giao cho bộ hạ.”

Ninh Giác Phi không chút nghĩ ngợi đáp: “Vân Thâm, phải đi cùng nhau, ta không bỏ người lại.”

Vân Thâm có chút nóng nảy: “Giác Phi, lòng người đối với ta, ta hiểu. Nhưng chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong Bắc Kế ta, so với cá nhân ta càng thêm quan trọng vạn lần. Cho dù thế nào người cũng phải giúp ta chuyện này, bằng không ta chết không nhắm mắt.”

Ninh Giác Phi cầm bàn tay lạnh lẽo của y, quát nhẹ: “Vân Thâm, có ta ở đây, người sẽ không chết.”

Trong lòng Vân Thâm đang cấp bách, nỗ lực giơ tay, nắm tay hắn, đang muốn khuyên bảo. Nét mặt Ninh Giác Phi lại kiên quyết, hiển nhiên không định nghe theo.

Đúng lúc này, có người lặng lẽ chạy đến, bám với Vân Thâm: “Đại Đoàn đại nhân đã cho người đưa ngựa tới.”

Vân Thâm đại hi: “Tốt quá, người đi truyền lệnh ta, toàn thể lập tức lên ngựa, tiếp tục chạy, thẳng đến biên quan.”

Chờ người nọ truyền lệnh, Vân Thâm đảo mắt cười nói với Ninh Giác Phi: “Được, nghe lời người, chúng ta cùng nhau đi.”

44. Quyển 1 - Chương 43

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi mang theo Thuần Vu Hàn ra khỏi cánh rừng thì thấy mấy người hắc y nhân mang theo một đàn ngựa chạy đến, bọn họ đều che mặt, đang cùng đội trưởng đội hộ vệ nói chuyện với nhau vài câu rồi lên ngựa, biến mất trong bóng đêm.

Ninh Giác Phi đem Thuần Vu Hàn giao cho một kỵ binh Bắc Kế còn bản thân tùy thời tác chiến.

Vân Thâm phân phó đội trưởng hai câu, đội trưởng liền rút ra tùy thân cương đao của mình cho Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi cười với người nọ rồi cầm chuôi đao lên ngựa.

Những người khác đều thay ngựa mới, rồi hướng về phía bắc mà chạy.

Ninh Giác Phi biết dân du mục khi xuất chinh thường thường một người mang theo hai hay thậm chí ba con ngựa, thay phiên mà cưỡi, đường dài bốn ba có thể mấy ngày đêm đều ngồi trên lưng ngựa, lúc này mới tận mắt thấy khinh kỵ binh Bắc Kế hành động nhanh chóng và ý chí kiên nhẫn thế nào. Không chỉ kỵ binh, ngay cả quan văn cũng có thể kiên trì ngày đêm bốn ba, ngoại trừ thỉnh thoảng dừng lại đi làm vệ sinh ra, ngay cả ăn uống đều ở trên lưng ngựa.

Một ngày một đêm bọn họ đi hơn tám trăm dặm, bởi tốc độ hành động thực sự quá nhanh nên truy binh phía sau từ lâu đã không theo kịp, quan phủ ven đường thì một chút phản ứng cũng không có, có bách tính Nam Sở trông thấy một đoàn người cưỡi ngựa như gió thổi qua thì chỉ là nghi hoặc một chút, không có sự cố gì phát sinh nên họ cũng không để ý tới. Mưu sinh quan trọng hơn, ai muốn tự rước phiền toái chứ?

Ngay khi ánh sáng mặt trời ngày thứ hai vừa chiếu xuống, bọn họ đã thấy được Phục Hổ sơn rồi.

Ninh Giác Phi muốn bọn họ tạm thời dừng lại, một là nghỉ ngơi một chút, hai là cùng thương nghị với Vân Thâm.

Thương thế của Vân Thâm không hề có chuyển biến tốt đẹp, y vẫn đang cắn răng chịu đựng. Sắc mặt y tái nhợt, hình hài tiêu tụy, nhưng trong mắt vẫn chớp động ánh sáng tinh lực.

Bọn họ đến một khe suối nhỏ gần sơn đạo, Ninh Giác Phi để Vân Thâm dựa vào người mình, thân thiết hỏi: “Người sao rồi?”

“Không thành vấn đề.” Vân Thâm bình tĩnh trả lời. “Ta có thể chịu được.”

“Được, vậy người xem, với tình hình bây giờ, chúng ta nên trực tiếp xông vào hay đi đường vòng?”

Vân Thâm suy nghĩ một chút: “Không thể đi đường vòng, Nam Sở có thể sắp xếp binh lực, chặn đường chúng ta. Hay nhất đi từ Yến Bình Quan ra ngoài, quan ngoại có một vạn thiết kỵ của chúng ta, khi tất yếu có thể căn cứ tín hiệu chúng ta để phát động cường công, tiếp ứng chúng ta. Trong thành cũng người của có chúng ta, có thể tùy thời phát động, gây rối loạn. Trên tay ta cũng còn Cảnh vương, cho dù hiện tại Kinh Vô Song đã nhận được tin Lâm Truy truyền tới cũng không thể ngăn được.”

Ninh Giác Phi nghe thế, gật đầu: “Được. Vậy trực tiếp xông vào.”

Vân Thâm cười nói: “Chẳng biết vị đại ca đó của người sẽ có biểu tình gì đây.”

Ninh Giác Phi khe khẽ thở dài: “Thế sự nan lường toàn, chỉ có thể lo cho một phía. Ta với huynh ấy, cuối cùng cũng không thể làm huynh đệ một đời.”

Vân Thâm cầm lấy bàn tay hắn đang nắm thân thể mình, ôm chặt lấy hắn: “Tương lai, nam bắc nhất thống, chiến hỏa ngừng, các người còn có thể làm huynh đệ.”

“Chỉ hy vọng là thế.” Ninh Giác Phi thở dài rồi lập tức khôi phục bình tĩnh. “Đừng nghĩ những chuyện này nữa, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem Cảnh vương.”

Vân Thâm tùy hấn đặt mình lên mặt đất, nhìn hắn cẩn thận tỉ mỉ thay mình lột áo gối đầu, rồi lại đắp cho mình áo choàng, trong lòng y lòng tràn đầy vui sướng, mỉm cười.

Ninh Giác Phi cũng cười cười với y rồi đi tới trước Thuần Vu Hàn, ngồi xổm xuống nhìn cậu.

Từ khi ra đời tới nay Thuần Vu Hàn chưa từng chịu khổ như bây giờ, hai ngày hai đêm chạy liên tục không

ngừng khiến cậu cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trước mắt ứa ra sao Kim, mệt tới sức cùng lực kiệt. Ngay cả lúc cậu bị đại quân Bắc Kế vây khốn vây khốn trên Bạch sơn cũng chưa từng chật vật như vậy.

Ninh Giác Phi từ trong tay binh sĩ Bắc Kế bên cạnh lấy lương khô và túi nước, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nào, ăn chút gì đi, đừng để đói bụng.”

Mí mắt Thuần Vu Hàn cũng không mở nổi, cậu nằm, lắc đầu.

Ninh Giác Phi lấy tay nâng cậu dậy, để cậu dựa vào lòng mình, đem nước đến bên mép cho cậu, nhẹ giọng dỗ dành: “Vây uống miếng nước.”

Thuần Vu Hàn liền há miệng uống hai ngụm, sau đó mệt mỏi lắc đầu.

Ninh Giác Phi nhẹ giọng nói: “Cố kiên trì thêm lát nữa, phía trước chính là Yến Bình Quan rồi, chờ chúng ta ra ngoài thì sẽ đem người giao cho Kinh Vô Song, huynh ấy nhất định chiếu cố cậu.”

Thuần Vu Hàn nhắm mắt không nói, mà đột nhiên chảy lệ.

Ninh Giác Phi ngẩn ra, hỏi: “Làm sao vậy? Có phải thân thể khó chịu không?”

Một lát, Thuần Vu Hàn mới mở mắt ra. Trong mắt cậu đầy những tơ máu, tràn đầy bi thương.

“Làm sao vậy?” Ninh Giác Phi quan tâm thấp giọng hỏi.

Thuần Vu Hàn khóc thút thít: “Giác Phi, có phải người thích quốc sư Bắc Kế kia?”

Ninh Giác Phi không nghĩ tới cậu lại thẳng thắn như vậy, nhất thời không tìm được từ gì để nói, sợ làm tổn thương cậu, tiểu vương gia này thích mình, đã nhiều ngày qua biểu hiện nhiều lần, nói hẳn tuyệt không cảm động đó là không có khả năng, nhưng tình cảm hẳn đều đã dành cho Vân Thâm, dù thế nào đi nữa cũng không thay đổi. Đời trước, quan niệm thâm căn cố đế của hắn là phải toàn tâm toàn ý vì người mình yêu, muốn hẳn lưỡng lự trong phương diện tình cảm, đó là chuyện không bao giờ có.

Thuần Vu Hàn miễn cưỡng cong người, ôm lấy hắn, nức nở: “Giác Phi, Giác Phi, vì sao người không chịu thích ta?”

Ninh Giác Phi khe khẽ thở dài, cũng không biết nên nói từ đâu, đành chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, như dỗ một đứa trẻ.

Thuần Vu Hàn cứ thế nằm trong lòng hắn mà khóc, khóc đến thể lực cuối cùng cũng tiêu hao hết, một hơi thở cũng thở không ra.

Ninh Giác Phi cảm thấy sự khác thường của cậu, đẩy cậu ra một chút rồi không ngừng xoa bóp ngực và lưng cậu, trong miệng không ngừng mà nói: “Mở lớn miệng, hít vào, hít vào.”

Thuần Vu Hàn mở miệng, cổ mà hít thở, một hồi lâu mới đỡ hơn.

Lúc này, bên Vân Thâm đã hạ lệnh, mọi người thu thập đứng lên, chuẩn bị lên ngựa.

Ninh Giác Phi ôm Thuần Vu Hàn giao cho kỵ binh Bắc Kế ôm lấy, ôn hòa nói với cậu: “Người đừng lộn xộn, cẩn thận nguy hiểm.”

Thuần Vu Hàn lúng túng: “Giác Phi, sắp ... ly biệt rồi, ta muốn ở cùng người.”

Ninh Giác Phi kiên trì giải thích: “Có thể một hồi nữa ta phải động thủ, sợ rằng không bảo vệ được người. Ta hứa với người, lúc xuất quan, ta sẽ cho người qua bên ta, được không?”

Thuần Vu Hàn nghe thế rất hưởng thụ, cũng biết không có khả năng làm hắn thay đổi quyết định đành thuận theo: “Được rồi.”

Ninh Giác Phi khen ngợi cười cười với cậu, sau đó lên ngựa, phi về phía trước.

Phục Hổ trại trên núi lúc bọn họ đi qua không có động tĩnh gì, theo suy đoán của Ninh Giác Phi, bọn họ hẳn biết đã có đoàn người lên núi, chắc đã đi chặn đường lui, nếu quân coi giữ Yến Bình Quan xuất kích, Phục Hổ trại đoạn hậu, tiền hậu giáp kích, đây là quyết sách chính xác nhất.

Ngựa của bọn họ đã được thay phiên nghỉ ngơi, lúc này tốc độ không hề giảm, chạy rất mau trên đường núi hai bên là cây xanh, trong rừng, chim chóc không ngừng bị tiếng vó ngựa phi làm cho kinh hãi. Ninh Giác Phi nhìn những con chim kêu chirp chirp, hốt hoảng bay thẳng lên trời, kết luận Yến Bình Quan đã biết bọn họ tới.

Quả nhiên, khi bọn họ hần chạy vội tới Yến Bình Quan thì cửa thành đóng chặt, đầu tường, ngoại trừ binh sĩ cầm trong tay cung tiễn thì chính là Hộ Quốc tướng quân, Kinh Vô Song tay nắm kim thương.

Tần Hân ngựa đầu ôm quyền, cất cao giọng nói: “Kinh tướng quân, sứ đoàn Bắc Kế ta muốn qua quan về nước, thỉnh tướng quân mở cửa thành.”

Kinh Vô Song lạnh lùng thốt: “Có văn điệp thông quan không?”

Tần Hân lập tức nói: “Có.”

Phía sau liền có tùy tùng từ trong túi da lấy một quyển công văn ra, giơ lên phía trước.

Ánh mắt Kinh Vô Song lãnh lệ, bèn nhọn như tên, từ người tùy tùng đảo qua, xẹt qua Vân Thâm, Thuần Vu Hàn, cuối cùng tới trên người Ninh Giác Phi.

“Giác Phi, chuyện gì đây?” Thanh âm anh nhu hòa. “Sao đệ với Cảnh vương lại đi cùng bọn họ? Chẳng lẽ bọn họ kèm đệ?”

Ninh Giác Phi ôm quyền thi lễ về phía anh, nói rõ: “Không phải, đại ca, tiểu đệ muốn cùng bọn họ quay về Bắc Kế, Cảnh vương phải tiễn chúng ta xuất quan. Đến khi chúng ta ra khỏi cửa thành, liền giao cậu ta lại cho huynh.”

Nhân thần Kinh Vô Song đột nhiên biến, như kinh hãi, như không tin, lại như thương tâm, một lát sau, anh cất tiếng: “Giác Phi, đệ thật sự chọn làm bạn với bọn họ, làm địch với ngu huynh?”

Ninh Giác Phi không đáp, khẩn thiết đáp: “Đại ca, Vân Thâm bị trọng thương, phải lập tức về nước, thỉnh đại ca cho đi.”

Kinh Vô Song phần hận: “Nếu ta không cho thì sao?”

Ninh Giác Phi xoay tay lại chỉ Thuần Vu Hàn: “Cảnh vương mới chân chính là vấn đề thông quan của chúng ta, huynh muốn hại tính mạng của cậu ta, tính mạng của bách tính trong thành, hay để chúng ta đi, đợi cuộc chiến tương lai? Thỉnh đại ca suy xét.”

Kinh Vô Song tức giận đến run lên: “Giác Phi, ngươi giỏi lắm...”

Ninh Giác Phi dừng ngựa trước cổng thành, lẳng lặng nhìn anh.

Kinh Vô Song đột nhiên nói: “Được, khai thành.”

Cửa thành cao to chậm rãi mở ra, bên cửa là biết bao bách tính, trầm mặc nhìn bọn họ, trong mắt tràn đầy hỏa diễm phần hận.

Đứng ở hàng đầu là một lão giả râu tóc bạc trắng, ông mặc trường sam bình thường, là trang phục nho sinh, thoạt nhìn như không có công danh gì nhưng khí chất cao thượng, nhân thần tinh thuần, nho nhã.

Cửa vừa mở ra, bọn họ liền chậm rãi đi ra.

Vân Thâm nhìn thấy người, bỗng nhiên giãy giụa: “Thả ta... xuống.”

Kỵ binh Bắc Kế kia vội vã cản thận thả y ra.

Vân Thâm sửa lại vạt áo trường bào, quỳ xuống, thanh âm trầm thấp lại rõ ràng kêu: “Ngoại công.”

Lão giả trang phục nho sinh kia chính là ngoại tổ phụ của Vân Thâm, Cố Bá Đình. Gia đình họ vốn ở sơn thôn phương bắc, giảng bài, trồng trọt qua ngày, vì hẻo lánh nên không ai biết một nhà bọn họ cùng vương thất Bắc Kế lại có quan hệ thâm sâu đến vậy. Lúc đầu Vân Thâm vừa vào Nam Sở liền có người trong quan phủ đến đón họ vốn định đưa đến Lâm Truy, nhưng đại khái thấy tình huống có biến nên liền đưa họ đến Yến Bình Quan.

Lúc này, ông nhìn thật kỹ thanh niên nhân mặc phục sức Bắc Kế, nhìn gương mặt cực kỳ giống mẫu thân của y, nghĩ đến nữ nhi đã thiên nhân vĩnh cách, trong lòng không khỏi đau xót, vốn định tức giận mắng vào mặt y nhưng cuối cùng chỉ còn nghẹn ngào khôn kể.

Vân Thâm cúi đầu, chậm rãi nói: “Mẫu thân đã từng vẽ qua hình dáng ngoại công, di ngôn lâm chung rằng nếu một ngày kia, hài nhi có thể nhìn thấy ngoại công, nhất định phải thay mẫu thân dập đầu tạ tội, thỉnh ngoại công thứ cho mẫu thân không thể tần hiếu.” Nói xong, y quay về phía Cố Bá Đình, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Cố Bá Đình không biết nói gì, một lúc đầu mới thở dài một tiếng.

Vân Thâm đứng thẳng dậy: “Đây là hài nhi thay tỷ tỷ đã qua đời, thỉnh an cho ngoại công...” Nói đến đây, thanh âm y đã nghẹn nghẹn, rơi lệ, sau đó lại dập đầu.

Cố Bá Đình ngửa đầu nhìn trời, than thở: “Nghịch chương, nghịch chương.” Lão lệ ngang dọc.

Ninh Giác Phi nhìn nước mắt Vân Thâm, trong lòng bỗng tê dại, nghĩ đến y tang phụ thất mẫu vong tỷ, cô độc, lúc này tuy là nhìn thấy thân nhân nhưng một thoáng lại muốn ly biệt, sau này còn gặp lại không thì không biết được, không khỏi sinh thương tiếc.

Lúc này, bốn phía vắng vẻ, người người đều nhớ đến ngày xưa khi nghe tin hoàng hậu Bắc Kế bị nhất tiễn xuyên tim dưới thành thì cuồng hỉ thế nào, Bắc Kế lui binh, Yến Bắc thất quận cuồng hoan tròn một tháng. Lúc này khi thấy thanh niên nhân tái nhợt tiêu tụy kia rơi lệ, tâm tình ai cũng phức tạp, đã không còn sự vui mừng khôn xiết như lúc đầu.

Vân Thâm dập đầu xong, đứng lên cung kính: “Hài nhi Vân Thâm gặp qua ngoại công, xin thứ cho hài nhi không thể thay mẫu thân tần hiếu.” Nói xong, y lại dập đầu, lần này, vì chính y.

Lúc này Cố Bá Đình dường như mới nhớ tới mục đích chuyến đi này, nghiêm mặt nói: “Vân Thâm, người là ngoại tôn của gia đình chúng ta, đương nhiên mẫu thân người... vì nước liều mình, tùy thị công chúa xuất quan, cũng là bất đắc dĩ, hiện nay người đã trưởng thành, chẳng lẽ không muốn ở lại cố hương của mẫu thân người sao?”

Vân Thâm dập đầu xong, lúc này mới cố đứng dậy, binh sĩ Bắc Kế chưa được y phân phó, không ai dám đứng lên đỡ. Y đứng thẳng ở đó, mỉm cười: “Ngoại công, năm xưa mẫu thân gả cho gia phụ, là lương tình

tương duyệt, không phải cưỡng bức. Phụ thân vẫn thương yêu mẫu thân, khi bà còn sống chưa từng nạp thiếp, khi bà mất đi cũng không tục huyền. Phụ thân chết trận có di mệnh hợp táng với mẫu thân, trên trời dưới đất, vĩnh viễn không chia lìa. Bọn họ ân ái suốt đời, mẫu thân chẳng bao giờ hối hận.”

Cổ Bá Đình hầu như ngây người. Ông luôn cho tiểu nữ nhi vì bị bức man bức bách nên phải gả đi không ngờ chân tướng là như thế.

Vân Thâm lại nói: “Trên người hài nhi tuy có phân nửa máu Nam Sở nhưng vẫn là binh sĩ Bắc Kế. Bắc Kế mới là tổ quốc của hài nhi, hài nhi chết cũng không phản bội, thỉnh ngoại công thứ lỗi.”

Y vừa mới dứt lời liền nghe một tiếng tên ra khỏi cung, lập tức một mũi tên phóng tới, trong tiếng kinh hô của mọi người, bắn thẳng vào ngực Vân Thâm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ninh Giác Phi cầm cương đao trong tay chém mạnh xuống, người phi thân xuống ngựa, vọt lên phía trước.

Đao phong chuẩn xác đánh vào tên, mũi tên gãy làm hai, rơi xuống trước mặt Vân Thâm.

Không đợi người bên ngoài có phản ứng, Ninh Giác Phi đã mang theo đao tới, đứng bên cạnh Vân Thâm.

Thẳng đến lúc này mới một tiếng quát: “Kiên nhi, ngươi làm gì?” Xuất khẩu trách cứ chính là trung niên nam tử đứng ở bên cạnh Cổ Bá Đình, ông ta quay đầu lại trừng một người tuổi còn trẻ.

Trên tay người nọ chính là một cây cung, vẻ mặt quật cường: “Cha, y rõ ràng là đại địch của Nam Sở chúng ta. Con muốn giết hắn.”

Trung niên nam tử nghe vậy cứng người, sau đó thở hắt hắt, thấp giọng nói: “Kiên nhi, y là biểu đệ con.”

Thanh niên nhân kia chỉ ‘hừ’ một tiếng, hiển nhiên không bằng lòng chấp nhận cách nói của ông.

Người nọ là huynh trưởng của mẫu thân Vân Thâm, Cổ Hiền, lúc này cười gật đầu với y: “Ngươi đừng trách biểu huynh ngươi, nó có chút lỗ mãng.”

Vân Thâm mỉm cười lắc đầu: “Dạ, ta không trách hắn.”

Cổ Kiên tính như liệt hỏa, nhất thời nổi trận lôi đình: “Cha, con không quen y, trừ phi y nhận lại tổ tông, không trợ Trụ vi ngược, bằng không, con sẽ quân pháp bắt vị thân.”

Lời này hắn nói ra quả có đạo lý lớn, đến nỗi Cổ Hiền không dễ nói thêm gì, chỉ có thể dùng chữ ‘hiếu’ giữ chân hắn: “Kiên nhi, gia gia ở chỗ này, đâu tới phiên con nói.”

Cố Kiên không phục mà im miệng.

Cố Bá Đình nhìn Vân Thâm, biết mình không thể thuyết phục y, đành thở dài: “Mà thôi, mà thôi, nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Cố gia ta coi như không có một chi này vậy. Vân Thâm, ngày khác người muốn suất quân đánh Nam Sở, Cố gia ta một đời đành trắng liệt tuấn quốc thôi.”

Vân Thâm lệ nóng doanh tròng, nét mặt cương nghị, hé miệng muốn nói mà nói không ra lời.

Ninh Giác Phi thấy trên trán y đều là mồ hôi, biết y đã hết sức, lập tức phát tay, chỉ huy kỵ binh Bắc Kế lại đây ôm Vân Thâm lên ngựa.

Sau đó, hần chấp tay với Kinh Vô Song, nghiêm nghị nói: “Kinh tướng quân, thỉnh người mở cổng.”

45. Quyển 1 - Chương 44

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Kinh Vô Song nhìn hần một cái nhưng không nói gì, đem ánh mắt dời về phía Vân Thâm: “Hiền đệ, huynh vẫn giữ nguyên câu nói kia, đệ muốn đi đâu, đại ca cũng không ép đệ, tự nhiên mở cửa cho đi, thế nhưng, người này với huynh thù sâu như biển, lại là trụ cột của Bắc Kế, một lòng muốn hủy diệt Nam Sở ta, huynh không thể thả y đi được.”

Không đợi Ninh Giác Phi mở miệng, Vân Thâm đã giành nói: “Kinh tướng quân, trong tay ta có Cảnh vương, ngay cả Binh bộ Thượng thư Du Huyền Chi lúc đầu ở Lâm Truy cũng không ngăn lại, người cũng biết rõ nguyên do trong đó. Hai ngày nay, Kinh tướng quân chắc đã biết tin, trong triều Nam Sở nội loạn, không thích hợp để càng thêm loạn. Nếu người để Cảnh vương chết ở đây, không những khiến người khó thoát thân, cứu nhân khỏi trã, bị nắm đằng cán thì chính người cũng không giữ được mình, chỉ sợ Du gia sẽ hời phi yên diệt trong khoảnh khắc. Ta không sợ ở nơi này hy sinh cho nước, có thể vì thế mà diệt được hai nhà Kinh, Du, hủy đi tường thành bảo vệ của Nam Sở, đó là lợi lớn với Bắc Kế ta, Tây Vũ cũng cầu còn không được nữa là.”

Y mỉm cười nói, tuy là thanh âm yếu ớt, hiển nhiên đã đuối sức nhưng lời nói ra có lý có lẽ, có lợi có hại, khiến cho mọi người không phản bác được.

Ninh Giác Phi ngồi trên ngựa, nghiêm mật giám thị động tĩnh bốn phía, thời khắc chú ý phát hiện đột kích.

Vân Thâm chậm rãi cười nói: “Kinh tướng quân, người là đại ca Giác Phi, ta cũng kính người ba phần. Lệnh tôn nhất đại danh tướng, năm xưa mỗi khi đại quân Bắc Kế nam công đều bị lệnh tôn chặn lại, thực

khiến người ta tâm phục khẩu phục. Người ta là địch quốc của nhau, cho dù dùng mưu sử kế cũng là chuyện thường tình. Năm xưa, nếu không phải quân thần Nam Sở nghi ngờ, có người kiêu kỳ lệnh tôn nắm trọng quyền, Bắc Kế chúng ta bằng vào vài lá thư, vài căn cứ sao dễ dàng lấy được mạng lệnh tôn?”

Lúc này, dưới thành trên thành, một mảng yên lặng, ngay cả tiếng gió thổi mơ hồ vi vu theo thanh âm của Vân Thâm, thản nhiên truyền tới trong tai mỗi người, đúng là khó có thể cãi lại.

Ninh Giác Phi nghe Vân Thâm nói thế, trong lòng quả thực bội phục. Kinh Vô Song tính cách cương nghị, nếu y dùng vạn thiết kỵ ở ngoài uy hiếp, Kinh Vô Song sẽ không khuất phục mà dùng vũ lực, lựa chọn ngọc thạch câu phần. Nhưng bây giờ, Vân Thâm lại chỉ ra nội bộ Lâm Truy phe phái tranh đấu, ám chỉ cho Kinh Vô Song trong triều sắp nổi sóng, nhắc nhở Kinh Vô Song không nên lỗ mãng, tấn hủy trường thành này, nếu không, quốc sẽ vong chỉ trong chớp lát.

Kinh Vô Song tự nhiên hiểu ẩn ý của y, nhất thời tâm tình cực kỳ phức tạp. Anh dời mắt khỏi Vân Thâm, nhìn về phía Ninh Giác Phi, đột nhiên đặt trường thương dựa vào trường thành, đoạt lấy cung tên từ tay binh sĩ, giương cung cài tên, nhắm vào dưới thành.

Ninh Giác Phi thấy thế tên hung mãnh, hần nghiêng người, giơ tay chém xuống, chặt đứt mũi tên.

Kinh Vô Song đem cung giao lại cho binh sĩ bên cạnh, tiện tay lấy ra một mũi tên, rồi bẻ gãy, giọng nói cứng rắn: “Giác Phi, duyên huynh đệ người ta từ đây đã tận, nay về sau, ân đoạn nghĩa tuyệt, tương lai sa trường gặp lại, Vô Song quyết không lưu tình.”

Ninh Giác Phi nhìn anh, trong lúc nhất thời không biết phải nói ra sao, sững sốt một chốc, hần mới nói: “Đại ca, Giác Phi vĩnh viễn sẽ không lấy mạng huynh.”

Kinh Vô Song không muốn nghe thêm nữa, vung tay: “Truyền quân lệnh ta, mở chốt, thả bọn họ đi.”

Ninh Giác Phi giục ngựa quay đầu lại, từ trên tay kỵ binh Bắc Kế nhận lấy Thuần Vu Hàn. Hần đem cậu ta để ở phía trước, ghì cương ngựa.

Bách tính chỗ cửa thành và tam đại Cổ gia đều trầm mặc cùng tránh đường, nhìn họ ra khỏi cửa thành.

Bọn họ thẳng tắp một đường hướng bắc, dọc theo đường đi là bách tính phần nộ tụ tập nhìn họ.

Không khí phảng phất động lại, hận ý đến từ ngàn vạn trái tim mang theo áp lực trầm trọng đến mấy trăm người.

Nam bắc chiến tranh đã trải qua trăm năm, Vân Thâm và quan binh Bắc Kế đã sớm quen với cừu hận đến từ phía nam, nét mặt không hề thay đổi. Ninh Giác Phi nhìn ánh mắt của bách tính hai bên, trong lòng cũng thở dài nho nhỏ.

Rốt cục đội người bọn họ ra khỏi cửa bắc, bước vào phần đất tự do giữa hai nước.

Kinh Vô Song từ lâu hạ thành, cưỡi ngựa, suất lĩnh tiểu đội binh sĩ theo bọn họ, lúc này cũng trở lại đóng cửa thành.

Ninh Giác Phi ghìim ngựa nói với Vân Thâm: “Mọi người đi trước, ta ở lại. Chờ mọi người tới phần đất an toàn rồi, ta sẽ đem Cảnh vương trả lại cho họ, sau đó trở lại đuổi theo mọi người”

“Không được, quá nguy hiểm.” Vân Thâm vừa nghe xong liền nóng nảy. “Giác Phi, ngươi theo chúng ta đi, ta để vài người lại, để bọn họ thả Cảnh vương, vậy là được.”

Ninh Giác Phi mỉm cười lắc đầu: “Ta nguy hiểm lẽ nào ngươi lưu vài người ở lại thì không nguy hiểm sao? Chỉ ít, ta với họ còn có chút sâu xa, không đến mức lập tức truy sát, hơn nữa ngựa ta tốt, có nguy hiểm gì, dễ chạy hơn.”

Vân Thâm lo lắng nhìn hắn, có vẻ không đồng ý.

Ninh Giác Phi không đợi y nói thêm, nói với đội trưởng kỵ binh Bắc Kế bên cạnh: “Các người che chở các vị đại nhân rút lui, càng nhanh càng tốt.”

Đội trưởng tất nhiên là thiên tình vạn nguyện, lập tức khom người “Tuân lệnh”, rồi vung tay, dẫn quân của mình phóng ngựa chạy đi.

Vân Thâm chỉ kịp nói với theo một tiếng: “Giác Phi, ngươi nhất định phải trở về.” Rồi mang theo người của y đi xa.

Ninh Giác Phi nắm chặt Thuần Vu Hàn nghiêm mật nhìn động tĩnh của Kinh Vô Song. Bên tai nghe tiếng vó ngựa đi xa, hắn mới dịu dàng nói với Thuần Vu Hàn: “Vương gia, chúng ta phải từ biệt ở đây rồi, trước ỷ khuất vương gia, thỉnh vương gia thứ lỗi.” Nói đến đây, trên tay hắn dùng lực, định ôm cậu xuống ngựa.

Thuần Vu Hàn nước mắt rơi như mưa, vươn tay ôm lấy cánh tay hắn: “Giác Phi, ta đi theo ngươi có được hay không?”

Kinh Vô Song vừa nghe thế không khỏi khẩn trương, phần nộ quát: “Giác Phi, ngươi đã hứa rồi, ra khỏi cửa thành sẽ thả người.”

“Đại ca yên tâm.” Ninh Giác Phi mỉm cười. “Đệ nhất định thả người. Cảnh vương gia một đường một nhọc lại bị kinh hãi, tạm thời không thanh tỉnh thôi, huynh đừng vội.”

Kinh Vô Song nghe hắn nói giúp Thuần Vu Hàn che giấu như vậy, không khỏi vừa kinh ngạc vừa khổ sở nhưng cũng biết hắn sẽ không mang Thuần Vu Hàn theo thì cũng yên tâm đôi phần.

Ninh Giác Phi nhẹ giọng nói với Thuần Vu Hàn: “Cảnh vương gia, thân phận cậu không bình thường, đừng có lỗ mãng tùy hứng như vậy. Nếu là người khác sẽ dùng cậu làm tấm mộc sống, đem người về Bắc Kế. Sau đó, lấy cậu làm con tin, khiến phụ hoàng, mẫu phi, ngoại công, cữu cữu và hai vị huynh trưởng của cậu không thể đứng nhìn, lúc ấy chắc hẳn phải cắt đất đền tiền, đổi cậu về. Nếu lòng tham một chút, dùng chút thủ đoạn thì ngay cả Yên Bắc thất quận đều có thể đổi được.”

Thuần Vu Hàn nghe xong, chỉ rơi lệ: “Thế nhưng, ta chỉ muốn ở cùng với người, vinh hoa phú quý cái gì ta cũng không muốn hết. Giác Phi, người sẽ dùng ta đổi lấy những thứ ấy sao?”

“Không, ta sẽ không.” Ninh Giác Phi ôn hòa nhìn cậu. “Nhưng ta không dám cam đoan người khác sẽ không. Đây là chiến tranh giữa hai nước, không phải trò đùa. Vương gia, cậu còn trẻ, thiên hạ quốc gia không phải là trách nhiệm của cậu, nhưng cậu phải biết bảo vệ bản thân. Lần này cậu trở về Lâm Truy thì đừng ra khỏi cửa, bằng không sẽ bất lợi cho cậu lẫn người nhà cậu.”

“Giác Phi, ta không muốn xa người.” Thuần Vu Hàn không muốn đi, dựa sát vào người Ninh Giác Phi, thất thanh khóc rống.

Ninh Giác Phi than nhẹ: “Lần này từ biệt, nếu còn gặp lại, hai ta sẽ là địch nhân.”

“Không không không, Giác Phi, ta không muốn như vậy...” Thuần Vu Hàn khóc đến đứt cả ruột gan, ôm lấy cánh tay hắn không buông.

Kinh Vô Song nhìn tiểu ý ôn nhu trên mặt Ninh Giác Phi, không khỏi âm thầm thở dài, trong lòng chua xót khổ sở, trong mắt ảm đạm nước mắt. Anh giục ngựa tiến lên, vẫy tay với họ, cố dụi dằn nói: “Cảnh vương gia, lại đây đi.”

Thuần Vu Hàn không muốn đi, nghiêng người né tránh.

Ninh Giác Phi dùng sức, nhắc cậu lên, đưa ra.

Nét mặt Kinh Vô Song phức tạp nhìn Ninh Giác Phi, đưa tay nhận lấy Thuần Vu Hàn đang liều mạng giãy giụa.

Ninh Giác Phi cũng nhìn đại ca anh khí bừng bừng tình thâm ý trọng với bản thân, ánh mắt ý nói ‘bảo trọng’. Dùng thân thể Thuần Vu Hàn ngăn trở đường nhìn binh sĩ Nam Sở, hắn nắm lấy tay Kinh Vô Song rồi buông ra ngay lập tức, sau đó trọng trọng ôm quyền chào anh, quay đầu ngựa, phi như bay đi.

Thuần Vu Hàn khóc còn to hơn nữa, há miệng định kêu ‘Giác Phi’, Kinh Vô Song đưa tay bịt miệng cậu lại, ghé vào tai nói: “Vương gia, ngài nhớ kỹ, đừng biểu hiện ra ngài thích hắn, bằng không, tin truyền tới đô thành, trong triều tất sẽ ồn ào, đến lúc đó mẫu phi cùng ngoại công ngài chắc chắn sẽ rất khó xử.”

Thuần Vu Hàn nhìn thân ảnh Ninh Giác Phi chạy đi, không dám kêu nữa mà khóc rống.

Liệt Hỏa chạy cực nhanh, Ninh Giác Phi tùy ý để tóc dài đen bóng phi dương trong gió, trường sam thiển lam sắc dưới dương quang cảnh thêm tiên diễm ướt át, một người một ngựa trong núi xanh phi như bay, tựa như mượn gió mà đi.

Chỉ chốc lát sau, đám quan binh Nam Sở phía sau Kinh Vô Song đã chạy đến, có một người lớn tiếng ra lệnh: “Bắn cung.”

Lập tức, hơn mười mũi tên bay ra, thẳng hướng Ninh Giác Phi.

Thuần Vu Hàn hét rầm lên: “Không được bắn cung.”

Không ai để ý đến cậu, loạt tên thứ nhất vừa ra, loạt tên thứ hai nối gót theo sau.

Kinh Vô Song nhìn thoáng qua người hạ lệnh. Người này là phó tướng của anh, biệt hiệu “Xuyên Vân Tiên”, Triệu Luân, nhưng không phải người của anh mà là người Du Hồ để lại, nói rằng người này trấn thủ Yến Bắc nhiều năm quen thuộc tình huống bởi vậy lưu lại phụ tá anh. Kinh Vô Song với người này tương kính như tân, lúc này thấy gã tự ý ra lệnh như thế, nhưng lại là ra lệnh bắn cung giết địch, danh chính ngôn thuận nên không tiện quát mắng.

Ninh Giác Phi nghe được tiếng mấy mũi tên rít gió bay tới, dưới chân đạp vào bụng ngựa, hướng Liệt Hỏa về phía bên trái vách núi, song song xoay người lại huy đao tạt trảm, đánh gãy một ít mũi tên đối diện mình, còn phần lớn mũi tên khác thì xoẹt qua người hắn, rơi vào khoảng không.

Đợt tên thứ nhất vừa xong, đợt tên thứ hai đã tới.

Đao trong tay Ninh Giác Phi hàn quang lóe lên, múa thành một đường tròn, chém gãy những mũi tên ấy.

Liệt Hỏa càng chạy càng xa, chớp mắt đã chạy ra khỏi tầm bắn.

Trong tay Triệu Luân là cung cứng của chính gã tự chế, cung giương tên cài, ba tên cùng bắn ra, lẫn trong đợt bắn thứ ba, thẳng đến một người một ngựa nọ. Ba tên vừa ra, ba tên khác đã được cài, lại bắn ra. Những ba mũi tên ấy thế bắn cực nhanh, một trước một sau bay đi. Tài bắn cung như sao sáng trên trời, lực đạo lại mạnh, thực không hổ là thần tiễn nghe tiếng xa gần của Yến Bắc thất quận.

Ninh Giác Phi nghe tiếng tự biết lai giả bất thiện, trong chớp mắt đã quyết bảo vệ chỗ hiểm sau lưng mình và ngựa.

Tên của Triệu Luân mang theo một lực cực mạnh, Ninh Giác Phi toàn lực vung đao, khó khăn lắm mới chém được bảy trong chín mũi tên bay tới, cuối cùng hai mũi tên vẫn tránh không khỏi, chỉ miễn cưỡng dời chỗ bị thương sang vai phải và sườn phải.

Tốc độ Liệt Hỏa thủy chung không giảm, phi nhanh, tên quan binh Nam Sở bắn không theo kịp họ.

Nhìn hai mũi tên kia bắn trúng đích, thân thể Ninh Giác Phi loạn choạng, Thuần Vu Hàn cùng Kinh Vô Song đồng loạt chấn động.

Kinh Vô Song yên lặng nhìn người ngựa phía trước lao vút đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tự khi rời khỏi vòng tay của Ninh Giác Phi, lòng Thuần Vu Hàn liền đau như xé. Cậu vẫn thút thít nước mắt, nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào bóng người kia. Khi tên vừa bắn ra, trong lòng cậu chợt dâng lên một cảm giác sợ hãi và xung động khó nói hết bằng lời. Cậu sợ Ninh Giác Phi bị thương, cậu tình nguyện đem thân mình ra che cho hắn trước những mũi tên ấy.

Dưới trời trưa nắng gắt, trong gió nhẹ biên thùy, cậu thiếu niên kiêu căng mà ngây thơ mười tám năm này bỗng hiểu ra cảm giác lạ lùng mà Ninh Giác Phi đã từng nói cho cậu — yêu.

Ninh Giác Phi phóng ngựa xuống núi, chạy qua bình nguyên. Liệt Hỏa phi rất nhanh, nhưng cũng rất ổn. Hắn cẩn thận chịu đựng đau đớn chỗ bị thương, tay phải vẫn nắm chặt cương đao.

Hai mũi tên kia thế cực mạnh, một từ sau hắn, thấu qua thân thể, từ xương quai xanh xuyên qua, một khác cắm vào xương sườn bên phải của hắn, dù chưa thương tới chỗ hiểm nhưng máu tươi theo từng bước chân ngựa mà chảy ra.

Tâm tình của hắn lại cực kỳ bình tĩnh. Phía sau, Nam Sở đã càng lúc càng cách xa hắn, Bắc Kê lại càng lúc càng gần hắn, mùi gió thảo nguyên thoảng qua trước mặt.

Trong dãy núi phía trước, là trọng kỵ binh Bắc Kê, vô số mũ giáp và vũ khí chớp động quang mang chói mắt dưới ánh mặt trời.

Ninh Giác Phi rõ ràng mà thấy Vân Thâm bị ôm đỡ lên ngựa, chạy phía trước đội ngũ, tựa như đang chỉ huy quân đội tiếp ứng.

Hắn cười rộ lên, giục ngựa tiếp tục chạy vội về phía trước.

Kaori: Vậy là kết thúc chi 1 của bộ 1 rồi. Tuy hơi đáng tiếc nhân vật phụ ‘có tiềm năng’ Thuần Vu Hàn đã chính thức bị đá thành một nhân vật phụ thứ thiệt triệt để bị chìm trong biển nhân vật phụ rồi.

46. Quyển 1 - Chương 45: Bắc Kế Thiên

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Thảo nguyên đầu hạ tràn ngập sức sống, một màu xanh bạt ngàn trải rộng, khắp nơi đều là hoa dại khoe sắc, ngựa bò trâu, chó chăn nuôi và rất nhiều loài động thực vật hoang dại hòa chung cùng một chỗ, cùng ăn cỏ, vui đùa bên nhau; linh dương, hươu nai, rái cạn,... thỉnh thoảng còn chạy băng qua thảo nguyên.

Ninh Giác Phi dựa vào chiếc đệm trong xe ngựa, như có như không thưởng ngoạn mỹ cảnh bên ngoài cửa. Hắn nhắm mắt, tựa như đang ngủ.

Bên cạnh hắn, Vân Thâm dựa vào vách xe, nhìn hắn mãi, vẻ mặt có chút lo nghĩ bất an.

Ngày ấy, khi Ninh Giác Phi trở về, trong lòng Vân Thâm bỗng kinh hoàng, thật sự bị dọa một trận. Lúc đó, Ninh Giác Phi người đầy máu, ngay cả Liệt Hỏa cũng bị ướt trong máu tươi.

Hai mũi tên cắm trên người hắn, một mũi xuyên thấu qua, một mũi đâm rất sâu vào da thịt. Ninh Giác Phi được kỵ binh Bắc Kế đỡ xuống ngựa, mũi tên theo cơ thể hắn mà khoáy động làm hắn đau đến trắng cả mặt.

Vân Thâm ra lệnh cho đại phu đi theo ngay lập tức sơ cứu cho hắn, còn bản thân thì quyết nắm chặt lấy tay trái Ninh Giác Phi, một tác không rời.

Rút tên cần có kỹ xảo cực tốt, tên của “Xuyên Vân Tiễn” Triệu Luân là đặc chế, đầu mũi tên có mang những răng cưa, nếu lỡ măng rút tên ra thì thế nào cũng lôi cả một mảng thịt trên người đi theo, thậm chí, tổn thương đến tạng phủ, tạo thành nguy hiểm sinh mạng.

Vân Thâm nhìn vị đại phu kia mang nét mặt trịnh trọng lấy ra rất nhiều loại dao, kẹp hình thù kỳ lạ thì sắc mặt cực kỳ xấu.

Ninh Giác Phi ngồi dưới đất, nhìn y, trái lại cười: “Vân Thâm, ta không sao đâu. Người đừng nhìn, đi ngủ trước đi.”

Vân Thâm nhìn máu của hắn vẫn chảy, trong mắt tràn đầy khổ sở và trách cứ: “Giác Phi, lòng của người thật quá mềm rồi. Người hoàn toàn có thể lấy Thuần Vu Hàn làm tấm mộc, chờ chúng ta mang người ra tiếp ứng, người mới giao người cho họ.”

Ninh Giác Phi mỉm cười lắc đầu: “Nếu nói như vậy, họ sẽ nghĩ ta áp chế Cảnh vương giúp các người công phá Yến Bình Quan, chỉ sợ đến lúc đó sẽ không ai nghĩ đến sống chết của cậu ta. Ta không thể làm như vậy.”

“Thuần Vu Hàn là địch nhân của chúng ta, người còn để ý sống chết của hắn như vậy, thật là.” Vân Thâm nhin không được than nhẹ.

Ninh Giác Phi cũng không phản bác “Cậu ta là địch nhân của các người, không phải của ta.” Hắn ngẩng đầu nhìn mây trắng lững lờ trôi trên trời xanh, một lát rồi nói: “Đối với ta mà nói, sinh mệnh là kỳ tích. Trước đây ta không hiểu, chỉ biết một đời người nên kiến công lập nghiệp, lưu sử sách. Nhưng hiện tại, ta mới hiểu được rất nhiều thứ trước giờ chưa từng biết đến... Thế nên, ta trân trọng mỗi một sinh mệnh. Không phải vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt không thống sát. Lúc đầu ta đi cứu Cảnh vương, còn chưa biết được các người, cũng không muốn thương tổn một người Bắc Kế, hôm nay ta muốn cứu người cũng không muốn thương tổn đến một người Nam Sở.”

Trong lòng Vân Thâm bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ dị. Y ngưng thần chăm chú nhìn hắn, hỏi nhỏ: “Lúc còn ở Lâm Truy, nếu như bọn họ không để ý đến sinh tử của Cảnh vương, không bằng lòng thả ta đi, người sẽ làm gì?”

Ninh Giác Phi nở nụ cười: “Uy hiếp sẽ huyết tẩy Lâm Truy gì gì đó, chỉ là thuật công tâm thôi, ta sẽ không làm như thế thật. Lúc đó, chẳng phải người cũng ngờ rằng họ sẽ không khai chiến ngay tại đô thành sao, để tránh cho hoàng thân quốc thích và thân nhân của chính họ gặp tai ương? Nếu như bọn họ thật không để ý sinh tử của Cảnh vương, hạ lệnh tiến công, ta sẽ lấy Cảnh vương làm con tin, một mình đột phá vòng vây. Chỉ cần một mình ta chạy thoát, bọn họ sẽ không dám giết người, bởi vì họ cần người để dụ ta ra. Đến đêm, ta sẽ nghĩ cách bắt Thuần Vu Càn, không tin bọn họ không tha người.”

Vân Thâm cũng cười liên tiếp gật đầu, trong lúc nhất thời cảm xúc dâng trào, siết chặt lấy tay hắn.

Lúc này, đại phu bắt đầu hạ đao phẫu thuật.

Ninh Giác Phi rút nhanh tay ra khỏi tay Vân Thâm, nắm chặt lấy thân cây bên người. Hắn cắn chặt răng, trên trán mồ hôi lạnh ướt cả đầu.

Vân Thâm kỳ thực đã yếu đến mức ngồi không được, lúc này cũng chỉ có thể nỗ lực chống đỡ, đau lòng mà nhìn hắn.

Ninh Giác Phi lại cười nói: “Ta thực sự không có việc gì. Bị thương cũng không phải một lần hai lần, chút đau này có là gì.”

Từ lâu, đại phu đã cởi ngoài xám và lý y của hắn ra, nửa thân người lộ ra, sau đó lấy tay nắm chặt lấy mũi tên trên vai ra sức rút mới có thể rút mũi tên ấy ra. Mũi tên còn lại thì cần nhiều kỹ xảo hơn, phải mở rộng miệng vết thương, từng chút từng chút đào ra.

Vân Thâm nhìn những vết thương loang lổ còn in trên da thịt hắn, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một tia phức tạp, thoáng cái đã biến mất.

Đại phu dù rất thận trọng nhưng động tác lại nhanh nhẹn vô cùng, rút tên ra, rắc bột thuốc cho hắn rồi

dùng khăn mềm lau đi những vết máu trên người hắn.

Có người đưa y phục sạch sẽ lên. Ninh Giác Phi không muốn mặt đồ của người khác, tự mình dỡ thân cây đứng lên, đem y phục dính máu của mình đi thay.

Vân Thâm đã có chút không chịu nổi, lưng lay sắp đổ.

Ninh Giác Phi liền nặng nề ngồi xuống với y.

Giờ khắc này, hai người đều rất yên tâm, bỗng nhiên cảm thấy thế giới trở nên yên tĩnh vô cùng, nặng nề ngập tràn, không khí tươi mát. Chẳng mấy chốc, bọn họ đã nằm ở trên cỏ mà ngủ.

Đến chạng vạng, có người ở trấn nhỏ gần nhất kéo một chiếc xe ngựa trở về, gắn hai con tuần mã vào xe ngựa, hiển nhiên xe này là do lĩnh chủ địa phương cung phụng cho họ. Trong xe ngựa có bọc da hổ, thực rất mềm mại.

Kỵ binh đi qua bên ấy nâng hai người dậy, Ninh Giác Phi vừa bị người ta chạm vào liền tỉnh lại, lập tức tự mình đứng dậy, tự mình đi.

Vân Thâm trở về quốc thổ của mình, xung quanh đều là thuộc hạ của mình, lòng cũng yên tĩnh lại, sau đó ngủ một giấc rất say, được kỵ binh cẩn thận nâng vào xe ngựa.

Xe ngựa đi được rất nhanh cũng rất êm. Đội kỵ binh cũng không vì đã về đến quốc thổ mà lơ đãng cảnh giác, cả đoàn đi ngày đi đêm một đường vội vã.

Ninh Giác Phi không nói gì, chỉ nghĩ đó là do Vân Thâm dặn dò.

Ba ngày sau, bọn họ liền tới Kế đô.

Trong lúc ấy, thương thế của Vân Thâm càng ngày càng tốt lên, tinh thần cũng phấn chấn rất nhiều, có khi y còn ngồi nói chuyện với Giác Phi, toàn những chuyện không liên quan đến chính sự.

Nét mặt của Ninh Giác Phi vẫn bình tĩnh như trước, dường như thương thế không nặng nhưng sắc mặt càng lúc lại càng khó coi hơn, trước đã tái nhợt giờ thì đã bắt đầu có chút vàng xị, có vẻ không được tốt.

Tới ngày thứ ba, Vân Thâm mới nhìn ra, vội vã đưa tay bắt mạch cho hắn. Sau một lát, nét mặt y liền ngưng trọng: “Giác Phi, người thành thật nói cho ta biết, thân thể ngươi hiện tại cảm thấy thế nào? Cảm giác thế nào?”

Ninh Giác Phi cười cười mệt mỏi, có vẻ rất hững hờ đáp: “Không được tốt.”

Vân Thâm nhìn hần một hồi, thấy hần không muốn nói nhiều, cũng không miễn cưỡng, y chỉ xốc màn xe, ra lệnh: “Mau, dùng tốc độ cao nhất mà đi, mau chóng chạy về Kế đô. Ngoài ra, lập tức phái người chạy trở về trước, bẩm báo bộ hạ, đi thỉnh Đại Lạt Ma đến Kế đô, mang cả thuốc tốt nhất về.”

Bên ngoài nhất tề đáp: “Tuân lệnh.” Sau đó liền có mấy con ngựa chạy vụt đi.

Không lâu sau, phu xe giơ roi thúc ngựa, hai con tuần mã kéo xe cũng rất hiểu ý người, chạy nhanh hơn trước.

Ninh Giác Phi nghe tiếng vó ngựa bên ba bên ngoài, nặng nề mà nằm nghiêng trên đệm êm, nét mặt vẫn không có gì khác.

Lần này trúng tên tuy rằng nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất nhiều máu, hơn nữa một đường một nhọc, nhất thời dẫn phát bệnh căn từng bị ở Lâm Truy. Hần cảm thấy quanh thân phát lạnh, toàn bộ khớp xương đều đau đớn, sốt nhẹ, ho nhẹ, choáng váng, mệt mỏi không còn chút sức, chán ăn. Dù đã cố nhịn hai ngày nhưng đến nay liền che giấu không được nữa.

Nguyên do vì sao ra loại bệnh này, hần thật sự không muốn nói tới, thế nên cũng không cố chống lại nữa, chỉ vùi đầu ngủ.

Y thuật Vân Thâm đại thể đều đến từ sách thuốc Nam Sở và một số sách thuốc cổ đại khác, không có sự phụ chỉ dạy, cho nên chỉ có thể trị liệu một chút bệnh thông thường, cái loại mạch tượng phức tạp mà hung hiểm như Giác Phi, y thật sự không dám trị bậy.

Vừa vào Kế đô, Đạm Thai Mục liền mang theo ngự y trong cung lao ra cổng thành đón tiếp.

Xe ngựa dừng lại, Vân Thâm nhẹ nhàng xuống xe nói chuyện với Đạm Thai Mục vài câu, sau đó từ trong lòng móc ra một bao vải vấy máu trịnh trọng giao cho hần.

Nét mặt Đạm Thai Mục ngưng trọng tiếp nhận rồi lại thân thiết hỏi thương thế bọn họ.

Vân Thâm cúi đầu mà nói thương thế hiện tại của Ninh Giác Phi cùng sự khác lạ trong bệnh trạng của hần.

Đạm Thai Mục lập tức vào xe, nhìn Ninh Giác Phi còn đang ngủ say, sau đó phát tay ra lệnh vạn thiết kỵ hộ tống quay về trú địa nghỉ ngơi và hồi phục sức khỏe. Sau đó cùng các sứ thần khác trong sứ đoàn cùng nhau về Kế đô.

Ninh Giác Phi bị ôm vào Quốc sư phủ. Hần mặc dù đã tỉnh nhưng cả người không còn sức, chỉ đành cười khổ để họ nâng vào phòng, đặt lên giường.

Vân Thâm đem toàn bộ sách thuốc của mình ra, tinh tể mà nghiên cứu, cố thay hẩn kê toa. Mấy đại nha hoàn trong phủ cũng đều được đưa tới chăm sóc Ninh Giác Phi, mỗi ngày theo dõi hẩn uống thuốc, sau đó các loại thuốc bổ ào ào như nước chảy được đưa tới. Ninh Giác Phi đối với việc ăn uống rất dễ dàng, lúc này cũng rất hợp tác nhưng thân thể vẫn không tốt lên, vết thương lành rất chậm.

Thương của Vân Thâm rất nhanh liền khỏi sắc, ngoại trừ xương sườn gãy còn đau một chút thì các ngoại thương khác đều đã khỏi, không cần nằm trên giường nữa, đã có thể đi lại bình thường. Thế nhưng, tâm tình của y thì càng lúc càng tệ, lòng nóng như lửa đốt chờ Đại Lạt Ma đến.

Trời đã qua tháng bảy, Kế đô được thảo nguyên vây quanh nên khí hậu rất mát mẻ, ẩm lạnh vừa phải, người chỉ cần khoác một chiếc áo đơn là được. Ninh Giác Phi trụ nhà giữa, ngoài cửa sổ tràn đầy hoa tươi rực rỡ, còn có một loại cây hẩn không biết tên gì, ngày thường cao to, tán rộng, các cành đều là những đóa hoa trắng muốt, hương thơm ngào ngạt. Trên cây thường thường luôn có chim chóc vờn quanh, có một số còn làm tổ ngay trên cây, thậm chí bạch hạc được xưng là “Tiên cầm” và hạc đầu bạc cực kỳ quý hiếm cũng bay tới, cảnh sắc đẹp đẽ vô cùng.

Ninh Giác Phi vẫn nằm ở trên giường dưỡng bệnh, có đôi khi cảm thấy bức bối thì sẽ ra ngoài phòng, nằm trên nhuỷn tháp ngắm phong cảnh. Nét mặt của hẩn vẫn bình tĩnh như thường, hoàn toàn không nóng nảy hoặc trầm uất giống một người đang bệnh nặng, lại càng không vô cớ đập phá hay oán trời trách đất. Trong Vân phủ, người hầu, hộ vệ ai cũng yêu thích hẩn, lúc này thấy hẩn như vậy càng thương yêu luyện tiếc như thân nhân của mình, họ chăm chút hẩn rất cẩn thận.

Ngày hôm đó, Vân Thâm vội vã kết thúc công vụ rồi liền chạy vào trong phủ thăm hẩn. Vòng qua một hồ nước nhỏ, y liền thấy hẩn nằm dưới tàng cây, khoan thai mà nhìn tổ chim trên cành cây, khoe miệng là một nụ cười thích thú.

Sắc mặt hẩn vẫn tái nhợt nhưng đường nét vẫn rõ ràng như cũ, ngũ quan tuấn mỹ, tóc dài đen nhánh xõa ra trên gối, tà tà nằm nghiêng. Bên người hẩn là vài con gà cảnh và vài con hạc trắng đang xòe cánh múa. Đôi chân dài nhỏ của hạc trắng rất nhẹ nhàng, liến thoắng, chúng xoay xoay người, thản nhiên tự đắc. Tình cảnh này, tựa như một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp. Vân Thâm chôn chân ở đó, không đành lòng quay rối mỹ cảnh.

Ninh Giác Phi tựa như nhận ra khí tức của y, quay đầu lại nhìn, rồi nở một nụ cười.

Lúc này y mới chậm rãi bước tới.

Những con chim quý này tựa như đã quen với việc thấy con người, hoặc biết người này không gây nguy hiểm cho mình nên chỉ chạy qua một bên rồi lại tiếp tục hoạt động của mình, không thêm để ý đến họ.

Vân Thâm ngồi xổm xuống, cầm lấy tay hẩn, tỉ mỉ thay hẩn bắt mạch, trên mặt vẫn là vẻ lo lắng. Y nhìn Ninh Giác Phi, muốn nói lại thôi.

Ninh Giác Phi cười nói: “Không cần lo lắng, mạng của ta cứng lắm, không dễ chết đâu. Thương thể của người chắc đã tốt lên nhiều rồi phải không? Nào, lại đây, để ta hôn một cái.”

Vân Thâm nghe hần trêu mình như thế, cũng cười cười, không còn vẻ âu lo nữa mà ngả người, đặt lên môi hần một nụ hôn.

47. Quyển 1 - Chương 46

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Trong miệng Ninh Giác Phi là vị thuốc cay cay nồng nồng. Lưỡi Vân Thâm lại mang theo hương trà thuần hậu. Hai người quấn quýt hôn nhau, từ dịu dàng dần dần trở nên kịch liệt. Hô hấp gấp gáp, đầu óc mê muội, hồn nhiên quên hết xung quanh, gió thổi chim hót, tất cả đều mất điếc tai ngơ.

Hơn nửa ngày, hai người mới chậm rãi tách nhau ra, gương mặt cả hai ửng hồng, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Đến lúc này, bọn họ mới chú ý tới bên cạnh chẳng biết bao thuở đã tụ tập rất nhiều cảm điều. Vài con hạc đồng cổ lúc lắc, nhìn cái vị đang đắm đuối hôn, rồi lại vươn cổ dài xem người nào đó đang nằm, động tác quả thật duyên dáng, đường cong uốn lượn, trông rất đẹp mắt.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng xua xua mấy con hạc: “Đây là chuyện của người lớn, con nít không được nhìn, mấy đứa không thể coi, đi đi đi, tự mình đi chơi đi.”

Vân Thâm có chút xấu hổ, trên mặt còn đang đỏ ửng, nắm tay hần cười nói: “Là ta lỡ mồm, hiện tại người còn đang bệnh, không thể động tình, tốt nhất là thanh tâm quả dục, cố mà dưỡng bệnh mới phải.”

Ninh Giác Phi nương theo tay y, chậm rãi ngồi dậy, sau đó đặt chân xuống đất, chuẩn bị đứng lên.

Vân Thâm thoáng cái căng thẳng: “Giác Phi, người... người muốn làm gì? Người muốn làm cái gì thì nói với ta, ta sẽ giúp người.”

“Đừng xem ta như kẻ bỏ đi, ta còn chưa tới nước đó đâu.” Ninh Giác Phi cười cười, lấy tay chống vai y, vững vàng đứng dậy. “Ta chỉ là không còn sức lực, đánh nhau tạm thời không được nhưng tự mình đi lại thì còn tốt.”

Vân Thâm nghe ngữ khí thoải mái mà tự giễu của hần thì không khỏi bật cười, liền đỡ hần vào trong phòng.

Ninh Giác Phi nghiêng đầu nhìn y, cười đến quỷ dị: “Chẳng qua, lời này là người nói đó nha, ta muốn làm cái gì thì nói với người, người sẽ giúp ta, đúng không?”

“Đương nhiên...” Vân Thâm không chút suy nghĩ mà nói, thế nhưng vừa dứt lời, y liền cảnh giác, nhìn lại hẳn. “Người muốn làm cái gì?”

Ninh Giác Phi cười đến vui vẻ, không nói gì chỉ nhìn từ trên xuống dưới từ, dưới lên trên đánh giá y, trong ánh mắt thâm ý sâu sắc.

Mặt Vân Thâm liền đỏ rần lên: “Người còn đang bệnh đó, ít nghĩ mấy thứ đó đi, đừng phí hoài cơ thể mình.”

Ninh Giác Phi vô lại đáp: “Bệnh của ta cũng chỉ là phong hàn tận xương, khí hậu không quen, thương chậm lành thôi, kỳ thực không cần lo. Cái loại bệnh phong hàn này, hình như chuyện kia ... có thể giúp xua hàn khí, lưu thông máu, có lợi cho chữa bệnh nữa đó nha.”

“Người... nói vậy không, lần trước tới Kê đô còn chạy nhảy ngon lành, có thể ăn, có thể ngủ, sinh long hoạt hổ, sao vừa hơn một tháng đã không quen khí hậu chứ?” Vân Thâm vừa bực mình vừa buồn cười, đỡ hẳn đi trở về trong phòng.

“Cái này... đổi mùa rồi mà.” Ninh Giác Phi tiếp tục ngụy biện. “Lẽ nào sách thuốc có nói, mùa hè nắng nóng, nếu có ý niệm gì đó trong đầu thì phải cố nhịn xuống hay sao?”

Vân Thâm tỉ mỉ nghĩ lại, nhất thời không lên tiếng phản bác được. Y đọc rất nhiều loại sách thuốc, mặc dù chuyện phòng the không có nhiều kinh nghiệm nhưng lý luận thì biết rất nhiều, cũng hiểu “tính dục tứ quý khác nhau”. Trong ‘Nội kinh’ (1) có viết: “Âm dương bốn mùa gắn kết với nhau từ khi khởi nguồn đến khi kết thúc của vạn vật, là gốc rễ của sinh tử, nếu nghịch lại tất sinh tai họa, nếu chối bỏ tất bệnh không thể khỏi, chỉ có thuận theo mới là đắc đạo.” Mùa hạ sinh khí tràn đầy, dương khí di động, đạo dưỡng sinh đề xướng nên tuyên thông phát tiết, thuận theo tự nhiên, không cố chống đối. Nghĩ tới đây, y không phản đối lại nữa, trong lòng ít nhiều cũng rục rịch.

Ninh Giác Phi nhân cơ hội lôi kéo y, ngã lên giường.

Vân Thâm tránh một chút, nhỏ giọng: “Thân thể của người...”

Ninh Giác Phi ghé vào tai y cười khê: “Ta đã nghỉ ngơi rất nhiều ngày rồi, lẽ nào người không muốn sao?”

Gương mặt Vân Thâm phụt một cái, hồng tới tận tai. Y vùi đầu vào gối, không chịu ngẩng lên.

Ninh Giác Phi nhìn cửa sổ một chút, thì thầm vào tai y: “Đi đóng cửa lại.”

Vân Thâm như trúng độc, đầu óc trống rỗng, thân thể tự động đứng lên, đóng lại cửa lớn, thuận tiện gài thêm then, sau đó mới quay lại.

Ninh Giác Phi giờ đang cởi áo, tháo thắt lưng.

Vân Thâm ngơ ngác nhìn hấn.

Ninh Giác Phi vẫn mỉm cười, mặt mày thư lãng, đôi môi hơi mím lại, gương mặt gầy gầy của hấn tràn đầy ánh nắng ấm áp và sáng sủa. Hấn ngồi dựa vào giường, động tác mềm nhẹ, chậm rãi cởi đai lưng, mở vạt áo, hai mắt thủy chung không rời khỏi Vân Thâm.

Vân Thâm đứng trên mặt đất, bị hấn đùa giỡn đến không thể tự kiềm chế nổi, y giờ tay chậm rãi cởi y phục của mình.

Trong phòng u ám, yên tĩnh, hai người lỏa trình tương đối, trong lúc này, không ai nói lời nào. Ngoài phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng hạc gọi thánh thót, bọn họ không khỏi nhớ đến đôi hạc lưỡng tình tương duyệt bên bờ hồ, cả hai dần dần nở nụ cười.

Vân Thâm dù có xấu hổ cũng xoay người nằm lên sàng.

Nơi này là nhà của bọn họ, không có người gọi, tự nhiên không ai dám xông vào, tâm tình cả hai thả lỏng, thoải mái. Hai người tha thiết ôm nhau, quấn quýt hôn sâu.

Dần dần, Ninh Giác Phi nằm xuống phía dưới, Vân Thâm bị hấn ôm, thuận thế đè lên người hấn.

Vân Thâm còn đang say sưa trong những hôn cuồng nhiệt, đầu lưỡi cùng hấn quấn quýt truy đuổi, trong đầu chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, căn bản không chú ý tư thế thay đổi.

Hai thân thể trẻ trung khăng khít bên nhau, kề cùng một chỗ, da thịt trắng mịn ma sát, tựa như hai chú cá nhỏ, sa vào biển rộng kích tình.

Tiếng thở dốc càng phát ra càng gấp gáp nặng nề. Ninh Giác Phi một tay ôm lưng hấn, một tay chậm rãi theo xương sống y lướt xuống dưới. Vân Thâm khó nhịn mà vận thắt lưng, y chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại theo đầu ngón tay hấn lướt xuống, nhanh chóng trải khắp thân thể, khiến y không biết phải làm sao. Toàn thân Vân Thâm căng ra, phân thân phút chốc đã hoàn toàn đứng thẳng.

Tay Ninh Giác Phi phủ lên thắt lưng y, rồi lập tức từ bên hông nhẹ nhàng lướt qua lần tìm đến phía trước y, lập tức cầm lấy dục vọng đang sôi sục.

Vân Thâm đã biết tình sự, bèn vị quen mùi, lại thanh xuân phơi phới, lúc này đâu còn có thể khống chế, giờ đây cái gì tu thân cái gì dưỡng tính tất cả đều quăng lên chín tầng mây cả. Y vội nắm lấy tay của Ninh Giác Phi, có chút quỳnh quáng, cổ họng nhẹn không được rên rỉ.

Ninh Giác Phi mỉm cười, động động thân thể, buông y ra rồi lập tức xoay người, nằm úp sấp trên giường,

nói với y: “Người tới.”

Vân Thâm giật mình: “Người nói... ta?”

Ninh Giác Phi xoay đầu, cười nói: “Đúng vậy, lẽ nào luôn luôn muốn ta hầu hạ người?”

Vân Thâm nhất thời chân tay luống cuống, lúng túng đáp: “Thế nhưng ta... ta...không...”

Ninh Giác Phi cười to: “Là nam nhân đều biết cả, đây là trời sinh, không cần dạy.”

Vân Thâm bị vẻ mặt cười xấu xa của hắn kích thích tới nhiệt huyết dâng trào, nhất thời cũng mạnh dạn hơn, đưa tay đè lấy vai trái của hắn.

Miệng vết thương ở vai phải cùng sườn phải Ninh Giác Phi giờ đã thu nhỏ, không còn trở ngại nữa. Hắn nằm ở đệm giường mềm mại, thả lỏng thân thể, da thịt màu mật ong, tóc dài đen nhánh hòa với đệm giường màu xanh lơ càng thêm đối lập, an tĩnh mà tràn ngập mê hoặc.

Vân Thâm nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng ấy, bỗng nhiên hôn xuống. Y hôn lên má, tai, hôn lên vai hắn, rồi lập tức thuận thế những nụ hôn dày đặc rơi lên lưng, thắt lưng, lên chân hắn...

Ninh Giác Phi từ từ nhắm hai mắt, thở hổn hển, cảm thụ được nhiệt khí cùng những nụ hôn rất bỏng của y, đến tận khi hai tay y đến trước người mình, hắn mới gấp gáp kêu: “Không phải.”

Vân Thâm giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Hắn vẫn nhắm mắt, dịu dàng nói: “Ta sợ mình không đủ sức... người tới,, để chúng ta cùng nhau, cùng nhau...”

Vân Thâm liền hiểu ý hắn. Y buông dục vọng của hắn ra, hai tay từ đầu gối hắn chuyển sang sau, nhẹ vỗ về đùi trong của hắn, một bên nhớ lại những gì hắn đã làm trên thảo nguyên hôm ấy, vừa xoa nắn vừa thử nghiệm mở rộng thân thể hắn.

Ninh Giác Phi thả lỏng bản thân, nhẹ giọng nói với y: “Vân Thâm, ta muốn người, người tới đi.”

Vân Thâm nghe những lời lẽ dịu dàng của hắn, trong lòng cũng nóng lên, lửa tình bùng cháy, không cần kiềm giữ nữa, thúc thắt lưng một cái, đem phần thân của mình vùi vào trong thân thể mềm dẻo tuyệt vời kia.

Chỉ như thế, Ninh Giác Phi liền cảm thấy choáng váng hết đầu, nhưng trong lòng lại rung động, không khỏi rên lên một tiếng.

Vân Thâm cũng bị loại khoái cảm kỳ lạ chưa bao giờ có được này làm cho điên đảo, những bí quyết phòng the trong sách thuốc ‘chín nông một sau, ba trái ba phải, lui như cá lượn, tiến sâu như khoáy’..... y từng đọc giờ quên sạch không còn một mảnh, lúc này chỉ còn thuận theo bản năng, ôm lấy hân chuyển động, một trận mãnh công.

Dưới bụng Ninh Giác Phi lót một chiếc gối, toàn bộ thân thể đều theo luật động của y mà di chuyển. Đây là lần đầu tiên, hân phóng túng tình cảm bản thân dưới thân người khác, không hề khắc chế, không hề ản nhẫn, hoàn toàn mở ra, toàn bộ tiếp nhận, theo từng cơn sóng khoái cảm mà rên rỉ.

Tiếng chim hót thanh thúy một mực vang vọng bên ngoài phòng, mùi hoa diu dặt từ hai cửa sổ thẩm thấu tiến vào. Chúng nó dường như bị hai thân thể tản ra hơi nóng ấy hấp dẫn, vẩn vút bên họ, thật lâu không tiêu tan.

Vân Thâm chỉ cảm thấy dục vọng của bản thân không ngừng thâm nhập vào cơ thể hân, khuếch tán xuống, dừng đọng mềm mại thuận hoạt vì y mà mở ra, vì y mà đợi, giống như cảnh đào nguyên trong truyền thuyết, tràn ngập ngọt ngào ấm áp, khiến y dục tiên dục tử, cả người như sắp nổ tung. Y từ từ nhắm hai mắt, tha thiết siết lấy Ninh Giác Phi, giữ chặt hân, ôm lấy hân, cắn hân, hôn hân, muốn càng nhiều càng nhiều thêm, muốn hóa thành tro bụi cùng hân dung hợp một chỗ, phiêu du trong trời đất rộng lớn này.

Ninh Giác Phi thể hư dễ mệt mỏi, bị một trận cấp công như thế đã chịu không nổi nữa, trong cao trào mà tiết ra, sau đó, không còn khí lực.

Vân Thâm cảm giác được cơ rút lại rung động trong cơ thể hân, trong lòng mừng rỡ, nắm chặt hân, động tác càng thêm kịch liệt, trong miệng tha thiết kêu: “Giác Phi, Giác Phi, Giác Phi...”

Ninh Giác Phi trong kinh đào hải lãng kích tình của y cũng theo y mà chìm nổi, vô lực giãy giụa, đành thuận theo dòng chảy, tùy ý y mạnh mẽ tiến nhập, gấp gáp rút ra, lại đâm càng sâu càng mạnh vào... Hân thở gấp gấp, nghe thanh âm tinh khiết thấp thấp cao cao gọi tên mình.

Vân Thâm chỉ cảm thấy dục triều cuộn trào mãnh liệt như sóng thần đổ ập lên người, cuốn y đến thâm cốc u tĩnh rồi lại quật y vào giữa ngọn sóng cao. Y cảm thấy như choáng váng như cười mây đạp gió, máu toàn thân càng thiêu càng cháy, tựa như gào thét xé toang da thịt y. Động tác y càng ngày càng nhanh, nắm chặt lấy thân thể Ninh Giác Phi hung hăng đâm vào, ngay cả hô hấp cũng như ngưng lại. Rốt cục, y đem toàn lực thúc vào, ôm siết lấy hân, đem tất cả khát vọng phiên giang đảo hải phun ra.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy trước mắt mình hóa một màu đen, lần thứ hai bị y lôi đến cao triều. Tay hân siết lấy đệm giường, dục dịch đặc sệt tiết ra.

Thân thể hai người tha thiết dán vào nhau, không ngừng mà run rẩy, cùng nhau sa vào cuồng lưu hoan ái. Thẳng đến khi bình tĩnh trở lại, bên tai mới nghe được một tiếng hạc gọi cao cao, dường như lúc này, tiếng lòng sung sướng đến cực hạn của bọn họ đang được thét lên.

Trời chiều ngã về tây, hoàng hôn loang loáng, tâm hoa từng đóa từng đóa nở rộ.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, mà một thân thể khác lại ấm áp nằm trên người như sưởi cho mình. Hắn chậm rãi bình ổn hô hấp, mỉm cười nhắm mắt, trong lòng đều là vui mừng và thỏa mãn. Vân Thâm, nếu như lần này ta thực sự không qua được, chỉ hy vọng người có thể nhớ kỹ, trong đoạn tình ái giữa người ta, trận hoan ái này, không có không công bằng.

---

(1) Hoàng đế nội kinh (sách thuốc, gọi tắt là “nội kinh”). Dùng hình thức vấn đáp giữa Hoàng đế và Kỳ Bá. Đây được xem là cuốn sách y cổ nhất của Trung Quốc, là bức thư viết giữa thời Chiến Quốc.

Link sách (bản dịch):

http://www.phongthuyquan.vn/index.php?option=com_content&view=article&id=177%3Ahoang-ni-kinh-t-vn-kinh&catid=43%3Aong-tay-y-dc&Itemid=87

Kaori: Vân Thâm thông minh trí tuệ, đọc nhiều sách y kiểu gì mà bị Giác Phi rù quên một cái là vứt sách lon ton chạy theo người ta rồi. o_o

Câu cuối nghe Giác Phi nói như trăng trời quá!

48. Quyển 1 - Chương 47

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Thảo nguyên mệnh mang luôn thừa thớt ít người, cho dù có thôn trấn thì trên cơ bản cũng không mấy ai biết chữ, càng có rất ít đại phu chuyên nghiệp. Bởi vậy, tăng lữ khắp nơi đều có nhiều người nghiên cứu y thuật, để dễ dàng giúp đỡ bách tính địa phương. Đại Lạt Ma vì thế còn là danh y số một số hai Bắc Kế, chuyên tâm phối chế rất nhiều bí dược, đối với việc chữa bệnh rất hiệu quả.

Một tháng sau khi cả bọn về đến Bắc Kế, biên cảnh tây bắc truyền tin về báo rằng Đại Lạt Ma rốt cục được khoải mã hoàng gia tìm được, đang trở về Kế đô.

Lúc này đã là hai ngày sau hôm Ninh Giác Phi và Vân Thâm hoan hảo, bệnh tình của hắn vẫn dậm chân tại chỗ, chỉ là càng lúc càng ổn định hơn, không biến nặng thêm, khiến Vân Thâm cũng yên tâm đôi chút.

Một ngày kích tình như thế đi qua, Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy toàn thân nặng như thiên quân, đừng nói tới cử động, ngay cả sức để cười cũng không có, chỉ có thể nhắm mắt ngủ mà thôi.

Vân Thâm dùng chăn bao lấy hần, phân phó gia nhân đưa nước nóng tới, thả hần vào trong nước, sau đó tựa như lúc còn trong trứng nước giữa thảo nguyên, hần thanh lý cho y, bây giờ, y thanh lý cho hần.

Vân Thâm cứ mãi lo lắng bản thân không tiết chế sẽ làm bệnh tình Ninh Giác Phi nặng thêm, ai biết ngủ qua một đêm, ngày thứ hai, tinh thần hần đã khá hơn trước, còn cười nói: “Ta đã nói là chuyện kia ... có thể chữa bệnh mà.”

Vân Thâm biết tính hần rộng rãi hào hiệp, khinh rẻ sinh tử, trọng tình nghĩa nên lúc này cũng không cãi lại gì, chỉ thân thiết nhéo tai hần. Y nghĩ đến thể nghiệm cực lạc tối qua rồi không khống chế được ôm chặt lấy hần.

Lúc tiểu đội kỵ binh được phái đi mời Đại Lạt Ma cho khoái mã trở về cung báo tin tốt, Vân Thâm mới thở dài được một hơi, Đạm Thai Mục cũng yên lòng.

Từ khi trở lại Kế đô, Ninh Giác Phi vẫn bệnh, bệnh càng lúc càng nặng, không chỉ Vân Thâm đứng ngồi không yên mà ngay cả Đạm Thai Mục cũng là tâm thần không yên, hầu như mỗi ngày đều phải đến thăm hần, nói với hần mấy câu mới chịu đi. Trên trán Đạm Thai Mục tràn đầy ưu tư, Ninh Giác Phi nghĩ có lẽ những gì Vân Thâm mang về từ Nam Sở khiến cho Đạm Thai Mục nhận ra một nguy cơ lớn đến tồn vong Bắc Kế. Dù nghĩ thế nhưng bản thân Ninh Giác Phi còn đang mang bệnh nên cũng bất lực, không làm gì được.

Khi Đại Lạt Ma mặc tăng bào màu chu sa theo Vân Thâm và Đạm Thai Mục đi vào, Ninh Giác Phi vẫn còn nằm dưới một tảng đại thụ, nhìn trăm chim ca múa, nhàn nhã an tĩnh.

Đại Lạt Ma nhìn hần, ông cũng chẳng khác gì lúc lần đầu gặp hần, ánh mắt lấp lánh, mặt lộ vẻ kỳ lạ.

Vân Thâm ở một bên cung kính: “A Già đại sư, có cần để Ninh công tử trở về phòng rồi mới chẩn trị không?”

Vị Đại Lạt Ma này tên A Già Mai Lâm, là linh đồng chuyển thế của Đại Lạt Ma đời trước, hiện tại đã bảy mươi tuổi, hạc phát đồng nhan, bình thần đạm đạm. Trong ngày lễ đưa ngựa long trọng, ông đã hướng tín nhân nói rõ, bản thân công đức đã viên mãn, vào ngày sinh thứ 80 sẽ quy thiên, việc này oanh động đến toàn bộ đại thảo nguyên, không chỉ Bắc Kế ai ai cũng biết mà ngay cả Tây Vực cũng lan truyền tin khắp chốn. Đại Lạt Ma Tây Vực cũng phái sứ giả đến tận Bắc Kế để chúc mừng ông, chúc ông đắc chứng đại đạo. Mà ông vẫn không khác ngày xưa, tiếp tục du hành trên thảo nguyên, giảng kinh thuyết pháp, trị bệnh cứu người.

Giờ này khắc này, ông đứng trước giường Ninh Giác Phi nhìn hần, Ninh Giác Phi cũng bình tĩnh nhìn lại ông. Trong mắt Vân Thâm, hai người họ kém nhau 50 năm nhưng tia sáng trong mắt thì giống nhau y hệt.

Đạm Thai Mục trầm ổn như núi, lúc này không nói lời nào, chỉ đứng ở một bên mà nhìn.

Một lát sau, A Già ôn hòa nói: “Không cần, ở đây trời trong nắng ấm, hoa hương điều ngửi, hoàn cảnh rất

tốt, có thể bắt mạch.”

Vân Thâm lập tức phân phó tổng quản vẫn đang đứng lặng lẽ ở một bên mang ghế, bàn, trà thơm, hoa quả, điểm tâm, quây vòng bên Giác Phi.

A Già cầm lấy hai tay Giác Phi, tỉ mỉ bắt mạch rồi nhìn mí mắt, bựa lưỡi của hắn, sau đó lại ấn ấn vào toàn thân trên dưới của hắn, khám rất tỉ mỉ rồi mới ngồi xuống.

Vân Thâm lo lắng mà hỏi thăm: “A Già đại sư, bệnh Ninh công tử... thế nào?”

“Phong tà tận xương, nguyên khí đại thương, hàn khí triển ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch, tán nhập thần tủy, nhìn qua xác thực hung hiểm.” A Già trầm tư. “Là bệnh căn từ trong quá khứ sao? Sau khi bị thương công tử mất quá nhiều máu, áp chế không được nên giờ phát tác.”

Những bệnh tượng này Vân Thâm cũng biết một hai, nghe thế liền căng thẳng: “Thỉnh đại sư diệu thủ hồi xuân.”

“Quốc sư y thuật không kém, đương nhiên biết dưỡng tâm còn hơn dưỡng thân.” A Già đưa tay tiếp lấy một bông hoa rơi xuống bên người, nét mặt thản nhiên mỉm cười. “Không màng danh lợi hư vô, chân khí luân chuyển, chỉ cần tâm tính bình thản, chính khí tồn nội, liền chống đỡ được ngoại tà, khôi phục khỏe mạnh.”

Đạo lý này Vân Thâm tự nhiên cũng hiểu nhưng không biết có liên quan gì đến bệnh tình Ninh Giác Phi, lại không dám vọng ngôn nghi vấn. Trước mặt Đại Lạt Ma ung dung thông thái, vị quốc sư trẻ tuổi thâm tàng bất lộ rốt cuộc vẫn thiếu kiên nhẫn, nhất thời lộ vẻ lo lắng.

Ninh Giác Phi nhìn đại sư thông dong mỉm cười lại nhìn Vân Thâm đang lo âu, khóe môi liền không tự chủ được mà cong thành một nụ cười, ánh mắt trong suốt lấp lánh.

A Già nhìn hắn, chậm rãi nói: “Công tử lòng dạ rộng rãi, tính cách khoan dung, bệnh căn mặc dù hiểm nhưng không đáng ngại, từ từ sẽ khỏi. Bệnh tình triển thân lúc này là do khúc mắc chưa tiêu.”

Vân Thâm vừa nghe, sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn hắn: “Giác Phi, người thực sự có khúc mắc chưa tiêu sao?”

Ninh Giác Phi có chút do dự nhưng vẫn nói: “Phải.”

“Vì sao không nói cho ta biết?” Mặt Vân Thâm lộ vẻ không vui rồi lại không tiện trách nặng, chỉ đành miễn cưỡng nhịn xuống.

Ninh Giác Phi bình thản đáp: “Bản thân ta còn chưa suy nghĩ cẩn thận, không biết phải nói ra như thế nào.”

Ánh mắt Vân Thâm rất phức tạp, muốn nói lại thôi rồi cuối cùng cũng cất lời: “Giác Phi, kỳ thực người là ai, đã xảy ra chuyện gì, ta đều không quan tâm, người cần gì phải để trong lòng?”

Ninh Giác Phi vừa nghe lời ấy tự nhiên hiểu y đã biết những gì mình gặp ở Lâm Truy, nghe y không để ý đến những chuyện đó, trong lòng cũng rất cảm động. Hắn mỉm cười, lắc đầu: “Vân Thâm, khúc mắc của ta không ở chỗ đó.”

“Vậy là cái gì?” Trong bất giác, Vân Thâm đã đến trước mặt hắn, nắm chặt lấy tay Giác Phi.

A Già nở nụ cười: “Quốc sư quan tâm nên mới loạn, nếu không sẽ không gấp gáp đến thế, ngài hãy để Ninh công tử nói tỉ mỉ mọi việc đã.”

Vân Thâm có chút xấu hổ, mặt đỏ lên.

Đạm Thai Mục ở một bên trầm ổn cười cười, đưa tay vỗ vỗ vai y, ý an ủi.

A Già nhìn Ninh Giác Phi, trong mắt chớp động một loại ánh sáng lạ lùng, chậm rãi hỏi: “Công tử chuyển thế mà đến?”

Ninh Giác Phi không giấu diếm, không do dự, gật đầu: “Phải.”

Vân Thâm và Đạm Thai Mục cả kinh, có chút khiếp sợ.

Thần thái của A Già càng lúc càng hiền từ: “Lẽ nào... công tử không phải đầu thai chuyển thế? Là nửa đường mà vào?”

“Phải.” Ninh Giác Phi lại gật đầu.

Vân Thâm và Đạm Thai Mục nhất thời sững sờ, trên mặt tràn thần sắc đầy khó tin.

“Công tử còn nhớ rõ kiếp trước?” A Già lại hỏi.

“Rõ ràng như trước mắt.” Ninh Giác Phi chậm rãi đáp. “Từ chết đến khi sống lại, ta đều thanh tỉnh cực kỳ, vừa mở mắt ra, đã đến thế giới này.”

A Già thở dài một hơi, tán thán: “Thì ra kiếp trước công tử tu hành đoạt xá đại pháp.”

“Cái gì?” Ninh Giác Phi không hiểu. “Cái gì pháp?”

Vân Thâm lập tức giải thích cho hắn: “Đoạt xá đại pháp là một loại tiên thuật trong truyền thuyết, thân thể vốn chỉ là phòng xá cho linh hồn, tu luyện pháp ấy có thể khiến sau khi chết đi linh hồn có thể tiếp nhận một thân thể thích hợp khác làm chỗ ở, cái đó gọi là ‘người bỏ, ta dùng’, một ngày linh hồn kia rời đi, liền có thể đoạt xá mà vào, còn gọi là đại pháp vô thượng trường sinh bất lão.”

A Già hứng thú gọi hỏi: “Chẳng lẽ, ở thế giới của Ninh công tử, thuật ấy không gọi là đoạt xá đại pháp mà gọi bằng tên khác?”

“Không phải.” Ninh Giác Phi hoang mang nói. “Kiếp trước ta chỉ là một quân nhân bình thường, chẳng tu luyện pháp thuật nào cả, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Vừa nghe hắn từng là quân nhân, Đạm Thai Mục nhất thời tỉnh táo, hăng hái hỏi: “Giác Phi, người có thể kể lại cuộc đời kiếp trước của người không?”

Ninh Giác Phi thấy phản ứng của họ khác xa người Nam Sở, không khỏi buồn cười: “Các người hình như rất dễ tiếp thu chuyện này, không hề giật mình.”

Vân Thâm cười nói: “Giác Phi, người chuyển thế trên thảo nguyên rất nhiều, A Già đại sư cũng là chuyển thế của Đại Lạt Ma trước đây, chúng ta luôn tin con người có thể luân hồi, muôn đời kéo dài không dứt. Thế nên, chúng ta mới muốn che chở cho thảo nguyên của chúng ta, miễn cho tương lai sau khi chuyển thế không thể sống yên ổn ở đây. Vì thế chúng ta không sợ chết đi, bởi vì linh hồn bất diệt, sẽ còn chuyển thế quay về.”

Ninh Giác Phi như bừng tỉnh, không còn do dự nữa, liền đem chuyện kiếp trước của hắn ra kể: “Kiếp trước của ta, thời gian nơi ấy cách ở đây ngàn năm sau... quá khứ của ta...rất ngắn... mười tám tuổi tòng quân, hai mươi bảy tuổi thành thiếu tướng. Quân đội ta suất lĩnh là một đội quân thép, ngang dọc vạn lý, bách chiến bách thắng. Sau đó... ta giết địch quá nhiều, địch nhân hận ta tận xương, dùng mọi biện pháp thu mua .... phó tướng của ta. Phó tướng đó bán đứng kế hoạch hành động của ta cho địch nhân, trọng binh mai phục, ta bị bao vây, ta huyết chiến một ngày một đêm, đạn tẫn lương tuyệt, không thể đột phá khỏi vòng vây, cuối cùng tự sát tuần quốc. Sau đó, linh hồn tiến nhập thân thể Ân Tiểu Lâu, vừa mở mắt ra, ta đã thấy Thuần Vu Càn...”

Vân Thâm nắm chặt tay hắn, thấp giọng nói: “Chuyện sau đó, ta đã biết, người không cần nói nữa.”

Đạm Thai Mục cũng tiếp lời: “Thật không nghĩ tới, Giác Phi, thì ra kiếp trước của người là đại tướng quân.”

“Phải, nhưng đó là thời đại hòa bình, bản đồ Trung Hoa nhất thống, thiên hạ đại trị, tứ hải thái bình, nhiệm vụ chủ yếu là của ta là bảo cảnh an dân mà không phải khai cương thác thổ.” Ninh Giác Phi mỉm cười thở dài. “Chỉ là thân là quân nhân, ta đã giết rất nhiều người, thế nên đời này mới nhận hết dần vật.”

Đạm Thai Mục nghe xong vài câu nói ấy cũng có chút xuất thần, trên mặt tràn đầy ước ao hướng tới: “Thực sự sao? Thật là giang sơn nhất thống? Thật là thiên hạ đại trị? Tứ hải thái bình? Đó là một thế giới như thế nào?”

Ninh Giác Phi hồi tưởng lại cố quốc kiếp trước của bản thân, nhẹ giọng đáp: “Có thể nói là thịnh thế.”

Vân Thâm lại nhớ tới những đần vật không thuộc về hắc ở Lâm Truy, cúi đầu hỏi: “Giác Phi, kiếp trước người .... chết năm bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi chín.” Ninh Giác Phi nhìn về phía y, ôn hòa cười. “Ta nói rồi, ta lớn hơn ngươi.”

Vân Thâm bỗng nhiên nhớ tới một màn trên thảo nguyên ngày ấy, mặt không khỏi đỏ lên, không dám hỏi thêm gì nữa.

A Già vẫn nắm bông hoa trong tay, mỉm cười rồi chậm rãi nói: “Có người không tu luyện mà thành đại pháp, thật rất hiếm thấy. Không ngờ công tử là người như vậy. Chúng ta tu luyện một đời, mục đích cuối là hy vọng có thể dùng cả đời để hiểu được cách sử dụng sức mạnh của tử vong, thuận lợi vượt qua cõi âm, vào biển rộng luân hồi. Tiên sinh chưa từng tu luyện, đã có thể cùng lực lượng tử vong hòa hợp nhất thể, vượt qua cõi âm, thuận lợi chuyển thế, thực là thiên thành phật tính. Công tử vừa mới nói đến chuyện sát nhân, vậy ta muốn hỏi công tử, kiếp trước công tử có từng cứu người, có từng làm việc thiện?”

Ninh Giác Phi có chút suy nghĩ, rồi mới nói: “Ta từng giết người, những người này đều là phường tội ác tày trời, giết họ là vì cứu người. Hiện tại nghĩ lại, số người mà ta cứu nhiều hơn số người mà ta giết.” Hắc nhớ tới lúc chỉ huy bộ đội chống lũ giải nguy, nhớ tới cứu người trong bão tuyết, hay trong ngọn lửa cháy rừng, trong đêm bão giông tố, nhớ tới những con tin từng cứu trong tay phần tử khủng bố, nhớ tới những quả bom được gỡ trong khu mua sắm, trạm xe, máy bay...

A Già nhìn hắc, dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong đầu hắc, không khỏi cảm thán: “Phải. Công tử hồng trần lịch kiếp, nhận hết khổ sở, nghĩ rằng do sát nghiệp kiếp trước, có lẽ đã nghĩ sai rồi.”

Ninh Giác Phi lắng lắng nghe ông nói, nhãn thần trong trẻo, không minh trong suốt.

Vân Thâm cũng có vẻ an tĩnh nhưng trong lòng pháp phòng bất định, nổi lòng cuộn trào mãnh liệt.

A Già chậm rãi nói: “Ta kể cho công tử nghe một điển cổ trong kinh Phật nhé.”

“Xin nghe ngài.” Ninh Giác Phi mặc dù nằm ở trên tháp nhưng cũng ngưng thần chuyên tâm.

Thanh âm A Già ôn hòa, không nhanh không chậm, lại rất khiến người ta nhập tâm, tiếng nói như xuyên thẳng vào tim: “Tại vô lượng kiếp, có một ngàn vương tử thê nguyện thành Phật, trong đó chỉ có một vị như nguyện đạt thành, vị đó chính là Thích Ca Mâu Ni, còn Quan Thế Âm lại thê khi các vị vương tử chưa thành Phật, bản thân tuyệt không thành Phật. Trong vô hạn từ bi của ngài, ngài nguyện đem tất cả chúng sinh trong sáu đạo luân hồi giải thoát khỏi thống khổ. Trước mặt chư phật thập phương cầu khẩn: “Ta nguyện bang trợ tất cả chúng sinh, nếu như ta có điều gì chán ghét hứa nguyện hôm nay, cơ thể ta sẽ vỡ thành ngàn mảnh.”

Ninh Giác Phi luôn luôn không tin Phật không tin đạo, nhưng hai vị Phật tổ, Thích Ca Mâu Ni cùng Quan Thế Âm hán cũng biết, thế nên hán nghe hiểu những gì A Già nói.

Đại Lạt Ma mỉm cười, bình thản giảng giải: “Đầu tiên, ngài xuống địa ngục đạo, sau đó từ từ bay đến ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo, nhân đạo, tu la đạo, cuối cùng là thiên đạo. Sau đó, ngài từ thiên đạo nhìn xuống thì lại thất kinh, tuy rằng ngài đã từng ở địa ngục đạo cứu ra vô số chúng sinh nhưng vẫn có vô số chúng sinh không ngừng rơi vào địa ngục đạo. Cảnh tượng này khiến ngài cực kỳ bi ai, trong phút chốc, ngài đột nhiên mất lòng tin với thề nguyện thần thánh của mình. Vì thế, thân thể vỡ thành ngàn mảnh. Trong khi ngài tuyệt vọng, ngài hướng tất cả chư Phật cầu cứu, nội tâm cực độ thống khổ của ngài đều được chư Phật cảm nhận được. Tất cả chư Phật lập tức từ bốn phương tám hướng đến giúp ngài, như kinh đã từng ghi, tựa như hoa tuyết phiêu nhiên mà tới. Chư Phật dùng vô thượng pháp lực của mình để ghép ngài lại, và trên mỗi mảnh thân thể của ngài đều cho thêm một cánh tay, mỗi bàn tay thêm một con mắt, tượng trưng cho kết hợp trí tuệ và khéo léo, đây là dấu hiệu của từ bi. Từ đó trở đi, Quan Thế Âm thành thiên thủ thiên nhãn, pháp lực của ngài so với trước đây càng thêm rực rỡ, uy vũ, có thể cứu giúp tất cả chúng sinh. Ngay khi ngài thề nguyện trước mặt chư Phật thì từ bi của ngài càng ngày càng lớn. Lúc đó, lời ngài phát nguyện là...”

Nói đến đây, ông nhìn Ninh Giác Phi đang chuyên chú nghe, mỗi từ mỗi chữ, chậm rãi nói: “Địa ngục còn đó, thề không thành Phật.”

Ninh Giác Phi rồi đột nhiên chấn động, sững sờ, trong lúc nhất thời, các loại tâm tình như thủy triều ào ào cuốn lấy hán, trong lòng vạn niệm tề phi, nhưng vẫn không tìm ra manh mối.

Vân Thâm hiển nhiên đã sớm biết rõ điển cố Phật môn này, lúc này vẫn nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt nghiêm trang. Đến khi A Già nói xong, y lẩm bẩm: “Điển cố này, nói về lòng tin.”

Thanh âm A Già trầm thấp: “Công tử, ngài hoài nghi lòng tin của mình trước đây sao? Ý chí của ngài dao động sao?”

Ninh Giác Phi có chút do dự, gật đầu: “Đúng vậy, ta hoài nghi, ta dao động. Ngay khi ta đi đến thế giới này, đặc biệt... sau khi nhận những dẫn vật ấy, ta bắt đầu hoài nghi bản thân, có phải... kiếp trước ta đã làm gì sai rồi không?”

“Công tử nên kiên định với lòng mình, không cần hoài nghi. Những gì người gặp phải, chẳng qua chỉ là một trong những nỗi khổ của đời người mà thôi. Thế nhân ai mà không khổ? Sinh tức là khổ, luân hồi cũng khổ. Tham mà không được là khổ, oán hận dây dưa là khổ, yêu mà biệt ly là khổ... Công tử, tế thế cứu nhân, bỏ qua tư tâm, dù nhận hết vạn khổ vẫn không là khổ. Linh hồn đến một cuộc đời mới, một mảnh đất mới, kỳ thực đều như nhau, thế giới này, thế giới kia, lúc này, lúc kia, ở đây, ở đó, đều là người của pháp giới, đều là chúng sinh đạo, không có gì khác nhau, quan trọng là... tâm của ngài.” A Già ngồi dưới ánh nắng, tiếng nói của ông trầm thấp êm dịu, cả người như tỏa linh quang. “Nhớ kỷ mười năm trước sứ đoàn Nam Sở tới đây từng đến chỗ ta truyền kinh trong chùa. Lúc đó sân rộng trước chùa ngời đầy tín chúng, nhưng ai cũng quần áo tả tơi, phong sương đầy mặt, đó là vì lòng tin của họ kiên định, một bước đi một cái dập đầu. Vị đại nhân đó cảm thấy bẽ tắc, hỗn độn, nói bọn họ thật thương cảm.”

Vân Thâm mỉm cười nói tiếp: “Lúc đó, A Già đại sư đang quan sát tín chúng, nghe vậy liền nói với sứ giả, trong mắt người, bọn họ thương cảm, nhưng trong mắt bọn họ, người càng thương cảm. Bởi vì trong lòng

người nghĩ đều là vinh hoa phú quý, vì vậy suốt đời tính toán, ưu thì nhiều vui thì ít, mà trong lòng bọn họ, chỉ nghĩ đến phổ độ chúng sinh.”

Ninh Giác Phi nghe xong, trong lòng giật mình, chút bất tri bất giác đã ngồi dậy.

Nét mặt A Già vẫn bình thản như cũ, thản nhiên ung dung: “Phật có từ tâm, cũng có hàng ma quỷ. Công tử đến thế giới này, tức là hữu duyên, không bằng chiếu theo lòng mình, làm những gì mình muốn. Cho dù ở thời đại nào, thịnh thế luôn luôn là phúc của bách tính, công tử không bằng buông khúc mắc, làm hết khả năng, tạo phúc cho dân.”

Ninh Giác Phi nghe xong, phong ba trong lòng cũng dừng, nét mặt trầm tĩnh, trong mắt lộ tiếu ý.

A Già nhìn thấy hắn cười, cũng cười. Ông nhìn đóa hoa trắng nõn trong tay: “Năm nay hoa rơi xuống, sang năm hoa lại nở.” Nói xong, ông khom người, nhẹ nhàng thả cánh hoa rơi trên mặt đất.

Ninh Giác Phi chậm rãi nói: “Đa tạ đại sư giáo huấn, ta đã hiểu rồi.”

A Già gật đầu: “Công tử trời sinh tuệ căn, khúc mắc đã tan, bệnh nặng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần dùng phương pháp của ta, ít ngày là khỏi hẳn.”

Ninh Giác Phi chưa trả lời, Vân Thâm đã giành nói: “Vậy làm phiền A Già đại sư.”

Đạm Thai Mục cũng hạ người thi lễ: “Đa tạ đại sư.”

A Già bình thản cười nói: “Quốc sư và bệ hạ đa lễ rồi.”

Tiếp theo, ông lấy một bó nang tùy thân mang theo móc ra vài bình thuốc, nói tỉ mỉ với Vân Thâm về cách dùng, sau đó viết hai đơn thuốc, một cái dùng pha với nước, thả người vào nước nóng ngâm toàn thân, một cái khác thì ngâm vào nước rồi thoa lên người, sau đó dùng cách xoa bóp đặc biệt xoa bóp, để được tính thâm nhập vào thân thể, xua tan bệnh khí.

A Già muốn Vân Thâm phái chuyên gia phụ trách xoa bóp cho hắn, sáng, trưa, chiều mỗi ngày ba lần, đều không thể gián đoạn. Vân Thâm muốn bản thân mình làm nhưng Ninh Giác Phi không bằng lòng. Hắn lo Vân Thâm vốn thể nhược, hiện lại trọng thương chưa khỏi, không muốn y vì mình mà hại thân. Tranh chấp một hồi, Đạm Thai Mục ở giữa khuyên can, Vân Thâm mới từ bỏ ý đó.

Đợi đến khi Vân Thâm tỉ mỉ chọn ra người xoa bóp, A Già liền giảng lại phương pháp xoa bóp cho người đó, còn ở trên người Ninh Giác Phi xoa bóp vài ngày làm mẫu.

Ngay từ đầu, Ninh Giác Phi luôn luôn đau đến mồ hôi tuôn như suối nhưng vẫn gắng gượng cắn răng chịu đựng, không rên một tiếng. Qua vài ngày, đau đớn cũng giảm dần, hắn liền cảm thấy dễ chịu hơn, tính

thần cũng tốt hơn, không còn muốn nằm trên giường nữa. Ngoại trừ lúc ngâm thuốc và xoa bóp ra, hắn luôn ở bên ngoài đi đi lại lại, hy vọng mau chóng khôi phục thể lực.

Vân Thâm thấy hắn có nghị lực như vậy cũng vừa bồi phục vừa đau lòng. Đạm Thai Mục thì luôn hết lời khen ngợi, rảnh rỗi cũng thường cùng hắn đi lại vòng quanh, cùng hắn tham khảo chiến lược chiến thuật.

Một đời cách biệt bao xa sao có thể nói hết chỉ trong vài câu? Ninh Giác Phi chỉ có thể hữu vấn tất đáp, Đạm Thai Mục hỏi gì, hắn trả lời nấy, cái khác thì không nói đến.

A Già ở chỗ này nửa tháng, thấy Ninh Giác Phi đã khôi phục rất nhanh thì vô cùng thỏa mãn, xin được rời đi.

Lúc này, bệnh tình của Ninh Giác Phi đã giảm, có thể hành động như người bình thường, chỉ là không thể để quá mệt nhọc.

Một ngày nọ, xoa bóp vừa xong, Vân Thâm liền đi vào phòng.

Ninh Giác Phi đối với thị tòng trẻ mà cẩn thận tỉ mỉ xoa bóp cho hắn, Vân Dương, nói một chữ “Cảm tạ”, sau đó dưới sự giúp đỡ của thị tòng trẻ mặc quần áo vào, sau đó cười nói với Vân Thâm: “Tìm ta có việc à?”

Tay phải Vân Thâm cầm một thanh đao, tay trái cầm một quyển sách, nét mặt trịnh trọng, gật đầu với hắn.

Sau khi thị tòng kia rời đi, Ninh Giác Phi thân thiết mà hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vân Thâm đặt tập sách lên bàn, rồi giơ cán đao, đưa tới trước mặt hắn.

Ninh Giác Phi nhìn kỹ, chỉ thấy đao này dài hơn đao bình thường, vỏ đao được chế tạo tinh xảo, phản xạ ánh sáng sáng lóa, tựa như thanh đồng, vừa nhìn liền biết đã xưa cổ, nhưng phía trên có khắc hình ưng đang bay lượn, phần tay cầm của đao có hình hai cánh chim ưng đang thu lại, ánh màu sáng bèn, như một hình ưng chuẩn bị sẵn mồi. Đao này như một con chim ưng uy vũ, trong rất sống động.

Vân Thâm thấy hắn xem xong, đưa tay cầm lấy cán đao, chậm rãi rút ra.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, thanh như long ngâm.

Ninh Giác Phi nhìn thân đao sáng bóng như thu thủy lướt qua trước mắt, hai mắt rạng rỡ sinh quang.

Đao dài 5 xích, hàn khí u u, cổ tay Vân Thâm khẽ chuyển, một đao vung lên, bỏ xuống cái ghế bên cạnh.

Ánh đao lướt qua, chiếc ghế gỗ hoa lê nặng nề chắc chắn bị bỏ làm hai, cắt ngọt như cắt đậu hũ.

Ninh Giác Phi cũng phải bật khen: “Đao tốt.”

“Nó gọi là ưng đao.” Vân Thâm nhìn thân đao hơi run trong không khí, rồi nhìn người trước mắt mình, thâm tình như nước. “Đây là bảo đao đời đời truyền trong Vân gia ta, đã truyền đến mười bảy đời, người cuối cùng dùng nó, là tỷ tỷ ta.”

Ninh Giác Phi nhìn y, an ủi: “Vân Thâm, người đã chết rồi, người đừng quá đau buồn.”

“Ta biết. Ta không đau buồn.” Vân Thâm mỉm cười, nhìn hắn, tay trái nắm vỏ đao chỉ hướng tập sách trên bàn. “Đó là đao phổ Vân gia, là một bộ đao pháp do lịch đại tổ tiên Vân gia ra trận giết địch dần dần tổng kết mà thành.”

Ninh Giác Phi dường như hiểu ý y, nhưng chỉ lắng nghe, không nói.

Vân Thâm cười, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng, vô cùng thân thiết. Y bỗng nhiên hạ thân đao xuống, tra đao vào vỏ, rồi cầm hai tay, đưa đến trước mặt Ninh Giác Phi, động tác vẫn tự nhiên như vậy, tựa như đây là một chuyện hiển nhiên.

“Giác Phi, tặng cho người.”

49. Quyển 1 - Chương 48

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi nhìn y, không đưa tay nhận đao.

Hắn điềm tĩnh nói: “Vân Thâm, ta rất cảm kích sự yêu mến của người đối với ta, nhưng đây là bảo đao tổ truyền của Vân gia người, là thanh đao tỷ tỷ người đã dùng, hiện tại nên nằm trong tay người.”

Vân Thâm cười khê: “Giác Phi, tỷ đệ ta rất khác nhau, tỷ tỷ ta giống phụ thân, từ nhỏ đã thích cười ngửa múa đao, tư thế oai hùng hiên ngang, mười bảy tuổi liền theo phụ thân ta rong ruổi chiến trường, đấu tranh anh dũng, bậc nữ nhi không thu đáng mảy râu, khuynh đảo không ít nam nhi. Ta lại giống mẫu thân, tiên thiên thể nhược, không phải người có tư chất học võ, lại thích đọc sách, suy ngẫm. Khi còn bé ta cũng bị phụ thân bắt luyện đao pháp nhưng tiến bộ rất chậm, hơn nữa thường làm cho có lệ rồi chuồn vào thư phòng đọc sách. Phụ thân thương ta từ nhỏ không có mẫu thân nên không đành lòng trách nặng, đại tỷ tỷ

thay thế mẫu thân dạy cho ta cầm kỳ thi họa mà mẫu thân đã từng dạy cho tỷ tỷ, tỷ ta còn nói, nếu như mẫu thân còn sống, nhất định rất vui mừng.” Nói đến đây, y dần dần đắm chìm trong ký ức trên mặt là một nụ cười thoáng nhẹ.

Ninh Giác Phi an tĩnh mà nghe, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Vân Thâm thản nhiên nói tiếp: “Sau đó, năm ta mười tuổi, Nam Sở có phái sứ đoàn đến đây, sứ thần kia là đại tài tử nổi danh Nam Sở, ông ta trước triều châm chọc Bắc Kế ta là quốc gia man di, tỷ tỷ ta biết tin, giận tím mặt, ngày thứ hai liền mang ta vào triều, cùng ông ta thi đối, vẽ tranh, viết chữ, chơi cờ, đánh đàn, càng đấu ông ta càng chặt vật. Sứ thần Nam Sở đó cam bái hạ phong, trước khi đi còn tới bái phỏng ta, cùng ta đàm thơ luận đạo, rất hợp ý nhau, cuối cùng cầm tiêu hợp tấu một khúc rồi mới rời đi. Đáng tiếc, không quá hai năm sau, có người nói vị sứ thần nọ ở trước triều Nam Sở phản đối chiến tranh, kiến nghị nam bắc đàm phán, giải quyết tranh chấp, sau bị người hộ tống sứ thần cắn cho một phát, nói ông ta cấu kết với Vân gia ta, ý đồ bán nước. Không lâu sau, người bọ liền bị cách chức hạ ngục, rồi bị nghiêm hình bức cung, cuối cùng bệnh chết trong ngục.”

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng lắc đầu, thực sự là “Thà giết lầm ba ngàn còn hơn buông tha một kẻ”, quốc gia như vậy không suy vong, vậy thì thật không phải với đạo lý rồi.

Vân Thâm nhìn về phía hắc, cười có chút trẻ con: “Năm ấy trên triều, ta tài kinh tứ tọa, lấy thi từ ca phú cầm kỳ thư họa đánh bại sứ thần Nam Sở khiến tiên hoàng vỗ tay cười to, nói với cả triều văn võ rằng, không nghĩ tới Bắc Kế ta dĩ nhiên có một tài tử thiếu niên, thực sự là hiếm có, thiên thần ban tặng. Ngài còn nói với phụ thân ta, nhi tử người không giống người, là nhân tài để làm tể tướng, để nó học hành cho tốt, tương lai làm quốc sư Bắc Kế, trợ con ta thống nhất thiên hạ. Từ đó về sau, ta liền danh chính ngôn thuận học hành, không cần luyện công. Sau đó, phụ thân chết trận, tỷ tỷ luôn ở bên ông, ưng đao này, phụ thân liền truyền cho tỷ tỷ ta.”

Ninh Giác Phi nghe xong cũng đã hiểu, nhưng chỉ nhìn y, không nói gì.

Thái độ Vân Thâm rất thành khẩn: “Giác Phi, tuyệt thế bảo đao hiện nay ở trong tay ta tựa như hùng ưng bị nhốt, suốt đời ta chỉ sợ không rút nó khỏi vỏ. Bảo vật thể gian đều có linh tính cả, bảo mã như thế, bảo đao cũng như thế. Bây giờ, ưng đao suốt ngày chỉ treo trên vách, nó cũng rất cô đơn. Giao nó vào trong tay người, để nó cùng người tung hoành thiên hạ, vậy mới không phụ nó.”

Ninh Giác Phi rất cảm động nhưng vẫn chưa nhận: “Cho dù thế nào, đây cũng là bảo vật tổ truyền của Vân gia người, sao có thể đơn giản tặng người ngoài? Người làm như vậy, chẳng phải khiến Vân gia chê cười sao?”

Vân Thâm lại cười nói: “Tặng cho người, đao này cũng đâu phải lưu lạc vào tay ngoại nhân chứ. Tương lai, ta sẽ chọn mấy đứa trẻ thông minh dũng cảm trong Vân tộc làm con thừa tự, người dạy bọn chúng võ công, ta dạy bọn chúng học hành, chờ khi chúng ta già rồi, người lại đem ưng đao truyền cho chúng, đây không phải vẫn là Vân gia chúng ta sao?”

Ninh Giác Phi nghe thế dần dần lộ ra nét cười. Đây chính là hẹn thề ‘Thiên trường địa cửu’ sao?

Hắn suy nghĩ một hồi rồi đưa tay tiếp nhận ưng đao, để lên trên bàn, sau đó ngồi xuống cạnh bàn, nét mặt trịnh trọng: “Vân Thâm, người đã tới, ta có chuyện muốn nói.”

Vân Thâm liền đi qua, cách bàn, ngồi đối diện hắn.

Ninh Giác Phi thu lại tiểu ý, nghiêm túc hỏi: “Vân Thâm, Bắc Kế tổng cộng có bao nhiêu tướng lĩnh?”

Vân Thâm lập tức biết ý trong lời của hắn, nụ cười cũng rút dần, nghiêm túc trả lời: “Bắc Kế ta lập quốc hơn hai trăm năm, trải qua chiến sự, không ít tướng lĩnh chết trận sa trường. Theo tổ chế, nước ta có tứ vương, tứ tướng, tứ vương là Hổ, Báo, Ưng, Lang. Lúc phụ thân ta còn sống thì ông là Ưng vương, dưới có Thần Uy, Thiên Uy, Võ Uy, Viễn Uy tứ đại tướng quân. Mười hai năm trước, nước ta cùng Tây Vũ, Nam Sở đại chiến, chiến sự giằng co hai năm, kết quả tam bại câu thương, hơn mười vị đại tướng của ba nước đều vong trận, phụ thân ta cùng tam vương, tứ tướng đều chết trận sa trường. Nhưng nhờ sự hy sinh của họ, trong cuộc chiến đó chúng ta có được chút thắng lợi, lãnh thổ mở về tây ngàn dặm, mở về nam thẳng đến Yến Bắc thất quận, khiến cho Nam Sở hàng năm tiến cống, từ đó về sau trở thành đại quốc. Mười năm nay, chúng ta đều chú ý lựa chọn nhân tài, lễ đưa ngựa hàng năm, chúng ta cũng chú ý những dũng sĩ cưỡi ngựa, bắn tên, luận võ giỏi, đưa họ vào quân đội, đặc biệt chú ý bồi dưỡng. Thế nhưng, người thảo nguyên dù cường hãn dũng mãnh nhưng đại thể chỉ là dựa vào tâm huyết, hơn người thường ở vài phần cật lực mà thôi. Nước ta hiện có vài hãn tướng, đánh trận thì có thể lấy một địch trăm, có thể giữa vạn quân trăm tướng đoạt kỳ, nhưng cũng là hữu dũng vô mưu, càng không có ánh mắt hay mưu lược sâu xa. Tình huống Tây Vũ cũng không khác chúng ta là bao, không đáng nhắc đến. Mà ở Nam Sở, tướng lĩnh có thể dẫn binh chiến đấu quả thật cực nhỏ, nhưng mỗi người đều quỷ kế đa đoan, nhất là Kinh gia tướng, quả thực khác tính Bắc Kế. Lúc đầu, phụ thân ta cùng tiên hoàng bày kế, khiến hoàng đế Nam Sở trảm cả nhà Kinh gia, vốn tưởng rằng đã diệt được họa lớn, không ngờ lại dễ chạy thoát Kinh Vô Song. Hai năm gần đây chúng ta mới biết được, Du Hổ trấn thủ Yến Bắc thất quận vững vàng như thế là vì có Kinh Vô Song âm thầm tương trợ, đem Yến Bắc biến thành tường đồng vách sắt, khiến đại quân Bắc Kế ta không công phá được. Lần này nếu không phải Kinh Vô Song đối với người lưu tình, chúng ta chỉ sợ không về được.” Nói đến đây, y mỉm cười với Ninh Giác Phi.

Ninh Giác Phi nghe rất tỉ mỉ nên giờ đã hiểu vì sao hoàng đế cùng quan lớn ba nước đều hết sức muốn lung lạc hắn, thì ra là do ít nhân tài.

Kỳ thực, từ khi trở lại Kế đồ, hắn đã hiểu, việc gia nhập Bắc Kế đã trở thành chuyện đã định. Vì thế hắn cũng đã cân nhắc rất nhiều lần, chỉ là khúc mắc chưa giải, do dự bất định. Từ khi Đại Lạt Ma A Già đến chữa cho hắn, hắn liền mở rộng lòng, tâm cũng đã trong như nước, sáng như gương, mọi chuyện càng thêm rõ ràng.

Hắn nghiêm túc nhìn Vân Thâm, nói rõ từng chữ: “Vân Thâm, ta có thể thêm vào Bắc Kế, trợ người hoàn thành tâm nguyện nhưng người phải chấp nhận vài điều kiện của ta.”

Vân Thâm lập tức chấp nhận: “Người nói đi, dù là gì, ta cũng đều chấp nhận.”

Ninh Giác Phi lại nói: “Những điều kiện này, chỉ mình người chấp nhận thì không được, ta cần bệ hạ chính miệng hứa mới được.”

“Được. Giác Phi, người chờ một chút, ta sẽ trở lại ngay.” Vân Thâm nói rồi ra khỏi cửa ngay.

Nửa nén nhang sau, Đạm Thai Mục liền cùng y đi vào.

Thân hình Đạm Thai Mục cao to cường tráng, khí độ trầm ổn, bất nộ tự uy. Lúc này hắn không mặc hoàng bào, chỉ mặc một bộ phục sức Bắc Kế, áo ngắn, quần dài, giày ủng, lại tỏa ra một loại khí khái vương giả. Hôm nay, Vân Thâm nói Ninh Giác Phi muốn gia nhập Bắc Kế, Đạm Thai Mục liền tự mình vào Quốc sư phủ nghe điều kiện của Giác Phi.

Gia nhân trong phủ đã thu dọn chiếc ghế bị chém làm hai nửa, thay vào đó một chiếc ghế khác, đưa trà và điểm tâm lên.

Đạm Thai Mục ngồi xuống, trầm ổn mỉm cười: “Giác Phi, người chấp nhận tương trợ Bắc Kế, Đạm Thai Mục ta vô cùng cảm kích, người có điều gì cần cầu, cứ nói.”

Ninh Giác Phi biết họ cho rằng mình muốn vinh hoa phú quý cũng chỉ cười cười, bình tĩnh thông dong nói: “Một ngày ta vào triều làm quan, có phải sẽ được phong tướng quân?”

Đạm Thai Mục gật đầu: “Nước ta có tứ vương hiện còn đang trống vài vị chưa ai thay thế. Ta dự định phong người là Báo vương, thống lĩnh binh mã toàn quốc.”

Ninh Giác Phi nghe được tứ vương chưa người thay thế, không khỏi kinh ngạc nhưng liền bỏ qua không hỏi sâu, chỉ nói: “Giác Phi mới vừa gia nhập, chưa có công trạng gì, lại được phong vương sợ khó khiến người tín phục, nên làm tướng cái đã.”

Đạm Thai Mục cùng Vân Thâm liếc mắt nhìn nhau: “Cũng tốt. Tứ đại tướng quân nước ta hiện có Thiên Uy tướng quân – Đạm Thai Đức Thâm, Vũ Uy tướng quân – Tiên Vu Ký, hai người này người đều đã gặp rồi. Về phần Viễn Uy tướng quân đã chết trận mười năm trước ra thì người kế nhiệm giờ còn chưa lộ mặt, chưa ai biết đến, nhưng người cũng đã biết ông ta rồi. Đó là Đại Đàn Sâm đang nằm vùng ở Nam Sở. Thần Uy tướng quân là người đứng đầu tứ tướng, vài năm nay vẫn chưa có ai có đủ năng lực để tiếp nhận. Giác Phi, ta phong người làm Thần Uy tướng quân được chứ?”

Ninh Giác Phi lúc này gật đầu: “Như vậy rất tốt. Ta liền cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Đạm Thai Mục cùng Vân Thâm nghe thế, ai cũng đều lộ vẻ vui mừng.

Đạm Thai Mục cười cười, cực kỳ thành khẩn nói: “Đây là may mắn cho Bắc Kế ta, là phúc của vạn dân. Ninh tướng quân, người còn yêu cầu gì, cứ nói ra.”

“Phải, ta còn có vài việc, nếu bệ hạ không thể đáp ứng, Giác Phi liền không thể làm tướng quân được.” Thái độ Ninh Giác Phi kiên quyết.

Vân Thâm ôn hòa nói: “Giác Phi, người yên tâm, dù người có yêu cầu gì, chỉ cần nói ra, bệ hạ nhất định đáp ứng. Chỉ cần người không phải muốn vương vị của bệ hạ, cái gì chúng ta đều có thể thương lượng.”

Ninh Giác Phi còn chưa trả lời, Đạm Thai Mộc đã cười ha hả: “Vân Thâm a, người thật là lo xa. Giác Phi ngay cả Ứng vương còn không muốn làm, thì làm gì có lòng nào mà làm hoàng đế?”

Vân Thâm lập tức đỏ mặt: “Phải, ta lại làm tiểu nhân rồi, Giác Phi ngàn vạn lần đừng để trong lòng.”

Ninh Giác Phi cười tủm tỉm: “Theo ý ta, hoàng đế là công việc khổ sai nhất trong thiên hạ này, không thú vị chút nào. Để một người lười như ta đi làm, ta nhất định chạy trốn chết.”

Nghe hắn nói thế, ba người tâm ý tương thông liền cùng nhau cười sang sảng.

Một lát sau, Ninh Giác Phi mới nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, Vân Thâm, ta chấp nhận nhậm chức Thần Uy tướng quân, thống soái quân đội, ta sẽ dùng phương pháp của ta huấn luyện ra một đội quân thép bách chiến bách thắng, cũng chấp nhận suất quân xuất chiến, trợ Bắc Kế lấy Nam Sở, khiến nam bắc nhất thống, thiên hạ đại trị.”

Đạm Thai Mộc và Vân Thâm vui mừng, lắng nghe.

Thần sắc Ninh Giác Phi càng thêm nghiêm túc, gương mặt hắn mặc dù cực kỳ tuấn mỹ trẻ tuổi nhưng trong mắt lại toát ra quang hoa thành thực ổn trọng tạo thành một sự uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự được. Thanh âm hắn dù trong trẻo dễ nghe nhưng ngữ khí lại rất thận trọng: “Bệ hạ, gây dựng sự nghiệp khó, giữ vững sự nghiệp lại càng khó hơn, muốn có được Nam Sở không khó nhưng muốn vạn dân Nam Sở cam tâm tình nguyện quy thuận cũng không phải là chuyện dễ. Binh pháp có câu, công tâm vi thượng, công thành vi hạ. Kiếp trước, khi ta tác chiến, thứ am hiểu nhất cũng thích sử dụng nhất là trăm thủ, chiến thuật xuất phát từ nội tâm, tận lực tránh thương tổn binh dân. Cho dù là địch, thì cũng chỉ giết kẻ đầu đảng, tông phạm vì bị ép buộc đi theo cũng không động đến. Muốn bách chiến bách thắng, không chỉ dựa vào anh hùng mà còn dựa vào sách lược. Yêu cầu của ta chỉ có thế.”

Đạm Thai Mộc và Vân Thâm động lòng, càng nghe càng kinh hãi. Đạm Thai Mộc thở dài: “Nghe quân nói một buổi, hơn đọc sách mười năm, thỉnh người nói tiếp.”

Ninh Giác Phi ngồi ổn trên ghế, rõ ràng nói: “Ta đối với quân đội ta suất lĩnh có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, không chỉ là kỹ năng tác chiến, rèn luyện hàng ngày mà còn cả kỷ luật. Chiến tranh luôn luôn có chết chóc, đây là không thể tránh được, ta cũng không xem nhẹ chuyện này. Thế nhưng sau khi chiến tranh xong, tuyệt không thể dung túng binh sĩ. Yêu cầu của ta chính là, một- không thương tổn bách tính; hai- không ngược đãi tù binh, ba- không cho phép gian dân, bốn- không được phép cướp bóc của dân. Một ngày công phá được Nam Sở, đi đến đâu cũng không thể tơ hào chút gì, nếu không giết bất luận tội. Kiếp trước, Ninh Giác Phi trị quân nghiêm cẩn, thiết diện vô tư, ai vi phạm kỷ luật, ta mặt kệ kẻ đó là hoàng thân hay quốc thích, nhất định trừng phạt nghiêm khắc, dù là Thiên Vương cũng không thể ngăn được ta.” Buổi nói chuyện này, hắn nói rất rõ ràng, chắc chắn như đinh đóng cột.

Đạm Thai Mộc nghe đến mi phi sắc vũ, Vân Thâm liên tiếp gật đầu. Chờ hắn nói xong, Đạm Thai Mộc

hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn.” Ninh Giác Phi trịnh trọng nhìn hấn, “Yêu cầu của ta nhằm vào toàn quân Bắc Kế, không chỉ mình quân đội ta suất lĩnh. Toàn bộ tướng sĩ Bắc Kế đều phải làm được. Nếu cứ giống như trước có người gian dân, cướp của, lạm sát kẻ vô tội, hay tàn sát dân lành, quân đội như thế, quốc gia như thế liền không xứng có được thiên hạ. Bệ hạ, Vân Thâm, ta nói trước những lời khó nghe này, sau này nếu có sự tình này phát sinh, Giác Phi chắc chắn tru diệt kẻ đầu mưu, rồi phản Bắc Kế, tương trợ người khác, đến lúc đó đừng trách Giác Phi giở mặt vô tình.” Lời hấn nói ra, nặng ngàn cân mà hữu lực vô cùng, vang vọng như tiếng chuông.

Đạm Thai Mục nghe đến nhiệt huyết sôi trào, trọng trọng vỗ bàn: “Nói rất hay.”

Vân Thâm nhìn hấn, hai mắt sáng tỏ, xúc động thở dài: “Mạnh Tử viết: ‘Cổ chi nhân đắc chí, trạch gia ư dân; bất đắc chí, tu thân hiện ư thế. Cùng, tắc độc thiện kỳ thân. Đạt, tắc kiêm thiện thiên hạ. (Người xưa khi đắc chí mà làm quan thì ban bố ân trạch khắp nhân dân. Khi ẩn dật thì bền chí tu thân cho danh tiếng rạng tỏ với đời. Nghèo thì một mình tu dưỡng tâm tính, hiển đạt thì cải thiện cả thiên hạ). Giác Phi người dù chưa từng đọc sách thánh hiền, mỗi lời mỗi hành động đều y theo chuẩn mực thánh nhân, quả là quân tử thành tâm thành ý.”

Nét mặt Đạm Thai Mục trở nên đoan trang, nghiêm cẩn, rõ ràng đáp: “Giác Phi, những việc người nói, tất cả đều vì Bắc Kế mà suy nghĩ, thật là bí quyết khai sáng thiên thu đại nghiệp, Đạm Thai chỉ có cảm kích người mà thôi, ta sẽ tự mình hạ chiếu, thông lệnh toàn quốc, chỉnh nghiêm quân kỷ, người vi phạm, trăm không tha.”

Từ ngày Ninh Giác Phi biết Đạm Thai Mục và Vân Thâm đến nay, họ chưa từng ở trước mặt hấn xưng “Trẫm”, “Bổn quốc sư”, những vương tử, cách cách, tướng quân khác cũng đều thân thiết mà “ta”, “người” với hấn, Còn những vương tôn quý tộc Nam Sở thì luôn miệng “Bản vương”, “Bản quan” thế này thế kia, đến tận lúc này, Đạm Thai Mục vẫn nhu cũ, thành khẩn và tôn trọng hấn.

Đạm Thai Mục vừa dứt lời, Vân Thâm liền nói: “Giác Phi, người cứ yên tâm. Kỷ luật nghiêm minh, trọng chấn quốc gia, thế của Nam Sở đã tan, chúng ta đều hiểu. Một ngày Nam Sở nằm trong bản đồ Bắc Kế, chúng ta sẽ xem vạn dân thiên hạ bình đẳng, tuyệt không giẫm lên vết xe đổ.”

Ninh Giác Phi nghe họ nói xong, cũng không nhiều lời thêm. Hấn trịnh trọng đứng dậy, bước đến trước mặt Đạm Thai Mục, khẽ nâng vạt áo, quỳ xuống: “Ninh Giác Phi tham kiến bệ hạ.”

Đạm Thai Mục và Vân Thâm đều không ngờ hấn sẽ làm vậy, Đạm Thai Mục bật người nâng hấn dậy, siết chặt tay hấn, cười vang: “Đạm Thai có thể được Giác Phi tương trợ, như được hùng binh trăm vạn, từ nay về sau không còn âu lo gì nữa.”

Trong mắt Vân Thâm tràn đầy vui sướng, lấy ứng dao trên bàn đưa cho Ninh Giác Phi, chậm rãi nói: “Bảo đao tặng anh hùng. Giác Phi, đao này từ khi được rèn thành liền một mực trong tay danh tướng, giờ này ngày này, nó là của người. Ta đã dâng hương khấn với phụ thân, ứng đao đã định tân chủ, nhất định sẽ thành nghiệp lớn. Phụ thân dưới cữu tuyền tất cũng vui mừng.”

Ninh Giác Phi đưa tay cầm lấy ưng đao, nắm chặt trong tay, cười nói với Vân Thâm: “Được, thỉnh lệnh tôn yên tâm, Giác Phi tất không phụ mỹ danh của bảo đao.”

50. Quyển 1 - Chương 49

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Từ sau khi ba người trao đổi tâm tư, việc sắc phong của Ninh Giác Phi vẫn được giữ kín chưa nói ra. Ngày hôm sau, Vân Thâm cũng không gọi Ninh Giác Phi vào triều cùng.

Ninh Giác Phi bình tĩnh, vẫn như cũ không nói gì, mỗi ngày uống thuốc, ngâm thuốc, xoa bóp, vận động, sau đó là nghiền ngẫm đao phổ Vân gia.

Đao pháp Vân gia tổng cộng chỉ có mười tám chiêu, tất cả đều là các chiêu đối địch trên chiến trường, chiêu thể trầm mãnh, đại khai đại hợp, đao ý quang minh lỗi lạc, khác xa những cách đấu võ hay tập kích trước đây Ninh Giác Phi từng luyện, nhưng rất hợp với tính cách hắn. Tổ tiên Vân gia đều là dũng tướng, nên cũng không viết quá nhiều từ văn nhả tinh xảo, tên gọi chiêu thức cũng rất mạnh mẽ, thực tế, như Ưng Kích Trường Không, Mãnh Hổ Hạ Sơn, Long Phi Cửu Thiên, Ngạ Hổ Phác Thực, Phong Cuồng Vũ Sậu, Thạch Phá Thiên Kinh. Tất cả đều mang bản sắc hào phóng của quân nhân, hơn nữa dễ hiểu dễ nhớ, hợp với khẩu vị của Ninh Giác Phi. Những chiêu thức này mặc dù có nhiều thứ khác nhau nhưng đều lực mạnh thể trầm, hơn nữa ưng đao chém sắt như chém bùn, vô kiên bất tòng, một đao hạ xuống, địch nhân dù có đỡ như thế nào, cũng khó tránh khỏi vận rủi.

Kiếp trước về phương diện quân sự, Ninh Giác Phi có ngộ tính còn hơn cả các bạn đồng lứa, dù là chiến thuật chiến lược hay chỉ huy thực chiến, tố chất bản thân, sử dụng vũ khí, đánh nhau tay không, bơi lội, leo núi, chạy việt dã,... không môn gì hắn không giỏi. Lúc này nhìn đao phổ, Ninh Giác Phi không chỉ rất nhanh liền bắt được thần tủy của đao pháp mà còn tùy tâm mà động, căn cứ theo những thể võ đã học, sáng tạo ra các biến chiêu.

Ngoại trừ ăn cùng trị liệu ra, cả ngày hắn đều ở trong phòng tập đao, tuy là khí lực không nhiều nhưng chiêu thức đã dần dần quen thuộc, rất tâm đắc ba chiêu trong đao phổ.

Cứ như vậy mà qua mười ngày, Vân Thâm luôn sớm đi tối về bỗng nhiên về vào lúc trưa. Trở về cùng y còn có Đạm Thai Mục.

Lúc này Ninh Giác Phi đang ở bên hồ luyện tập. Tuy rằng đao Vân gia ở trên lưng ngựa có uy lực rất lớn nhưng khi dùng trên đất bằng cũng uy phong lẫm lẫm, chỉ thấy trong tay hắn ánh đao loang loáng, nhảy mất di động, từng chiêu lại có nhiều biến chiêu, kéo dài liên miên, kẻ khác hoa cả mắt, khó lòng phòng bị.

Một bộ đao pháp vừa luyện xong, chợt nghe tiếng người ủng hộ: “Hay.”

Ninh Giác Phi quay đầu nhìn lại, ra là Vân Thâm và Đạm Thai Mục. Hắn mỉm cười, cầm lấy vỏ đao đặt tựa vào thân cây, cẩn thận tra đao vào vỏ, sau đó mới đi qua.

Đạm Thai Mục khen ngợi: “Giác Phi, người luyện đao Vân gia chỉ ít lâu mà đã có thêm nhiều thể biến hóa như vậy, cho dù Ưng vương còn sống cũng phải mặc cảm. Đao pháp Vân gia không chỉ có người kế tục mà càng trở nên hoàn mỹ, thực đáng mừng.”

Vân Thâm mặt mày rạng rỡ: “Giác Phi, ta thấy người so với ta càng như người Vân gia.”

Ninh Giác Phi cười nói: “Vậy chúng ta trao đổi, người tới làm người Ninh gia. Từ nhỏ ta chỉ thích vũ đao lộng thương, mẫu thân ta bao giờ cũng đau đầu chuyện ta không thích học, nếu có nhi tử như người, hẳn bà vui lắm.”

“Được thôi.” Vân Thâm không chút nghĩ ngợi liền chịu ngay.

Lúc này, thị tòng tuổi trẻ vẫn chăm sóc Ninh Giác Phi đi lại, nhận lấy đao từ tay Ninh Giác Phi. Thái độ của người này kính cẩn, lúc nào cũng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ Giác Phi.

Vân Thâm nhìn thị tòng trẻ một chút, cười nói: “Giác Phi, Vân Dương là thế hệ con cháu trong tộc ta, hẳn có thỉnh cầu ta vài thứ, hẳn muốn đi theo người, làm thiếp thân tùy tùng của người, người thấy có được không?”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Tiểu Dương, những việc khác người đều làm rất tốt, chăm sóc ta cũng rất cẩn thận, ta rất cảm kích. Thế nhưng, phàm là người muốn đi theo ta, dù là tố chất tại thân thể hay phẩm chất ý chí, yêu cầu của ta đều rất cao. Bởi vì quân đội ta dẫn dắt luôn luôn xuất hiện ở những địa phương nguy hiểm nhất, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất, thế nên tuyệt không thể lơ là. Người nếu có thể đeo 200 cân tải trọng, liên tục bộ hành trên thảo nguyên hai mươi dặm, hơn nữa vượt núi, lội sông, đi toàn bộ hành trình mà không ngã thì hãy đi theo ta. Ta tạm thời không mong người có tốc độ đi nhanh hay thời gian đi trong bao lâu, chỉ cần người làm được là được. Người về tự lượng sức của mình, nếu được thì thử xem, nếu không được thì sau này cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Đạm Thai Mục nghe xong liền tục gật đầu: “Nên như vậy.”

Vân Thâm cười cười với Vân Dương: “Thế nào? Nghe rõ chưa?”

“Dạ, đều nghe rõ.” Vân Dương quật cường gật đầu. “Ngày mai ta sẽ thử, nhất định làm được.”

Vân Thâm rất tán thưởng Vân Dương, bằng không sao lại đem hắn đến chăm sóc Ninh Giác Phi. Lúc này y thân thiết vỗ vỗ vai Vân Dương cổ vũ: “Người nhất định làm được, ta tin người.”

Vẻ mặt Vân Dương như tỏa sáng, cầm ưng đao, cung kính lui xuống.

Vân Thâm quay đầu nói với Ninh Giác Phi: “Chúng ta vào thư phòng.”

Ninh Giác Phi nghĩ bọn họ có chuyện quan trọng cần nói với mình. Hắn một chữ cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu đi theo họ.

Đại nha hoàn Mai Tâm chuyên hầu hạ văn chương biết rõ quy củ Vân phủ, vội vã đưa trà và điểm tâm lên, rồi liền lui ra ngoài. Trước khi đi nàng còn đóng cửa phòng, thủ ở xa xa, không để người đến quấy rối hoặc nghe trộm.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, Vân Thâm lấy ra một tập giấy, đưa ra cho họ xem. Ninh Giác Phi cầm lấy, nhìn một lần.

Mặt trên viết chữ phồn thể, nhưng đại bộ phận xấp xỉ chữ giản thể, ý cơ bản hắn vẫn hiểu.

Đây là một phần kế hoạch tác chiến còn kèm cả địa đồ.

Cuối cùng là minh thư của Tây Vũ và Nam Sở, hai nước hứa hẹn cùng nhau tấn công Bắc Kế, sau khi thành sẽ dùng núi Áo Đặc, Đoạn Hồn Cốc, đỉnh Bột Nhi Thiếp, sông Tháp Tự làm ranh giới, phân chia Bắc Kế. Hai nước đều biểu thị thành ý, quyết định hòa thân, hoàng đế Nam Sở Thuần Vu Hoành đem thân sinh nữ nhi, Thiên Kim công chúa gả cho Độc Cô Cập, mà Độc Cô Cập sẽ đem thân muội muội Cổ Lệ cách cách gả cho thái tử Thuần Vu Càn, hai cuộc hôn nhân này đã định tiến hành song song tại mừng chín tháng chín. Sau khi thu hoạch vụ thu, lương thảo đầy đủ, hai nước song song phát binh vào ngày mười lăm tháng mười, từ phía nam và phía tây tiến công Bắc Kế. Lần chiến sự này, thống soái Nam Sở là Du Huyền Chi mà Tây Vũ là do hoàng đế Độc Cô Cập ngự giá thân chinh.

Đạm Thai Mục cùng Vân Thâm đều đã xem rồi, rất kiên nhẫn chờ hắn đọc xong, không ai nói gì.

Ninh Giác Phi tỉ mỉ xem tường tận mọi thứ, sau đó đã hiểu vì sao lúc ấy Vân Thâm ngay cả mạng cũng không cần mà liều lĩnh từ Lâm Truy mang về tình báo tuyệt mật như thế. Hắn suy nghĩ một chút, cũng không nói gì đến nó nữa, chỉ hỏi: “Lần trước Tây Vũ đã dụng binh ở tây cương, còn bây giờ?”

“Đã sớm đình chiến rồi.” Đạm Thai Mục nói. “Từ khi chúng ta tổ chức lễ đưa ngựa đã án theo lệ cũ mà ngừng chiến, Tây Vũ cũng không khai chiến nữa. Chúng ta còn tưởng rằng họ đã thay đổi kế hoạch, quyết định dưỡng sức, năm sau mới tái chiến. Hiện tại đang là lễ đưa ngựa ở Tây Vũ, giờ các dũng sĩ trong quân đều đã chạy tới Minh đô, lại càng không thể chiến đấu.”

Ninh Giác Phi gật đầu: “Việc hòa thân, phải làm sao?”

Vân Thâm lãnh tĩnh nói: “Đội ngũ đưa dâu của hai nước đã đi rồi, trong cung hai nước bây giờ hừng hực khí thế.”

Ninh Giác Phi “Ừ” một tiếng: “Xem ra bọn họ còn chưa biết kế hoạch tác chiến và mình thư bị lộ.”

“Phải, bọn họ còn chưa biết.” Vân Thâm trịnh trọng gật đầu. “Thám tử chúng ta mai phục ở Nam Sở rất nhiều nhưng quan trọng nhất vẫn là người bên Thuần Vu Càn. Chức vị người này rất cao, vì đưa người này đến chức vị ấy, chúng ta đã phải trả một cái giá rất đắt, an bài vài thám tử để cho người này bắt, lấy lòng tin của Thuần Vu Càn. Kế hoạch tác chiến vốn là tuyệt mật, trong Nam Sở chưa có đến mười người biết, người này là một trong số đó. Vốn chúng ta cũng không nghĩ đến việc dùng đến người này, dẫn hẳn phải bí mật không được hành động nông nổi, phải nghĩ cho đại cuộc, nhưng sự tình này quá lớn, liên quan đến tồn vong sinh tử của nước ta. Bởi vậy người này mới phải mạo hiểm, ghi lại toàn bộ, đưa cho ta.”

Ninh Giác Phi gật đầu, không hỏi người đó là ai, chỉ ngưng thần lắng nghe.

Vân Thâm nhấp một ngụm trà, trầm thống nói: “Đại thái giám Cổ Nhĩ Hán kia, là người của chúng ta, là ông ta đã đưa ra minh thư hai nước. Lúc đầu, ở Lâm Truy, Thuần Vu Càn nói chúng ta lấy cơ mật của chúng, cũng không phải là hai cái này mà là kế hoạch ám sát người. Giác Phi, giá trị người rất lớn, cho dù người gia nhập vào liên minh nào, đều có thể đánh vỡ cân đối giữa ba nước, sản sinh ra hiệu ứng dây chuyền không ai có thể biết trước. Thế nên, lúc người vào Nam Sở, Thuần Vu Càn đã quyết tâm không tha cho người đi. Kế hoạch đã sớm nghĩ ra, nói chung là dùng độc, ám sát, mỹ nhân kế, liên hoàn kế, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nhưng vẫn không thành. Dù vậy không biết y nghĩ sao mà vẫn có ý chào mời người, do dự không hạ thủ. Trong lúc họ ở phủ Du Huyền Chi mưu đồ bí mật giết người thì bị thám tử ẩn núp trong phủ nghe trộm được, báo cho Cổ Nhĩ Hán. Cổ Nhĩ Hán thấy chuyện khẩn cấp liền mạo hiểm ban đêm xuất cung, lẻn vào Quốc Tân Quán nói cho ta. Ai biết ngày thứ hai ông liền bị Du Huyền Chi bắt, nghiêm hình khảo vấn. Thẳng đến Kiều Nghĩa nhảy ra, ta mới biết được Kiều Nghĩa là gian tế Nam Sở, bầm báo cho Thuần Vu Càn ... Nửa tháng trước chúng ta nghe tin, Cổ Nhĩ Hán mặc dù nhận hết cực hình nhưng chưa từng nói một chữ, đã...” Nói đến đây, mắt y rừng rưng, cúi đầu.

Đạm Thai Mục song quyền nắm chặt, hiển nhiên trong lòng cũng không chịu nổi.

Ninh Giác Phi biết đau khổ mất đi chiến hữu là cảm giác thế nào, nên trước mặt Đạm Thai Mục không biết phải an ủi Vân Thâm ra sao, chỉ có thể nhìn y, không nói một lời.

Sau một lát, Vân Thâm cũng bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nói tiếp: “Ngày đó, chúng ta đột nhiên nói muốn rời đi sớm, đã làm rối đến kế hoạch của Thuần Vu Càn, khiến chúng luống cuống tay chân. Nhưng y cũng thật ác, phản ứng rất nhanh, một bên cho Trương Vu Điền ngăn chặn chúng ta, một bên vội vàng vàng điều binh vây khốn, may mà chúng ta nhanh nhạy, thấy tình huống khác lạ liền hợp lực mở đường máu mà thoát, có thêm Chương Kỷ phá rối, Đại Đoàn Sâm xảo diệu phối hợp tác chiến, còn có thân thủ và khí thế của người nữa, Giác Phi, không chỉ kèm được Cảnh vương thân phận quý trọng mà còn làm ra vẻ muốn cùng chúng đồng quy vu tận mới khiến chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhờ đó, chúng ta mới thuận lợi chạy trốn.” Nói đến đây, y cười.

Lúc này Ninh Giác Phi mới hiểu được tiền căn hậu quả của xung đột Lâm Truy ngày đó, không khỏi lắc đầu cười, không nói đến chuyện xưa nữa, mà trở lại chuyện chính: “Bắc Kế chúng ta tổng cộng có bao nhiêu quân đội?”

Đây là lần đầu tiên hẳn dùng từ “Chúng ta” khi nhắc đến Bắc Kế, Vân Thâm vô cùng vui mừng, cười nói: “Khoảng tám mươi vạn.”

“Bao nhiêu kỵ binh? Bộ binh? Còn có binh chủng nào khác không?”

Đạm Thai Mục đáp: “Tất cả đều là kỵ binh, khinh kỵ và trọng kỵ mỗi bên một nửa.”

“Binh lực Tây Vũ thì sao?”

“Bọn họ khoảng chừng sáu mươi vạn, tất cả đều là kỵ binh, nhưng khinh kỵ chiếm đa số, thiết kỵ chỉ có ba phần.”

“Nam Sở?”

Vân Thâm và Đạm Thai Mục đều xem thường chẳng đáng nể cười. Vân Thâm nói: “Chúng xưng là có trăm vạn đại quân, kỳ thực có thể chiến đấu chỉ có phân nửa mà thôi, cơ bản đều là bộ binh, kỵ binh nói là có hai mươi vạn, chẳng qua có binh mà không có ngựa ngoại trừ ngựa cho tướng lĩnh ra, toàn quân đại khái chỉ có năm vạn con ngựa, phần còn lại đều là ngựa già yếu, không thể dùng.”

“Nhưng không thể coi thường. Hiện tại Nam Sở là con rết trăm chân, chết mà không ngã, nếu như ai ai cũng liều chết, thế nhất định hung mãnh.” Đạm Thai Mục lý trí bổ sung. “Hai đội quân tinh nhuệ nhất của chúng đều ở trong tay Kinh gia và Du gia, hiện tại một trấn biên quan tây bắc, một trấn Yến Bắc thất quận.”

Ninh Giác Phi tỉ mỉ suy xét rồi nói: “Như vậy, việc cấp bách của chúng ta là chuẩn bị cho chiến đấu. Ta cần phải huấn luyện quân đội, chủ yếu là sự phối hợp tác chiến của họ. Theo những gì ta quan sát ở Bắc Kế, hầu như mỗi người đều có thể trở thành chiến sĩ tốt, bọn họ có khả năng cưỡi ngựa hoàn mỹ, tài bắn cung hay chiến đấu cũng nhanh nhẹn dũng mãnh, thứ thiếu chỉ có hiểu biết về chiến thuật, sự phối hợp trong tác chiến. Về phần quân đội của ta, nhất định phải là toàn năng, không chỉ có thể cưỡi ngựa bôn tập thiên lý trăm dặm, quay đầu lại có thể xuất kích như điện, có thể mang nặng chạy bộ đường dài, dù trên núi dưới sông, trèo đèo lội suối cũng phải như đi trên đất bằng, có thể đấu tranh anh dũng, có thể ám sát đánh lén, còn có thể thâm nhập địch doanh, quay về như thường. Ngoại trừ tác chiến ra, còn phải thành lập phân đội hạch tâm chiến và tiểu đội sự vụ...”

Nói đến đây hần ngựa đầu ngừng một chút rồi cười: “Còn rất nhiều chuyện, nhất thời nói không hết được, nói chung, ta muốn thành lập một đội bộ đội chủng phi thường.”

Có thể ở đời này nói ra bốn chữ “bộ đội đặc chủng”, thật là những từ thân thiết không gì sánh được. Đời trước hần là chiến sĩ của bộ đội đặc chủng, thành tích huấn luyện suất sắc, sau đó được thưởng công huân, được thượng cấp đưa vào học viện đào tạo chuyên sâu, quay về quân đội càng có thêm đất thi thố tài năng, tài hoa quân sự tỏa sáng, cuối cùng đặc biệt thăng chức thành tư lệnh bộ đội đặc chủng.

Khi đó, khi học đến phần các trận chiến điển hình thì hần cùng bạn bè đều là quan quân thanh niên trai trẻ hùng tâm vạn trượng, mỗi người đều rất yêu thích thời đại vũ khí lạnh, hận không thể trở lại cổ đại, cưỡi ngựa ra chiến trường, thể nghiệm một phen, nếu được quả là vô giá. Ở hiện đại, phần lớn chiến tranh đều dùng máy tính chỉ huy chiến đấu, song phương gõ bàn phím, ẩn công tác là đã quyết định thắng bại, thật làm cho người ta chán nản.

Ninh Giác Phi luôn luôn thích tự thân tới chiến trận giết địch, đánh trận cũng nhiệt huyết sôi trào, cực kỳ hưng phấn, cho dù làm tư lệnh vẫn luôn tìm cơ hội chỉ huy chiến đấu, tự mình dẫn đội tiến công, đánh trận nào cũng làm gương cho binh sĩ, cổ vũ sĩ khí khiến quân tâm đại chấn, áp cả mãnh hổ. Đội của hắn trở thành “Đội quân thép” toàn quân nghe danh. Nghĩ đến đây, dù kiếp trước của hắn ngần ngừ nhưng quả thật không có tiếc nuối.

Trong thời đại sử dụng đạn đạo, thuốc nổ, súng tự động, hắn lại cực kỳ ước ao anh hùng cổ đại, có đôi khi cũng sẽ mộng tưởng tự thân cưỡi ngựa vung đao, chỉ huy thiên quân vạn mã chém giết địch nhân. Thật không nghĩ tới, luân hồi một lần, hắn đã được như nguyện. Nghĩ đến đây, Ninh Giác Phi cười cực kỳ vui vẻ, còn pha thêm chút đắc ý trẻ con. Khà khà, nếu như chiến hữu của hắn mà biết được, chẳng biết chúng nó ước ao đến thế nào nữa.

Đạm Thai Mục nghe hắn chậm rãi mà nói thì càng ngày càng hưng phấn kích động, hầu như muốn hoa chân múa tay vui, vỗ bàn: “Tốt, Giác Phi, người muốn làm gì cứ làm, ta nhất định ủng hộ đến cùng, muốn cái gì cứ nói ta. Đội quân của người muốn tuyển thế nào do người quyết định, Bắc Kế chúng ta thứ khác không có chữ dừng sĩ thì rất nhiều. Quý tộc chúng ta cũng là dũng tướng, tất cả bộ lạc đều là tinh binh, chịu rét, chịu khổ, kiên nhẫn trác tuyệt, không sợ chết, người cứ huấn luyện, bọn họ tuyệt không kêu khổ.”

51. Quyển 1 - Chương 50

Editor: Kaori0kawa

Beta: Mai_kari

Vì không để cho Nam Sở và Tây Vỹ cảnh giác, sắc phong của Ninh Giác Phi vẫn không công khai tuyên bố.

Ninh Giác Phi một bên căn cứ thân thể của chính mình gia tăng rèn luyện, một bên đưa ra kế hoạch tổ kiến bộ đội đặc chủng của mình. Vì tưởng nhớ phụ thân Vân Thâm, Ứng vương, cùng cảm kích ứng đảo Vân Thâm tặng cho, hắn đặt cho đội quân này tên “Ứng quân”, mới bắt đầu hoạch định là ba vạn người.

Dựa theo quân chế của Bắc Kế, một vương kèm một tướng, quản lý 20 vạn nhân mã, hiện tại tứ vương không ai nắm giữ, đều do tứ tướng lĩnh quân. Vì thế, 40 vạn quân đội của Thần Uy tướng quân và Viễn Uy tướng quân đều không có ai chỉ huy. Lần này đảm nhận chức vụ, Đạm Thai Mục liền cho Ninh Giác Phi quản lý cả hai đạo quân.

Dù chưa chính thức sắc phong nhưng các tướng sĩ trong quân đối với hắn và Liệt Hỏa đều có ấn tượng sâu sắc, không chỉ lập tức phục tùng sự lãnh đạo và chỉ huy của hắn mà rất nhanh đã thân thiết gọi hắn là “Liệt Hỏa tướng quân”

Ninh Giác Phi dẫn theo Vân Dương đã thành công qua được cuộc thi thử, bắt đầu tiến hành công tác căng thẳng. Ngoại trừ chuẩn bị quân trang vũ bị ra, hắn còn chiêu mộ Ứng quân cả trong dân gian lẫn quân đội của hắn. Vì không làm hai vị tướng quân còn lại không vui, hắn không chọn người trong quân đội của họ.

Cuộc thi rất nghiêm khắc, rất nhiều phần thi khác nhau, nam nhi lớn lên trên thảo nguyên mỗi người nhanh nhẹn dũng mãnh, vừa nhìn bằng cáo thị chiêu mộ liền lên ngựa chạy tới đầu quân ngay.

Ninh Giác Phi dựng một doanh địa cách Kế đô hai trăm dặm khá lớn mà lúc này cũng trở nên chật chội, buổi tối còn có người phải màn trời chiếu đất, nghỉ ngơi ở bên ngoài doanh địa.

Bảng cáo thị nói rõ chỉ chiêu mộ quân trong Thần Uy quân, Viễn Uy quân và dân gian khiến cho trong hai đạo quân Thiên Uy, Võ Uy như nổ tung trời. Binh sĩ và các quan cấp thấp đều nhao nhao lên hết, ai cũng hô to không công bằng. Thiên Uy tướng quân, Đạm Thai Đức Thâm và Vũ Uy tướng quân, Tiên Vu Ký lập tức thiếu kiên nhẫn, ra roi thúc ngựa rời khỏi khu vực phòng thủ của mình chạy về Kế đô, trực tiếp chạy ào vào cung, chất vấn Đạm Thai Mục có phải khinh thường tướng sĩ trong quân của họ hay không.

Đạm Thai Mục tất nhiên là trong lòng vui vô cùng, liền triệu hồi Ninh Giác Phi, nói rõ tình hình. Ninh Giác Phi cũng đã gặp qua hai vị tướng quân ấy, xem ra bọn họ cũng rất thật tình, chấp nhận để tướng sĩ xuất sắc nhất trong quân của mình thêm vào Ứng quân của hắn. Lúc này, Ninh Giác Phi cười cảm ơn rồi đồng ý mở rộng phạm vi chiêu mộ tới toàn quân.

Vân Thâm lập tức nhạy cảm phát hiện, hoạt động chiêu mộ lần này của Ninh Giác Phi có tiếng lan rất xa trong quân lẫn trong dân gian, tác dụng của việc này không chỉ tuyển chọn nhân tài mà còn chấn hưng quân tâm, dân tâm, không chỉ phổ thông bình dân, tướng sĩ trong quân mà ngay cả thanh niên xuất thân quan to quý tộc cũng ùn ùn kéo đến, thậm chí, còn có vài thiếu nữ cũng chạy tới.

Đối với người báo danh, Ninh Giác Phi đều đối xử bình đẳng, dù là gia thế thế nào, giới tính ra sao, chỉ cần hợp cách, tất cả đều trúng tuyển, nhất thời oanh động cả thảo nguyên, không ít nữ tử hào sảng cũng từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Thấy tình thế như vậy, Vân Thâm kiến nghị Đạm Thai Mục lập tức tuyên bố sắc phong của Ninh Giác Phi, tăng thêm tinh thần toàn quốc toàn dân, chuẩn bị cho chiến tranh.

Ninh Giác Phi không ngày nào không liên tục làm việc, rốt cục nửa tháng sau cũng kết thúc việc tuyển chọn. Tuy là tình tuyển trong tình tuyển nhưng người trúng tuyển vẫn vượt qua số lượng cần thiết, tổng cộng tuyển chọn 5 vạn người. Hắn dự định huấn luyện nửa tháng rồi sẽ đấu loại một vạn người, lại huấn luyện nửa tháng, sau đó đấu loại một vạn người nữa, những người còn lại chắc chắn là tinh anh trong tinh anh.

Lúc này, trong cung phát minh chiếu, Ninh Giác Phi được phong làm Thần Uy đại tướng quân, thống lĩnh Thần Uy, Viễn Uy lương quân, phong vạn hộ, ban thưởng trăm con tuần mã, trâu bò mười vạn con, lập Tướng quân phủ trong Kế đô.

Cùng lúc đó, trong dân gian đã có lời đồn đãi lan rộng tán dương, nói vị tướng quân thiếu niên này trời sinh dũng mãnh phi thường kỳ thực là chiến thần chuyển thế, chiến mã Liệt hỏa cũng là thiên mã lâm phạm, vốn là tọa kỵ của chiến thần. Một người một ngựa này là thiên thần ban tặng Bắc Kế, bảo hộ vạn dân, khai sáng thịnh thế. Không lâu sau, thuyết tháp ‘Thần linh chuyển thế’ rộ lên, nhất thời toàn quốc quân dân đều vạn phần kính ngưỡng ‘Liệt Hỏa tướng quân’.

Ninh Giác Phi thì chẳng biết gì về những truyền thuyết về mình mà người ta đồn thổi, hắn chỉ một lòng vui đầu vào công việc. Nghe được tin đặc sứ trong cung cho khoái mã tới, tuyên đọc thánh chỉ xong, hắn quay đầu lại hỏi sư gia Cổ Anh mà Vân Thâm phái tới chuyên môn thay hắn xử lý công văn: “Phong vạn hộ là sao?”

Cổ Anh là một nam nhân trung niên, vô cùng trầm ổn, đã làm việc cho Vân gia hơn hai mươi năm nay, đối với Vân Thâm vô cùng trung thành nên cực kỳ được tin tưởng. Ông nghe thế thì cười: “Ninh tướng quân, đây có ý là, hoàng thượng tặng một vạn hộ nhân gia cho ngài, bọn họ sau này đời đời đều là gia nô của ngài, ngài muốn bọn họ làm gì cũng được.”

“Cái gì?” Ninh Giác Phi kinh hãi. “Ta muốn họ để làm cái gì? Không được, ta không muốn. Người giúp ta viết một bản tấu, thay ta từ chối.”

Cổ Anh đã theo hắn một tháng, cũng biết phần nào tính hắn, lúc này cười nói: “Hoàng thượng đã ban thưởng, không thể từ. Ninh đại tướng quân, ngài cứ nhận lấy đi thôi. Đây là lần đầu hoàng thượng ban thưởng cho ngài, nếu ngài lập tức từ chối, chẳng phải khiến cho người trong thiên hạ chê cười sao? Mặt mũi hoàng gia biết để đi đâu bây giờ?”

Ninh Giác Phi ngơ ngác một chút rồi hỏi: “Vậy.... một vạn hộ đó, có cần ta quản lý gì không?”

Cổ Anh càng cảm thấy buồn cười, vội vã lắc đầu: “Không cần, ngài đến lúc cần thì đòi họ nạp người dâng lễ là được.”

Lúc này Ninh Giác Phi mới thở phào nhẹ nhõm: “À, vậy là tốt rồi, nếu không thật là muốn lấy mạng ta mà. Lễ gì đó, người gì đó thì thôi đi, ta không cần, để bọn họ tự do mà sống đi.”

“Tuân lệnh.” Cổ Anh tán thưởng cười gật đầu. Kỳ thực, Cổ gia bọn họ vốn là nô lệ đời đời của Vân gia, thân phận của ông cũng là gia nô của Vân gia, chỉ là Vân Thâm đối xử với mọi người phóng khoáng, chưa bao giờ xem họ như nô lệ mà thôi. Lúc này gặp Ninh Giác Phi e ngại việc nô dịch người khác, cảm tình dành cho hắn của ông càng thêm cao.

Tin tức Ninh Giác Phi đầu nhập Bắc Kê, trở thành thủ tọa đại tướng quân truyền đi xa, rung động thiên hạ.

Mấy tháng nay, trong triều Lâm Truy tình thế đang như một vũng nước đục bị khuấy lên, hệ hoàng hậu cùng hệ thái tử triều đầu không ngớt, giằng co dữ dội.

Ngay ngày hôm sau ngày sứ đoàn Bắc Kê chạy khỏi Lâm Truy, Chương Kỷ liền sai sứ vây cánh trong triều làm khó dễ, liên danh ký tên, chỉ trích Du Huyền Chi thất trách, bất lực trong việc bảo vệ hoàng thành, không chỉ để địch nhân chạy trốn mà còn khiến Cảnh vương gia thân phận quý trọng bị bắt cóc, sinh tử chưa biết, thực là tội ác tày trời.

Lúc này Du Huyền Chi đang truy đuổi sứ đoàn Bắc Kê, không thể tự biện hộ cho mình, Thuần Vu Càn lập

tức cho người thay ông biện hộ, nói rõ gian tế Bắc Kế đột nhiên làm khó dễ, kẻ khác khó lòng phòng bị, nhưng Du Huyền Chi đã bắt được gian tế ẩn núp ở trong cung, diệt trừ một họa lớn, thực là công không thể thiếu, dù có phần thất trách, nhưng có thể tha thứ.

Tiếp theo, phái Chương Kỷ có được sự ủng hộ của hoàng hậu muốn đưa Thuần Vu Triều lên giành ngôi thái tử, môi thương lưỡng tiện với Thuần Vu Càn, tranh chấp không ngớt. Chương Kỷ âm thầm mượn hơi của những quan lại mang thế trung lập trong triều. Luận về thế lực, phái Chương Kỷ tuy ở thế hạ phong nhưng hậu lực mạnh mẽ, phía sau ông còn được các đại thương hội lớn các ngành mạch máu kinh tế của Nam Sở như dược liệu, tiền trang, cửa hàng gạo, cửa hàng muối, cửa vàng vải, cung cấp xe ngựa, thuyền buôn,... ủng hộ, đến Thuần Vu Càn cũng có phần cố kỵ, đối phó với ông cũng không dễ.

Cũng vì thế, Thuần Vu Càn và Du Huyền Chi trong vòng một ngày mấy lần dùng bồ câu đưa tin lệnh Kinh Vô Song không tiếc đại giới cho dù để chạy sứ đoàn Bắc Kế và Ninh Giác Phi cũng bảo vệ cho được tính mạng Cảnh vương, hộ tống cậu bình an trở về. Kinh Vô Song gặp tình hình như thế, cũng biết tình thế trong triều hung hiểm, mặc dù vạn lần không muốn cũng phải tuân lệnh thả hổ về rừng.

Du Huyền Chi giữa đường nhận được tin Kinh Vô Song hộ tống Thuần Vu Hàn trở về liền vội vàng vàng chạy về Lâm Truy. Cảnh vương bình an trở về, tình thế càng lúc càng bất lợi cho Thuần Vu Càn mới dần ổn định lại.

Chương Kỷ phục nguyên chức, đẳng nguyên thái tử vốn liên can bị bãi quan cách chức cũng đều bị phân trở về vị trí cũ. Thuần Vu Triều nói rõ bản thân không có tâm với thái tử vị, chỉ nguyện toàn tâm toàn ý phò tá Thuần Vu Càn.

Đương đội ngũ tổng thân Tây Vũ đến gần Lâm Truy thì hoàng đế Nam Sở đã ban bố chiếu thư thoái vị, truyền ngôi cho Thuần Vu Càn, lên làm thái thượng hoàng.

Thuần Vu Càn đăng cơ hoàng đế, đại xá thiên hạ, sửa niên hiệu thành Tĩnh Ninh.

Một tháng sau, y dùng nghi thức cực kỳ long trọng nghênh thú Cổ Lệ cách cách của Tây Vũ, phong nàng làm Ninh phi, đứng đầu tứ phi, địa vị gần với hoàng hậu.

Tin tức truyền tới Bắc Kế, Vân Thâm giận dữ nghiến răng: “Khá lắm Thuần Vu Càn, thực sự là tà tâm không chết, mơ mộng hảo huyền.”

Tây Vũ đối với việc Ninh Giác Phi đầu nhập Bắc Kế rất bất an, nên mới quyết tâm cùng Nam Sở liên thủ. Độc Cô Cập biết Thuần Vu Càn đối với muối tử của mình đón tiếp long trọng cũng bánh ít đi, bánh quy lại, phong Thiên Kim công chúa tiểu muội của Thuần Vu Càn làm quý phi.

Nhân dân hai nước cũng vì đại hỷ hoàng gia mà hòa hoãn với nhau, cho rằng hoàng đế lưỡng quốc hòa thân với nhau thì sau này có thể hưởng thái bình dài lâu, lại không biết rằng không khí chiến tranh đã phủ trên đầu.

Chẳng qua, trong ba tháng, Ninh Giác Phi một mực phong bế toàn bộ quân đội của hắn, tiến hành huấn luyện ma quỷ, đối với việc này hoàn toàn chẳng biết. Hắn cùng với Vân Thâm có ước định, chỉ cần không phải Tây Vũ hay Nam Sở điều động quân đội trên quy mô lớn hay sớm phát động tiến công thì đừng quấy rầy hắn, Vân Thâm tự nhiên cũng chấp nhận.

Hoàng đế hai nước cử hành đón dâu, lập phi rồi chính thức thành lập minh ước. Quân đội Tây Vũ và Nam Sở phân biệt bắt đầu tập kết, lương thảo cũng bắt đầu vận chuyển ra biên quan.

Ngay khi nhân dân hai nước còn đang đắm chìm trong sự vui sướng thái bình, thì đại chiến đã bắt đầu rục rịch.

Ngay khi tin báo nguy được Vân Thâm đem vào trước Ninh Giác Phi thì hắn đã đại công cáo thành, nhờ Vân Thâm mời Đạm Thai Mục kiểm duyệt tân quân mới được huấn luyện.

Không chỉ Đạm Thai Mục và Vân Thâm đến xem, mà ngay cả hai vị đại tướng quân Đạm Thai Đức Thâm, Tiên Vu Ký cũng dẫn tướng lĩnh dưới trướng đi đến, theo bọn họ còn có Chiêu Vân và vài công chúa, vương tử trẻ tuổi khác.

Đầu tiên là thao diễn của Thần Uy, Viễn Uy quân.

Trong thời đại vũ khí hạt nhân, các quân nhân đều yêu thích kỵ binh Mông Cổ thời vũ khí lạnh, nhưng thứ yêu thích nhất của Ninh Giác Phi là thiết kỵ Kim triều. Vì thế, kiếp trước hắn thu thập không ít tư liệu, còn dành thời gian để nghiên cứu qua những gì thu thập được. Lúc này, hắn tiến hành rồi cải cách toàn bộ trọng kỵ binh của Bắc Kế, thiết kế cho trọng giáp có thể ra trận tốt hơn.

Loại trọng giáp này do hai tầng áo giáp đúc thành, tính chất cứng rắn, không chỉ toàn thân mà ngay cả mũ giáp cũng bao lấy toàn bộ mặt, chỉ lộ ra hai mắt. Giáp cho ngựa cũng chế tạo như thế, bảo vệ cổ, trước ngực và toàn bộ nửa người trước. Vũ khí bình thường khó mà xuyên qua được, hơn nữa còn chống lại lực đánh vào. Loại trọng giáp kỵ binh này còn có trang bị cung tiễn, trường đao, lang nha bổng, chiến phủ,... những vũ khí dùng khi đối diện địch nhân.

Từ trước tới nay, dân tộc phương bắc sống trên lưng ngựa đã nắm giữ thuật tinh luyện kim loại cực kỳ tiên tiến, Bắc Kế tập trung công tượng toàn quốc, mấy ngày liền đẩy nhanh tốc độ, dựa trên thiết kế chế tạo của Ninh Giác Phi tạo ra mấy vạn bộ áo giáp, giáp ngựa thì đã có sẵn, vừa lúc phối hợp với áo giáp.

Ngoại trừ động tác chiến thuật thường quy ra, trọng điểm huấn luyện của Ninh Giác Phi là phối hợp ăn ý của các trọng giáp kỵ binh, lúc tiến công phát động “Phối hợp đồng nhịp”, ngàn vạn thiết kỵ như sóng biển dâng lên, ngay cả lui trận, phục trận, xung trận tất cả đều phối hợp như một thể, thể như sấm giạt mưa rền, dũng mãnh vô cùng, địch nhân dù có thiên quân vạn mã, gặp phải trận này cũng phải tan rã.

Quân thần Bắc Kế trên đài cao quan khán đều biến sắc, rồi lập tức lộ rõ vẻ vui mừng, khen không dứt miệng, mấy võ tướng càng bội phục sát đất.

Tiếp theo đó là khinh kỵ binh ra trận. Nhân mã khinh kỵ binh không mang giáp, qua lại như bay, di chuyển trong trận nhanh như thoi, bọc đánh cực kỳ mau lẹ, hai người một tổ, yểm hộ cho nhau. Cung tiễn khinh kỵ binh sử dụng cũng khác trọng kỵ binh, cung lực không vượt ngũ đấu, người có sức mạnh cũng không quá thất đấu. Tuy lực cung không lớn nhưng đuôi tiễn lại rất dài, một số gần như 6 xích, hình dạng như chiếc đục, một ngày bắn trúng mục tiêu, rất khó lấy ra, người bị thương ắt bị thương nặng. Từng kỵ binh đều mang trên trăm mũi tên, chưa cách 50 bước chưa bắn, khi bắn đồng loạt, uy lực vô cùng.

Ninh Giác Phi gọi đội ngũ này là “Nhạn Kỵ”, mang ý hành động nhanh như chim nhạn, mà khi công kích địch nhân cũng mang tập tính như chim nhạn, cả đội ngũ liên kết cùng tấn công, kỷ luật nghiêm minh. Nếu địch đông ta ít, có thể để Nhạn Kỵ đột kích đánh lén, bắn mưa tên, làm quân địch bị thương rồi lập tức rút ngay. Nếu quân ta chiếm ưu thế, liền bao vây mà tiêu diệt. Nếu hai quân đánh chính diện với nhau, có thể lợi dụng trọng kỵ xông trận chính diện, Nhạn Kỵ đánh bọc hai cánh, hoặc phối hợp tác chiến, hiệp trợ tiến công. Ngoài ra, còn có thể đoạn đường lương thảo của địch, đánh lén địch doanh, thiêu lương thảo, bắt quân do thám,... Nói chung, khi lâm chiến thì tùy nghi hoạt động, tận dụng mọi ưu thế.

Kỳ thực, kỵ binh trước đây của Bắc Kế và Tây Vũ đều cũng có cách chiến đấu như thế, nhưng không biết cách phối hợp, làm mười mà chỉ thành có một, không có hiệu quả. Nay, Nhạn Kỵ do Ninh Giác Phi huấn luyện ra tiến thối có độ, phối hợp ăn ý, tiết tấu rõ ràng, vừa xuất kích liền nhìn thấy hiệu quả ngay.

Ninh Giác Phi đứng ở bên người Đạm Thai Mục, lấy tay chỉ những trận hình từ đài cao, giải thích tỉ mỉ, trả lời vấn đề của mọi người.

Hai canh giờ sau, thao diễn kết thúc, mọi người ý do chưa hết, Ninh Giác Phi lại nói: “Bệ hạ, thỉnh xuống dưới nghỉ tạm một chút.”

Đạm Thai Mục khó hiểu: “Hả? Vậy Ưng quân do người đặc biệt huấn luyện đâu?”

Ninh Giác Phi mỉm cười: “Đây là đội quân không thể công khai được. Trọng kỵ binh và Nhạn Kỵ đều có bọn họ, bình thường, bọn họ là binh sĩ phổ thông, lúc thời gian chiến tranh mới hiện diện. Nhiệm vụ của họ đều là bí mật, nói chung có thể lén vào địch doanh, có thể từ vạn quân lấy thủ cấp tướng địch mà không bị người phát hiện, có thể từ nơi tuyệt hiểm trở về như thường...”

Vân Thâm cười nói: “Nói chung, có vài phần như người là được, đúng không? Có thể ở chiến trường độc chiến thiên quân, có thể từ vách núi trăm trượng thần không biết quỷ không hay cứu người, có thể ở lễ đưa ngựa đoạt kim chương...”

Mọi người nghe Vân Thâm vừa trêu chọc vừa tán dương hấn như vậy cũng cười rộ lên.

Chỉ có Đạm Thai Chiêu Vân luôn nhìn chăm chú vào Ninh Giác Phi, đôi mắt trong veo như nước hồ thu của cô tràn đầy u buồn.

Theo lý thuyết, sau khi đội quân thao duyệt xong phải hướng về hoàng đế tung hô “Vạn tuế”, nhưng Ninh Giác Phi cảm thấy làm vậy thật buồn cười, trăm triệu lần cũng không muốn làm những chuyện như thế. Quân đội dưới đài sau khi thao diễn xong liền theo quan quân chỉ huy yên lặng nối đuôi nhau từ từ rút

khỏi thao trường. Tuy đội quân lên đến mấy vạn binh mã nhưng hành động tất cả đều thống nhất, ngay ngắn trật tự, yên lặng không tiếng động.

Đạm Thai Mục nhìn tất cả những gì xảy ra, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Hắn quay đầu cười: “Giác Phi, đội quân của ngươi quả thật là một đội quân thép, tương lai nhất định bách chiến bách thắng. Một ngày nào đó ngươi đã vất vả rồi.”

Ninh Giác Phi đã khôi phục trạng thái ngày xưa, khí thế như một thanh đao sắc bén rời vỏ, phong mang không gì địch nổi.

Ba tháng nay, hắn luôn ở trong quân doanh cùng quân lính lăn lê bò trường, mỗi ngày đều một nắng hai sương, dầm mưa dãi nắng. Lúc này, màu da hắn đã biến thành màu đồng cổ, không chỉ gầy đi rất nhiều, da cũng bắt đầu trở nên thô ráp, tựa như đao tước rìu đục, đường viền trở nên sắc bén hơn, có thêm khí độ tướng quân, phong phạm nguyên soái, nhất cử nhất động, đều thần khí phi thường, anh tuấn đến rung động lòng người.

Vân Thâm nhìn hắn không chuyển mắt, cảm thán một câu: “Đúng vậy, Giác Phi, có thể trong ba tháng đem một đội quân khổng lồ nguyên bản còn chưa đủ nghiêm cẩn huấn luyện đến thoát thai hoán cốt như thế này, thực sự rất giỏi.”

Đạm Thai Đức Thâm và Tiên Vu Ký đều tâm phục khẩu phục, liền ôm quyền trình trọng xá lễ với Ninh Giác Phi: “Ninh đại tướng quân, còn phải thỉnh tướng quân huấn luyện cho chúng ta đội quân như vậy.”

“Hai vị tướng quân quá khách khí rồi.” Ninh Giác Phi vội vã chấp tay hoàn lễ. “Ta sẽ phái phó tướng trong quân túc khắc vào trong quý quân, đem chiến pháp dạy lại cho tướng sĩ quý quân.”

Đạm Thai Mục cực kỳ vui vẻ, cao giọng nói: “Ba vị đại tướng quân đều là cột trụ Bắc Kê ta, từ nay về sau cùng rong ruổi sa trường, là chiến hữu, mấy chuyện này cũng không cần khách khí, cứ xưng hô như huynh đệ đi vậy.”

“Hoàng thượng nói phải.” Ninh Giác Phi cười nói. “Ta cũng hiểu xưng hô như vậy vừa khách khí vừa không tự nhiên, Đức Thâm huynh, Tiên Vu huynh, cứ gọi thẳng tên Giác Phi là được rồi.”

Hai vị đại tướng quân thân phận hiển quý kia cũng hào sảng cười đáp lại.

Tiên Vu Ký nói: “Nếu vậy, Ninh huynh đệ, chúng ta từng tỷ thí trong lễ đua ngựa, còn cùng nhau uống một trận đã đời trên thảo nguyên, giao tình cũng không khác huynh đệ rồi.”

“Đúng vậy.” Đạm Thai Đức Thâm là thân đệ đệ của Đạm Thai Mục, thái độ lại khiêm tốn. “Nhưng xét về luyện binh trị quân, chúng ta còn chưa sánh bằng ngươi.”

Ninh Giác Phi cười hì hì nắm tay vỗ vai họ, thân thiết mỉm cười: “Nào có? Chúng ta ai cũng có sở trường

riêng, lấy ưu bên này đắp khuyết bên kia, tiểu đệ còn phải học tập hai vị đại ca nhiều.”

Bọn họ vừa khiêm tốn khen tặng nhau vừa cùng xuống khỏi đài cao.

Vân Thâm đột nhiên nói: “Giác Phi, ngươi còn chưa có quân kỳ của mình nữa, ta đã làm thay ngươi rồi, ngươi xem thử xem.”

Ninh Giác Phi ngẩng đầu nhìn theo tay y, chỉ thấy cách đó không xa có một đại kỳ hai mặt phấp phới đón gió, một mặt là hừng ưng đen nhánh giương cánh bay lượn, bên còn lại là một chữ “Ninh” thật lớn, lực bút trầm hùng rồi lại mang theo thanh khí siêu phàm thoát tục.

Hắn vừa nhìn một chữ đó vừa nhớ tới lúc mới đến Bắc Kế, trong ánh nến một căn phòng nhỏ, Vân Thâm ưu nhã viết lên giấy ba chữ “Ninh Giác Phi”.

Vân Thâm ngưng mắt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Đại kỳ đó, ngươi thấy thế nào?”

Ninh Giác Phi nở một nụ cười đẹp như ngọc: “Cực đẹp.”

Hết chương 50

Kaori: Chương này diễn tả cảnh chấn bị chiến đấu vừa mạnh mẽ hào hùng mà khúc cuối vẫn ngọt như đường.

Mai_kari:

“Một tháng sau, y dùng nghi thức cực kỳ long trọng nghênh thú Cổ Lệ cách cách của Tây Vỹ, phong nàng làm Ninh phi, đứng đầu tứ phi, địa vị gần với hoàng hậu.”

Tin tức truyền tới Bắc Kế, Vân Thâm giận dữ nghiến răng: “Khá lắm Thuần Vu Càn, thực sự là tà tâm không chết, mơ mộng hão huyền.””

Phong làm Ninh phi mới ghê chứ, anh yêu bạn Phi yêu đến điên cuồng rồi. >~<

Ồ hố, anh Thâm ảnh ghen ~~~ ^__^

Kaori: Đừng quên chi tiết này nữa ‘Thuần Vu Càn đăng cơ hoàng đế, đại xá thiên hạ, sửa niên hiệu thành Tĩnh Ninh.’

Thuần Vu Càn cuồng ‘Ninh’ rồi ~~~ ^o^

52. Quyển 1 - Chương 51

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Mùng mười tháng mười, hoàng đế Nam Sở, Thuần Vu Càn phát chiếu dụ “Cáo thiên thảo lộ hịch”, ban bố khắp thiên hạ, do hữu tướng Tôn Minh Sưởng chấp bút sáng tác. Trong bài hịch nói từ thời Nam Sở phồn vinh hưng thịnh đến tận khi trường kỳ bị Bắc Kế xâm phạm, chèn ép, liệt kê các loại cống phẩm phải cống nạp hằng năm đến thăm sát tàn bạo khi Bắc Kế công phá Yến Bắc thất quận, còn nói đến công chúa hòa thân cũng chính là một vị thái phi Bắc Kế nào đó đã qua đời năm kia, ám chỉ thái phi chết không minh bạch, nói chung là tội ác ngập trời, tội lỗi chồng chất, sau đó nói đến tân quân Nam Sở, Tĩnh Ninh hoàng đế nhận lệnh trời, ứng với dân tâm, kiên quyết bắc phạt, quyết tâm đập Kế đô, bình định Hồ lô, khiến người dân vinh viễn hưởng cảnh thái bình.

Năm ngày sau, cửa thành Yến Bắc thất quận mở rộng, Du Huyền Chi làm thống soái, Kinh Vô Song tiên phong, suất lĩnh đại quân được xưng là trăm vạn từ bảy thành song song xuất quan, công hướng bắc.

Cùng lúc đó, Tây Vũ cũng tuyên chiến với Bắc Kế, nguyên do là muốn thu phục lại một đồng cỏ lớn, nhân dân và vô số gia súc mười năm trước đã bị chiếm đánh. Độc Cô Cập tự mình dẫn bốn mươi vạn kỵ binh hạo hạo đang đang chạy hướng Bắc Kế.

Nếu Bắc Kế không hề phòng bị, bị hai nước đột nhiên tập kích như thế, hai mặt giáp công nhất định sẽ không kịp trở tay. Bắc Kế nhất định bại thảm, bị bức lui đến tận cực bắc lạnh lẽo. Nhưng hôm nay, kẻ sách hai nước đã bị Vân Thâm nắm trong tay, bị Ninh Giác Phi nghiên cứu rõ ràng, và tìm được kẻ sách ứng phó.

Thảo nguyên Bắc Kế rộng lớn, ở giữa có hai ngọn núi lớn, một cái vắt ngang Tây Vũ và Bắc Kế, tên là Dát Tư Sơn Mạch. Núi lớn trùng điệp có phần lớn đều ở nội cảnh Bắc Kế, cách biên giới hai nước chỉ có trăm dặm hơn. Ninh Giác Phi kiến nghị trước cứ nhường ra trăm dặm thổ địa này, giữ lại núi lớn. Đạm Thai Mục vui vẻ chấp nhận.

Vì vậy, đại quân Đạm Thai Đức Thâm và Tiên Vu Ký cấp tốc lui về phía sau, chia nhau trấn giữ mười sơn khẩu ở Dát Tư Sơn Mạch. Độc Cô Cập mặc dù trời sinh tính hiếu chiến nhưng đối mặt với Bắc Kế cũng không dám lỗ mãng, tiến quân rất cẩn thận. Quân hai nước tới giờ vẫn chưa chính diện giao chiến, nhất thời không có gì đáng lo.

Còn giữa Bắc Kế và Nam Sở thì lại cách nhau bởi thảo nguyên bằng phẳng, ở giữa không có quan ải nào, đại quân Nam Sở có thể tiến quân thần tốc.

Trong triều Bắc Kế đã sớm có chuẩn bị, mấy tháng trước, Ninh Giác Phi đã kiến nghị Vân Thâm âm thầm vườn không nhà trống, sơ tán dân chăn nuôi ven đường, sau đó dụ địch thâm nhập.

Ninh Giác Phi tự mình dẫn trọng giáp kỵ binh, Ưng quân và Nhạn Kỵ do chính tay hấn huấn luyện ra đón đại quân Nam Sở.

Khi quân đội tự xưng trăm vạn của Nam Sở xuất phát khỏi Yến Bắc thì Vân Thâm đã ngồi trong trường Ninh Giác Phi.

Sư gia Cổ Anh đang đọc “Cáo thiên thảo lỗ hịch” do triều đình Nam Sở ban bố. Bài hịch được viết theo thể văn biền ngẫu tứ lục, dùng từ cực kỳ hoa lệ, mỗi câu đều dẫn theo điển cố, mỗi chữ đều chu chỉnh nghiêm cẩn, ý tứ thâm thúy. Cổ Anh lang lặng đọc, rung đùi đắc ý, hiển nhiên có chút thưởng thức, Ninh Giác Phi thì một câu cũng không hiểu.

Thật vất vả nhẫn nại để sư gia đọc đến “Phục duy thượng hưởng” thì không còn gì nữa, đợi một hồi Ninh Giác Phi lên tiếng: “Hết rồi?”

Cổ Anh thấy mặt hấn như vậy, liền không còn nét tán thưởng nữa, nhanh chóng phủi bay tâm tình say sưa vừa rồi, gật đầu đáp: “Đã hết.”

Ninh Giác Phi thở phào một hơi: “Muốn nói cái gì thì cứ nói bình thường, quanh quanh co co như vậy làm gì, là muốn cho người ta không đọc hiểu sao?”

Vân Thâm không khỏi bật cười: “Tôn đại nhân văn thái phong lưu mà bị người nói thành như vậy, ông ta nếu nghe được chắc tức chết.”

Cổ Anh cũng nở nụ cười: “Hơn phân nửa sẽ run run râu mép, nói Ninh đại tướng quân trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể điều.”

Ninh Giác Phi nhớ tới dáng dấp cổ hủ của Tôn Minh Sưởng, nhất thời cười ha ha.

Kỳ thực, Vân Thâm đã viết xong chiến thư cũng là văn biền ngẫu, chỉ là chưa trình cho Đạm Thai Mục. Lúc y sáng tác, thực là tốn rất nhiều tâm tư, muốn cùng so tài với Tôn Minh Sưởng. Lúc này nghe Ninh Giác Phi nói thế, mặt có chút nóng, không dám nhìn hấn. Suy nghĩ một chút, y nói với Cổ Anh: “Vay đem thánh chỉ Thuần Vu Cần cho Giác Phi đọc một chút.”

Những bài này đều được sao y từ nguyên văn, Cổ Anh liền mở một cuộn giấy khác, rõ ràng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: “Nghe rằng thiên tử có sự trù phú của bốn biển, xã tắc có năm niềm vui của bá tánh, vạn bang cùng chấp tay, bách tộc cùng sống, Nam Sở ta từ khi thành lập đã nhận thiên mệnh, uy đức vạn lý, vinh hiển bốn biển, lễ nhạc hòa nhau, thi thư hưng khởi, bách tính an vui, đời đời không dứt. Nhưng ở nơi dã man, trong cõi hoang vu, ăn tươi nuốt sống có tộc man di lòng lang dạ thú... độc hại sinh linh, chà đạp thiên lý châu huyện khiến các bậc tiên hiền phải thở dài, vạn dân đau khổ động tới chín tầng trời... khiến phong vân nổi giận, xã tắc chí an là kỳ vọng của dân trong thiên hạ, thuận theo thiên ý, lòng dân, cử cờ khởi nghĩa, thanh yêu nghiệt...”

Thời cổ đại này, thánh chỉ thật ra cũng khá dễ hiểu. Cổ Anh đọc tiết tấu rõ ràng, dễ nghe, Ninh Giác Phi

không khỏi gật đầu: “Đoạn văn này viết rất được, ai nghe cũng hiểu.”

Vân Thâm cười vang: “Giác Phi a, yêu nghiệt này là người đó.”

Ninh Giác Phi kinh ngạc: “Hả? Nói ta?”

Cổ Anh cũng cười: “Đúng vậy, Nam Sở nói Ninh Giác Phi tiến nhập Bắc Kế bỗng nhiên tâm tính đại biến, chính là bị quốc sư đại nhân dùng yêu pháp, dẫn yêu hồn tiến nhập thân thể, đoạt tâm hồn, khiến cho người không còn là Ninh Giác Phi lúc trước mà là một yêu nghiệt từ đâu chẳng biết mà đến, là Bắc Kế dùng để nhiễu loạn nhân tâm Nam Sở.”

“Yêu pháp?” Ninh Giác Phi nghe thấy thì mặt mày rạng rỡ, nhìn về phía Vân Thâm. “Nói cũng phải, hơn phân nửa là có chút yêu thuật.”

Vân Thâm buồn cười không tiếp lời hắn mà hỏi lại: “Giác Phi, vậy người xem, chúng ta nên viết ứng chiến thư như thế nào?”

Ninh Giác Phi sửng sốt: “Chuyện văn chương ta chẳng hiểu gì cả. Bút chiến là chuyện của người mà, sao lại hỏi ta?”

Vân Thâm cười nói: “Tục ngữ nói: ‘Công phu tại thi ngoại’, ta muốn nghe một chút ý kiến của người.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút: “Viết cho mọi người trong thiên hạ xem, vậy thì viết sao cho mọi người đều hiểu.”

Vân Thâm suy tư: “Thế nhưng, cũng không thể quá thô lỗ, để Nam Sở chê cười, nói Bắc Kế ta là man di.”

“Đương nhiên rồi, người là tài tử, văn chương tất nhiên là tốt. Ừm, nói chung hào khí một chút, không cần chữ xéo người ta, phải có phong độ quân tử.” Ninh Giác Phi thông dong cười nói. “Mắng chửi nhau ngoài miệng chẳng hay ho gì, có gì thì lên chiến trường phân cao thấp.”

Vân Thâm gật đầu: “Nói cũng phải.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút rồi hào sảng nói: “Bọn họ nói rất đường hoàng nhưng tâm địa bất chính, ai cũng hiểu. Chúng ta cũng không cần bịt tai trộm chuông làm gì, cứ nói rõ ra. Chúng ta muốn xem, giang sơn hôm nay, tương lai là thiên hạ của ai.”

“Tốt.” Vân Thâm và Cổ Anh đều vui mừng nghe theo.

Ninh Giác Phi không có hứng thú với mấy chuyện văn vẻ, đứng dậy: “Vân Thâm, người sắp quay về Kế đô

rồi phải không, sáng sớm ngày mai ta cũng xuất chinh rồi.”

Cổ Anh biết nhìn thời cơ, vội vàng lui: “Vậy ta đi trước chuẩn bị.”

Nói xong, ông chuồn ra khỏi quân trướng, thuận tiện kéo màn trướng cho họ, còn tìm Vân Dương sai người canh gác, không để bất cứ ai đi vào.

Vân Thâm thấy trong trướng không còn ai quấy rầy nữa thì đứng lên, kéo Ninh Giác Phi, nhẹ giọng nói: “Người... phải bảo trọng.”

Ninh Giác Phi đưa tay, thuận thế ôm y: “Ừ.”

Vân Thâm ôm lấy thắt lưng hắn, tâm trạng thật ngàn vạn lần không nở.

Y chạy tới trong Thần Uy quân mới được một ngày, ngoài mặt là tới đem hịch văn Nam Sở, trên thực tế là vì nỗi nhớ giày vò.

Ninh Giác Phi vẫn đứng trong quân trướng, căng thẳng chuẩn bị chiến tranh, bọn họ đã có mấy tháng chưa từng thân thiết, lúc này lại ôm lấy cơ thể Vân Thâm, nhất thời một nhiệt huyết nẩy lên trong lòng.

Hắn tựa đầu chôn ở hõm cổ Vân Thâm, ngửi được mùi da thịt nhẹ nhàng khoan khoái quen thuộc, bỗng nhiên thở dốc: “Chúng ta còn có thời gian một đêm.”

Vân Thâm tự nhiên minh bạch hắn nói cái gì, lúc này mặt đỏ lên, nhưng cũng không hề xấu hổ nữa, càng không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Hai người nhanh chóng tách nhau ra, cởi quần áo tháo thắt lưng, rồi ôm lấy nhau, ngã lên giường.

Bọn họ hung hăng hôn nhau, trong mũi là hơi thở nóng rát, hô hấp dồn dập, liệt hỏa tình dục nóng cháy thiêu đốt. Chỉ trong chốc lát, dục vọng hai người đã ngạo nghễ đứng thẳng, thiếu chút nữa nhịn không được tiết ra.

Ninh Giác Phi lấy tay cầm lấy phân thân của cả hai. Hắn siết chặt lấy thân thể Vân Thâm, thở từng ngụm từng ngụm.

Vân Thâm ôm gât gao lấy thân thể gân cốt cường kiện của hắn, cả người đều run rẩy, đầu óc mê muội, giờ này chỉ còn lại một ý nghĩ, y muốn hắn, muốn hắn.

Ninh Giác Phi tách hai chân y ra, đem dục dịch hai người trào ra thấm ướt ngón tay, chậm rãi đưa vào.

Vân Thâm cũng đã động tình, thân thể cũng hoàn toàn thả lỏng, mang theo một loại dụ dỗ vội vàng.

Ninh Giác Phi cũng không cần chừ nữa, lập tức rút ngón tay ra, hai chân hữu lực tách chân của Vân Thâm, đem dục vọng đưa vào trong thân thể nóng bỏng đó.

Hai người quần quít lấy nhau, da thịt xích lõa lộ ra giữa gió lạnh cuối thu mà vẫn nóng hổi như thiêu đốt.

Ninh Giác Phi hung hăng trừu tống, mỗi một lần đều chạm vào nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể y.

Vân Thâm nhẹn không được sắp kê lên thì đôi môi lại bị một đôi môi nóng bỏng khác lấp kín.

Đầu lưỡi hai người quần lấy nhau, mút vào, cắn nuốt, đói khát.

Chẳng biết dây dưa đã bao lâu, Ninh Giác Phi bỗng nhiên rời khỏi cơ thể y, lật người y lại, đối ngược tư thế.

Hai người như nước sữa hòa nhau, không cần phải nói từ nào tâm đã tương thông.

Vân Thâm vừa trở mình nằm lên thân thể Ninh Giác Phi vừa tự nhiên chiếm thế chủ động. Y đem phần thân đã khát vọng đến đau nhức đỉnh tiến thân thể hắn, hai tay ôm hắn, dùng hết sức động phần eo, môi y ngậm lấy hầu kết hắn, liếm mút.

Ninh Giác Phi chỉ cảm thấy tình triều cuộn cuộn, khoái cảm cường liệt đánh tan lý trí. Hắn rướn cao cổ, hai mắt nhắm nghiền, dưới động kịch liệt của Vân Thâm mà run rẩy.

Cao trào vài lần qua đi, bọn họ bị đưa vào đỉnh cao của tình triều. Trong lúc bất ngờ, hai người song song đưa tay, ôm siết lấy nhau. Vân Thâm siết chặt hắn, ngẩng đầu, ngậm lấy môi hắn, đem tiếng kêu của cả hai nuốt vào cổ họng.

Bọn họ đều cảm giác thấy người bên cạnh đã kinh luyện vì phát tiết, thật lâu không thể dừng lại được. Cánh tay hai người đều như sắt giam giữ lấy người kia, thân thể căng ra, mặc cho triều dâng bao phủ lấy họ.

Đợi đến khi bình tĩnh lại, hai người cũng dần dần trầm tĩnh lại. Vân Thâm chỉ cảm thấy cả người đều đau nhức xót xót, cánh tay càng tê dại bủn rủn, đơn giản nằm luôn trên người Ninh Giác Phi, không thêm đứng dậy.

Ninh Giác Phi thể lực hơn người, lúc này cũng đã mệt mỏi rã rời, tất nhiên là sẵn sóc mà ôm Vân Thâm, chậm rãi xoay người, đặt y xuống đệm, dịu dàng nói: “Người nằm đi, ta hầu hạ người.”

Vân Thâm mỉm cười gật đầu.

Một đêm này, ngoài trường sẵn sàng ra trận, trong trường cảnh xuân vô hạn.

Đêm vui lại chẳng tày gang, ngay khi ánh ban mai đầu tiên xuất hiện ở phía chân trời, hai người họ mới chỉ một giấc ngắn. Nhưng trong người đang có quốc sự, không ai dậy trễ, bọn họ lưu luyến nhau trong phút chốc rồi lại lập tức đứng dậy.

Rửa mặt xong, Vân Thâm thay Ninh Giác Phi chải tóc, cột tóc.

Ninh Giác Phi xoay người lại nhìn y, nhẹ nhàng hôn lên môi y một cái, có chút trêu đùa: “Người đứng là phù thủy biết dùng yêu pháp mà.”

Vân Thâm cũng cười nhìn hắn, dịu dàng nói: “Thì người cũng là yêu nghiệt trời sinh đó thôi.”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Chúng ta một đôi yêu nghiệt – phù thủy quả thật trời đất tạo nên mà.” Nói đến đây, hắn lấy tay cầm lấy ưng đao trên bàn rồi lập tức ra khỏi trường.

Đợi đến khi Vân Thâm đi ra, quân của Ninh Giác Phi đã tập hợp hoàn tất.

Hơn mười vạn thiết giáp trọng kỵ, Nhạn Kỵ của hai đạo quân Thần Uy, Viễn Uy, và hai vạn ưng quân từ xuất chinh trước. Bây giờ chỉ còn một vạn Ung quân tinh nghệ do chính tay hắn huấn luyện ra. Chỉ thấy một vạn con người ở đây đều mặc hắc y, trên mặt che khăn đen, chỉ lộ đôi mắt, mỗi người đều cưỡi ngựa, nắm cương ngựa. Hai vạn con ngựa cưỡi đều là ngựa ô đen bóng, không một sợi lông tạp, sờ vào thì lông nhưng đen mượt như nước, thần tuấn phi phàm, lúc này chỉnh chỉnh tề tề xếp hàng đứng nghiêm, không một tiếng động.

Ninh Giác Phi cũng mặc hắc y nhưng không che mặt, “Liệt Hỏa” dưới thân hắn đã là tiêu ký nổi danh rồi, căn bản không gặt được ai, hắn cũng không định che dấu diện mục. Nhìn thoáng qua quân đội của mình, hắn thở mán cực kỳ, lập tức phi thân lên ngựa, không một lời động viên khuyến khích, chỉ lớn tiếng hạ lệnh: “Xuất phát.”

Một vạn chiến sĩ cao giọng đáp: “Tuân lệnh.” Tuy là thanh âm của cả vạn người nhưng lại vô cùng nhất quán, rung động cả mặt đất.

Vân Thâm nhìn Ninh Giác Phi không quay đầu lại, giục ngựa hành quân ra khỏi doanh môn, nhìn một vạn Ung quân theo sau hắn như một cơn gió xoáy đen kịt cuốn đất đá bay đi xa, trong lòng nỗi buồn ly biệt cũng tiêu tan, hào khí bỗng đậm chồi trong lòng. Y xoay người trở lại trường của Ninh Giác Phi, mài mực cầm bút, múa bút thành văn.

“Thiết kỵ ra trận như đất trời phản nộ, tiếng gươm đao mà ngõ tiếng sấm rền. Âm thanh từ phía bắc xa, kiếm khí thẳng đến sao Nam Đẩu. Một tiếng hô như chấn cả non cao, một tiếng quát làm phong vân biến

sắc. Thế ấy chế địch, địch nào chống được? Thế ấy tiến công, đâu công không thành? Máu tổ tiên còn chưa khô, di cốt đồng bào vẫn còn đó. Con dân trăm họ, cùng hướng giang sơn. Xem thử lãnh thổ hôm nay, là thiên hạ của ai!”

Ứng chiến chiếu thư vừa ban bố, quân dân Bắc Ké lập tức nhiệt huyết sôi trào, ngoại trừ người già yếu và trẻ con phải dời vào thâm sơn u cốc tránh né ra, toàn dân đều thành binh, đều đứng lên chống lại quân xâm lược, bảo vệ gia đình của mình.

Ngay cả văn Nam Sở nhìn thấy ứng chiến thư đông dặc oai hùng kia cũng không thể không biến sắc, không ai chê cười Bắc Ké man tộc vô tri, ai cũng bị ý chí chiến đấu và hùng tâm bừng bừng trong văn kinh sợ. Tuy chỉ vài ba câu nhưng văn chương phong hoa, biểu lộ Bắc Ké không chỉ muốn chống đỡ xâm lược, mà còn mang chí lấy thiên hạ.

Vì thế, hai phái chủ chiến cùng chủ hòa ở triều đường Nam Sở cãi nhau ầm ĩ, chủ chiến phái kiên quyết chủ trương tiến công giết địch, chủ hòa phái sầu lo một ngày chiến bại, dẫn sói vào nhà, quốc gia nguy ngập.

Nhưng dù họ có nói gì, Thuần Vu Càn đều mất điếc tai ngơ. Trời sinh tính y thích công cao, lại mang tâm kết không yên, đã vào tận xương tủy, tuyệt không bằng lòng từ bỏ ý đồ. Lúc đầu, ngay giây phút Ninh Giác Phi ở Lâm Truy hạ quyết tâm đi cùng Vân Thâm, y liền quyết định kế hoạch tác chiến liên hợp tiến công với Tây Vũ. Lúc này, y không thể triệt binh chỉ có thể hạ chỉ, thúc Du Huyền Chi gia tốc tiến quân, mau chóng hội hợp với đại quân Tây Vũ, sớm ngày quyết chiến với Bắc Ké.

Ngay khi chiến thư Bắc Ké truyền tới đại doanh quân tiên phong Nam Sở thì Kinh Vô Song đã suất quân đi được hơn ba trăm dặm, đối với một quân đội hơn phân nửa là bộ binh lại mang theo lương thảo đồ quân nhu mà nói, tốc độ này đã được coi là nhanh rồi.

Quân đội Nam Sở lần này tiến quân, phần lớn đều là bộ binh, tiên phong đã tiến sâu vào lãnh thổ Bắc Ké, trung quân vừa mới xuất quan, hậu đội còn chưa ra khỏi Yến Bắc, đầu đuôi riêng biệt, không thể hô ứng với nhau. Kinh Vô Song cũng biết như thế nhưng đành bất lực, chỉ có thể chỉ huy đội ngũ của mình hoàn thành trách nhiệm tiên phong mà thôi.

Hành quân cả ngày, một đường gió êm sóng lặng, chưa gặp bóng địch. Sắc trời đã hoàng hôn, anh bắt đầu hạ lệnh đóng quân.

Mười vạn đại quân bận rộn làm việc.

Kinh Vô Song xử lý quân vụ xong liền chấp tay đứng ở trước cửa doanh, nhìn ra thảo nguyên mênh mang vô biên vô hạn và những dãy núi dài trùng điệp.

Tà dương như máu, khiến anh hùng thoái chí.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, anh mỗi lần đều nghĩ đến chuyện sẽ giao thủ với Ninh Giác Phi, trong lòng lại ngũ vị tạp trần, trăm mối ngổn ngang. Từ khi nhận được quân lệnh đến nay, ngày ngày anh đều trù

tính, trái lo phải nghĩ, càng nghĩ lại càng cảm thấy không có phần thắng.

“Xuyên Vân Tiễn” Triệu Luân vẫn là phó tướng của anh, lúc này đi tới bên cạnh anh, nhìn theo hướng của anh, hỏi: “Tướng quân có tâm sự?”

Kinh Vô Song lo lắng đáp: “Quân ta đa số là bộ binh, không thiện dã chiến, giờ lại ra khỏi hùng quan tường cao hào rộng, đến thảo nguyên ứng chiến với địch, thật là không khôn ngoan. Dĩ bộ chế kỵ, nói dễ vậy sao?”

Ý kiến của Triệu Luân lại trái ngược với anh: “Tướng quân lo lắng nhiều rồi, suy tính của Du đại nhân cũng có đạo lý. Nếu gặp kỵ binh địch quân tập kích, có thể để bộ binh kết thành phương trận, lấy Liên Châu nô bắn chết địch nhân. Ngày xưa, Du đại nhân đóng quân ở Kiếm môn quan cũng dùng trận pháp đó phá kỵ binh Tây Vù.”

Kinh Vô Song lắc đầu: “Kỵ binh Bắc Kế vốn đã mạnh hơn quân Tây Vù, hiện tại lại có Ninh Giác Phi thêm vào, chỉ sợ sẽ có biến hóa khó lường.”

Triệu Luân nhìn anh, không cho là đúng: “Tướng quân có lẽ đã quá coi trọng Ninh Giác Phi rồi. Hắn dù có lợi hại bao nhiêu chứ, mặc tướng tuy chưa gặp hắn lần nào, nhưng nghe đồn thì cũng có, chẳng qua là thêm mắm dặm muối mà thôi. Ngày ấy ở Yến Bình Quan, hắn còn bị ta bắn hai mũi tên, không phải thần tiên gì, cũng chẳng phải yêu nghiệt, chỉ là phạm nhân mà thôi.”

“Phải, hắn xác thực không phải thần, cũng không phải yêu, là người trần mắt thịt như chúng ta mà thôi.” Kinh Vô Song lạnh nhạt đáp. “Nhưng hắn cũng là một địch thủ đáng sợ.”

Triệu Luân đã từng bắn Ninh Giác Phi trọng thương nên trong lòng cũng có lòng khinh thường, nghe những lời đó, không khỏi cười nhạt: “Tướng quân nói thế chỉ sợ là do cảm tính, có phần phóng đại thôi. Thiên hạ đều biết người này cùng tướng quân là huynh đệ kết nghĩa, tướng quân đề cao hắn như vậy không thể không khiến người khác nghi hoặc, có phải tương lai khi đối mặt trên chiến trường, tướng quân vừa thấy hắn đã hạ lệnh lui binh hay không?”

Kinh Vô Song lạnh lùng nhìn về phía Triệu Luân: “Triệu tướng quân nói cẩn thận, Kinh gia ta cùng Bắc Kế có huyết hải thâm cừ, ai trợ Bắc Kế, kẻ đó là địch nhân của ta. Kinh mỗ luôn lấy quốc gia làm trọng, công tư rõ ràng, hắn dù có là huynh đệ kết nghĩa của ta thì sa trường gặp lại, Kinh mỗ cũng chẳng hạ thủ lưu tình. Chỉ là xin khuyên Triệu tướng quân một câu, khinh địch là tối kỵ của binh gia, Triệu tướng quân tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong, Kinh Vô Song xoay người trở về quân trường của mình.

Triệu Luân nhìn bóng lưng của anh, lạnh nhạt cười một tiếng.

Hết chương 51

Kaori: Vân Thâm tự nhiên mình bạch hắc nói cái gì, lúc này mặt đỏ lên, nhưng cũng không hề xấu hổ nữa, càng không muốn bỏ lỡ cơ hội.

-> Xấu hổ thì xấu hổ nhưng Vân Thâm luôn biết nắm bắt cơ hội chứ đâu vờ vịt ‘dừng dừng .... dừng’ như nhiều thụ khác? Tất cả tiểu thụ phải học hỏi nghe chưa!

Vậy là chiến tranh bắt đầu rồi. Đợi đến lúc Giác Phi đối mặt Vô Song thì làm sao mà đánh làm sao mà thắng đây.

Mai_kari :

“Chúng ta muốn xem, giang sơn hôm nay, tương lai là thiên hạ của ai.”

-> Nói rất hay, tâm đắc nhất chính là câu nói này.

Tà dương như máu, khiến anh hùng thoái chí.

-> Nhớ lại hình ảnh của chính tên truyện.

53. Quyển 1 - Chương 52

Editor: KaoriOkawa

Beta: Mai_kari

Ninh Giác Phi lĩnh quân phi ngày đêm về phía nam với tốc độ cực nhanh, chỉ cần một ngày một đêm quân đội đã đi được ngàn dặm, tới bên sườn đại quân Nam Sở.

Nơi này nửa tháng trước hắn đã phái phân đội trinh sát của Ưng quân thăm dò tình hình. Nhiều ngày qua, bọn họ đã âm thầm tra xét rõ ràng tình hình của đại quân Nam Sở.

Lần phát binh này, Nam Sở xưng là có trăm vạn đại quân nhưng trên thực tế lại chưa đến bảy mươi vạn, trong đó phần lớn chỉ là dân phu được trưng dụng mà thôi.

Hiện nay chỉ có quân tiên phong của Kinh Vô Song suất lĩnh là đã vào được biên cảnh của Bắc Kế, quân chừng mười vạn, tất cả đều là tinh quân do chính anh huấn luyện. Vị Hộ Quốc tướng quân này là con trai của Kinh Thái Thương, khắc tinh Bắc Kế, không chỉ biết là thủ thành mà còn có kinh nghiệm đối phó kỵ binh trên thảo nguyên. Mỗi lần đóng quân, anh đều tận lực tới gần sườn núi, rời khỏi chỗ núi giao giới hai nước, sau khi vào bình nguyên, anh lại cho người đào mốc chiến hào xung quanh doanh địa. Sau đó, bố trí chông sắt xung quanh chiến hào, nếu buổi tối kỵ binh đánh lên vào, nhất định chịu chết.

Ninh Giác Phi vừa nghe bố trí của Kinh Vô Song liền buông tha kế hoạch bí mật đánh úp doanh trại địch. Kỳ thực, muốn đối phó với chiến thuật chiến hào không phải hẳn không có cách nhưng cách này lại rất tàn nhẫn. Đó là giết hơn ngàn người, quăng xuống chiến hào, quét sạch chông sắt, phóng ngựa đạp lên thi thể mà qua, làm thế có thể an toàn qua hào. Chỉ là, chuyện tàn nhẫn như thế, dù thế nào hẳn cũng không làm được, hơn nữa, không cần phải làm.

Nhìn địa đồ, hẳn tỉ mỉ lắng nghe phân đội trình sát báo cáo.

Tốc độ của Kinh Vô Song so với kỵ binh mà nói thì còn chậm nhưng so với quân đội Nam Sở bình thường khác thì đã nhanh hơn nhiều.

Trung quân của Du Huyền Chi mang theo lương thảo quân nhu rất nhiều, các đảng phái trong triều phái người đi theo, cổ kiềng lẫn nhau, trói buộc rườm rà, ra khỏi Yến Bình Quan đến bây giờ mới đi hơn một trăm dặm, hậu quân thì còn chưa xuất quan. Đội ngũ này làm cho người ta liên tưởng đến một con rắn già nua chậm chạp đang sinh bệnh, cứ rề rà bò lết giữa núi rừng trùng điệp, bò cả nửa ngày mới nhích lên được một khoảng ngắn.

Quân đội khác song song xuất quân từ Yến Bắc tốc độ cũng không thống nhất, quân đội bước thấp bước cao mà đi mặc dù thám mã các quân đều không ngừng liên lạc với nhau. Nhưng tướng quân các quân đều có địa vị nhất định, Du Huyền Chi đại khái cũng có lo lắng nhưng không dám trách phạt. Bởi vậy mới biết quân kỵ Nam Sở tan rã thế nào, trị quân không nghiêm, tuy rằng nhìn qua khí thế rất lớn nhưng chẳng làm được gì.

Ninh Giác Phi nghe xong tình huống thì liên tục lắc đầu, trong lòng tiếc hận thay Kinh Vô Song. Rõ ràng là nhân tài xuất sắc lại sinh ra trong một quốc gia như vậy, thời đại như vậy.

Hiện tại, trong tay Ninh Giác Phi chỉ có hai mươi vạn binh, hai mươi vạn còn lại đã bị hắt phân đi các nơi, bố trí phòng vệ, đảm bảo an toàn cho Kế đô và các thành trấn lớn đông dân.

Tuy rằng Nam Sở quân già binh lão nhưng muốn hẳn dùng hai mươi vạn quân bao vây tiêu diệt địch quân hơn sáu mươi vạn quân thì cũng rất khó khăn, phải chia ra đánh lẻ từng cụm mới mong thắng lợi hoàn toàn.

Ninh Giác Phi đem một phần Ứng quân xác nhập với Nhạn Kỳ, chia là sáu đội, mỗi đội một vạn người, phân ra canh giữ các sơn lĩnh ở gần Yến Bắc, muốn cho bọn họ bày bố nghi trận, quấy rối các đại quân Nam Sở đang tiến về phương bắc, triệt để phong bế đường truyền tin thám mã Nam Sở, cắt đứt liên lạc giữa các đạo quân với nhau.

Sau đó hẳn lại điều năm vạn người, tập hợp ở dưới Phi Hồ khẩu, ngụy tạo một lương khố lớn, chuẩn bị dụ Kinh Vô Song tiến công.

Phi Hồ khẩu là một thành trấn lớn gần Nam Sở nhất, địa điểm ở tại đông nam Bắc Kế. Đây là nơi có hơn 30 vạn người định cư, là tòa thành lớn số một số hai của Bắc Kế, vả lại có bến cảng thông thương với Nam Sở, nơi này rất giàu có, đông đúc.

Sau đó, Ninh Giác Phi lại lệnh cho phó tướng Đại Đàn Minh dẫn bảy vạn trọng giáp kỵ binh lặng lẽ tới Cô Lô lĩnh giữa Phi Hồ khẩu và Yên Bình Quan đợi mệnh, Ninh Giác Phi đã nói rõ kế hoạch hành động cho phó tướng. Đại Đàn Minh kinh hãi không ngớt, vui vẻ lĩnh mệnh.

Trên đường đi, quân đội đều như ngậm tằm, rọ mõm ngựa, không một tiếng động mà nhanh chóng hướng về phía mục tiêu. Bên người Ninh Giác Phi giờ chỉ còn một vạn Ung quân.

Bọn họ không mang theo đồ quân nhu nào, chỉ tùy thân mang theo lương khô và túi nước, hành động vì thế mà càng thêm nhanh. Ninh Giác Phi ở ngoài trời an bài quân vụ với các tướng quân, nhìn sao trên trời mà ước tính canh giờ, sau đó xoay người lên ngựa, suất lĩnh một vạn quân hòa vào bóng đêm.

Kinh Vô Song càng đi càng xa, trong lòng lại càng bất ổn. Mấy ngày qua, bọn họ không thấy đến một bóng địch, bốn phía im ắng, an bình vô cùng mà lại làm cho lòng người sợ hãi. Nếu như là khi xưa, kỵ binh Bắc Kế đã sớm xuất hiện. Bọn anh sẽ sẵn sàng bày trận địa đón quân địch, chuẩn bị cùng kỵ binh Bắc Kế đại chiến một hồi. Thế nhưng loại tình huống này lại quái dị vô cùng. Kinh Vô Song nhớ tới lúc đầu, Ninh Giác Phi đơn thân độc mã xuyên qua trọng trọng bao vây của đại quân Bắc Kế, thần không biết quỷ không hay cứu Cảnh vương và Du Hổ, lòng anh lại căng thẳng, không ngừng suy đoán chiến thuật mà Ninh Giác Phi sẽ dùng.

Không lâu sau, từ trung quân và hậu quân truyền đến tin tức, bọn họ gặp phải thiết kỵ Bắc Kế đột kích, tốc độ tiến quân vì vậy mà càng thêm chậm. Du Huyền Chi đối với việc Kinh Vô Song không hề gặp chút trở ngại nào cảm thấy rất hoang mang, ông lệnh anh đợi lệnh tại chỗ, chờ hội hợp với đại quân.

Kinh Vô Song không nói được lời nào biện hộ cho mình, đành hạ lệnh toàn quân đóng quân tại chỗ, đào hào lập rào, đợi trung quân.

Dựa theo kế hoạch, đội ngũ vận chuyển quân lương mười mấy ngày sẽ đi một chuyến. Lúc Kinh Vô Song dựng đại doanh, đội chuyển lương hậu phương cũng bắt đầu xuất phát. Kinh Vô Song sợ có sơ xuất, lại phái một vạn người quay lại tiếp ứng.

Đội ngũ vận chuyển lương thực này ngoại trừ dân phu ra còn có năm ngàn lính hộ tống, nhưng cả đội đều nơm nớp lo sợ, mỗi ngày liều mạng mà đi cho nhanh, nóng lòng hội hợp với đại quân Kinh Vô Song, thế nhưng xe nặng ngựa già, đi vẫn rất chậm.

Chính ngọ ngày thứ ba, đoàn người đi nửa ngày mới dừng chân nghỉ lại.

Nắng cuối thu lười nhác, chiếu qua con đường đất và thảo nguyên bao la, xung quanh không một tiếng động, bình thản an tĩnh. Mấy ngàn quân sĩ ngồi ăn lương khô, uống nước, nheo nheo mắt dưới ánh mặt trời chói chang.

Bỗng nhiên, tiếng vó ngựa nặng nề như sấm rền vang lên, xa xa bụi mù tung bay.

Có người kêu lên sợ hãi: “Địch đến rồi.”

Nhất thời, dân phu loạn thành một nùì, tướng lĩnh dẫn đầu tên Vương Kiện quát to: “Lấy xe lương kết thành trận, chuẩn bị bắn cung.”

Binh lính liền kéo ngựa qua dùng xe chở lương miễn cưỡng kết thành trận hình, giơ cung tên thì địch nhân đã chạy đến sát bên.

Đoàn quân đến toàn là hắc y hắc mã, khăn đen che mặt, tạo nên một loại khí thế cực kỳ đáng sợ.

Gần phân nửa sĩ tốt Nam Sở sợ đến run chân run tay, ngay cả cung cũng không giương nổi. Nhưng vẫn còn một số người bình tĩnh, giương cung cài tên, bắn ra ngoài. Bởi vì quân lương quan trọng, Du Huyền Chi cấp cho đoàn quân này gần mười chiếc liên châu nổ, lúc này tên bay như mưa.

Đội quân kia phi nhanh như gió, không đợi đến khi liên châu nổ bên này bắn qua, bọn họ đã giương cung, ùn ùn bắn tên vào đoàn quân lương. Tên bay, ngựa phi, lao về phía trước.

Tên quân Nam Sở bắn ra đều không trúng đích, mà bản thân họ lại bị thương không ít. Tên tướng chỉ huy kia nhìn thấy đoàn quân Bắc Kế tiến đến, hoàn toàn không hiểu quân Bắc Kế định làm gì, đành phải hạ lệnh cứu hộ thương binh, mau nhanh đi tiếp.

Mọi người giúp người trúng tên băng bó, để lên xe, sau đó tiếp tục đi, tốc độ thì dù thế nào cũng không nhanh hơn được.

Vừa đi được một dặm, quân tập kích lại xuất hiện.

Binh lính Nam Sở luống cuống tay chân, một bên kết trận, một bên vừa bắn tên vừa tránh né.

Đoàn quân Bắc Kế vẫn y như trước, một chữ cũng không nói, im lìm mà bắn tên, tên bắn như mưa sao, nhanh như sấm chớp, tên rơi cung liền quay đầu đi ngay.

Quân Nam Sở lại thêm người bị thương, tâm tình càng thêm uể oải.

Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, đội chuyển lương của Nam Sở đã bị quấy nhiễu đến mười lần hơn, người bị thương có đến mấy trăm, tên cho liên châu nổ hầu như không còn, các loại tên khác cũng tiêu hao không ít, ngựa kéo xe cũng bị liên lụy mà kinh hãi, không muốn đi nữa.

Lúc này mặt trời chiều ngã về tây, bọn họ nửa bước cũng khó đi được. Tướng lĩnh đành hạ lệnh kết trận tại chỗ, đợi Kinh Vô Song phái người tới tiếp ứng.

Vào đêm, binh lính Nam Sở này nghỉ ngơi trong trận. Cả một ngày dài bị thương lại bị dọa, rồi liều mạng chạy, ai cũng mệt mỏi rã rời, rất nhanh liền ngủ, chỉ còn mấy người lính gác canh giữ bốn phía, cảnh giới ban đêm.

Lúc này, một đám hắc y nhân nhẹ nhàng lén vào, tốc độ cực nhanh, phân ra tứ phía đánh vào đội chuyển lương.

Động tác họ cực kỳ mẫn tiệp, nhanh nhẹn, tựa như thỏ rừng trên thảo nguyên, xuyên qua bụi cỏ, ẩn vào bóng đêm, khiến người ta khó phát hiện.

Khi đám hắc y nhân đến gần, bọn họ dừng lại, tất cả đều nhìn về phía người dẫn đầu. Tay phải người nọ ra dấu chém xuống. Mọi người lập tức tản ra, phi thân vào trận.

Một tổ đánh gục mấy người lính canh, chủ thủ nắm trong tay, vô thanh vô tức kết liễu mạng người.

Những người khác nhảy lên xe lương, rồi lập tức trở xuống. Hai tổ khác đến bên đám tướng lĩnh ăn mặc khác với đám lính bình thường, vây xung quanh. Người nọ dẫn đầu tìm được mục tiêu, quân chủ tướng, Vương Kiện. Những người khác thì đoạt lấy vũ khí bên cạnh quân Nam Sở, rồi vung đao chém người.

Trong lúc nhất thời, tiếng thét thảm vang lên khắp nơi. Binh lính Nam Sở giật mình tỉnh giấc, lập tức rút đao đối chiến với địch nhân, nhưng thường chỉ chịu được một chiêu đã chết.

Có người cầm lấy cung tiễn, nhưng lại bị hắc y nhân vây công, không thể bắn tên, sau đó bị giết.

Mấy tá cùng Vương Kiện khi nghe động tĩnh đầu tiên đã giật mình tỉnh giấc, địch nhân cũng lao đến, cả bọn đành mau lẹ ứng chiến.

Mấy hắc y nhân thể rất mạnh, chiêu lại nhanh, thực sự ngoài sức tưởng tượng của bọn họ. Mấy sĩ quan cấp cao liều mạng đỡ mấy chiêu rồi trong chớp mắt lại bị đánh bại.

Vương Kiện chỉ cảm thấy những kẻ này không phải là người mà là một con báo săn hung mãnh, cả người đều một loại hỏa diễm đen tối khủng khiếp, cùng hắn so vài chiêu đã rút hết sức lực của ông. Miễn cưỡng đỡ vài nhát, người nọ tấn công như sấm chớp, giơ chân đá một cước, người đã vòng ra sau người Vương Kiện, một tay siết lấy cổ ông.

Vương Kiện cứng người lại, hít thở không thông rồi sau đó người mềm oặt ra.

Người nọ cất cao giọng dùng tiếng Nam Sở nói: “Dừng tay.” Thanh âm trong sáng, rõ ràng.

Song phương đang đối địch cùng nhau dừng tay, hướng về phía hắn.

Hắn vẫn nắm cổ Vương Kiện, phi thân nhảy lên xe lương, từ trên cao nhìn xuống: “Buông vũ khí, không giết.”

Quân tốt Nam Sở hai mặt nhìn nhau. Lúc này, quan trên của bọn họ đã chết hoặc bị tước vũ khí, đều rơi vào tay địch cả rồi. Bọn họ như rần mất đầu, không còn ý chí mà chiến đấu.

Rốt cục, có người buông tay, thương rơi xuống đất.

Nhất thời, vũ khí trong tay binh lính Nam Sở đều hạ xuống.

Hắc y nhân đứng trên xe lương thả Vương Kiện trong tay ra, cười nói: “Rất tốt, các người có thể đi rồi. Đi về phía bắc, đó là đại doanh Kinh tướng quân của các người. Đi dỡ lương thực xuống, cho các người vài chiếc xe, đem người chết với người bệnh đi đi.”

Binh lính Nam Sở cùng phu xe quả thực không tin được tai mình, ai cũng không nghĩ bản thân đã rơi vào tay quân Bắc Kế mà còn có thể thoát chết. Sững sốt chốc lát, cả bọn đều nhanh chóng hành động, dỡ lương thực, đưa người bị thương, người chết lên xe, chạy về phương bắc.

Đi được hai canh giờ, liền nhìn thấy đội quân tiếp ứng của họ. Lĩnh binh là phó tướng Lục Nghiễm của Kinh Vô Song. Hắn vừa nghe nói quân lương bị cướp, quân địch không đến ngàn người liền muốn đem binh cản lại, tru sát địch nhân, đoạt lại quân lương.

Đợi đến khi Lục Nghiễm chạy đến chỗ lương thảo bị cướp thì xung quanh đã vắng lặng như tờ, không còn gì, ngay cả lương thực bị dỡ xuống cũng không còn. Trên mặt đất hằn vết bánh xe thật sâu, rõ ràng một đường hướng về phía đông. Đưa mắt nhìn ra xa, bóng đêm là một màn tĩnh lặng.

Tình huống bất thường, Lục Nghiễm không dám tùy tiện đuổi theo, đành mang tàn binh bại tướng quay trở về đại doanh.

Kinh Vô Song ngồi trong đại trướng nghe Vương Kiện thuật lại mọi việc, mặt căng như dây đàn, hai hàng lông mày nhíu lại với nhau.

Triệu Luân cũng ngồi ở một bên nghe, sắc mặt xấu xí vô cùng. Đợi đến khi Vương Kiện thuật xong, y nghi hoặc hỏi lại: “Vì sao chiến thuật Bắc Kế thay đổi hoàn toàn? Trước đây, bọn chúng không làm thế bao giờ, chỉ biết ỷ vào sức mạnh, như ong vỡ tổ xông lên, bắn loạn tên, giương đao chém người, tuy rần hung ác độc địa nhưng không có kết cấu trật tự, từ lúc nào lại âm hiểm xảo trá như vậy?”

Kinh Vô Song trầm giọng nói: “Là Ninh Giác Phi.”

Triệu Luân cả kinh: “Tướng quân từ đâu mà biết.”

Lục Nghiễm cũng nghiêm mặt: “Ta cũng thấy vậy, khẳng định là Ninh huynh đệ.... không, là Ninh Giác Phi.” Vị hán tử hào phóng thẳng tính này đến nay vẫn chưa tiếp nhận được sự thật, Ninh Giác Phi đã gia nhập Bắc Kế.

Kinh Vô Song nhìn ra ngoài trường trời mênh mông mà cảm thán nói: “Triệu tướng quân nói đúng, trước đây Bắc Kế nào có chiến thuật này, bọn họ chỉ biết ào ào xông lên, loạn chém loạn giết, tuyệt đối không có chiến thuật tinh diệu như vậy, lại càng không có chuyện bỏ ngựa lại, bộ hành tập kích.”

Lục Nghiễm cũng nói: “Đúng vậy, người Bắc Kế ngồi trên lưng ngựa mới là tinh binh, một khi rời ngựa liền như phế vật, thế nhưng Ninh Giác Phi thì khác. Lúc đầu, khi hắn còn ở trên núi, mỗi ngày đều chạy bộ, leo núi, dù cho gió to mưa tuyết cũng không ngừng. Lúc hắn cứu Cảnh vương, vách núi Bạch Sơn dựng đứng, cao đến trăm trượng, hắn vẫn leo lên như thường, người thường không thể so được. Quân Bắc Kế này, nhất định do hắn luyện ra.”

Triệu Luân hồ nghi liếc nhìn cả hai: “Lục tướng quân đừng nâng cao địch nhân mà hạ thấp mình như thế. Bọn họ có lợi hại đến thế nào thì nhân số cũng có hạn, lần này đánh lên thành công cũng chỉ hơn ngàn người, rút đi còn mang theo trăm xe lương, hành động sao nhanh được? Lục tướng quân mang một vạn tinh binh sao lại không dũng mãnh tiến công? Phải chăng vì nhớ giao tình trên núi, cố ý thả người?”

“Người nói cái gì?” Lục Nghiễm nghe vậy giận dữ, hoắc mắt đứng dậy, hai tay nắm lại thành quyền, muốn xông lên lý luận với y.

“Lục Nghiễm, ngồi xuống.” Kinh Vô Song trầm giọng quát.

Lục Nghiễm tất nhiên là nghe lời Kinh Vô Song, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn ngồi xuống, trầm giọng “ừ” một tiếng, cảm tức nhìn y.

Nét mặt Kinh Vô Song ngưng trọng, quay sang nhẹ giọng nói với Vương Kiện: “Người đứng lên đi, địch nhân thế mạnh, quỷ kế đa đoan, việc này người tuy có chỗ thất trách nhưng cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của người. Người cứ đi nghỉ ngơi một chút, ngày mai khởi hành, đem người bị thương, bị bệnh đưa trở về.”

“Tướng quân cần gì lòng dạ đàn bà như thế? Vậy chẳng phải là tăng gánh nặng cho Vương tướng hay sao?” Triệu Luân không cho là đúng. “Người bị thương thì coi như cũng được nhưng người chết thì không bằng chôn ngay tại chỗ. Người bị thương nhẹ còn có thể lưu lại dùng, không cần đưa về, người trọng thương không thể cứu trị được, thì âu cũng là vì nước hy sinh thân mình thôi...”

Lời y tuy lạnh lùng nhưng quân đội luôn luôn xử lý như vậy, cũng không quá đáng. Vương Kiện đã bị dọa vỡ mật, giờ lại bảo ông đưa người bị thương, người chết trở lại, gánh nặng quá lớn, chỉ sợ trên đường lành ít dữ nhiều, trong lòng cũng không muốn, nghe Triệu Luân nói thế, trên mặt rất tán thành. Nhưng Lục Nghiễm là tướng của Kinh gia, luôn luôn yêu binh, nhất thời muốn lật bàn.

Sắc mặt Kinh Vô Song trầm xuống: “Triệu tướng quân, Ninh Giác Phi muốn Vương Kiện đem theo người bị thương, người chết về tất có dụng ý, nếu chúng ta bỏ mặt họ không thèm để ý, vậy chẳng phải làm lung lay sĩ khí, làm bách tính thất vọng sao? Lẽ nào chúng ta đối với đội quân của mình cũng không bằng địch nhân sao?”

Lời ấy cực kỳ có lý, Triệu Luân muốn mở miệng đáp lại nhưng không có lời nào, đành chịu.

Đến khi Vương Kiện lui ra, Kinh Vô Song hỏi Triệu Luân: “Đi về phía đông, là Phi Hồ khẩu à?”

Triệu Luân gật đầu: “Phải, cách nơi đó chỉ chừng trăm dặm. Đó là thành trấn lớn nhất trong trăm dặm quanh đây, nhân khẩu nhiều, tường cao kiên cố, dễ thủ khó công. Lần này Ninh Giác Phi cướp năm mươi ngàn cân quân lương, nếu không phải thiêu rụi ngay lập tức thì chỉ có thể chuyển đến đó.”

Lục Nghiễm hỏi: “Cũng có thể Ninh Giác Phi muốn dụ chúng ta đến Phi Hồ khẩu?”

“Có thể.” Triệu Luân tán thành. “Bắc Kế nhất định muốn ngăn cản chúng ta gặp đại quân Tây Vũ.”

Rời khỏi đứng dậy, nhìn bản đồ trên bàn, tỉ mỉ suy tư. Từ vị trí hiện tại của bọn họ mà đến nơi đó, phải ra khỏi tuyến phòng thủ phía bắc, kéo sang đông. Nguyên bản kế hoạch vốn là tiến bắc, hội hợp với đại quân Tây Vũ, cùng vây công Kế đô. Lúc này xem ra, tuy rằng tình hình tiến quân của Tây Vũ bên kia không anh không biết nhưng chỉ sợ cũng gặp không ít trắc trở. Hiện tại Bắc Kế thêm Ninh Giác Phi, chiến lược quân đội đã khác xa trước đây.

Kinh Vô Song nhiều lần tính toán, suy nghĩ thật lâu rốt cục quyết tâm: “Tình thế hôm nay đã rõ, Ninh Giác Phi cứ luôn tránh giao chiến chính diện với chúng ta, chỉ dùng cách dụ ta thâm nhập. Trong lúc này, hấn chặt đứt đường chuyển lương, muốn làm chúng ta cạn lương một binh, không thể đi tiếp. Phi Hồ khẩu là thành lớn nổi danh của Bắc Kế, vừa giàu có vừa đông đúc, nhân dân đông đảo, bọn họ tuyệt đối không thể bỏ thành, chắc chắn phái binh thủ vững. Chúng ta nếu vây công nơi đó, chủ lực Bắc Kế liền phải quyết chiến với chúng ta. Ngoài ra, nếu chiếm được Phi Hồ khẩu, không chỉ đắc quân tâm làm cho quân ta đại chấn mà còn có thêm một kho lương lớn. Nếu như quân ta có hơn mười vạn cư dân trong thành làm con tin thì Bắc Kế chắc chắn cũng phải kiêng kỵ.”

Anh vừa nói thế, Triệu Luân cùng Lục Nghiễm lập tức vỗ tay tán thành. Triệu Luân nói: “Có cần thông báo cho Du nguyên soái?”

“Đương nhiên.” Kinh Vô Song gật đầu. “Triệu tướng quân, ta lập tức viết ngay một bức thư, người chuẩn bị khoái mã chuyển cho nguyên soái. Chúng ta đi trước vây thành, đánh một trận nghi binh, đến khi đại quân đến, liền hợp công.”

“Tuân lệnh.”

Kinh Vô Song ra lệnh: “Truyền lệnh toàn quân, ngày mai khởi hành, bỏ lại quân nhu, thẳng tiến Phi Hồ khẩu.”

Hết chương 52

Kaori: “...Người bị thương thì coi như cũng được nhưng người chết thì không bằng chôn ngay tại chỗ. Người bị thương nhẹ còn có thể lưu lại dùng, không cần đưa về, người trọng thương không thể cứu trị được, thì âu cũng là vì nước hy sinh thân mình thôi...”

à Người chết ngay rồi không nói làm gì nhưng để người trọng thương ở lại thì chẳng khác nào bắt họ chờ chết. Mà có khi còn tệ hơn vì họ sẽ phải có một thời gian lây lắt, sống không được mà chết lại không xong. Triệu Luân à, đến khi người trọng thương mà bị bỏ lại thì người mới hiểu cái cách xử lý của mình tàn nhẫn đến thế nào.

Mai_kari:

Làm tướng phải biết nghĩ toàn quân.

Chiến tranh thì phải biết tàn nhẫn.

Chịu thôi!!! @~@

Kaori: Biết là phải nghĩ cho toàn quân nhưng binh sĩ nhìn thấy những người từng là đồng đội của mình bị như vậy họ không lạnh lòng sao? Nếu binh sĩ đã lạnh lòng thì làm sao mà còn ý chí chiến đấu chứ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-khan-ta-duong>